

Giới thiệu Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn

Thể loại: cổ trang, lãng mạn, có yếu tố thần tiên

Tạo hóa khiến cho người ta hiểu được, trên đời này, thứ có thể xoay chuyển vận mệnh chỉ có chân tình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1

Làm một hồn phách phiêu du, kì thực là một niềm vui lớn nhất trên đời.

Nàng vốn không biết tên mình là gì, chẳng qua có một người lúc trước trò chuyện cùng nàng đã đặt cho nàng cái tên Viên Thê. Ừm, nàng trầm nghĩ, cái tên này quả thực không tồi. Vì thế từ đó, nàng luôn tự nhận tên của mình là Viên Thê. Mỗi lần có người dùng cái tên đó mà gọi nàng, cảm giác thật vui vẻ, thật khoan khoái.

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chẳng phải cũng chỉ có một người gọi tên nàng như vậy hay sao? Nhiều lúc nàng cũng tự hỏi, nếu như còn có một người khác gọi mình như vậy, liệu nàng có còn thấy cái tên này thật thú vị nữa hay không?

Chuyện này dù có nghĩ đến nhưng lại chẳng khiến nàng bận tâm. Nàng chỉ biết, hai tiếng Viên Thê này từ giọng nói trầm ấm, êm ái ấy gọi lên, cảm giác vô cùng mềm mại, vô cùng dễ chịu. Giống như suốt đời này chỉ cần nghe hai tiếng Viên Thê từ một mình người đó thôi cũng quá đủ, quá mỹ mãn rồi!

Đối với sự tồn tại của bản thân mình, khi trước Viên Thê cũng không ít lần thắc mắc.

Nhưng một hồn phách ngay cả thân thể còn trống rỗng như nàng mà phải làm công việc suy nghĩ đầy nặng nhọc kia quả thực là quá gian khổ. Đã như vậy, suy nghĩ hết ngày này qua ngày khác, năm này tháng nọ cũng chỉ được một mảnh hư không trắng xóa, giống hệt như mây gió trước mặt nàng lúc này vậy.

Nàng chỉ biết, ngay từ thời điểm đầu tiên nàng bắt đầu có ý thức đã có hắc ở bên cạnh. Mỗi ngày hắc đều ở bên cạnh nàng, cùng nàng trò chuyện rất lâu, rất nhiều. Cũng có lúc hắc sẽ dẫn nàng đi chơi xa, ngắm cảnh núi non mây trời. Lâu dần nàng đã có thể tự mình ngao du văn cảnh, tự do tự tại. Đó cũng là lúc khiến nàng càng cảm thấy thích thú nhất đối với việc được làm một hồn phách.

Điểm lợi của việc làm một hồn phách là gì ư?

Một hồn phách sẽ không có trọng lượng cơ thể, bản thân có thể tha hồ trôi dạt theo gió, tới bất cứ nơi đâu mình muốn. Đó không phải là điều vui vẻ nhất trên đời hay sao?

Trôi dạt theo gió, lâu như vậy chính bản thân nàng cũng không biết mình đã bay tới nơi nào.

Viên Thê đang đứng trên một đỉnh núi rất cao, rất cao. Ở nơi này, mọi cảnh vật đều trở nên thật không rõ ràng. Nàng chỉ có thể trông thấy sương mù giăng mắc khắp nơi. Không gian rộng lớn thuần khiết một màu trắng đục mờ mờ ảo ảo. Từng cơn gió rít lên, rồi vô tình thổi tới xuyên qua thân thể nhẹ bẫng của nàng.

Nàng bản thân lơ lửng trên cao, cho đến lúc phía sau vang lên một thanh âm trầm thấp quen thuộc:

- Viên Thê!

Còn chưa kịp ngoái đầu nhìn lại hắc đã bước tới bên cạnh nàng, mỉm cười vui vẻ.

- Viên Thê, ta tìm được nàng rồi!

- Ừ.

- Viên Thê, nơi này đẹp quá!

...

Hắc vẫn luôn thích gọi tên nàng như vậy. Mỗi lần đều gọi lên rất ngọt ngào, rất êm ái.

Bao lâu rồi chưa gặp lại hần? Nàng bay lượn khắp chốn đã bao nhiêu ngày rồi?

Chắc cũng có đến một tháng rồi nhỉ...

Về mặt hần thoáng qua một mắt nhưng vẫn đẹp như vậy. Hần nhìn nàng, khóe miệng khẽ cười. Vạt áo bào màu xanh nhạt khẽ bay theo gió.

Tầm mắt của Viên Thê bị thu hút bởi vạt áo ấy, đột nhiên có cảm giác rét lạnh.

Nhưng cũng chỉ là cảm giác, một hồn phách sẽ không thấy lạnh...

- Ngươi về rồi sao?

Viên Thê hồ hững hỏi.

Nàng ra ngoài đã lâu như vậy, đi chơi đã xa như vậy, thế nhưng hần vẫn tìm được nàng.

- Ta đã về rồi. Lâu như vậy Viên Thê có nhớ ta không?

Viên Thê ngơ ngẩn nhìn hần, hồi lâu mới hỏi khẽ:

- Tại sao ta phải nhớ ngươi?

Nụ cười vẫn thường trực bên khóe môi hần đông cứng, nét mặt thoáng thay đổi. Đôi mắt vẫn chuyên chú nhìn nàng nhưng lại ánh lên một tia buồn bã.

Hần thở nhẹ một hơi, mi mắt hơi khép lại.

- Viên Thê, ta rất nhớ nàng!

Viên Thê chăm chú nhìn hần.

Ánh sáng trong trẻo mờ hồ phủ khắp lên người hần, từ khuôn mặt tới dáng vẻ. Thân hình cao lớn lẫm lẫm giữa mây mờ kia dường như đem theo sự đơn độc.

Viên Thê cũng thấy buồn...

Nàng khẽ đưa tay, không thanh âm tiếng động.

Nhưng những ngón tay trong suốt vô hình chỉ còn cách vạt áo của hần nửa gang bàn tay lại dừng lại. Bàn thần rất lâu tựa như suy nghĩ, những ngón tay ấy rút cuộc thu về.

Hần đang khép mắt, không nhìn thấy tất cả những việc vừa xảy ra. Dáng vẻ trầm tư đầy suy nghĩ.

Ngay từ lúc bắt đầu có ý thức, hần đã ở bên cạnh nàng, chỉ có duy nhất hần mà thôi...

Thế nhưng cho tới tận bây giờ, nàng vẫn không hề tự hỏi vì sao lại có hần xuất hiện bên cạnh mình. Đối với nàng, đó dường như là điều tất nhiên nhất trên cõi đời này.

Gió trên đỉnh núi vẫn thổi rất mạnh, Viên Thê vẫn chăm chú nhìn hần.

Hần đứng kia, giữa sương giăng gió tấp nhưng lại khiến nàng cảm thấy ấm áp. Vòng ngực kia rất vững chắc, vòng tay kia rất rộng lớn. Có ấm áp hay không? Nếu như được thử một lần, nàng thực sự rất muốn biết.

Nhưng một hồn phách cũng sẽ không cảm nhận được ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2

Lần đầu tiên tỉnh lại, Viên Thê đã nhìn thấy hần.

Đập vào con mắt còn nhập nhòa chưa rõ của nàng là nét mặt vui mừng rạng rỡ của hần:

- Cuối cùng nàng cũng tỉnh lại!

Tại sao phải tỉnh lại?

Đầu óc trống rỗng mơ hồ, tất cả đều vô cùng xa lạ.

Nàng chớp mắt nhìn khuôn mặt của hấn rất lâu, đột ngột lên tiếng:

- Ngươi là ai?

Hấn vô cùng vui vẻ, nàng thấy được. Bởi ngay trong giọng nói của hấn cũng cất chứa ý cười:

- Nàng gọi ta là Chân.

- Chân?

Nàng mơ hồ hỏi lại. Hấn vẫn cười rất tươi gật đầu:

- Nàng nhớ ra ta chứ?

Hai mắt nàng ngây dại, Chân là ai?

Nàng trả lời không biết. Nụ cười của hấn nhạt đi, trên khuôn mặt thoáng buồn. Thế nhưng hấn còn chưa kịp trả lời, câu nói tiếp theo của nàng đã khiến nét cười trên khuôn mặt hấn hoàn toàn biến mất.

- Ta là ai?

Nét mặt hấn trong một thoáng biến sắc, nhợt nhạt ảm đạm. Hai đầu mày nhíu chặt, hấn khó khăn mở miệng:

- Nàng...

- Ta...?

Câu hỏi của hấn bị ngăn lại bởi giọng nói hoảng hốt đầy sợ hãi của nàng.

Nàng không thể nào biết được bản thân đã bao giờ từng sợ hãi đến vậy. Thân thể nàng chỉ là một khoảng trống rỗng vô hình, bởi hoảng sợ mà trôi ra rất xa, lơ lửng giữa không trung như con gió thoảng.

Nàng không điều khiển được chính bản thân mình, cảm giác trôi nổi bồng bềnh thật đáng sợ! Không muốn... không muốn như vậy...

Trong đôi mắt vô hình của nàng vẫn là khuôn mặt hấn.

Lần này tỉnh lại, hấn đã không còn vui vẻ như trước. Khuôn mặt hơi nhợt nhạt ảm đạm chứa lo lắng, thậm chí còn một thoáng lo sợ.

Hấn nhìn nàng chăm chú, hai mí mắt không chớp một lần. Theo mắt nàng vừa mở ra, hấn càng lúc càng căng thẳng, càng lúc càng chờ đợi, dè dặt, cẩn trọng...

Nhưng lúc này nàng đã không còn hoảng sợ như khi trước. Trong mắt nàng ngoại trừ trống rỗng cũng chỉ còn trống rỗng.

Hai mắt nhìn nhau rất lâu, cho tới lúc nàng phá tan yên lặng:

- Vì sao thân thể ta trống rỗng?

Hấn thở rất nhẹ, giống như rất sợ làm kinh động tới nàng.

- Bởi vì nàng là một hồn phách.

Hồn phách?

- Là hồn phách thì không có hình dáng?

- Đúng vậy.

- Vậy ngươi là gì?

- Ta là Chân.

Nàng bần thần rất lâu, trong miệng khẽ lẩm bẩm hai tiếng Chân... Chân... Đường như có chút quen thuộc, lại tựa như xa lạ. Người trước mắt này nàng không hề biết rõ.

- Nàng...

Hắn nheo mắt chăm chú nhìn nàng, khóe miệng khẽ mấp máy như muốn hỏi nhưng còn chưa dám mở lời. Nàng chớp mắt nhìn hắn, chờ đợi.

- Nàng không còn nhớ gì sao?

Nàng không hiểu, ngơ ngẩn nhìn hắn hồi lâu. Trong mắt nàng chưa từng có một tia sáng rõ.

Hắn thở dài, tựa như mất mát, cũng tựa như nhẹ lòng. Hai phiến môi mỏng khẽ động, mí mắt khép hờ. Lời của hắn rất khẽ, hai chữ ngắn ngủi đều tan vào hư vô:

- Cũng tốt...

Nàng không hiểu tại sao, nhưng khi hai mắt của hắn mở to trở lại nàng có thể nhìn được rất rõ hai vệt sáng lung linh như trái ra bất tận. Khóe miệng hắn lại rạng rỡ, đuôi mắt khẽ nheo lại như đang cười. Giọng nói trầm thấp đầy ấm áp vang vọng trong không gian:

- Viên Thê, ta gọi nàng là Viên Thê được không?

Tâm tình nàng khẽ động, gật nhẹ đầu.

Hắn càng vui vẻ ngồi sát lại gần nàng, hai mắt đen thẳm nhìn nàng rất sâu:

- Còn ta, ta là Chân của nàng, Chân của Viên Thê!

Nàng không nhìn được bóng mình phản chiếu trong mắt hắn...

Chân của Viên Thê...

Hắn dạy nàng cách bay lượn, dạy nàng cách giữ thăng bằng giữa không trung.

Nàng quen dần với việc làm một hồn phách không có cơ thể. Thời gian dần trôi đi, nàng bắt đầu tìm được niềm vui, tìm được thích thú.

Nàng từng hỏi hắn:

- Vì sao ngươi cứ thích đứng sát lấy ta như vậy?

Hắn sẽ cười thật nhiệt tình trả lời nàng:

- Vì nàng vô cùng ấm áp!

- Thật sao?

- Đúng vậy, đứng gần một hồn phách sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp!

Nàng không thể cảm nhận được, thế nhưng hắn lại nói nàng rất ấm áp, một hồn phách rất ấm áp!

Nàng tin hắn sao? Lúc nào cũng nguyện ý tin tưởng như vậy.

Bởi cho dù là lúc nào, hắn cũng vẫn luôn ở bên cạnh nàng...

Trên đỉnh núi một mảnh vắng vẻ tĩnh lặng.

Viên Thê chìm vào suy tư đã rất lâu, cho đến khi nghe được giọng của hắn thúc giục:

- Viên Thê, mau về cùng ta nào.

Nàng lưu luyến phóng tầm mắt nhìn ra xa, bật thốt lên câu hỏi của nàng suốt bấy lâu không có hắn bên cạnh:

- Chân, ta đang ở đâu?

- ...

- Vì sao ta đã đi xa như vậy lại vẫn chưa từng thấy một bóng người?

- Viên Thê, nàng muốn thấy người khác ư?

Nàng khẽ lắc đầu, ngẩng ngẩn nhìn hấn:

- Ta không biết! Ta chỉ thấy rất buồn, cũng rất sợ.

Hấn nhích lại gần nàng hơn một chút, nói khẽ:

- Viên Thê, đừng sợ, ta luôn ở bên cạnh che chở cho nàng!

Nàng không đáp lời, hay thực sự cũng chẳng có gì để đáp lại.

Viên Thê cùng hấn bay về nơi ở cũ của nàng. Lâu rồi không trở lại, đã có chút nhớ mong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Viên Thê trở lại làm một hồn phách đơn giản, an nhàn. Ngày ngày nghịch ngợm mấy thứ đồ chơi lạ mắt, thi thoảng lại vẩn vơ ngẩn ngơ mây ngẩn gió.

Nàng hiện tại đang tìm cách tháo nút thắt của cuộn len trước mặt. Công việc này rất khó khăn, nhưng rất phù hợp để giải trí. Nàng đã cố mấy lần, nhưng sợi len vẫn một mực xuyên qua lòng bàn tay nàng, không cách nào nắm được.

Ngày trước, hấn đã từng nói với nàng:

- Viên Thê, chỉ cần cố sức tập trung một chút, nàng sẽ chạm được vào những vật vô tri.

Viên Thê cố sức, cố sức, lại vẫn không được. Bên tai chợt vang lên một giọng nói dịu dàng:

- Viên Thê, nàng lại đang mất tập trung sao?

- Đâu có, tại sợi len này thật cứng đầu.

Hấn nhẹ nhàng tháo giúp nàng nút thắt, lại sắp xếp lại đám đồ hỗn loạn trước mặt. Viên Thê nhìn động tác cẩn thận, tỉ mỉ của hấn, chợt hỏi:

- Vì sao ngươi lại đối tốt với ta như thế?

Giọng hỏi mơ hồ vừa vang lên, động tác trên tay hấn đột ngột dừng lại.

- Nàng vẫn không nhớ gì chuyện lúc trước sao?

Lúc nói những lời này, hấn vẫn đang cúi đầu xuống rất thấp, giọng nhỏ như tự nói với bản thân mình. Viên Thê nghĩ, có lẽ một hồn phách có thánh giác rất tốt, nàng luôn có thể nghe được rất rõ ràng mọi chuyện, kể cả những khi Chân chỉ đang tự lầm bầm nhào nhò một mình.

Viên Thê khẽ lắc đầu:

- Không phải ngay từ đầu ngươi đã luôn đối tốt với ta rồi hay sao?

Hấn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn sâu vào hai mắt nàng. Ánh nhìn đó, xét về một phương diện nào đó, chính là đã nhìn thấu nàng rồi. Nàng không phải chỉ là một ảo ảnh hay sao?

- Nàng có biết không, trước khi trở thành một hồn phách, nàng từng là thê tử của ta.

...

- Thê tử?... Thê tử là gì?

- Thê tử chính là vợ. Vợ chồng ân ái, tình cảm mặn nồng.

- A, thì ra là vậy.

...

- Vậy, ngươi đang đền đáp sao?

Giương mặt hấn thoát cái trắng nhợt, hai hàng mi nhú chặt lại làm nên một hõm sâu nơi trán. Viên Thê thậm chí nhìn ra được, nơi khoé miệng của hấn còn khe khẽ run rẩy.

- Không phải sao? Nếu như chúng ta từng là vợ chồng, ta nhất định đối tốt ngươi. Ngươi cũng vì thế mà đối tốt với ta, đó là lẽ đương nhiên còn gì!

Hấn cười khô, ánh mắt thoáng về cô đơn. Nàng nhẹ nhàng xoay mình trong không trung, lại cười lên thật vui tai:

- Ngươi sống cũng có trước có sau thật đấy! Sau này ngươi có thêm thê tử nào khác, người ấy giống như ta lại đối tốt với ngươi, ngươi đương nhiên sẽ đối tốt lại. Ấy, nhưng mà khi đó, liệu ngươi còn đối tốt với ta hay không?

Hấn chẳng chút chần chừ suy nghĩ, nhìn thẳng vào nàng đáp lại:

- Ta lúc nào cũng sẽ đối tốt với nàng. Hơn nữa, trừ nàng ra cũng sẽ chẳng có một thê tử nào khác.

Viên Thê xà xuống trước mặt hấn, chớp chớp đôi mắt:

- Vậy sao? Nhưng mà bây giờ, ta đã không thể đối tốt được với ngươi rồi, như vậy không phải chỉ mình ngươi phải đối tốt với ta hay sao. Như vậy liệu có còn là vợ chồng ân ái không nhỉ?

Hấn nhìn bộ dáng này của nàng, bất giác bật cười, tâm tình không tốt lúc trước cũng vụt tan biến. Hấn kim nén cảm xúc mãnh liệt muốn đưa tay ôm lấy thân thể trong suốt của nàng, khuôn mặt đưa lại gần nàng một chút, thì thầm:

- Dù nàng có không đối tốt với ta đi nữa, ta vẫn là phu quân của nàng, mà nàng vẫn là thê tử của ta. Mãi mãi không thay đổi.

Nghe được lời nói ngọt ngào này của hấn, nàng rất vui vẻ, thân mình lại vút lên bay lượn trong không trung. Nàng cất tiếng hỏi hấn:

- Thật vậy sao?... Vậy ngươi nói xem, vì sao lại nhất quyết phải làm phu quân của ta? Có phải vì ta rất đẹp hay không? Phải rồi, ngươi nhìn đẹp như vậy, ta là thê tử, đương nhiên sẽ rất đẹp.

Hấn thoải mái nhìn bóng nàng bay lượn, không cần suy nghĩ mà đáp lời:

- Phải, nàng rất đẹp, thực sự rất đẹp. Khắp trời đất này không một ai có thể sánh được với nàng!

Đây là lần đầu tiên Viên Thê hỏi hấn về dung mạo của mình. Nàng không nhớ được dung mạo mình ra sao, bây giờ lại không thể tự nhìn được. Phải, nàng không có bóng phản chiếu. Bản thân là một cái bóng, tại sao lại có thể có một cái bóng khác được nữa?

Hấn ngồi cùng nàng rất lâu mới trở mình đứng dậy. Khi bóng dáng hấn chuẩn bị biến mất hoàn toàn, Viên Thê đột nhiên gọi giật:

- Chân!

Hấn quay đầu, nghi hoặc nhìn nàng. Rất ít khi nàng gọi tên hấn như vậy.

- Đạo này ngươi còn phải bận công việc nữa không?

Trước kia, hấn thường hay có việc phải ra ngoài rất lâu. Nàng thường nhắm tính. Chắc, cũng đến gần một tháng gì đó. Thi thoảng còn có thể lâu hơn. Mỗi lần hấn đều nói có việc, là việc mà hấn rất cố công chuẩn bị.

Hấn cười nhạt, nói mà không nhìn vào nàng:

- Mọi thứ đều xong cả rồi. Tất cả ta đều đã chuẩn bị xong. Bây giờ, chỉ cần chờ đợi quyết định của một người mà thôi.

Viên Thê bất giác lại có chút hụt hẫng, khẽ cúi đầu, thấp giọng nói với hấn:

- Vậy... chúc mừng ngươi.

- ...

Hấn khẽ gật đầu, bóng dáng quen thuộc lại lặng lẽ khuất dần.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4

Mấy ngày nay, Viên Thê ngủ không được ngon giấc. Đó là chuyện từ trước tới giờ chưa từng xảy ra. Nàng không biết vì sao đột nhiên lại có sự thay đổi này. Một sự thay đổi kì lạ, khiến nàng khó chịu.

Nàng suy nghĩ vẫn vơ hồi lâu, nếu như tính toán không nhầm thì hẳn là từ cái ngày cùng Chân nói chuyện. Có thể vì hắn đột nhiên nói tới chuyện bọn họ từng là vợ chồng, có thể vì sắc mặt nhợt nhạt, cô đơn ngày hôm đó của hắn khiến nàng sinh ra ảo giác. Nghĩ cũng buồn cười, một hồn phách lại có thể mơ thấy ác mộng.

Những chuyện xảy ra trong ác mộng này đều rất kì lạ, toàn về những thứ nàng chưa từng gặp qua. Nàng thường hay mơ thấy một thiếu nữ rất xinh đẹp, rất duyên dáng. Hình ảnh của người ấy thường nhìn thấy từ xa, lại rất chăm chú. Trực giác mách bảo, đó không phải là nàng. Nàng chỉ là người đứng từ xa nhìn lại mà thôi.

Nàng lại mơ thấy rất nhiều người, tất cả đều là những người lạ mặt, hơn nữa, bọn họ còn thật đáng sợ, bọn họ dùng những ánh mắt như muốn giết chết nàng vậy, lại còn nói ra những lời lẽ cực kì khó nghe mà nàng còn không hiểu.

Nhưng mà, thứ nàng mơ thấy nhiều nhất lại là một cục bông trắng tinh rất đẹp, rất óng mượt mịn màng. Viên Thê không nghĩ ra nổi đó là thứ gì. Thứ gì lại có dáng vẻ tròn trĩnh, mập mạp lại đáng yêu như vậy?

Nàng thực sự muốn xua những thứ này khỏi suy nghĩ nhưng khó quá. Kì lạ là, càng muốn xua đi bao nhiêu, chúng lại càng xoay vần trong suy nghĩ của nàng bấy nhiêu. Thật là buồn phiền muốn chết!

Nhân cơ hội Chân đang đến thăm nàng này, phải hỏi hắn thật cẩn thận.

- Người có cách nào để ngủ ngon giấc hơn không?

Hắn nhướn mày, ngạc nhiên nhìn nàng. Khoé miệng thậm chí còn ần chứa ý cười:

- Viên Thê, nàng lại cần đến thứ như vậy sao?

Hừ, cũng chẳng tính là chuyện gì ghê gớm như vậy chứ.

- Đạo gần đây ta ngủ không được tốt.

Hắn tự nhiên lại càng cười lớn hơn. Nàng giận dữ, lớn tiếng quát:

- Người lòng dạ xấu xa, thấy người khác gặp khó khăn còn đắc ý như vậy!

Hắn hơi giật mình, lăm lăm mấy câu, mà Viên Thê cũng không hiểu lắm ý trong đó là gì.

- Kì lạ thật, không phải đã không còn nhớ gì hay sao. Mồm miệng lại vẫn như cũ, nóng nảy, đánh đá như vậy.

Hắn cố nén cười, giữ vẻ nghiêm túc hỏi nàng:

- Đừng giận nữa, là ta không tốt. Vậy nàng nói xem phải làm thế nào?

- Là ai đang hỏi ai vậy?

Nàng vẫn bực mình.

Hắn làm ra vẻ suy nghĩ, mất một lúc mới thông thả nói với nàng:

- Hay ta ngủ lại đây cùng nàng?

Viên Thê chăm chú nhìn hắn:

- Người ngủ lại thì ta có thể ngủ ngon sao?

- Chắc chắn như vậy.

- ...

- Viên Thê, nếu nàng thực sự muốn ngủ cùng ta như vậy, chỉ cần nói một tiếng là được. Phải chi lấy lý do này nọ cho

một đầu?

Đang mãi suy nghĩ về công dụng của việc “ngủ chung”, lại nghe hần cười cợt mà nói một câu như vậy, Viên Thê có chút không hiểu ra.

- Lý do này nọ ư? Ta vì sao lại muốn ngủ cùng người chứ? Chẳng phải là người chủ động đề xuất ngủ cùng ta hay sao?

Hần chớp mắt, thờ dãi.

- Đúng, đúng... Sao ta lại cứ ngớ ngẩn thế nhỉ...

Kết cục ngày hôm đó, hần vẫn như cũ rời đi. Viên Thê cũng chủ động đề xuất điều đó. Nàng đã suy nghĩ kỹ, việc hần có ở lại hay không chẳng liên quan gì đến việc ngủ ngon của nàng hết.

Đêm hôm ấy, Viên Thê đột ngột tỉnh giấc trong cơn hoảng loạn thực sự. Thân hình đang trôi lênh bênh trên không của nàng cũng rớt cả xuống nền.

Nàng lại mơ thấy cục bông trắng mịn đẹp đẽ kia. Nó cứ lăn, lăn mãi bên cạnh nàng. Mềm mại, tròn trĩnh khiến người ta không thể rời mắt.

Không biết nó lăn hết bao lâu, đột nhiên dừng lại đứng im lìm. Nàng lay mãi nhưng nó vẫn không tỉnh. Phải làm sao bây giờ?

Nàng cực kì sợ hãi, cục bông ấy bất chợt lại quay mặt về phía nàng. Hình thù này của nó khiến nàng giật mình thảng thốt.

Thì ra, cục bông ấy lại là một con sư tử!

Sư tử ư? Cái tên kì lạ ấy tại sao nàng lại dễ dàng thốt ra như vậy? Nàng không biết, cũng chẳng còn tâm trí để tìm hiểu.

Tất cả đều đã bị sợ hãi lấn át.

Con sư tử nằm đó, hai mắt nhắm nghiền không hề mở ra. Cảm giác sợ hãi lan tràn trong cơ thể cực kì chân thực. Nàng không biết phải làm sao, bất giác từ miệng lại trào ra một giọng nói. Chất giọng run rẩy pha lẫn hoảng sợ, nhưng vẫn nghe ra âm điệu trong đó, hóa ra lại chính là giọng nói của nàng. Mà điều khiến Viên Thê càng sợ hãi hơn nữa, âm thanh mà giọng nói ấy cất lên chính là:

- Chân, Chân...

Tiếng gọi kéo dài, dai dẳng mãi không thôi.

Thế rồi đột ngột, hình dáng con sư tử biến mất. Nằm im lìm, không động đậy trước mặt nàng khi đó... lại là khuôn mặt của Chân.

Cảm giác hoảng sợ đã dâng cao đến không thể kiểm soát. Khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên rõ mồn một trước mặt nàng. Bất luận gọi bao nhiêu lần vẫn không tỉnh dậy. Nàng luống cuống muốn lay người nằm trước mặt, lại phát hiện lúc đó bàn tay của nàng xuyên thấu qua thân hình kia. Bàn tay nàng chỉ là một ảo ảnh, không thể chạm vào hình hài trước mặt...

Phải rồi, vì sao nàng không nhớ ra. Dù có cố gắng, có tập trung, nàng cùng lắm cũng chỉ chạm được vào những vật vô tri. Còn Chân, hần có tri giác, làm sao nàng có thể chạm vào được bây giờ?

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy làm một hồn phách không có thân thể lại là một việc đáng sợ đến thế. Biết thế khi trước đồng ý làm một con người, đồng ý có thân thể không phải là tốt hơn hay sao?

Thế nhưng... bây giờ mới biết thế, đâu giải quyết được chuyện gì?

Lúc thân hình rơi xuống nền kia, lúc Viên Thê mở to đôi mắt thoát khỏi cõi mộng mị đáng sợ kia, Chân bằng xương bằng thịt, Chân với đôi mắt sắc bén sâu thẳm đã ở trước mặt nàng.

Về mặt hần cực kì lo lắng, bởi trong lúc mê sảng, nàng đã thất thanh hét gọi tên hần. Vừa nghe được âm thanh hoảng sợ như vậy, hần đã vội vã chạy tới kiểm tra.

Nhìn bóng dáng gần gũi mà xa vời trước mặt, Viên Thê thực sự cảm thấy đau đớn, miệng vẫn không ngừng gọi:

- Chân, Chân...

- Ta đây rồi, đừng sợ!

Nàng rất ghét thứ cảm xúc đang trào dâng trong lòng lúc này. Nàng không hiểu vì sao, đột nhiên mình thật muốn khóc, thật muốn khóc to lên cho vui đi nỗi sợ hãi. Nàng lại càng muốn nhào vào lòng hần, càng muốn được hần ôm ấp, bao bọc, càng muốn được hơi ấm của hần che chở cho mình.

Ước muốn càng mãnh liệt đến đâu, sự thật lại càng tàn khốc đến ấy. Hần đang ngồi trước mặt nàng kia, hữu hình hữu ảnh, nhưng... nàng mới là người không thể. Nàng chỉ là một hồn phách, không cảm giác, không hình hài, làm thế nào để khóc, làm thế nào để ôm được hần đây?

Xúc cảm hỗn loạn, trào ra miệng lại thành lưỡi dao sắc nhọn:

- Ngươi mau cút đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi. Mau, mau cút nhanh, cút nhanh!

Nét mặt lo lắng của hắn thoáng chốc cứng đờ, nhợt nhạt. Hai mắt vốn đã đen thẳm kia càng như không có đáy. Phảng lảng mà sôi trào, tưởng chừng như muôn vàn đau đớn trào lên, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi ấy mà thôi.

- Viên...

- Ta nói ngươi cút đi. Không được sao? Được, vậy để ta rời khỏi đây!

Viên Thê vừa thoát nói, thân thể đã nhào lên cao, nhất định vượt ra ngoài. Hắn phản ứng cực nhanh, đứng bật dậy vội vã, nói to, rành mạch. Nhưng nghe được trong đó là bao nhiêu khổ sở.

- Được, Viên Thê, ta đi ngay bây giờ!

Bóng dáng cô đơn buồn bã ấy rời đi, khuất bóng phía cuối con đường, tâm tình của Viên Thê lại càng tệ hại. Nàng thừa biết, hẳn dù có rời đi thật, dù có biến mất thật, nàng cũng sẽ nhẹ nhõm được bao nhiêu?

Giấc mộng ngắn ngủi nhưng đầy nỗi đau kia giống như một tia sét đánh thẳng xuống thần trí mơ hồ của nàng. Tia sét ấy mở ra không chỉ có nỗi sợ hãi vẫn âm ỉ cháy trong lòng, mà còn mở ra tình cảm bấy lâu vẫn chất chứa, không dễ gì kìm nén.

Mỗi lần nhắc đến chuyện trở lại làm người, Viên Thê thường cảm thấy rất khó chịu. Ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên nhưng trong lòng lại không tránh được rối ren.

Ban đầu nàng chỉ tưởng rằng, bởi nàng thực sự thích cảm giác được làm một hồn phách vô ưu vô lo, có thể tự do bay nhảy khắp chốn. Bởi vậy, hễ nghe thấy chuyện làm người nàng sẽ khó chịu, sẽ không muốn.

Lâu dần, nàng lại nhận ra, kì thật mỗi lần nhắc đến nàng còn có một thứ sợ hãi vô hình không thể nói nên lời.

Lại thêm một thời gian dài nữa, khi càng ngẫm nghĩ, càng tự hỏi, nàng nhận ra mình sợ cảm giác phải làm người, sợ cảm giác vướng bận, sợ cảm giác không còn được vui vẻ, vô lo nghĩ. Nàng lại càng sợ cảm giác làm người sẽ cô độc, sẽ hiu quạnh.

Nhưng giấc mộng kia lại một lần khiến nàng tỉnh giấc. Nàng sợ không phải chỉ có bấy nhiêu thôi. Mà thứ khiến nàng sợ hãi nhất chính là phải rời xa nơi này, phải rời xa Chân...

Không biết bắt đầu từ bao giờ, Viên Thê đã hoàn toàn dựa dẫm, hoàn toàn ý lại vào hắn như vậy. Nhưng thứ cảm giác ấy chân thực quá, cứ như vậy hiện hữu trong lòng khiến nàng không cách nào chối bỏ.

Hơn hết lúc này, nàng thậm chí còn thấy sợ hãi cảm giác làm một hồn phách vô hình như thế, thứ mà trước nay vẫn luôn khiến nàng yêu thích.

Qua vài ngày, Chân không đến thăm nàng. Viên Thê biết, không phải hắn không muốn, mà lời nàng nói hôm ấy khiến hắn thực sự không dám cố chấp.

Nàng cũng cần thời gian để bình tĩnh lại. Cứ ngỡ rằng, làm một hồn phách vô tư lự sẽ không bao giờ gặp phải phiền muộn. Ai ngờ những phiền muộn này lại bám riết, không buông tha cho nàng như vậy.

Thảm thoát đã qua ba tháng. Mà người kia vẫn như cũ không dám đến tìm gặp nàng. Bất giác, hành động này của hắn càng làm nàng buồn phiền nhiều hơn. Cảm giác giống như có con vật gì đó đang khe khẽ gặm nhấm cơ thể trong suốt của nàng, râm rứt khó chịu.

Viên Thê không biết vì lí do gì, nàng lại thơ thẩn bay lượn ra ngoài, nương theo ánh sáng heo hắt nơi con đường mà hắn vẫn thường đi qua mỗi lần đến thăm nàng.

Con đường này thật dài nhưng không có điểm gặp. Cảm giác tĩnh mịch, im lặng đến rợn người.

Viên Thê không nhận ra, cảm giác dài đằng đẵng, heo hút ấy là do đâu. Kì thật, trong lòng nàng đang cực kì mong ngóng được gặp lại khuôn mặt dịu dàng ấm áp ấy của hắn.

Cho đến khi bị chặn lại bởi một lớp băng mỏng mà kiên cố, trong suốt lạnh lẽo, nàng mới thấp thoáng nhìn ra một ánh nền đang lay động, chập chờn lẻ loi. Cũng giống như bóng người in trên vách kia, lờ mờ cô đơn.

Nàng dợm cất tiếng gọi, nhất thời lại không thốt lên lời. Bởi lúc này, nàng mới nhìn kĩ khuôn mặt nghiêng khuất sáng kia, khuôn mặt khiến cho Viên Thê phải giật mình.

Đây là người mà nàng vẫn biết ư?

Vẫn là đôi mắt ấy, vẫn là chân mày ấy, cũng vẫn là những đường nét ấy. Thế nhưng đã bao giờ nàng thấy được vẻ đau đớn, buồn bã hắn tỏ trên khuôn mặt như vậy?

Thấp thỏm lo sợ như sắp vượt mặt, nàng vươn tay chạm nhẹ vào bức tường bằng trước mặt, nhưng thật kì lạ, bàn tay của nàng lại không thể xuyên thấu qua lớp bằng mỏng manh đó.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được, nàng và hắc kì thực đang ở hai thế giới khác biệt, ngày ngày gặp mặt, ngày ngày trò chuyện, cho đến cùng vẫn bị ngăn cách bởi một tầng trong suốt mà chắc chắn.

Thế nhưng, chỉ vừa khi bàn tay nàng chạm nhẹ vào mặt bằng ấy, khuôn mặt hắc đã ngược lên nhìn nàng. Ánh mắt có sững sờ, có ngạc nhiên, thậm chí còn ánh lên một tia vui mừng rất rõ.

Viên Thê bất giác thẹn thùng, cúi thấp đầu, không dám nhìn lên đối diện với ánh mắt như chứa lửa ấy.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hắc đã rời đến cạnh nàng, không một tiếng động, không một thanh âm

Viên Thê cố gắng thốt ra lời, giọng nói lại vẫn lí nhí nơi cổ họng:

- Người đang uống rượu sao?

Hắc khẽ nhếch miệng cười, cũng không đáp lời nàng. Bình rượu nàng nhìn thấy trên tay hắc lúc trước, bây giờ đã ngay ngắn nằm trên mặt bàn.

- Vì sao người lại uống rượu?

Lời ấy thốt ra, trong ánh mắt bình lặng như nước của hắc gọn lên dao động. Khuôn mặt đã có chút ửng đỏ vì men rượu, so với khi thường càng tĩnh lặng, nhìn không ra suy nghĩ. Viên Thê chợt muốn vươn tay lên chạm vào gò má ửng đỏ của hắc, thật muốn cảm nhận hơi nóng men say ấy trên khuôn mặt hắc. Cuối cùng, bàn tay đưa lên rồi lại lặng lẽ hạ xuống. Cũng chỉ là suy nghĩ xa vời!

- Vì sao nàng lại dần vật ta như vậy?

Giọng nói như vọng về từ một cõi âm u. Đây là lời của hắc sao?

Viên Thê thẳng thốt nhìn vào gương mặt gần gũi trong gang tấc. Liệu không phải vì men say, hắc có thể thốt lên được một lời như thế hay không?

Nhưng nét âm u trên khuôn mặt hắc, sóng nước nồng nàn trong ánh mắt hắc lại không phải của một kẻ say. Phải, hắc không say. Người đang say lại chính là nàng.

Nếu như có thể say, có thể chìm đắm trong sóng mắt này của hắc, nàng cũng chẳng có gì phải tiếc nuối...

Mắt đỏ mắt, lặng lẽ mà kéo dài như thế. Không suy tính, không cân nhắc, từ miệng nàng đã thốt lên một lời mà nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ nói ra. Viên Thê không biết được, là do giấc mơ đầy nỗi sợ đêm hôm trước, hay nét đau khổ trên khuôn mặt hắc lúc này khiến cho nàng nói nên lời như vậy.

- Chân, ta muốn làm người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Viên Thê ở đây đã có đến mấy vạn năm.

Nàng không biết đây thật sự là chốn thần tiên nào. Nhưng đến lúc rời đi cảm giác vẫn lưu luyến không thôi.

Khi trước có một ngày hắc từng hỏi nàng, ánh mắt đăm đăm lo lắng:

- Viên Thê, nàng có muốn làm con người không?

Nàng ngẩng đầu, giọng nói trong veo như nước:

- Con người là gì? Làm người thì có gì tốt?

- Con người là giống như ta vậy, có thể chạm được vào mọi thứ.

Hắc đáp lời, nhưng lòng nàng lại chùng xuống. Có nghĩa không được làm một hồn phách nữa sao? Như vậy, nàng không muốn...

Lúc đó là vậy nhưng bây giờ đã đổi khác. Viên Thê đã đồng ý với Chân mất rồi!

Còn nhớ ngày hôm ấy, lúc nghe được câu nói đó từ nàng, hắn đã phản chấn biết nhường nào. Sóng nước nơi đáy mắt dạt dào lay chuyển, thứ đó liệu có thể gọi tên là niềm vui không?

Rời khỏi nơi này, một hòn phách như nàng cũng chẳng có gì cần thu dọn. Nhưng nàng vẫn nói với hắn, cần để cho nàng thời gian chuẩn bị để thích ứng với thay đổi này. Hắn đương nhiên gật đầu đồng ý. Phải, từ trước tới giờ hắn có từ chối nàng bao giờ?

Viên Thê đòi ngao du sơn thủy, hắn không nói hai lời liền để nàng rời đi, tự do phiêu bạt. Bay mãi, bay mãi, đến lúc mỏi chân ngừng nghỉ, hắn lại lặng lẽ xuất hiện đón nàng trở về.

Viên Thê đòi xem thứ phát ra ánh sáng rực rỡ nhất trên đời, ngay hôm sau hắn đem đến cho nàng một viên ngọc bọc trong mảnh lụa màu xanh đậm. Hắn cẩn thận đem giữ nó trong bàn tay, khi nàng đòi xem mới hé hể tấm lụa ra một chút. Chỉ một khe hở nhỏ như vậy mà ánh sáng phát ra đã khiến nàng cực kì chói mắt. Nàng còn nhớ lảng máng lúc hắn mang đến đó có nói một câu, rằng đây là thiên đế ban thưởng cho hắn, vô cùng quý giá. Hắn còn nói, thứ quý giá chỉ dành riêng cho nàng là xứng đáng.

Nàng không biết thiên đế là ai, lại cũng không biết thế nào mới là xứng đáng. Nhưng nghe được lời của hắn, trong lòng cũng thấy thật vui mừng.

Thế đấy, hắn cứ dễ ngon ngọt nàng như vậy, mà nàng cũng giống như một đứa trẻ, cực kì thoả thuê, mãi nguyện với sự chăm nom của hắn. Để mà bây giờ lưu luyến không thôi, mà cũng không rõ là lưu luyến với chốn thần tiên hiếm có này hay lưu luyến với bóng hình ngày ngày cùng nàng gắn bó.

Đang ngẩn ngơ thất thần, một giọng nói vô cùng vui vẻ đã vang lên bên tai:

- Viên Thê, ta tới rồi.

Kể từ ngày hôm ấy, hắn đều ở cạnh nàng gần trọn cả một ngày. Nếu như nàng không buồn ngủ đuổi hắn về, không biết còn cứ định bám ở đây đến bao giờ.

Mà hắn cười như thế, nhất thời lại khiến nàng cảm thấy khó chịu.

- Muốn đuổi người ta đi lắm cũng không cần phải hiện rõ mồn một lên mặt như vậy!

Hắn nhìn nàng, vẻ tươi cười vẫn không hề giảm sút, lăm lăm trong miệng:

- Nhìn nàng giận dữ vậy mà cũng đáng yêu đấy!

Viên Thê trừng mắt nhìn hắn, lại có chút hụt hẫng. Qua một lúc, hắn lại hỏi nàng:

- Viên Thê, lần này ta giúp nàng đầu thai chuyển kiếp. Vậy nàng định báo đáp ta cái gì?

Nàng nhìn về mặt thành thật trước mặt, nhất thời còn chưa hiểu rõ:

- Vậy ngươi muốn tặng gì?

- Cứ tặng nàng cho ta là đủ, ta chẳng cần gì hơn nữa cả.

- Ta vì sao phải tặng cho ngươi? Không phải lần này làm người cũng đều là theo ý ngươi hay sao?

Một lời này lại khiến vẻ rạng rỡ trên mặt hắn tắt ngấm.

- Phải rồi, ta lại nói lung tung nữa rồi...

Viên Thê mất tới một tháng mới ổn định được tinh thần. Lần này ra đi, dù không biết rõ sẽ xảy ra những chuyện gì nhưng nàng vẫn nhận thấy được, nhất định là không còn được trở lại nơi này nữa. Lúc trước vì sao hắn cứ một mực muốn nàng làm người, lúc trước vì sao nàng lại đồng ý với hắn, bây giờ nghĩ lại mới thấy hối hận vô cùng!

- Phải rời xa nơi này, ngươi không thấy lưu luyến sao?

Hắn khoác một chiếc áo bào trắng thoải mái ngồi đó, vẻ mặt ung dung nhàn nhã.

- Ta vốn dĩ chưa từng gắn bó với nơi này. Thứ duy nhất ta gắn bó cũng chỉ có mình nàng mà thôi.

- Vậy tại sao ngươi còn muốn ta rời đi?

Hắn ngừng đầu, khôi phục vẻ nghiêm túc vốn có, lời nói chắc chắn như đã nắm trước mọi sự:

- Không phải ta muốn nàng rời đi, ta là muốn cả hai chúng ta rời đi.

- Như vậy, người cũng làm người sao? ... Không đúng, người chẳng phải bây giờ cũng đang là người rồi sao?

Hắn khe khẽ mỉm cười, ánh mắt chan chứa yêu thương:

- Phải, ta đang là người. Nhưng ta cần cả hai chúng ta làm người kia.

Viên Thê không hỏi lên thành tiếng được, vậy lần này ra đi, hắn cũng sẽ ở đó cùng với nàng sao? Bất giác, suy nghĩ ấy khiến tâm tình nàng phấn chấn không thôi.

Nếu như vậy, sẽ thật tốt!

Không còn gì níu kéo ràng buộc thêm nữa, Viên Thê được đưa rời khỏi nơi ở bấy lâu của nàng.

Viên Thê vốn nghĩ, ở nơi mới tới kia, hắn hẳn cũng sẽ ở bên nàng giống như cũ, cùng nàng ngày ngày trò chuyện, nói cười.

Dù sao nàng cũng không hiểu, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết sau một đêm tỉnh dậy, nàng đã thấy mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Bên cạnh không có lấy một bóng người. Trục giác bình thường khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng chỉ nhớ ngày hôm qua, nàng cảm thấy cực kì mệt mỏi, ngay cả thiếp đi lúc nào cũng không biết. Giấc ngủ của nàng sâu mà đột ngột. Bên tai dường như văng vẳng có tiếng nói chuyện:

- Viên Thê, đừng lo lắng gì cả. Tất cả ta đều đã sắp xếp cẩn thận rồi.

Phải, nàng không lo lắng, dù có gì xảy ra đi nữa, nàng vẫn tin tưởng đã có hắn chống đỡ rồi. Nhưng cảnh tượng trước mặt vẫn khiến nàng không kìm được mà sợ hãi.

Viên Thê âm thầm quan sát căn phòng nàng vừa tỉnh giấc. Một căn phòng đơn giản, không có tiện nghi, nhưng so với nơi nàng ở trước đây vẫn cực kì khác biệt. Dường như không gian này có phần bó hẹp, hơn nữa... còn có vẻ chân thực?

Nàng còn đang âm thầm suy xét, thân thể đã nhẹ nhàng bay nhanh ra ngoài. Ở đó, nàng giật mình khi thấy một ông lão đang ngồi ghi chép. Đây là lần đầu tiên nàng gặp một người khác mà không phải là Chân.

Ông lão kia vừa nhìn thấy nàng đã cười hỏi:

- Tỉnh rồi sao? Cô gái, cô ngủ cũng được mười ngày rồi đấy.

Tại sao lần này nàng lại ngủ lâu như vậy? Thế còn...

- Ông ơi, cháu đến đây bằng cách nào?

Ông lão trước mặt cười lớn, lời nói lại có mấy phần trêu đùa:

- Người đưa cô đến đây không phải là một thần tiên rất nổi tiếng hay sao? Ngay cả một trong những vị quan quản lý điện Trần Gian cũng đặc biệt dặn dò tôi trông nom, giúp đỡ cô cẩn thận.

Viên Thê thực sự không hiểu được một lời nào trong câu nói vừa rồi của ông lão. Chẳng lẽ...

- Ông ơi, ông nói đến Chân sao?

Ông lão thấy được vẻ mặt khó hiểu của nàng, lại nghe vậy, nét mặt không tránh khỏi ngơ ngác:

- Chẳng lẽ cô lại không biết người vừa đưa mình tới đây sao?

Viên Thê không biết phải đáp sao.

- Vậy... ông là ai?

- Tôi là tiên trông coi bên bờ sông Tam Thủy này.

Ông lão dừng lại một lát, lại tiếp:

- Cô gái, duyên phận của cô tốt lắm. Lại có thể được một thần tiên như vậy giúp đỡ!

Nàng chưa từng nghĩ tới, Chân lại có thể được người khác nhắc đến với vẻ ngưỡng mộ rõ ràng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Mãi tới ngày hôm sau, Viên Thê mới hỏi ra được suy nghĩ trong lòng:

- Ông ơi, cháu ở đây để làm gì?

Nhìn dáng vẻ bận rộn của ông lão, nàng không nén được cất tiếng hỏi. Ông lão dừng việc ghi chép lại, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

- Cô còn đang lúc chờ đợi.

- Chờ đợi ư? Nhưng... chờ đợi cái gì ạ?

Ông lão đặt hần cây bút lông trên tay xuống, mỉm cười hiền từ:

- Một hồn phách ở nơi này thì có thể làm gì? Chính là chờ đợi đầu thai.

Thì ra là vậy. Quả nhiên, nàng sắp trở thành người rồi. Không tránh được vẫn thoáng hụt hẫng.

- Ai đầu thai cũng phải chờ đợi như vậy sao ông?

Nàng nén tiếng thở dài, hỏi nhỏ. Vốn chỉ là một câu nói băng quơ, không ngờ ông lại lắc đầu.

- Không phải, chỉ có cô phải chờ đợi như vậy mà thôi.

Viên Thê không dám mở lời hỏi thêm, chỉ lẳng lặng ngồi đó, nhìn ra con sông dài sương trước mặt.

Nàng cảm nhận được vẻ tĩnh lặng, hoang vắng của chốn luân hồi này. Nếu như bây giờ nàng chỉ là một con người có da có thịt, chắc chắn sẽ không thể chịu nổi không khí âm đạm lạnh lẽo ấy. Cảm giác vui mừng khi được làm một hồn phách bất chợt lại dâng lên trong lòng, nỗi lo lắng từ ngày hôm trước còn lại cũng dần dần tiêu tán.

Thế nhưng, cảm giác phấn chấn này chẳng kéo dài được lâu.

Từ trong khoảng không hư vô trước mặt, thỉnh thoảng xuất hiện ba bóng người. Mà ở giữa, Viên Thê vừa nhìn liền nhận ra, chính xác là một hồn phách giống như nàng.

Phát hiện mới nhất thời khiến nàng thấy vui mừng. Kỳ thật, đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy một hồn phách. Mà hồn phách trước mặt thật trùng hợp cũng là một cô gái. Nếu so với lần đầu gặp Chân thì cảm giác khác biệt nhiều lắm.

Viên Thê đứng dậy, ý định tiến lại sát hồn phách đang được kéo tay rời đi kia, không ngờ lại bị ông lão ngăn cản, vội vã lên tiếng:

- Kia cô gái, không được!

Nàng ngây người, chỉ nhìn hai người đáng sợ kia đưa thiếu nữ ấy rời đi, chân đang bước lại phải dừng, cảm giác hụt hẫng không thể tránh khỏi.

Ông lão cầm bút, nhẹ nhàng đánh dấu vào trong quyển sổ dày đặt ngay ngắn trước mặt, lại ghi ghi chép chép thật cẩn thận. Viên Thê vội vã hỏi:

- Ông ơi, cô gái ấy là ai?

- Không phải lúc trước đã nói rồi sao. Đó chính là một hồn phách được đưa tới cõi luân hồi. Hai người mà cô nhìn thấy chính là hai vị quan chuyên thu nhận hồn phách của người dưới trần gian đã bị quan Nam Tào gạch tên khỏi sổ sinh.

Ngừng một lát, ông lão chăm chú quan sát quyển sổ trước mặt, miệng lại lẩm bẩm:

- Đáng tiếc thật. Cô gái này đoan thọ, thế mà mới chỉ có mười sáu tuổi...

Nàng nhìn theo bóng dáng cô gái biến mất trong màn hơi sương mù mịt, cũng không biết được trong lòng là cảm giác gì.

Một ngày ấy, nàng tận mắt chứng kiến hai vị quan kia lần lượt đưa từng hồn phách tới báo cáo trước mặt ông lão, chờ kiểm tra trong sổ sách xong, lại đưa bọn họ tới bên bờ Tam Thủy. Nàng đứng nhìn từ xa, cũng không nhìn rõ bọn họ dừng lại hồi lâu trước bờ Tam Thủy để làm gì. Chỉ thấy họ lúc khóc, lúc cười. Người vật vã, người lặng thinh. Cũng lại có những hồn phách gãy giữa khúc khúc hồi lâu mới bước được vào cổng cõi luân hồi, biến mất trong màn hơi sương.

Suốt một ngày dài đằng đẵng, bấy nhiêu hồn phách lướt qua, lại chẳng có ai giữ được vẻ bình thản, vui cười. Đầu thai lại là một chuyện đáng sợ như vậy

sao?

Rút cuộc đã đợi hết một ngày, nàng không nén được thắc mắc quay đầu hỏi ông lão:

- Ông ơi, đó là tất cả những người bị gạch tên ngày hôm nay ư?

Lão đặt cây bút xuống bàn, trầm lặng nhìn Viên Thê. Hồi lâu mới lên tiếng:

- Một ngày trên hạ giới không ít người chết như vậy.

Viên Thê hoảng hốt giật mình.

- Vốn dĩ, mỗi người trên trần gian đều có một vận mệnh được những vị quan trong điện Trần Gian sắp đặt trước. Bởi vậy, chỉ cần họ vừa bị quan Nam Tào gạch tên trong sổ sinh liền trở thành hồn phách, được đưa tới âm phủ để bước chân vào cõi luân hồi đầu thai, tiếp nhận một cuộc đời khác.

Ông giờ tay chỉ về phía dòng sông trước mặt.

- Con sông Tam Thủy này chính là một phần cánh cổng của cõi luân hồi.

- Một phần?

Nàng ngơ ngác hỏi lại.

- Đây là nơi đưa tiễn những hồn phách đã thất lạc nhiều năm, thiếu chút nữa trở thành cô hồn dã quỷ vĩnh viễn không siêu sinh. Chỉ những hồn phách bị thất lạc trên trần gian, lâu ngày kí ức về kiếp trước dần dần bị phai nhạt rồi mất đi mới bị đưa tới đây để đầu thai.

Viên Thê chạnh lòng. Nàng không phải cũng là một trong số đó hay sao?

- Thế nhưng... vì sao bọn họ lại thất lạc?

Cũng giống như bản thân nàng, vì sao lại trở thành như bây giờ? Nàng không hiểu nổi, cũng chẳng thể nghĩ ra. Một tia hi vọng nhỏ nhoi thấp lên trong lòng nàng, nhưng cuối cùng chỉ nghe được một câu trả lời không rõ ràng:

- Tại sao thất lạc ư? Quá nhiều ai oán, quá nhiều lưu luyến... tự dung sẽ trở thành hồn phách thất lạc...

Ông lão hướng ánh mắt về màn hơi sương dày đặc trên đoạn sông Tam Thủy, ánh nhìn vô định chất chứa buồn rầu.

Viên Thê cúi đầu thật thấp.

Bản thân nàng thì sao? Là ai oán... hay lưu luyến...?

Trong lòng cảm giác trống rỗng kì lạ, dường như rất muốn tìm một cách giải tỏa nào đó nhưng không thể nghĩ ra. Bất chợt nghĩ đến đáng và khổ sở muốn khóc của những hồn phách lúc trước. Liệu đó có phải là cách giải tỏa duy nhất hay không?

Nhưng một hồn phách không có nước mắt.

Một khuôn mặt hoàn chỉnh còn chẳng thể có thì làm cách nào để khóc?

Viên Thê thật không hiểu, vận mệnh của một con người trên cõi trần lại là thứ đáng sợ như thế sao?

Nàng cũng là một hồn phách lang thang chưa đi đầu thai, kí ức kiếp trước của nàng cũng đều đã không còn một chút ít ỏi nào. Như vậy, liệu khúc mắc trong lòng nàng có lớn hay không?

Thật nhiều câu hỏi như vậy lại chẳng có cách nào giải đáp...

Nàng gắng gượng cất tiếng hỏi:

- Cháu thấy những hồn phách vừa qua đây già trẻ khác biệt, vậy sẽ lấy gì làm quy định?

Ông lão đang đọc sổ sách, lơ đãng đáp lời:

- Ngay trước khi chết đi thế nào, hồn phách sẽ như vậy!

- Thế... thế... cháu lúc chết đi bao nhiêu tuổi?

Nàng áp ứng hồi lâu mới hỏi được một câu đầy đủ. Ngay cả bản thân hiện tại trẻ hay già nàng cũng không hề biết rõ.

Ông lão ngừng đầu nhìn nàng, vẻ suy ngẫm.

- Tôi không biết rõ lắm. Nhưng nhìn diện mạo này cùng lắm cũng chỉ hai mươi tuổi mà thôi.

Nàng sùng sốt ngẩn người:

- Hai mươi sao? Trẻ như vậy...

Ngay người hỏi lâu, một chút can đảm cuối cùng đều bị nàng đem ra dùng hết:

- Ông ơi, chết trẻ như vậy liệu có phải do đã làm điều gì sai trái không ạ?

Ông lão giật mình kinh ngạc nhìn nàng, hoảng hốt lắc đầu:

- Cô hiểu lầm rồi, đó là sự sắp đặt của quan trên. Điều phải dựa vào nhân quả nhiều kiếp. Có người vì kiếp này sai trái nên kiếp sau chịu phạt, cũng có người sẽ được đền bù ở kiếp sau. Nhưng xét cho cùng...

Ông lão ấp úng không muốn tiếp lời, rất lâu sau mới có thể nói được một câu hoàn chỉnh:

- Xét cho cùng, tất phải có lý do gì đó mới phải chịu một kiếp đoan thọ như vậy.

Viên Thê ngẩn người, nàng có lẽ chẳng phải là một kẻ tốt đẹp gì...

Đã là ngày thứ ba nàng ở lại bên bờ Tam Thủy, lại thêm ngày nàng đợi xem những hồn phách lần lượt được đưa vào cõi luân hồi. Đã gặp được nhiều hồn phách như vậy, lại chưa từng được trò chuyện cùng ai. Hơn nữa... thứ mà nàng tiếc nuối nhất chính là vẫn chưa được tự mình thử xem, rút cuộc một hồn phách sẽ ám áp đến mức nào. Liệu, có phải như lời hán đã nói hay không?

Bất giác vừa nghĩ tới đó, nàng dường như lại có chút chạnh lòng. Chẳng phải nàng đã ở đây được mười ba ngày rồi sao, hán vì có gì còn chưa xuất hiện lấy một lần?

Ngay vào lúc tâm tình rối bời phiền muộn đó, ngay chỗ cách nàng chục bước chân ấy, một ánh sáng xanh rực rỡ đột ngột loé lên. Viên Thê dường như ngay lập tức biết được, người chuẩn bị xuất hiện ấy là ai.

Cảm xúc lạ lẫm đột ngột dâng trào. Nàng không rõ nguồn cơn của niềm vui ấy là từ đâu, chỉ biết trước mắt nàng, ánh sáng xanh chớp nhoáng ấy giống như một phép màu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7

Phía bên kia của ánh sáng, trong làn hơi sương mờ nhạt của chốn luân hồi chuyển kiếp, cảnh tượng ấy khiến cho hán nhất thời đứng lặng.

Hán không biết được, đã khi nào hán từng nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ này chưa. Nàng đứng đó, thân thể bông bênh trong suốt, nét cười trên mặt rạng rỡ, đẹp đẽ tựa rắng lạnh giữa chốn bông lai tiên cảnh. Tường như ngàn ngàn vạn vạn đoá hoa nở rộ, lại chẳng bằng được một nụ cười này của nàng. Hơi sương nhàn nhạt, mờ ảo chiếu lên vẻ mặt nàng, soi xuống đáy mắt hán, ngay cả trái tim cũng không ngừng run rẩy. Ngày hôm nay, ánh sáng rạng rỡ, đẹp đẽ nhất trong trời đất mới chiếu rọi tới tâm hồn của hán.

Một khoảnh khắc lại tựa cả một kiếp luân hồi. Không biết phải trải qua bao lâu, tâm tình bị xáo động mạnh mẽ của hán mới tìm lại được một chút bình ổn. Hán tiến tới trước mặt nàng, lời nói ẩn chứa vô hạn dịu dàng:

- Viên Thê, ta tới rồi!

Không hiểu sao lúc này, Viên Thê lại rất muốn được hôn đôi.

- Bây giờ người mới tới sao?

Nhưng hôn đôi của nàng còn chưa diễn được lâu, bên cạnh ngay lập tức đã có một bóng đèn soi lối:

- Bái kiến tiên quân!

Ông lão xuất hiện dường đột giữa hai người khiến Viên Thê bất giác e ngại, quay mình trong chớp mắt trốn vào trong phòng. Phải mất một lúc lâu, hán

mới theo nàng vào trong. Vừa nhìn thấy bộ dáng hờn dỗi lại pha chút ngượng ngùng đáng yêu này của nàng, hắn không kìm được cười nhẹ một tiếng, dịu giọng dỗ dành:

- Viên Thê, mọi chuyện ta đã sắp xếp ổn thoả cả rồi. Chỉ cần đợi thêm vài canh giờ nữa, tâm nguyện bấy lâu rút cuộc sẽ hoàn thành.

Viên Thê nhìn nét mặt chân thành ấm áp của hắn, lo lắng âm ỉ suốt ba ngày cuối cùng cũng dịu bớt. Nàng cất tiếng khe khẽ:

- Tới lúc đó, người tiễn ta đi được không?

Hắn rất nhanh gật đầu đáp ứng, tâm tình vui vẻ biểu lộ hết cả trên mặt.

Hai người cứ thế, yên lặng hồi lâu trong phòng, chẳng ai nói thêm một lời nào. Giống như nghìn từ vạn chữ, chẳng có lời nào diễn tả được những tâm sự đang ngổn ngang trong lòng họ. Chỉ cần ngồi bên cạnh nhau như vậy thôi, chỉ thế thôi cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

- Bẩm tiên quân, tiên quan điện Trần Gian có việc cầu kiến.

Giọng ông lão vang lên từ ngoài cửa. Hắn nhìn nàng, dằn dò một tiếng rồi ra ngoài.

Viên Thê dù sao cũng có chút tò mò, hắn vừa trở ra liền đứng dậy, thân hình nhẹ bằng uyển chuyển một vòng đã bay ra tới cửa. Ngay lúc bóng nàng sắp vượt qua cánh cửa đó, bên ngoài vang lên một giọng nói:

- Đặng Kiệt tướng quân, có chuyện này...

Nàng ngo đầu nhìn ra ngoài, một người trung tuổi, tóc dài tới ngang hông buộc thắt gọn gàng. Dáng người có phần nhỏ bé, khi đứng cạnh Chân nhỏ hơn tới gần một cái đầu, nhưng rõ ràng uy thế thì không nhỏ bé chút nào.

Hai người bọn họ đứng bàn bạc qua lại hồi lâu, dường như vừa có việc quan trọng phát sinh. Hắn quay đầu lại nhìn, Viên Thê bối rối hơi cúi thấp đầu xuống, tránh đi ánh mắt ấy. Bất chợt, trong trái tim mỏng manh vô hình của nàng nhói lên mấy đọt. Một giọng nói dịu dàng có phần e dè vang lên bên tai:

- Viên Thê, ta có chút việc phải rời đi một lát.

- ...

Có cảm giác giống như lo sợ dần trở thành sự thật.

Hắn càng băn khoăn:

- Nếu như... nếu như...

- Người cứ nói đi, ta nghe.

- Nếu như ta không kịp quay lại, đợi đến giờ tốt, nàng cứ theo lời vị tiên quan đây mà đi. Ta sẽ cố gắng trở về tiễn nàng.

Viên Thê vẫn cúi thấp đầu, không đáp lời nào. Hắn có vẻ không yên tâm, lại tiếp lời an ủi nàng:

- Viên Thê, đừng lo lắng gì được không?

Nàng khe khẽ gật đầu. Hắn đứng trước mặt nàng hồi lâu, vẻ không đành nhưng vẫn phải rời đi. Ngay lúc hắn dậm bước, vạt áo đen thẫm vừa chấp bay, nàng không nén được ngẩng đầu gọi bật lên thành tiếng:

- Khoan đã.

Hắn quay đầu chăm chú nhìn nàng. Dừng khí vừa rạo rực một khắc trước lại chìm xuống, nàng cúi thấp đầu trở lại tránh đi ánh nhìn của hắn. Mãi mấy hồi lâu mới tìm được giọng nói, thanh âm thốt ra rất nhẹ nhàng, giống như e dè, giống như che giấu:

- Người nhớ nhanh một chút đề về cho kịp.

- ...

- Hơn nữa... kì thực ta cũng rất thích người!

Có lẽ do trực giác mách bảo mới khiến cho nàng thốt lên những lời này. Hay có lẽ, đó là những lời từ lâu nàng đã ấp ủ trong lòng, bây giờ mới đủ dũng khí để nói ra? Viên Thê không biết, nàng cũng chẳng hề muốn biết. Chỉ cần như vậy thôi, nàng chẳng còn gì phải hối tiếc.

Hắn chắc nịch khẳng định lại với nàng:

- Viên Thê, nàng đừng lo lắng. Một lát nữa ta liền trở lại, được không?

Nàng gật gật đầu, cố giấu đi thanh âm ghen ngào. Trước lúc hấn biến mất sau ánh sáng xanh rực rỡ ấy, hai ánh mắt còn khẽ giao hoà. Không biết được, hấn có nhìn ra hoang mang lo lắng trong mắt nàng hay không? Nếu như hấn có nhìn thấy, liệu có thực sự quan trọng? Nàng không trả lời được, lại càng không có dũng khí để trả lời.

Trở lại ngồi bên cạnh ông lão, nàng âm thầm thở dài. Rất lâu mới có dũng khí mở miệng:

- Ông ơi, người vừa mới tới lúc trước có phải là quan sắp đặt vận mệnh người côi trần mà ông từng nói tới?

- Phải phải, người thấp bé lúc trước chính là một vị quan trong điện Trần Gian.

Dừng lại một lát, khuôn mặt thoáng một nét cười, ông lão lại tiếp lời, giọng nói pha chút kì bí:

- Không phải dù là thần tiên có thân phận thế nào, khi đầu thai làm người trần cũng đều một tay ông ta quản lý đó sao?... Nhưng mà, thật sự không biết tại sao với việc của Đặng Kiệt tướng quân lại nhiệt tình như vậy.

- Vậy... người đi cùng vị tiên quan lúc trước là Đặng Kiệt tướng quân hay sao ạ?

Về mặt ông lão cực kì khó hiểu, hồi lâu mới nói từng chữ:

- Đúng vậy, không phải...

Hai chữ đúng vậy kia giống như sét đánh ngang tai, khuôn mặt nàng nhất thời cứng ngắc. Nàng khẽ nhếch miệng gượng cười một tiếng, chỉ thấy khó khăn vô cùng:

- Vậy vị tướng quân ấy đã có thể tử chưa ạ?

- Thế tử? – Ông lão cười – Chuyện này thì còn chưa nghe nói.

Viên Thê nhất thời choáng váng. Nếu đã như vậy, ai mới là Chân, ai mới là phu quân của nàng?

Những gì nàng sợ hãi lúc trước rút cuộc đã ứng nghiệm. Trong lòng khổ sở không nói nên lời.

Viên Thê đau lòng tự hỏi, nàng chỉ là một hồn phách vô dụng mà thôi. Lừa nàng để làm gì? Một thần tiên như hấn cần gì ở một hồn phách như nàng? Hà tất phải đối với nàng như vậy?

Không sợ người bạc tình, chỉ sợ người khiến lòng ta mộng tưởng...

Rồi cuối cùng thời khắc ấy cũng đến. Ông lão gọi nàng, giọng vội vã:

- Tới giờ rồi, chuẩn bị phải lên đường thôi.

Rút cuộc, hấn cũng chưa kịp quay về.

Nàng lẳng lặng đứng dậy, bước theo ông lão về phía bờ sông, không hỏi thêm một lời nào nữa.

Dòng sông rộng lớn trước mặt, sương mù mờ mịt giăng phủ, lúc này càng thêm mấy phần cô quạnh. Rút cuộc, nàng cũng biết được chút ít cái gọi là cảm giác của một hồn phách khi đứng trước dòng sông, nơi gọi là cánh cổng của cõi luân hồi. Không kim được mà buột ra một tiếng thở dài, tiếng thở ai oán như muốn trút bỏ cả một nỗi lòng.

Nàng dậm bước tới trước, học theo những gì trước kia từng nhìn được, lại bị ông lão đứng cạnh ngăn cản.

- Trước tiên cô phải hoàn toàn quên đi kí ức của kiếp trước đã!

Nàng không tránh được cười khổ, cái gọi là kiếp trước kia nàng vốn đã không biết chút nào rồi, bây giờ còn muốn nàng quên hết? Chẳng phải là một việc quá thừa thãi hay sao?

- Vậy cháu phải làm thế nào ạ?

- Cô chỉ cần uống ba bát nước sông Tam Thủy này.

Viên Thê ngược mắt nhìn dòng sông lặng lẽ mờ ảo trước mặt, khẽ hỏi:

- Nói như vậy, đây là nước xoá trí nhớ sao?

Ông lão lắc đầu, thông thả đáp lời:

- Nói như vậy cũng không phải. Mỗi một hồn phách tới đây trước khi bước vào cõi luân hồi đều phải uống đủ ba bát nước. Uống bát đầu tiên, sẽ nhớ lại tất cả những niềm hạnh phúc lúc trước. Uống bát nước thứ hai, tất cả những việc khổ sở trong kiếp trước liền theo đó mà hiện lên. Nhưng khi uống tới bát thứ ba, tất cả dù hạnh phúc hay khổ sở cũng đều theo dòng nước mà trôi đi, đều không thể nhớ được bất cứ điều gì.

Hạnh phúc... khổ sở...

Nhớ lại... quên đi...

Thảo nào Tam Thủy lại là khúc sông dẫn lối cho những hồn phách thất lạc.

Bọn họ đều giống nhau, cũng giống nàng, vốn đã không còn cái gọi là kí ức...

Cuối cùng thì nàng cũng hiểu, vì sao lúc trước những hồn phách đưa tới đây đều có những phản ứng kì lạ như vậy. Chỉ không biết, kiếp trước của bản thân sẽ khiến nàng phản ứng như thế nào?

Nàng ngược mắt nhìn dòng sông đầy khói sương trắng muốt, lạnh giá trước mặt, tay nhẹ nhàng cầm lấy bát nước đặt sẵn ở đó. Nếu như lúc trước, nàng chắc chắn sẽ kêu lên vui vẻ vì bát nước kì lạ này, một hồn phách như nàng lại chẳng cần dùng một chút ý chí, sức lực nào cũng có thể cầm lên rất dễ dàng. Chỉ tiếc, cầm trên tay lúc này chỉ thấy được nặng trĩu đến khổ sở.

Nàng cúi người, nhẹ nhàng múc lên một bát nước. Những giọt nước trong veo, lạnh lẽo, vẫn nghi ngút toả ra hơi lạnh khiến người ta phải sợ hãi. Nàng đưa bát nước tới sát miệng, một ngụm nhẹ bằng, cũng không kịp biết là mùi vị gì.

Nàng cúi thấp người, múc lên bát nước thứ hai. Trước mắt chỉ có những ảo ảnh mờ nhạt nhanh chóng vụt qua, nhận ra còn chưa kịp chứ đừng nói gì tới hồi tưởng. Ngay cả ông lão đứng bên cạnh cũng không giấu nổi vẻ kinh ngạc mà kêu lên một tiếng. Không phải lúc trước đã nói, những gì hạnh phúc kiếp trước sẽ lần lượt nhớ lại hay sao?

Bát nước thứ hai, cảm giác lạnh buốt xông tận lên trí não, nàng cố hết sức kìm nén cho vui đi cảm giác như nhói kia. Mà trước mắt, trong làn sương dày đặc mù mịt, rất nhiều hình ảnh đang không ngừng đua nhau hiện lên, rõ ràng, sinh động. Bất cứ một hình ảnh ngắn ngủi nào cũng khiến ruột gan cuộn thắt, đau đớn liên hồi.

Thì ra cô gái mà nàng vẫn từng mơ thấy chính là chị gái mình. Bên cạnh cô gái xinh đẹp dịu dàng ấy còn có một chàng trai vẫn luôn đứng quay lưng về phía nàng. Cho tới tận lúc cuối cùng, người ấy đã từng một lần ngoảnh đầu lại nhìn nàng một lần nào chưa? Viên Thế không muốn mở mắt nhìn, vì nàng đã rất rõ ràng câu trả lời.

Những hình ảnh cuối cùng là về con thú cưng của nàng. Một con sư tử có bộ lông trắng muốt kỳ lạ, đang tỏ ra khó chịu với nàng, quay đuôi về phía nàng. Tên nó không phải là Chân hay sao?

Nhớ lại chuyện cũ, ruột gan cũng như cuộn lại, bức bối bồng rút.

Từ khoé mắt nàng, một giọt nước trong suốt, lạnh giá rơi xuống. Tiếng tách nhỏ vang vọng trong không gian.

Thì ra, một hồn phách vẫn có thể có nỗi đau.

Thì ra, một hồn phách vẫn có thể rơi lệ.

Sông Tam Thủy, dòng nước lạnh lẽo trong trẻo cũng là vì lẽ ấy.

Dòng nước, dòng lệ.

Có ai biết được, đã có bao nhiêu ngàn vạn hồn phách bên bờ Tam Thủy này rơi lệ. Có ai biết được, dòng nước trong suốt vô ngần này là từ bao nhiêu giọt lệ mà kết thành?

Cuối cùng nàng mới hiểu, một màn hơi sương mịt mù kia là từ đâu, cảm giác lạnh buốt tới tận tim gan kia là từ đâu.

Vô tận khổ sở, cuối cùng cũng tan theo dòng nước mà trôi đi...

Viên Thế ngược mắt nhìn khuôn mặt già nua đã có phần quen thuộc suốt mấy ngày nay, một chút gì đó tựa như lưu luyến dâng lên không ngừng. Đã tới bước này rồi, vì sao vẫn còn không muốn buông tay?

Viên Thế chỉ lặng lẽ thờ dài, cúi đầu nhìn bát nước cuối cùng trên tay. Giọng nói pha chút cay đắng vang vọng giữa không gian giống như một lời trần trối tiễn biệt. Đầu thai chuyển thế đối với một hồn phách như nàng mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một lần nữa chết đi.

- Cảm ơn ông những ngày qua đã quan tâm cháu nhiều như vậy. Cháu cũng chỉ dám nhờ ông một việc cuối cùng. Nếu như... nếu như người kia còn quay trở lại, nhờ ông gửi lời hộ cháu. Suốt bao lâu qua nương nhờ nơi hắt, cháu không còn gì phải hối tiếc. Chỉ sợ bấy nhiêu ân tình đã không còn cách nào đáp trả. Bây giờ lại đầu thai hạ thế, quên đi hết thảy, cho dù có duyên gặp lại cũng chỉ là người dung nước lạ, càng không thể hi vọng báo đáp. Dù vậy... cháu vẫn muốn nói một lời cảm ơn!

Mấy chữ cuối này, thanh âm đã nghẹn ngào không rõ tiếng. Mà xót thương cũng không thể che giấu nổi nữa rồi.

Bát nước đã đưa lên tới miệng, bất chợt động tác lại ngưng. Nàng khe khẽ cất tiếng, giọng nói khàn khàn dần trở nên nguội lạnh:

- Ông ơi, kiếp sau tên gọi của cháu là gì ạ?

- Chiêu Viên, người ta sẽ gọi cô là Chiêu Viên.

- Chiêu Viên ư?... Thật tròn trịa, thật đẹp!

Một bát nước cuối cùng lại nhẹ nhõm đến thế. Nàng bước chân vào màn sương mờ dày đặc, đầu không ngoảnh lại. Chỉ thấy dưới làn nước lạnh lẽo trong suốt kia, thấp thoáng bóng dáng một cô gái trẻ tuổi, bộ quần áo lụa trắng ngà. Khuôn mặt bậc trung, không xinh đẹp, lại càng không có vẻ kiêu sa, đài các. Nhan sắc chỉ có thể dừng đến hai chữ: tầm thường. Duy chỉ có trong ánh mắt, màu đen lặng lẽ cất chứa một vẻ đượm buồn sâu sắc không gì có thể lu mờ...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Thái giám sao? Cũng được

Chiêu Viên chỉ đem theo mỗi một cung nữ, lặng lẽ đi bộ tới nơi đọc sách của thái tử. Vừa xong mẫu hậu đã hứa với nó, nếu có thể gọi được hoàng huynh về dùng bữa trưa cùng mọi người thì sẽ đích thân tới nhà bếp nấu món chè cốt dừa mà nó thích nhất.

Mẫu hậu quả nhiên là trọng nam khinh nữ!

Nhưng Chiêu Viên buộc phải nhịn. Đạo lý trước giờ vẫn vậy, muốn ăn thì lén vào bếp. Nó vừa muốn ăn vừa không muốn lén vào bếp thì đương nhiên phải nhịn. Hơn nữa người nấu ăn cho nó không ai khác chính là mẫu hậu. Đừng nói Chiêu Viên là công chúa, cho dù là nữ chúa thì cũng vẫn chẳng còn cách nào.

Nhưng suốt quãng đường từ cung Vinh Lạc tới vườn Thiên Hương, Chiêu Viên vẫn không thể không ngửa đầu nhìn trời oán thăm. Mẫu hậu quả thật thiên vị quá lộ liễu, hơn nữa còn có chút không quan tâm tới lời phụ hoàng từng nói.

Lúc ấy còn quá nhỏ đương nhiên không thể nhớ. Nhưng Chiêu Viên vẫn thường nghe vú Lam kể một chuyện. Rằng đương kim hoàng thượng ngày trước không hiểu sao đã có tới mấy người con nhưng đều là con trai. Không giống với lẽ thường chút nào, hoàng thượng lại tự mình mong ngóng một cô con gái. Thậm chí còn mong tới mức từng nói rằng, hễ vị cung phi nào sinh hạ được một công chúa thì sẽ phong hậu, ngay cả con trai vị cung phi ấy cũng sẽ được sắc phong thái tử.

Vú Lam khen mệnh Chiêu Viên tốt, chọn đúng thời cơ hoàn hảo như vậy mà sinh ra. Bởi thế có thể khẳng định, địa vị hay quyền lực gì bây giờ của mẫu hậu lẫn hoàng huynh cũng đều là nhờ công lao to lớn của nó cả. Vì có gì mẫu hậu lại đối xử với nó như vậy, chỉ một lòng muốn gọi hoàng huynh về ăn cơm mà không nhân nhượng gì với mong muốn của nó?

Quả thực là tui thân hết nổi, người người thương xót!

Cứ lặng lẽ đau xót như vậy không biết bao lâu, cuối cùng chân cũng đặt tới khoảng sân trước cửa gian học của thái tử.

Đứng ngoài này vẫn còn nghe rõ tiếng thái phó giảng bài. Chẳng qua trong đầu Chiêu Viên có một bộ lọc tự động, đối với những lời giảng ấy chỉ đơn thuần là có phát hiện tiếng động còn nội dung thì không hề nghe vào đầu, càng đừng nói là hiểu được. Mẫu hậu từng nhiều lần muốn nó theo thái tử học sách nhưng đều bị nó gào khóc phản đối. Phụ hoàng thương con gái, liền ôm nó nói:

- Không vội, không vội. Kim Hồ(1) còn nhỏ, cứ để lớn hẵng tính phải không?

Vừa nói vừa cung nựng, hễ cứ nghĩ tới là lại yêu không thể tả.

Có lẽ trong lòng cha mẹ, con cái lúc nào cũng là nhỏ bé. Vì thế mới có chuyện Chiêu Viên đã chín tuổi, nhưng số sách đọc được không quá nổi một bàn tay. Đừng nói tới thân phận công chúa, ngay cả con gái nhà một quan nhỏ cũng không bằng.

Một mình đứng giữa sân nắng có đến gần tuần hương mới thấy giọng thái phó ngừng lại. May mà nắng mùa đông chỉ đủ sưởi ấm da mặt, Chiêu Viên lập tức tiến tới, chân nhảy vài bậc một, vèo một cái đã tới cửa lớn. Mới ngó nghiêng hai ba cái đã thấy thái tử mang theo sách vở đi ra. Nhưng chẳng qua tầm mắt của Chiêu Viên lúc này lại không có hứng thú với vật thể to lù lù ấy.

- Kim Hồ? Có việc gì mà chạy tới tận đây hả?

Thái tử có chút vui vẻ hô lớn tiếng, chỉ đối lại một cái ngoảnh mặt làm ngo của em gái.

Cung nữ theo hầu Chiêu Viên thấy lạ bèn kéo nhẹ ống tay áo công chúa, dè dặt cất lời:

- Công chúa, sắp quá trưa rồi, hoàng hậu còn đang chờ. Mau mời thái tử cùng về dùng bữa thôi ạ!

Thế nhưng Chiêu Viên vẫn một mực đắm đuối nhìn về phía trước, không vui phẩy tay một cái để tránh tầm với của cung nữ. Ngay khi mà mọi người còn chưa kịp hiểu lý do, Chiêu Viên đã hai bước chạy nhanh tới trước, một mạch vượt qua thái tử. Bàn tay nhỏ nhanh như chớp chạm lên mặt người đứng phía sau, miệng còn không ngừng xuýt xoa:

- Biết ngay mà lại, nhấn nhai mịn màng như vậy!

Sau đó lập tức quay đầu giậm chân, giọng đầy trách móc:

- Hoàng huynh cũng thật là, giấu bên mình một thái giám xinh xắn lâu như vậy mà không cho người ta biết tí gì!

Không khí nhất thời im ắng kỳ lạ. Thái tử mở to mắt nhìn em gái. Toàn bộ thái giám, cung nữ có mặt tại hiện trường đều kinh sợ chẳng dám cất một lời.

Phải chứng kiến công chúa mới chín tuổi đã lộ ra vẻ háo sắc thiên bẩm như vậy, lại chứng kiến con trai duy nhất của đại tướng quân đương triều, thiếu niên xuất sắc nhất ở tuổi ấy được hoàng thượng rất mực yêu quý cho vào cung làm bạn học với thái tử bị một cô bé chín tuổi sàm sỡ. Vinh hạnh sao? Chỉ có sợ hãi. Liệu ngày mai bọn họ còn được nhìn thấy mặt trời không đây?

Đỗ Chân thoát tiên có chút khó xử. Đối với sự nhiệt tình của công chúa không thể giữa chốn đông người thế này mà thuận theo, lại không thể làm trái. Hơn nữa còn bị gọi là “thái giám”? Bảo hấn làm sao thừa nhận nỗi dả kích này đây?

Chỉ có thể nhanh nhẹn cúi người hành lễ, thuận tiện tránh đi bàn tay không ngại đàm tiếu thậm chí còn bấu lấy một bên má của hấn kia.

- Vì thân tham kiến công chúa!

Chiêu Viên bị hấn tránh khỏi tầm tay lại lập tức tiến sát tới, không ngừng truy hỏi:

- Nói thử xem, ngươi vào cung thái tử bao lâu rồi? Có muốn đổi nơi ở không? Để ta nói với tổng quản cho ngươi chuyển cung nhé? À không, chuyện này phải hỏi thái tử mới phải chứ. Cũng không, hoàng huynh làm sao nỡ từ chối ta kia chứ! Cứ vậy nhé, một tẹo nữa ta tới gặp tổng quản xin người về cung của ta!

Chiêu Viên mặc kệ ánh mắt của tất cả mọi người, cứ một mình lăm bằm không ngớt.

Không giống như đám cung nữ thái giám vừa lặng lẽ cúi đầu không dám nhìn vừa tay chân run lẩy bẩy, thái tử ban đầu sắc mặt chỉ có chút khó coi, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Khuôn mặt vốn dĩ đẹp đẽ chừng chặc lại cười lên đến là nham hiểm:

- Hoàng muội thích thái giám này vậy sao?

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn tên “thái giám” vô tội vẫn mặt mày nghiêm túc đứng bên cạnh, cố ý kéo dài giọng treu ghẹo:

- Nhưng Kim Hồ này, thái giám đây thân phận có chút đặc biệt. Trong hoàng cung này sợ rằng chỉ có một người có thể điều hấn tới cung của muội thôi!

Chiêu Viên nhăn mày, tò mò quay sang thái tử hỏi dò:

- Đặc biệt làm sao?... Mà là ai vậy?

Tư Minh nhướn mày nhìn em gái, giọng nói trầm trầm bí hiểm.

- Chính là phụ hoàng.

Thế nhưng Chiêu Viên vừa nghe thấy vậy thì mặt mày lập tức sáng rõ, gần như là reo lên:

- Vậy sao? Vậy sao?... May quá, còn đang sợ phải qua tầm mắt của mẫu hậu đây!

Chiêu Viên vui tới quên đời, lập tức quay người định chạy đi. Mục đích ban đầu đã hoàn toàn quên không còn một mảnh.

Nhưng ngay vào lúc mà Chiêu Viên vừa định quay người ấy, tên “thái giám” mà từ đầu tới giờ vẫn cố giữ yên lặng như người ngoài cuộc đột nhiên lại lên tiếng:

- Công chúa chớ vội đã!

Thái tử vốn đang ôm bụng cười ngặt nghẽo trước những động tác của em gái lúc này mới chịu ngừng cười, đầy mặt hứng thú quay sang chờ xem kịch.

Chiêu Viên xoay người, nhìn hấn dò hỏi.

Đỗ Chân lặng lẽ thở dài một hơi, sau mới thông thả nói:

- Thần thấy cũng quá trưa rồi. Hẳn lúc này công chúa nên cùng thái tử về cung kéo hoàng hậu chờ lâu lại trách phạt?

Chiêu Viên như người ngủ say vừa giật mình tỉnh giấc, vỗ mạnh lên trán một cái kêu nhỏ:

- Ai da, thế mà lại quên mất.

Thị Mai bên cạnh nghe thấy vậy thì âm ức lắm, lúc trước nó không phải cũng bầm y như vậy với công chúa đó sao!

Nhưng nhớ ra thì nhớ, Chiêu Viên lại vẫn còn băn khoăn lắm:

- Nhưng mà...

Thái tử bên cạnh cũng bĩu môi lắm bầm:

- Định đánh trống lảng hay kéo dài thời gian đây không biết. Xem cậu làm sao trốn được đây?

Đỗ Chân nhìn về mặt đần đờ của Chiêu Viên, chủ động nói thêm:

- Còn về chuyện cho vờ thần vào cung công chúa, e rằng... còn có chút vướng mắc.

Chiêu Viên tò mò sừng sốt:

- Vướng mắc? Nhưng là vướng mắc gì mới được?

Thái tử lại lập tức nói chen vào:

- Vướng mắc mà cậu nói ta cũng hiểu. Nhưng vướng chỗ nào thì trừ bỏ chỗ đó, phụ hoàng hẳn là sẽ tìm được cách giải quyết thấu đáo triệt để!

Toàn bộ khuôn mặt đều là vẻ tươi tắn lại cổ tỏ ra chân thành quan tâm. Chiêu Viên thấy vậy liền lập tức phụ họa:

- Phải đấy, phụ hoàng yêu ta nhất, lẽ nào lại không nghĩ cách giúp ta?

Đỗ Chân nhìn thái tử, sau lại nhìn Chiêu Viên, không mặn không nhạt mà nói một câu:

- Trừ bỏ đương nhiên là có thể. Nhưng sau này còn có lúc cần dùng.

Thái tử ban đầu còn là ngẩn mặt, nhưng chỉ trong vài khắc liền ôm bụng phì cười. Trong khi đó Chiêu Viên vẫn ngây người, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt:

- Dùng cái gì? Ai dùng?

Đỗ Chân im lặng cúi đầu không đáp. Thái tử nhin cười, vươn tay xoa đầu em gái, giả bộ xót xa:

- Hoàng muội còn nhỏ quá, thật sự chưa hiểu được.

Nhưng Chiêu Viên lại vẫn một mực truy hỏi:

- Là phụ hoàng dùng sao?

Cánh tay đặt trên tóc nó nhất thời cứng đờ. Tư Minh dường như là nghĩ tới chuyện gì, mặt mày đều nhẩn lại, không biết phải nói sao. Lại thấy Đỗ Chân tiếp lời, chân mày chỉ hơi chau lại:

- Thần ngu muội, nhất thời không thể trả lời được công chúa.

Chiêu Viên lúc này mới xụ mặt thờ dài:

- Dông dài cả buổi, cuối cùng lại là tranh với phụ hoàng? Vậy còn phải để nghĩ cho kỹ cái đã.

Sau đó còn không quên dùng vẻ mặt cực kỳ tiếc nuối một lần nữa vươn tay bấu lấy một bên má hắn. Giọng nói còn đầy ngây ngô của con trẻ lại khiến người ta không đỡ nổi:

- Mềm mịn thế này, chỉ muốn sờ mãi thôi!

Nhưng dù sao Chiêu Viên vẫn còn có chút lý trí, nấn ná một lúc ngẩn liền khảng khái quay người, gọi cung nữ bên cạnh nhanh nhẹn cất bước. Chỉ có điều vừa đi vừa ngoái đầu trông lại, mãi cho tới khi bóng dáng nhỏ bé khuất hẳn sau mấy cây ngọc lan già cổ thụ.

Bấy giờ mới thấy Đỗ Chân bật cười, lắc đầu lăm bắm một mình:

- Thái giám? Thật biết cách khiến người ta đau lòng...

Giọng nói rất nhỏ, không có ai nghe rõ.

Vị thái tử vốn bận vui này giờ bất chợt chỉ hấn, giọng đùa nửa như mắng:

- Đỗ Chân, cũng có gan lắm! Dám ở trước mặt ta trêu đùa hoàng muội của ta!

Thế nhưng Đỗ Chân lại không chút sợ hãi, thản nhiên cười đón nhận trách mắng của thái tử:

- Thái tử quá lời, thần đâu dám!

- Cậu còn chối hả? Cái gì dùng với không dùng, chỉ có con bé lưu manh nông cạn ấy mới không hiểu!

Đỗ Chân nhàn nhã phui phui mấy quyển sách ôm trong người, thông thả trả lời:

- Những điều thần nói đều không có nửa lời dối trá. Thái tử nếu không tin có thể từ từ kiểm chứng.

Tư Minh đương nhiên biết nói không lại, chỉ âm thầm nhếch mép hừ mạnh. Lát sau nhớ tới chuyện gì, ho nhẹ hỏi dò:

- Nhưng mà như ý cậu lúc trước, không lẽ phụ hoàng... phụ hoàng...

Đỗ Chân ngừng đầu đón ánh mắt hấn, thấy được vẻ tò mò giao hoát ấy không khỏi lắc đầu thờ dãi:

- Thái tử lại đa nghĩ rồi. Thực ra một người muốn dùng, không nhất thiết là phải dùng cho chính mình.

Sau lại ngừng đầu nhìn trời, chỉ thấy nắng vàng rực một mảnh, phủ kín cả vạn vật. Một ngày mùa đông lại nhiều nắng như vậy, quả nhiên khiến người ta vui vẻ ấm áp nhiều lắm!

Thái tử bên cạnh đã không còn gì để nói, chỉ có thể híp mắt nhìn hấn, giọng lọt qua kẽ răng:

- Ăn nói cũng nham hiểm lắm! Ta sẽ từ từ xem xem, cậu bị dùng đến toi tả như thế nào!

Đỗ Chân vờ như không nghe rõ, chỉ cúi đầu chấp tay hành lễ:

- Vì thần xin phép cáo lui.

Lúc xoay người rời khỏi, Đỗ Chân vẫn không nhìn được mà nhếch miệng cười nhỏ.

Chiêu Viên...

Quả nhiên là công chúa trân bảo của hoàng thượng. Bạo dạn như vậy, thẳng thắn như vậy...

Đâu phải chỉ có thái tử tò mò, hấn hiện giờ cũng đang tò mò lắm chứ!

Chú thích:

(1) Kim Hồ: tên húy của công chúa Chiêu Viên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Hoá ra là bị lỗ

Lúc ăn cơm trưa, hay ngay cả tới lúc ăn món chè cốt dừa yêu thích vào lúc chiều, Chiêu Viên đều luôn lơ đãng.

Hoàng hậu có vài lần hỏi tới, nhưng Chiêu Viên làm sao dám đem chuyện này nói cho một người nghiêm khắc như mẫu hậu. Cần phải nói cho rõ một chuyện, Chiêu Viên không dám nói đương nhiên không phải vì hiểu được chuyện mình làm lúc sáng là đáng xấu hổ đến mức nào, nó chẳng qua chỉ nghĩ, làm sao có thể nói thẳng với mẫu hậu là mình muốn tranh giành một thái giám ở cung của thái tử, hơn nữa khả năng còn là người mà phụ hoàng rất vừa ý nữa?

Lại nói mỗi lần thái tử nghe thấy mẫu hậu hỏi chuyện em gái đều không nhìn được mà cười khúc khích. Hắn chưa nói ra, chẳng qua vì còn muốn chờ xem hoàng muội thân yêu của hắn sẽ định tiếp tục chuyện này như thế nào mà thôi. Hắn lại càng muốn xem, tên Đỗ Chân ngày thường luôn bình tĩnh cẩn trọng kia làm cách nào để ứng phó được tính bướng bỉnh có phần ngậy thơ của Chiêu Viên. Đương nhiên một mình Chiêu Viên chín tuổi làm sao làm khó được Đỗ Chân, chẳng qua phía sau lại có một chỗ dựa vững chắc, hết lòng chiều ý như vậy.

Quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của Tư Minh. Ngay lúc bọn hắn đang cùng mẫu hậu ăn chè, phụ hoàng đại giá.

Khỏi cần nhìn cũng biết, Chiêu Viên mặt mày phấn khởi như thế nào. Tư Minh cười cười bấm bụng, không biết lát nữa sẽ phải nhìn cười đau khổ tới mức nào.

Chiêu Viên đầu tiên là giờ chiều trò nịnh nọt quen thuộc. Nó hành lễ xong liền lao tới ôm lấy phụ hoàng, miệng lưỡi dẻo quẹo mà hỏi han:

- Phụ hoàng hôm nay có mệt không? Để con bóp vai cho người nhé.

Tí sau lại:

- Hôm nay mẫu hậu nấu chè ngon ơi là ngon, con chờ mãi mới thấy phụ hoàng tới. Còn dành cho phụ hoàng một phần lớn ơ là lớn ấy!

Hoàng thượng nghe thấy những lời này, đương nhiên là vui vẻ cười lớn. Chỉ có hoàng hậu một bên bụng chè lên mời hoàng thượng, một bên vẫn không quên vạch trần con gái:

- Vậy hôm nay lúc ăn cứ ngẩn ngơ vậy là để dành cho phụ hoàng phải không? Kim Hồ càng lớn càng có hiếu nhỉ!

Chiêu Viên nghe vậy chỉ cười cười, hai cánh tay nhỏ vẫn một mực ôm lấy vai hoàng thượng, từ phía sau cố gắng mạnh mẽ hết sức bóp vai.

Sức lực của một bé gái chín tuổi có là bao nhiêu. Chiêu Viên bóp vai chỉ giống như xoa lên người nhưng vẫn khiến hoàng thượng rất vui. Song vài trò trẻ con này làm sao qua mắt được người.

- Hôm nay Kim Hồ ngoan ngoãn như vậy, trăm phải ban thưởng thế nào nhỉ?

Hoàng hậu và thái tử đều lặng lẽ cười, chỉ có Chiêu Viên thân nhiên cười khanh khách vì đạt được mục đích:

- Con chỉ có mong muốn nhỏ lắm thôi ạ.

Hoàng thượng ném một thìa chè, thoả mãn gật gù hỏi:

- Mong muốn gì?

Chiêu Viên dường như là suy nghĩ một chút, sau mới từ từ lựa lời, rón rén thì thầm rất khẽ vào tai hoàng thượng:

- Con rất thích một thái giám. Phụ hoàng có thể ban cho con được không?

Hoàng thượng vừa nghe vậy liền sững sốt. Đây vốn đâu phải là chuyện phải xin với người, Chiêu Viên tuy còn nhỏ nhưng không phải không hiểu được lễ phép này. Vậy mà chỉ vì vậy mà phải ra sức lấy lòng, chắc chắn không phải chuyện đơn giản.

Rất nhanh đoán ra được phần nào, hoàng thượng liếc mắt nhìn thái tử từ đầu tới giờ vẫn lặng lẽ dùng bữa phụ ở ghế bên. Cũng tất nhiên nhìn được vẻ mặt nhìn cười có chút gian xảo của nó, càng không khỏi nảy sinh nhiều hứng thú.

- Thích ai? Kim Hồ nói phụ hoàng nghe thử.

Chiêu Viên vẫn hơi đắn đo, lúc này mới sực nhớ ra vì sao lại quên chưa hỏi tên hắn. Đứng là sơ suất quá! Nghĩ mãi, sau mới dè dặt đáp nhỏ:

- Con còn chưa biết tên. Nhưng hắn là thái giám theo hầu hoàng huynh. Phụ hoàng hỏi tên qua hoàng huynh có được không?

Trong giọng nói còn không quên nũng nịu hết sức.

Hoàng thượng nhướn mày nhìn thái tử, hắn rất nhanh hiểu ra liền chấp tay lại đáp:

- Bẩm phụ hoàng, chính là người tên Đỗ Chân ạ.

Hoàng thượng gần như là ngay lập tức ngửa đầu cười lớn. Thái tử cũng không giấu được nữa, thoải mái cười. Chỉ có hoàng hậu từ đầu tới cuối đều không nghe được gì, cũng không biết được gì chỉ nhủ mảy nghi hoặc nhìn ba người.

Chiêu Viên thấy lạ lắm. Tại sao phụ hoàng và hoàng huynh đều cười rất không đơn thuần như vậy?

Bằng vào chín năm kinh nghiệm sống trên đời, Chiêu Viên biết chắc chắn người tên Đỗ Chân này không phải một thái giám bình thường. Thế nhưng... một thái giám thôi, có thể phi thường tới mức nào kia chứ?

Chiêu Viên cúi đầu ôm lấy cổ hoàng thượng, vừa sụt sịt mũi ra vẻ vừa hỏi, tiếng càng lúc càng nhỏ:

- Phụ hoàng chuẩn bị rồi hử vào cung của người sao ạ? Tiếc quá, biết vậy con sớm gấp sớm xin một chút có phải tốt rồi không?

Hoàng thượng cười một lúc lâu mới ngừng lại. Hơi xoay đầu nhìn về mặt ủ rũ của con gái, mãi mới hỏi:

- Làm sao Kim Hồ lại nghĩ vậy?

- Con nghe nói phụ hoàng ưng ý hử, còn muốn dùng hử nữa.

- Là nghe ở đâu?

- Chính là hử nói với con như vậy.

Hoàng thượng hơi sững sốt, lát sau lại như vừa ý cười cười. Ngẫm nghĩ giây lát liền truyền xuống:

- Văn Tài, cho truyền Đỗ Chân chiều mai vào cung thái tử.

Xong lại quay người ôm con gái vào lòng, nhẹ giọng vỗ về:

- Kim Hồ cũng có mắt nhìn lắm.

Chiêu Viên vui như mở cờ trong bụng. Mãi mới nghĩ tới một vấn đề khó hiểu:

- Thế nhưng thái giám ấy không phải đang ở cung thái tử sao ạ?

Hoàng thượng lại cười lớn, xoa đầu con gái:

- Kim Hồ còn nhỏ, đúng là chưa hiểu chuyện. Đợi sau này từ từ sẽ hiểu.

- Tạ ơn phụ hoàng!

- Haiz, vốn đã nghĩ sẽ dành cho Kim Hồ, không ngờ con gái trầm lại sớm một bước tự mình ngộ ý. Quả nhiên là công chúa cung của trẫm, nhanh nhẹn dứt khoát lắm!

Đã nhận được lời đảm bảo của hoàng thượng, Chiêu Viên đương nhiên vui vẻ sảng khoái, chuyện gì cũng làm rất thuận lợi. Ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ, chiều ngày hôm sau ngay từ sớm đã dẫn theo Thị Mai chạy tới cung thái tử chờ người.

Thái tử sớm biết có nhiều khách quý tới thăm, từ sớm đã chuẩn bị trà nước bánh ngọt đầy đủ. Cuối cùng lại chỉ lợi cho cô công chúa đến sớm, vì chò người buồn chán mà ăn hết khay nọ tới khay khác, cho tới tận lúc đứng lên không nổi mới chịu ngừng lại.

Tư Minh đứng trước bàn nhàn nhả luyện chữ, thỉnh thoảng liếc nhìn em gái, không khỏi cười trêu:

- Cứ ăn bánh đi. Thái giám cung này ăn nói đồng đặc lắm, lúc có người tới tự nhiên sẽ biết.

Chiêu Viên chỉ bĩu môi không nhìn lại, ánh mắt vẫn chăm chú rơi trên lối ra vào.

- Hoàng huynh, cái tên Đỗ... Đỗ... gì nhỉ?

- Đỗ Chân.

- À phải rồi, Đỗ Chân ấy, tại sao không có ở đây?

Tư Minh cười cười, cúi đầu viết chữ, giọng cũng lơ đãng:

- Hôm qua nói rồi không phải sao? Tên đó không phải là người hoàng huynh của muội có thể tự ý quyết định.

Chiêu Viên hơi thở dài. Tư Minh thấy thế liền lần tới:

- Hoàng muội có muốn biết cụ thể hơn không? Thử lấy lòng ta xem nào, nếu vừa ý biết đâu lại cho muội vài thông tin?

Chiêu Viên lập tức xua tay, rất trực tiếp trả lời:

- Thôi khỏi đi ạ, huynh cho dù có biết thật cũng sẽ nói cho muội sao?

Tư Minh ghen ngào không nói lên lời. Em gái mới chín tuổi đã biết đối xử phũ phàng với hắn như vậy sao!

Nhưng ngay lúc mà hắn còn chưa kịp thốt lên lời ấy, một thái giám đột ngột cao giọng báo tên Đỗ Chân thối tha đã tới.

Tư Minh buồng bút, nhàn nhả ngồi xuống ghế cho truyền người. Chỉ thấy tên Đỗ Chân bình thường luôn cùng hắn theo học thái phó vốn giản dị đạm bạc, nay lại mặc một bộ áo bào gấm màu xanh đặc biệt chói mắt. Tư Minh nặng nề vươn tay bóp trán, làm bạn nổi khó thật khó, tâm tư của người ta đều nhìn thấy hết! Đỗ Chân vậy mà ngay cả với một nhóc con mới chín tuổi cũng không tha!

Chẳng qua hắn nhọc công thừa thãi như vậy mà làm gì. Kim Hồ ngay từ lần đầu gặp đã mê hắn như điên, sợ rằng cho dù Đỗ Chân có mặc áo rách quần vá đi chăng nữa cũng không khiến Kim Hồ chán ghét cho được.

Chiêu Viên còn đang cầm bánh trên tay, vừa thấy người mới bước vào đã lập tức ngẩn ngơ.

Ngay lúc này Chiêu Viên vẫn còn nhớ rất rõ cảm giác của mình trong khoảnh khắc đầu tiên thấy hắn ngày hôm qua. Lần đầu tiên nó cảm nhận được, một người trần bằng da bằng thịt cũng có thể toả sáng rực rỡ như vậy! Năng vàng hôm trưa dường như đều nhạt đi, lặng lẽ mà yếu ớt quần lay dấp người ấy.

Mẫu hậu có làn da rất trắng, phi tần của phụ hoàng trong cung thậm chí còn có vài người trắng hơn cả mẫu hậu. Thế nhưng quả thật đem so với người này vẫn còn kém rất nhiều.

Chiêu Viên đương nhiên nhớ, lúc đó hắn chỉ mặc một bộ quần áo màu nâu nhạt chẳng có gì đặc sắc. Nhưng so với những thái giám khác hoàn toàn chẳng có chút tương đồng. Lúc ấy hắn thậm chí còn chưa kịp nhìn nó, mà Chiêu Viên đã hoàn toàn bị hút hồn.

Hôm qua chỉ mãi cuốn mắt tâm trí với làn da trắng trẻo mịn màng của hắn, tới hôm nay mới kịp ngắm kỹ từ ngũ quan cho tới dáng vẻ.

Sống mũi cao, hàng mi dài. Đôi lông mày không chỉ dày còn đậm. Bờ môi mỏng lúc nào cũng hơi mím. Từng đường nét rõ ràng đều rất ngọc ngà nhưng đáng vẻ ấy, hợp với màu xanh của bộ áo bào gấm lại khiến cho người ta cảm thấy cứng rắn tới lạnh lùng.

Không phải, rõ ràng không phải như vậy!

Người này trong mắt nàng mới chỉ ngày hôm qua thôi còn gần gũi dễ nắm như vậy, tại sao hôm nay lại có vẻ cao quý xa cách như vậy? Nàng vốn là công chúa, vốn là thân phận hoàng tộc. Chẳng lẽ, hắn chính là thân tiên hay sao?

Mãi ngắm tới ngây người, Chiêu Viên mãi mới nghe thấy thái tử đang gọi mình. Âm ừ một tiếng cho qua, lại lặng lẽ quan sát Đỗ Chân ngồi ở phía đối diện. Bàn tay nâng ly trà chỉ để lộ vài ngón tay dưới lớp áo. Gấu tay thêu hoạ tiết hình hồ màu xám nhạt rất khó nhìn, nhưng lại mang tới cảm giác tinh tế rất khó diễn tả.

Động tác uống trà bình thản mà tao nhã. Đỗ Chân ngẩng đầu, đón được ánh mắt của Chiêu Viên. Hai người cứ nhìn nhau một lúc, chỉ thấy Chiêu Viên chớp mắt từ mờ, còn hắn từ đầu tới cuối đều không bộc lộ bất cứ cảm xúc nào.

Bỗng dưng có tiếng người ai oán:

- Thật cô đơn quá! Cung của ta, trà của ta, bánh của ta, lại chẳng có ai nhìn ta lấy một cái.

Vẫn chẳng có ai đáp lời. Thái tử bức bối, ngồi trên ghế hết nhìn người nọ tới người kia âm thầm nghiến răng. Một bạn, một em gái, đối xử với hắn đủ thân ái!

May mắn cuối cùng hoàng thượng cũng tới. Dường như Tư Minh lại là người vui vẻ nhất lúc đón nhận lời của thái giám.

Lúc hoàng thượng vào trong, thấy Chiêu Viên đã ở sẵn chỉ nhưn mày không ngoài dự đoán. Đoạn nhìn sang Đỗ Chân, cũng ngay lập tức phát hiện ra khác biệt.

- Đỗ Chân, sao hôm nay ăn mặc đẹp thế? Định làm việc lớn gì sao?

Nghe thấy hoàng thượng trêu chọc, thái tử lập tức vui vẻ ôm miệng cười. Đỗ Chân chẳng qua chỉ bình tĩnh cúi đầu chấp tay hành lễ:

- Tạ ơn hoàng thượng khen ngợi.

Chiêu Viên nhú mày. Quả nhiên tên thái giám này thân phận rất đặc biệt. Nói chuyện cũng quan tâm tâm hư vậy!

Hoàng thượng uống trà, rất nhanh liền đi vào nội dung chính của cuộc gặp gỡ.

- Mọi người chắc đều biết cả rồi. Kim Hồ của trẫm muốn Đỗ Chân vào cung làm thái giám hầu hạ nó. Không biết ý khanh thế nào?

Đỗ Chân cúi đầu chấp tay, giọng cẩn trọng:

- Thần rất cảm tạ ưu ái của công chúa. Dám mong hoàng thượng định đoạt.

Chiêu Viên và Tư Minh chỉ ngồi một bên xem hai người nói chuyện. Chẳng qua tâm trạng mỗi người một khác, Tư Minh thì rõ phần khởi xem chuyện, Chiêu Viên lại hồi hộp mong đợi.

Hoàng thượng vẫn thản nhiên cúi đầu ngắm ly trà, giọng lơ đãng:

- Nói như vậy khanh sẵn sàng theo ý của công chúa hử?

Thái tử đắc ý, Chiêu Viên vui vẻ. Đỗ Chân lại không hề tỏ ra sợ hãi.

- Được hầu hạ công chúa là vinh hạnh của thần.

Hoàng thượng liếc mắt nhìn hần, như đột nhiên nhớ ra điều gì, chủ động mở ra một cánh cửa:

- Thế nhưng trẫm nghe nói nếu không bắt người vào cung làm thái giám thì sau này sẽ có lúc dùng được. Lời này có phải thật không?

Đỗ Chân dường như đã dự liệu từ trước. Từ đầu tới giờ vẫn cúi thấp đầu hành lễ, lúc nghe thấy vậy chỉ cười nhẹ, khẳng khái đáp lời:

- Bẩm hoàng thượng, mỗi lời thần nói đều là thật lòng. Dám mong hoàng thượng minh xét!

- Không hối hận chứ?

- Thần tuyệt đối không hối hận!

Hoàng thượng nhấp một ngụm trà, rất vừa ý thờ dài thoả mãn. Lúc đặt ly trà xuống mới trực tiếp nhìn thẳng Đỗ Chân, trong mắt hiện rõ thích thú. Lại nhìn sang con gái vẫn luôn nóng lòng ngồi bên, nghĩ một lát mới hỏi:

- Đã như vậy, trẫm lại muốn chiều ý công chúa, khanh thử nói xem phải làm thế nào?

- Bẩm hoàng thượng, nếu công chúa cùng tới học với thái tử, thần có thể vừa hầu hạ công chúa, vừa có thể tiếp tục công việc hiện tại. Thần cho rằng, đây là cách vẹn cả đôi đường.

Hoàng thượng nghe vậy liền hơi nhướn mày. Chỉ suy nghĩ mấy khắc liền vui vẻ gật đầu, giọng đầy hài lòng.

- Được lắm! Vậy từ mai Kim Hồ theo Tư Minh học sách đi.

Chiêu Viên nghe vậy, mặt ngệt ra một lúc. Mãi mới to giọng kháng nghị:

- Đùng mà phụ hoàng! Không phải mới hôm trước phụ hoàng còn nói con còn nhỏ chưa cần học sớm làm gì sao?

Hoàng thượng yêu thương nhìn con gái, trong giọng nói cũng có bất đắc dĩ:

- Quả thật cảm thấy Kim Hồ vẫn còn nhỏ. Nhưng còn Đỗ Chân phải giải quyết thế nào? Không phải con vẫn muốn có hần hầu hạ sao?

- Nhưng... nhưng...

Chiêu Viên vội vã, nhất thời chưa nghĩ được cách giải quyết.

Đúng lúc ấy, Đỗ Chân lại nhanh chóng lên tiếng an ủi:

- Công chúa đừng ngại khó, vì thần nhất định sẽ dốc hết sức lực giúp đỡ!

Chiêu Viên quay đầu nhìn, chỉ thấy hần đã đứng thẳng, thản nhiên đón nhận ánh mắt của nàng. Hơn nữa vẻ mặt rất cứng rắn cũng rất chân thành. Chiêu Viên nhất thời không còn cách nào chối cãi, càng không thể phủ nhận một thoáng trong lòng nàng đã cảm thấy, thực ra việc đi học cũng không tới nỗi quá đáng sợ như vậy!

Tư Minh từ đầu tới cuối chỉ trung thành giữ vững vai trò khán giả, tới bây giờ cũng phải lặng lẽ gật gù tán phục. Đỗ Chân ơi là Đỗ Chân, người cũng cao tay lắm. Một mũi tên này bắn ra, không biết là đã nhắm trúng bao nhiêu cái đích!

Hoàng thượng vẫn quan sát vẻ mặt Đỗ Chân lúc nhìn Chiêu Viên. Sau lại nhìn con gái lặng lẽ thờ dài. Vì sao con gái cung vẫn còn nhỏ như vậy mà đã có cảm giác đau lòng phải gả đi rồi?

Tối hôm ấy, lúc mà mọi chuyện đều đã an bài, Chiêu Viên vẫn còn cố ôm cổ hoàng thượng làm nũng:

- Phụ hoàng nhất định phải dặn dò thái phó nhé, con còn nhỏ lắm, con vừa mới học, không thể ngay lập tức học nhiều như thái tử được đâu!

Hoàng thượng chỉ có cách xoa đầu con gái an ủi:

- Được rồi, được rồi!

Đoạn quay sang hoàng hậu, không hiểu sao lại nhẹ giọng than vãn:

- Thực ra trầm vẫn nghĩ Kim Hồ còn nhỏ chưa nhất thiết phải học sách làm gì. Nhưng mà người ta đã ngờ ý như vậy, không lẽ lại để mặc sau này nhà người ta ngầm chê Kim Hồ ít chữ? Bọn họ không dám khiến trầm mất mặt, nhưng trầm cũng không thể để con gái trầm thua kém người ta, chịu bất cứ thiệt thòi nào được!

Hoàng hậu cẩn thận dâng khăn lau tay, chỉ dịu dàng đáp phải. Trong lòng lại không nén được hài lòng. Tên Đỗ Chân này xem như cũng khá, chuyện Chiêu Viên không chịu đi học lại được hoàng thượng dung túng hoàng hậu đã lo nghĩ bấy lâu cuối cùng thì cũng được giải quyết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Chân tâm của hấn

Chiêu Viên cuối cùng cũng tự mình xác nhận, Đỗ Chân chính xác là một thái giám có địa vị cao nhất mà nàng từng gặp. Không chỉ có thể tùy ý sai bảo toàn bộ thái giám cung nữ xung quanh mà còn có thể ngang nhiên cùng ngồi học với thái tử và nàng.

Nhân lúc thái phó còn đang sửa soạn sách bút, Chiêu Viên rất thật thà mà hỏi thẳng:

- Đỗ Chân, cuối cùng thì ngươi là thái giám cung nào? Tại sao ta lại có cảm giác thân phận của ngươi còn cao hơn cả thái giám đại tổng quản nữa?

Đối với thắc mắc của Chiêu Viên, Tư Minh đã thoải mái cười mà không cần nhin nữa rồi. Hấn nhìn vẻ mặt thần nhiên của Đỗ Chân, nhếch miệng chế giễu nói:

- Còn có làm ra về cái gì? Ngươi không sợ người khác coi mình là thái giám lâu ngày, chính ngươi cũng sẽ tự nghĩ như vậy sao?

Đỗ Chân không trả lời thái tử, nghiêm chỉnh nhìn Chiêu Viên một lúc lâu. Chiêu Viên cảm thấy ánh mắt ấy không phải là chất vấn, càng không phải là phần nộ. Chỉ giống như nghiền ngẫm, lại giống như tự hỏi, dường như còn pha thêm một chút tổn thương nào đó rất khó nắm bắt.

Chiêu Viên đón ánh mắt ấy, cũng dường như nhìn thẳng. Thắc mắc kéo dài mãi mới thấy hấn cất lời:

- Thứ cho thần tò mò, công chúa có thể nói vì sao lại nghĩ thần là thái giám được không?

Chiêu Viên giật mình ngã về phía sau. Nói như vậy...

- Chẳng lẽ không phải?

Đỗ Chân không nói gì. Chẳng lẽ ngày hôm qua hấn đặc biệt mặc một bộ quần áo diêm dúa chỉ có quan lại mới dùng ấy vẫn không khiến nàng nhận ra sao? Là trách nàng ngây thơ hay trách về bề ngoài của hấn? Thật sự kém cỏi tới mức vậy...

- Ngươi đừng nghĩ ta không hiểu chuyện. Người qua lại trong hoàng cung ngoại trừ chủ nhân các cung thì cũng chỉ có ba loại. Ngươi một không phải thị vệ, bọn họ bên người luôn mang theo vũ khí. Hai không phải cung nữ, chỉ cần nhìn váy áo khác biệt là biết. Vậy nếu không phải thái giám thì sẽ là ai khác?

Chiêu Viên gơ tay kiểm đếm, lập luận chặt chẽ khiến Tư Minh cũng phải gật gù tán thưởng. Chỉ có điều:

- Vậy giọng nói thì sao? Công chúa không cảm thấy giọng nói của thần và thái giám bình thường có khác biệt sao?

Đỗ Chân hỏi, không ngại chỉ rõ từng việc, từng việc.

- Khác chứ! Nhưng không phải giọng thái phó cũng khác sao?

Một, hai, ba... Không chỉ vài người, mà toàn bộ hiện trường đều im lặng tới kỳ dị.

Tư Minh xoay đầu, ôm trán đau khổ không nỡ nhìn. Đỗ Chân thờ dài, vẻ mặt giống như là dự tính điều gì đó. Chỉ có Chiêu Viên vẫn hoàn toàn sững sờ, giọng vì khó hiểu mà cao hơn một quãng. Tiếng nói to, đồng đặc khiến thái phó cũng không thể không nghe thấy:

- Chẳng lẽ thái phó cũng không phải là thái giám hay sao?

Chiêu Viên bị phạt chép sách, cuối buổi học lập tức thi hành.

Chỉ cần nhớ lại sắc mặt của thái phó lúc ấy, Chiêu Viên thật sự không dám bình luận gì nhiều. Mặc kệ mọi nỗ lực xin tha, nàng vẫn bị thái phó phạt thẳng tay không thương tiếc. Nghĩ lại lúc trước từng nhiều lần hà hiếp thấy ngay cả thái tử cũng bị thái phó phạt tới ăn không ngon, ngủ không yên mà lại đau lòng. Quả nhiên cười người hôm trước, hôm sau bẽ bàng.

Lúc ngồi chép phạt, Chiêu Viên thực sự đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Đỗ Chân không phải, mà thái phó càng không phải thái giám. Chỉ có điều Đỗ Chân hẳn là thân tử, lại cam chịu. Từ đầu tới cuối chẳng hề rảnh cái năng nửa câu. Còn thái phó... Thôi quên đi. Tập trung chép phạt xem ra là việc đáng để chú tâm hơn.

Thế nhưng, chẳng lẽ tên Đỗ Chân kia gài bẫy nàng, hại nàng bị phạt? Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, có cần ghi thù với nàng như thế không?

Tư Minh sau buổi học vẫn còn nán lại chưa chịu về cung. Hắn thấy Đỗ Chân vẫn lẳng lặng đứng bên một gốc cây xoan lớn nhìn vào gian đọc sách, đối với hành động trước sau bất nhất ấy vẫn còn chưa hiểu rõ.

Vài bước tới gần, thẳng trước mặt là hoàng muội còn đang cặm cụi ghi chép, ngoan ngoãn tới lạ thường. Quả nhiên uy thế của thái phó là không nhỏ!

- Nếu thấy hối hận có thể vào chép phạt cùng!

Đỗ Chân quay lại nhìn hắn, chỉ cười nhỏ.

- Thái tử lại quá lời rồi, thần đâu làm gì để phải hối hận?

Tư Minh nhếch miệng, không ngại nói thẳng:

- Vậy thì đứng đây làm gì? Lại còn trưng ra vẻ mặt như vậy? Đừng nói ta với cậu đã làm bạn lâu ngày, ngay cả một thái giám đi qua cũng nhìn thấy!

Đỗ Chân lặng lẽ thờ dài, rất lâu mới lơ đãng hỏi lại:

- Chẳng lẽ tâm ý của thần, ngay cả thái tử cũng không hiểu được sao?

- Ý gì?

Tư Minh nghi hoặc nhíu mày. Vốn vẫn cảm thấy Đỗ Chân đối với mấy việc này nghiêm túc dị thường, nhưng chỉ nghĩ hắn lại làm ra vẻ để dụ được Kim Hồ một phen. Không lẽ nào còn muốn điều gì khác?

- Lần này thần muốn công chúa theo thái tử học sách là đã quyết tâm từ lâu. Đọc sách, còn là hiểu rõ mọi sự. Công chúa cứ mãi chơi lại đơn thuần như vậy, đã nên biết suy nghĩ rồi.

- Cậu đa nghĩ quá rồi đấy. Địa vị của Kim Hồ trong hoàng cung này như thế nào chẳng lẽ cậu còn không rõ? Còn về sau này...

Tư Minh hơi ngừng lại, đột nhiên đổi giọng, không còn vẻ đùa cợt ban nãy nữa.

- Nếu không phải cậu không tự tin thì là đang chê hoàng muội sao?

Đỗ Chân lắc đầu cười, lưng ngả về sau dựa người vào thân cây. Vẻ mặt vốn đã già dặn trước tuổi càng có vẻ sâu sắc cẩn trọng.

- Thần nghĩ đối với một người sống trong hoàng cung, càng là có thân phận cao quý mà nói, chỉ có khiến người ấy tự mình mạnh mẽ mới là cách bảo vệ tốt nhất. Thái tử không phải là người hiểu được rõ nhất điều đó hay sao?

Tư Minh giật mình, trong một khắc hoàn toàn sững người. Trước giờ quả thật hắn luôn nghĩ, Kim Hồ thân là công chúa, chỉ cần vui vẻ nhàn nhã là được. Sớm đã nhìn thấy một chỗ hoàn toàn tin tưởng có thể chăm sóc sau này. Vạn sự như ý, xem như đã không còn gì phải lo nghĩ. Nhưng xem ra, hắn lại chủ quan mất rồi!

Cẩn thận ngắm lại, trong cung cấm đâu phải chỉ có tranh quyền đoạt vị, càng đâu phải chỉ có tranh đấu giữa các hoàng tử để kế thừa ngai vàng. Phi tần tranh cướp nhau vì thánh ân sủng ái. Người người hãm hại nhau vì mưu mô, vì hãm hại, cũng vì đồ kỵ. Nói như vậy xem ra, hẳn Kim Hồ mới là người đang đứng ở đầu sóng ngọn gió.

Tư Minh sau một thoáng suy tư mới cẩn thận quan sát lại thật kỹ người trước mặt. Hắn vốn nghĩ Đỗ Chân ngoài mặt thì nghiêm túc kính cẩn, bên trong lại thường nghĩ cách bông đùa. Giống như trước mặt Kim Hồ ngày hôm trước vậy, là ý tại ngôn ngoại. Hoàng muội của hắn bị trêu ghẹo mà không mấy may hay biết. Đó mới là Đỗ Chân mà hắn biết.

Vậy thì... Đỗ Chân trước mặt hắn lúc này là ai?

Dù sao cũng chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi mà thôi. Nếu xét về tuổi đời thậm chí còn nhỏ hơn hẳn một tuổi. Thế nhưng có thể suy nghĩ sâu xa lại thấu đáo đến vậy.

Tư Minh ngửa đầu nhìn trời, giọng cũng có chút trầm tư:

- Người nói đúng. Người đâu phải thần, sao có thể lường trước được mọi sự.

Thế nhưng lại vẫn một lần bị phản bác:

- Không ai có thể lường trước mọi sự, dù là thần tiên cũng thế.

Tư Minh không nói gì, chỉ tự mình suy ngẫm. Đỗ Chân nói, có lẽ cũng phải...

Mãi sau Tư Minh mới vươn tay vỗ vai hắn, thấp giọng cười cười, lấy lại không khí vui vẻ bằng cách buông lời trêu chọc:

- Làm như vậy cũng không sợ Kim Hồ nghĩ người hẹp hòi, ghi thù đòi nợ mà ghét bỏ người sao?

Đỗ Chân lại rất thoải mái cười mà đáp lại hắn:

- Lại phí công thái tử lo nghĩ rồi. Thần luôn biết rõ thiệt hơn, càng tự hiểu điều gì mới là quan trọng nhất.

Đoạn cười lớn, trong ánh mắt đã thấy rõ vẻ bông đùa tinh nghịch quen thuộc:

- Hơn nữa thái tử cũng thấy rồi, công chúa hiện tại là vừa ý về bề ngoài của thần, sẽ không quá để tâm tới mấy tính xấu đó đâu!

- Ha ha, người nói cũng phải.

Tư Minh cũng cười lớn, một lát lại thấp giọng lầm bầm:

- Làm sao mà hoàng muội của ta lại đam mê nam sắc như thế được? Chẳng lẽ không giống được ta một chút nào sao?

Đỗ Chân chỉ nhếch miệng không nói, tầm mắt lại một lần rơi về bóng dáng nhỏ nhắn đang miệt mài viết chữ phía trong. Nắng chiều không phủ được tới chỗ nàng ngồi, nhưng trong mắt hắn nơi ấy vẫn sáng rực rạng rỡ, bất kể lúc nào cũng cuốn lấy chú ý của hắn.

Gió đông nhẹ khẽ thổi bay tóc mai, Chiêu Viên lười biếng nhét một tay vào vạt áo, tay phải cầm bút cũng xiêu vẹo. Đỗ Chân từ nơi này nhìn sang, khỏi cần tận mắt thấy chữ mà nàng viết cũng biết được hình dáng nó ra sao.

Thi thoảng Chiêu Viên cũng sẽ buông bút vận mình, quay đầu to nhỏ gì đó với cung nữ đang hầu bên cạnh, vẻ mặt không kiên nhẫn cùng oán thán.

Bất chợt nghĩ tới những lần thấy nàng. Nắng vàng vờn quanh, hương hoa tràn ngập. Là đã từng gặp ở kiếp nào? Quen thuộc đến đau lòng, khiến hắn muốn vươn tay ôm lấy, khiến hắn muốn dốc công bảo vệ.

Tư Minh vẫn lặng lẽ ngắm nhìn cảnh tượng trước mặt. Đỗ Chân ngày hôm nay hoàn toàn là một con người mới mẻ hắn vừa kịp gặp gỡ. Quả thật chưa từng nghĩ, sẽ có lúc được nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng đến nhường này.

Mượn cuộc gặp vô tình, khéo dùng cơ khiến hoàng thượng cũng nói lòng bao bọc nuông chiều. Lại có thể bỏ qua thương xót nhất thời cùng chuốc lấy tiếng xấu. Một lòng suy nghĩ cho hoàng muội, thấu đáo lại vẹn toàn...

Có lẽ, tất thấy ấy là phải dùng chân tâm mà lo nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Ngọt ngào yêu chiều

Chiêu Viên bắt đầu cuộc sống gian khổ mà kéo dài như thế.

Trước mặt nàng, tên Đỗ Chân kia vẫn không biểu hiện gì nhiều. Được cái luôn tỏ ra quan tâm tới tình hình học tập của nàng. Đừng nói thái phó là thầy dạy học của nàng, Chiêu Viên nghĩ Đỗ Chân mới chính xác là người đảm nhiệm chức vụ ấy.

Chỉ là hắn luôn biết cách lấy lòng lại chiều ý nàng. Kiểm tra bài vở đều đặn thế thôi, song yêu cầu cũng không tới nỗi quá khắt khe. Khác với thái phó thỉnh thoảng không kiểm chế được mà ôm trán đau đầu, hắn chỉ một mực mỉm cười động viên nàng.

Nói đến đây mới nhớ, lần đầu tiên thấy Đỗ Chân cười, Chiêu Viên suýt chút nữa thì ngất xỉu. Biểu hiện đáng xấu hổ tới mức khiến thái tử ôm bụng cười lớn, đem ra làm chuyện cười trên ghẹo nàng suốt mấy tháng trời. Nhưng bây giờ thì đỡ rồi. Người ta nói không sai, cái gì cũng vậy, cứ luyện tập nhiều là ắt thành quen ắt mà. Chiêu Viên nhìn hần cười riết rồi cũng không tới nổi quá xúc động như trước. Chẳng qua chỉ là muốn nhìn suốt như nghiền mà thôi.

Nhưng đi học chung thể này mới biết. Vì sao trong hoàng cung vẫn còn nhiều hoàng tử như vậy mà lúc phụ hoàng cùng thái phó muốn tìm một người học chung với thái tử để phụ giúp lại lựa chọn Đỗ Chân. Mỗi lời hần nói, mỗi việc hần làm đều khiến thái phó ưng ý vô cùng. Chiêu Viên biết hần chắc chắn là một kẻ có tài, chỉ không biết cụ thể xuất thân thể nào mà thôi.

Cũng có lần thái tử hỏi nàng:

- Bây giờ muội đã biết thân phận của Đỗ Chân hay chưa?

Chiêu Viên không để ý mấy, chỉ bằng quơ đáp không biết.

Đỗ Chân đối với chuyện này lại tỏ ra hiếu kỳ, hứng thú hơn bình thường. Lúc ấy cũng chen vào hỏi nàng:

- Công chúa chẳng lẽ không muốn biết sao?

- Biết thì có ích lợi gì đâu? Chỉ cần người mỗi ngày đều đặn vào cung để ta ngắm đủ là được.

Thái tử nghe vậy liền lắc đầu thờ dãi:

- Đã thấy chưa? Cứ chiều hoàng muội nhiều vào, để rồi cuối cùng chỉ đổi lại được suy nghĩ như thế!

Đỗ Chân lại không cho là phải, chỉ cười nhạt mà đáp:

- Có gì quan trọng đâu, công chúa thấy sao thì là vậy.

Một lát lại nói bằng quơ:

- Dù sao quả thực công chúa cũng còn nhỏ. Đợi sau này lớn rồi, tự khắc sẽ tỏ mò hứng thú thôi!

Tư Minh đương nhiên hiểu ý, lập tức cười rất là không mấy trong sáng:

- Người nói cũng đúng. Dù sao từ nhỏ đã háo sắc như vậy, sau này lớn lên không biết còn khiến thế gian này kinh hãi tới mức nào!

Chiêu Viên nghe vậy thì lập tức nổi giận:

- Đỗ Chân, người đừng cho là mỗi lần nói ý trên chọc khiến ta chưa hiểu mà không bị ta ghi nhớ lại nhé! Chỉ là có khuôn mặt đẹp mà thôi, đừng tưởng ta không nhớ cho phạt người!

Nàng làm sao không biết mỗi lần hần nói bằng quơ khó hiểu gì đó khiến hoàng huynh sung sướng ôm bụng cười chính là đang trên ghẹo nàng. Chẳng qua nhiều lúc hần nói thật sự rất khó hiểu, Chiêu Viên không có lý gì để phản bác nên chỉ đành mặc kệ mà lơ đi. Nhưng mỗi lần nàng đều nhớ, hần nhất định là có ý xấu!

Chỉ là Đỗ Chân vẫn luôn là một kẻ rất biết điều. Mỗi lần thấy nàng nổi giận đều khéo léo xoa dịu, lấy lòng.

Cũng giống như lúc này, hần quay qua đây. Chỉ mỉm cười mà thôi nhưng đuôi mắt khẽ nheo lại, đáy mắt như mặt hồ đang khe khẽ xao động khiến cho con giận trong lòng Chiêu Viên cũng tự động mềm lại. Hần nói, giọng dịu dàng dịu thường, nhất thời có cảm giác như đang vỗ về trẻ con hồn dỗi vậy.

- Công chúa đừng vội nóng giận. Thần chỉ là nói lời vu vơ mà thôi. Đợi khi nào công chúa thực sự thấy có chỗ nào bất kính, tới lúc đó trừng phạt thần cũng chưa muộn có phải không?

Hần không phải lại đang nói nàng chậm hiểu đó chứ? Nhưng thôi kệ đi, đã dùng tới kế mỹ nhân như vậy, lại nể tình hần cũng có lòng thật sự, công chúa như nàng đâu cần chấp nhặt làm gì.

Chiêu Viên chỉ hừ một tiếng. Lát sau lại không nhịn được đưa tay miết nhẹ một bên má của hần, mơ hồ lẩm bẩm:

- Nhưng không phải đã nói là không phải thái giám sao? Vì sao da mặt lại nhăn nhui mịn màng như vậy? Không giống như phụ hoàng chút nào.

Tư Minh đối với vấn đề xưa cũ mà vẫn dai dẳng này không khỏi dở khóc dở cười. Đỗ Chân ngoại trừ nản lòng buồn bã cũng chẳng có thể làm gì được hơn.

Mãi sau này, Chiêu Viên mới biết hối hận thì đã muộn.

Khi ấy Đỗ Chân bắt đầu có thói quen để râu ở cằm mọc lên lún phún. Trong lúc gì gì đó thường cạo lên da nàng, rất ngứa, rất tê dại. Thế nhưng cho dù làm cách nào đi chăng nữa hần vẫn không chịu từ bỏ, còn thường xuyên dùng cạo miết nhẹ lên da nàng. Ôi, ngay cả trong ruột cũng ê ẩm không thôi! Chiêu Viên chỉ còn biết ngậm ngùi, tự làm tự chịu mà...

Thế nên mới nói, còn nhỏ thì háo sắc mà làm gì? Lúc ấy da mặt đủ dày thì lại không có cách mà chiếm lấy lợi thế. Đã vậy còn bị chuốc phải tội danh vừa gặp mặt lần đầu đã khinh nhờn người ta. Để rồi chịu cảnh bị cướp sắc mà còn mang tiếng háo sắc cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 4-2: Ngọt ngào yêu chiều (2)

Tết năm Chiêu Viên mười ba tuổi, thái phó nhân một buổi học liền cho ba người bọn họ viết câu đối.

Chiêu Viên mấy năm nay học được không ít sách, cũng hiểu được không ít chuyện. Song đối với thơ phú hội họa lại không có mấy biến chuyển.

Thái tử thường nhìn nàng lắc đầu, rất xem thường mà nói:

- Kim Hồ giống ai vậy? Phụ hoàng và mẫu hậu, tất nhiên là cả ta nữa không phải đều rất giỏi hay sao?

Chiêu Viên lập tức lườm tới, hừ một tiếng nhếch miệng đe dọa:

- Hoàng huynh nói chuyện cẩn thận chút. Huyết thống hoàng tộc không đùa được đâu đấy!

Tư Minh vừa nghe vậy liền lập tức ôm ngực, quay về phía Đỗ Chân nói giọng đầy oán hận:

- Đỗ Chân, cậu mau trả cho ta hoàng muội ngay thơ ngoan hiền đi! Kim Hồ của ta sao lại học được ăn nói ghê gớm như vậy!

Những lúc ấy lại thấy Đỗ Chân tỏ ra hài lòng một cách kỳ lạ. Thông thường cũng sẽ cười trêu mếu với Chiêu Viên, lại vươn tay xoa tóc nàng.

Lại nói người này ứng xử nói năng đều rất nghiêm chỉnh tuân thủ phép tắc, chỉ có những hành động quan tâm kiểu này lại dường như đi quá chừng mực. Chiêu Viên cảm thấy, mấy động tác ấy so về độ thân thiết thậm chí nhiều lúc còn hơn cả hoàng huynh đối với nàng nữa. Nhưng dù sao Chiêu Viên cũng thấy vui nên thoải mái ngầm chấp thuận. Còn thái tử cho dù có thấy cũng thường xuyên làm lơ, không can thiệp. Thi thoảng mới lườm Đỗ Chân đe dọa một chút.

Hắn nói:

- Công chúa quả nhiên hiểu biết hơn nhiều rồi. Còn mấy thứ tài năng phù phiếm này, có hay không có quan trọng gì đâu!

Trong giọng nói cũng lộ ra yêu chiều, đặc ý.

Chiêu Viên đương nhiên được bảo vệ thì vui ra mặt. Chỉ là đợi tới lúc đem hai câu đối do chính tay nàng viết ra vẫn không khỏi hơi e dè xấu hổ.

Thị Mai đem hai tấm lụa đỏ viết câu đối treo lên cho mọi người cùng xem. Nét chữ được luyện nhiều, viết theo lối thư pháp nhìn qua cũng khá đẹp. Chỉ là lúc nhìn thấy nội dung hai câu đối, thái phó nhất thời cứng đờ không nói nổi lời nào.

Chiêu Viên ngồi phía dưới, nhìn phản ứng của thái phó đương nhiên hiểu được tình hình, chỉ lặng lẽ cúi đầu sụt sịt.

Tư Minh nhìn mấy chữ mực đen trên nền lụa đỏ chói mắt: “Mai trúc sum hợp” cùng với “Gà lợn chung mâm” không khỏi cười khở. Hoàng muội của hắn, thật sự có hơi thực tế quá...

Trái lại, Đỗ Chân lại tỏ ra khá thích thú. Hắn chăm chú ngắm đôi câu đối hồi lâu, cao giọng tán thưởng:

- Có thịt để ăn, có cây để ngắm. Ngày tết còn có mong muốn gì hơn? Công chúa quả nhiên suy nghĩ thật thấu đáo!

Chiêu Viên mừng như bắt được vàng, vội vã ngẩng đầu. Đôi mắt trong trẻo sáng rực:

- Thật không? Ngươi cũng cho là thế à?

- Thần đâu dám dối công chúa?

Chiêu Viên ôm mặt vui vẻ. Giống như nhớ tới chuyện gì, khoé miệng nhếch lên rõ cao:

- Tết đến ăn gà là thích nhất!

Đỗ Chân nghe vậy liền hưởng ứng:

- Vừa hay mẹ thần có tài làm món gà hầm đặc biệt ngon. Mỗi đêm tân niên cả nhà đều cùng thưởng thức món này.

- Vậy sao?

Chiều Viên nghe vậy liền rạo rức, lập tức quay đầu gọi thái tử:

- Hoàng huynh, vậy lúc nào chúng ta cùng tới nhà Đỗ Chân chơi đi. Muội muốn ăn gà hầm!

Nói xong lại tự mình đắn đo, đôi mày cũng nhăn lại suy nghĩ.

- Nhưng muốn tới vào đêm tân niên e chừng khó quá. Lúc ấy không phải trong cung cũng còn lễ tiệc hay sao? Nếu trốn đi mẩu hậu nhất định sẽ phạt mắng!

Đỗ Chân nghe vậy chỉ cười không nói. Tư Minh lặng lẽ thở dài, lát sau quay sang Đỗ Chân hỏi nhỏ:

- Cậu không phải muốn nó đi học để hiểu biết sao? Sao mà lúc này rồi vẫn còn ngây thơ như vậy?

- Có gì đâu ạ. Tập tục đó... công chúa chưa được nghe người lớn dạy bảo làm sao biết được. Công chúa bây giờ nhanh hiểu như vậy, chỉ cần tới lúc phù hợp tự khắc sẽ biết.

Lúc ấy lại thấy Chiều Viên vui vẻ dặn dò:

- Đỗ Chân, người cứ về nhà dặn mẹ chuẩn bị đi. Khi nào có cơ hội ta sẽ đến ăn thử gà hầm đấy nhé!

Đỗ Chân đương nhiên chỉ cung kính nhận lời:

- Thần cũng mong sớm tới ngày ấy.

Tư Minh lắc đầu nhìn em gái, chỉ vì gà hầm mà dễ dàng sập bẫy rồi. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, lời nói của Đỗ Chân ẩn ý nhiều như thế, nếu không phải là người trong cuộc sớm hiểu tính hẩn lại hiểu rõ lẽ nghi e rằng không nhìn ra được. Hoàng muội lâu nay đã hiểu biết hơn rồi, nói năng cũng không còn khờ khạo nữa, nhưng đề đối đáp với Đỗ Chân ấy mà, xem ra vẫn còn phải từ từ. Chẳng qua chỉ sợ có hiểu biết thế nào, cả đời này vẫn bị hẩn trên gheo mà không biết cách phản bác được...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Thoát được một kiếp nạn

Trưa nay thời tiết khá oi ả.

Thị Mai đứng một bên quạt liên tục mà Chiều Viên vẫn thấy nóng, trong người cũng bức bối khó chịu. Ngồi đợi mất một lúc lâu mới thấy Văn Lịch dẫn theo hai thái giám ở nhà bếp mang đồ ăn tới.

Lần lượt bung ra vài món, vì trời nóng khiến Chiều Viên không muốn ăn mấy, chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ nhủ mảy. Hai thái giám ở nhà bếp thấy nàng mãi không chịu động đũa, một tên nhanh nhẩu giới thiệu:

- Bẩm công chúa, hôm nay có món cá hấp mà hoàng hậu đặc biệt dặn chúng nô tài chuẩn bị, mời công chúa dùng thử ạ!

Chiều Viên nghe lời hẩn, tầm mắt cuối cùng cũng chạm tới đĩa cá đặt giữa bàn. Thịt cá trắng mịn, không ngừng tỏa hơi nóng. Quả thật giữa trời nắng thế này dù sao vẫn không cảm thấy ngon được.

- Cá gì vậy?

Chiều Viên hỏi băng quơ, đũa lơ lửng có vẻ suy nghĩ.

- Dạ bẩm công chúa, là một loại cá biển ạ!

Cá biển? Là loại cá biển đặc biệt nào khiến mẫu hậu phải tự mình dặn dò nhà bếp làm cho nàng?

Không hiểu sao Chiêu Viên cảm thấy có chút lạ. Nhìn đĩa cá mồi, cuối cùng lại nhìn hai thái giám vẫn còn đứng cạnh cửa, đột ngột hỏi:

-A, nhà bếp lại có thái giám mới sao? Tên gì vậy?

Tên thái giám mới từ đầu tới cuối đều cúi đầu, bị hỏi tới thì cung kính chấp tay đáp:

-Khỏi bẩm công chúa, thần tên là Văn Khương, mới được cử tới nhà bếp phụ giúp đưa đồ ạ.

Chiêu Viên nhú mày nhìn hẩn một lúc. Sau lại cẩn thận xem đĩa cá. Cá biển, thịt trắng mềm như thế này, lại thêm tên thái giám lạ mặt kia...

Chiêu Viên chuyển đĩa gấp một miếng thịt nạc, giọng hơi lơ đãng:

-Được rồi, hai người cứ về trước đi.

Song lại thấy bọn họ vẫn đứng yên tại chỗ. Nghi ngờ trong lòng đậm hơn, nhất là khi tên thái giám lạ mặt lại nói:

-Dạ bẩm, chúng nô tài đợi công chúa dùng xong sẽ mang đồ trở về nhà bếp.

Đây là việc không khác thường, nhưng bình thường khi nài ra lệnh đuổi người, tất nhiên bọn họ cũng không nán lại thêm làm gì. Chiêu Viên có phần dè chừng, suy nghĩ chốc lát liền gọi:

-Văn Lịch, lại đây ta nói mấy câu!

Đợi hẩn đến gần rồi mới ghé vào tai thì thầm rất nhỏ:

-Mau gọi mấy thị vệ tới bắt hai tên thái giám này lại. Nhanh lên, cũng kín đáo một chút!

Văn Lịch vừa nghe vậy thì lập tức hơi hoảng sợ, bàn tay cũng run bần lên. Song gặp cái lườm của nàng lập tức bình tĩnh lại, vâng một tiếng rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Suốt quá trình ấy, Chiêu Viên vẫn cẩn thận quan sát cái tên tự xưng là Văn Khương kia. Hẩn rất bình tĩnh, thậm chí có lúc khiến cho Chiêu Viên nghĩ rằng mình đã quá lo nghĩ rồi. Thế nhưng những điểm kỳ lạ mà hẩn vô tình để lộ ra thực sự khiến nàng không thể yên tâm nổi.

Chiêu Viên lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng, tự đứng lên nhanh chóng đi vào gian phòng phía trong. Nhưng còn chưa được mấy bước, có vẻ tên kia phát giác ra vấn đề, lập tức lộ rõ bản chất. Chỉ trong khoảnh khắc hẩn đột ngột lao tới, vẻ mặt lạnh lùng không một chút nao núng.

Tên thái giám đứng cạnh nàng nề quý sụp xuống sàn. Thị Mai bấy giờ mới dường như bừng tỉnh, vội vã hô lên rõ to:

-Người đâu, bảo vệ công chúa!

Chiêu Viên trong lòng cũng không nén được sợ hãi. Chỉ bằng một nhóm người toàn cung nữ với thái giám yếu ớt này khẳng định có cậ đồng cũng không chống lại được tên kia. Hơn nữa Chiêu Viên nhìn ra được, động tác di chuyển nhanh như vậy rõ ràng là người học võ. Chỉ e trong chớp mắt đã có thể tóm nàng dễ như bắt gà vậy.

Bực mình thật, tại sao trong hoàng cung không có tập tục cho công chúa học võ kia chứ!

Chiêu Viên nhăn nhó oán thán, dùng tốc độ nhanh nhất trốn tới sau bức chắn. Nàng kể từ lúc bỏ chạy vẫn luôn quay lưng lại không tiếp tục quan sát phía sau, chỉ nghe có tiếng gió rít lên. Hình như đã có người tới cứu nàng, bởi tiếng động ấy không thể chỉ một mình tên kia có thể gây ra được.

Quả nhiên ngay sau đó, Chiêu Viên nghe được tiếng bước chân thình thịch xông vào. Cũng không còn thấy tên thái giám Văn Khương kia bám sát nữa. Nàng bắt an cất tiếng:

-Văn Lịch, thị vệ tới rồi à?

Lại không nghe thấy tiếng hẩn trả lời. Ngược lại, lại có một giọng cực kỳ quen thuộc vang lên, chỉ vài chữ ngắn ngủi nhưng không giấu được uy quyền lẫn giận dữ:

-Giải người đi!

Sau đó lại lập tức chuyển thành giọng quan tâm:

-Thế nào rồi? Có làm sao không?

Chiêu Viên mừng quýnh chạy ra, làm sao nàng lại không nhận ra giọng thái tử được chứ! Chẳng qua vì mãi mừng quá, Chiêu Viên không nhận ra điểm kỳ lạ là, thái tử thậm chí còn chưa cần nhìn thấy nàng đã cất giọng ân cần hỏi han như vậy rồi. Bởi vậy lúc nhìn thấy một người nữa đang đứng sát bức ngăn, vươn tay làm động tác gì đó trên vai thì lập tức ngăn người.

-Đỗ... Đỗ Chân? Làm sao...

Thị Mai thấy nàng đi ra mới như ngộ ra điều gì, lập tức sán lại. Nhưng còn chưa kịp mở miệng hỏi han đã bị thái tử sai bảo:

-Truyền thái y, mau!

Giọng có vẻ gấp, khiến Chiêu Viên càng giật mình. Không lẽ... có chuyện gì rồi sao?

Nàng giờ tay đẩy tỳ nữ một cái, nôn nóng thúc giục:

-Còn không mau đi nhanh lên!

Người đi rồi, Chiêu Viên mới lại gần người vẫn đang đứng yên chưa nói lời nào kia.

-Người bị làm sao rồi à?

Giọng hỏi có chút không xác định, càng không giấu được lo lắng. Thế nhưng hần lại chỉ nhìn nàng thân nhiên cười nhỏ, thậm chí còn nói câu khách khí:

-Thần chậm trễ khiến công chúa hoảng sợ rồi! Người có bị thương không?

Chiêu Viên lắc lắc:

-Không bị thương, cũng chưa hoảng sợ mấy. Nhưng mà ta đang hỏi người làm sao kia kia!

Thái tử đứng bên cạnh không nhịn được chen ngang:

-Vẫn còn cười được, chắc không chết được đâu hà!

Chiêu Viên còn chưa kịp hỏi nhiều. Chỉ thấy thái tử đẩy Đỗ Chân ngồi xuống ghế, sau lại khe khẽ thảo luận với nhau gì đó. Thái tử giúp hần sơ cứu vết thương trên vai phải, lại đợi tới khi thái y tới đắp thuốc, băng bó rồi đưa người rời đi. Từ đầu tới cuối bọn họ dường như đều không nhìn thấy nàng.

Chờ mãi cho tới tối khuya vẫn không thấy tin tức gì. Chiêu Viên nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi, cuối cùng nóng ruột quá không chịu được, bưng bưng lao dậy, khí huyết dâng tràn khoác áo tiến sang cung thái tử.

Lúc thấy nàng, Tư Minh đang khoác thêm áo, nhếch miệng cười trêu tức nói:

-Cũng vội vàng quá! Lúc chiều sao không hỏi phụ hoàng đi?

-Phụ hoàng với cả mẫu hậu nữa, tới thăm muội được có một lúc thôi. Phụ hoàng lại dùng dùng nỗi giận bỏ đi, dẫn cả mẫu hậu đi mất nên muội có kịp hỏi han gì đâu!

-Phụ hoàng giận lắm hả? Chuyện này Nghi phi chắc khó sống.

Tư Minh nói, lạnh giọng cười khẩy.

Chiêu Viên nhìn vậy liền hiểu, có điều đó không phải là việc nàng hiện tại quan tâm. Mò mẫm tới tận đây giữa đêm khuya thế này, dù sao thì vẫn phải hỏi cho ra chứ!

-Vậy hoàng huynh nói đi, Đỗ Chân làm sao rồi?

-Chưa chết được!

-Hoàng huynh!

-Nóng vội cái gì?

Tư Minh nhìn em gái, dịu giọng thở dài. Chuyện lúc trưa đúng là khiến hần cũng lo muốn chết. Nhưng ngẫm lại mới thấy, mệnh hoàng muội của hần đúng là cao lắm. Hơn nữa tên Đỗ Chân kia cứ giống như là có thần giao cách cảm vậy, vô cớ hôm nay lại muốn cùng hần tới tận chỗ Chiêu Viên thăm hỏi bài vở.

Hai người này... xem ra đúng là duyên phận trời định rồi!

Tư Minh nhìn em gái hai mắt mở to hết cỡ chờ đợi, cuối cùng mới cẩn thận kể lại:

-Lúc tên kia đuổi theo muội có tung ám khí. Đỗ Chân sợ ám khí xuyên qua bức chắn tới chỗ muội nên mới tự mình lao tới cản lại. Nhưng hần lại hơi nóng vội, tình huống cũng cấp bách quá nên sơ sẩy để ám khí trượt qua vai phải.

-Nếu chỉ vậy tại sao hoàng huynh phải lo lắng như vậy? Thái y còn phải đắp thuốc nữa? Hoàng huynh nói thật đi!

Tư Minh liếc mắt nhìn, để ý cũng kỹ đấy!

-Chỉ là có ít độc thôi, sớm loại trừ rồi, không có gì đáng ngại!

-Thật không vậy?

-Nếu không thật thì giờ hai chúng ta có thể thản nhiên ngồi đây mà nói chuyện không?

Chiêu Viên đầu tiên là thờ phào, sau lại bĩu môi, dãi giọng trách móc:

-Nếu có vậy sao không nói sớm cho muội biết! Hại muội lo lắng từ trưa tới giờ!

Tư Minh cười cười, nheo mắt quan sát sắc mặt em gái. Mãi mới nói:

-Vậy có muốn tới thăm người ta không?

Chiêu Viên đắn đo nhìn hắn, suy nghĩ một lúc.

-Được không? Sợ mẩu hậu không cho muội ra ngoài.

-Có hoàng huynh ở đây cơ mà, dễ thôi. Vậy muốn đi lúc nào?

-Sáng mai được không?

Chiêu Viên nói, hai mắt cũng sáng lên. Tư Minh thấy vẻ vội vã ấy thì cười càng lớn. Cuối cùng đứng lên xoa đầu Chiêu Viên, khẽ khàng ôm nó vào lòng, thờ dãi như trút bỏ tất cả nặng nề:

-Muội không sao là tốt rồi! Mọi người đều không sao là tốt rồi.

Sáng ngày hôm sau, thái tử giữ đúng lời hứa đưa Chiêu Viên xuất cung. Lúc trên đường đi bất chợt hỏi:

-Muội có biết đại tướng quân đương triều là ai không?

Chiêu Viên ngồi tựa hắn vào thành xe, suy nghĩ một lúc mới nói:

-Hình như muội có từng nghe qua mấy lần nhưng không nhớ lắm. Nhưng sao vậy?

-Vậy có biết ông ta bao nhiêu tuổi rồi không?

Chiêu Viên chăm chú nhìn thái tử một lúc lâu, tròn mắt đảo mấy lần, có vẻ như đã đoán ra được trọng điểm.

-Hoàng huynh tự dung nhắc tới chuyện này... Không lẽ hiện tại chúng ta đang tới phủ đại tướng quân hay sao?

Tư Minh tỏ vẻ ngạc nhiên, mở lớn mắt nhìn em gái. Hoàng muội của hãn đạo này thật sự thông minh lên rất nhiều. Chẳng qua mới nói hai câu thôi đã có thể tự mình hiểu được.

Nhưng vẻ mặt ấy lại khiến Chiêu Viên nhăn mày giận dữ.

-Không cần nhìn muội như thế! Ngày trước vốn biết hãn thân phận không tầm thường, có thể theo sát bên người hoàng huynh như thế. Bây giờ đang đi thăm người, huynh lại hỏi muội chuyện đó, nghĩ một lúc là ra ngay thôi mà!

Thái tử gật gù, lẳng lặng suy nghĩ mà không nói gì thêm.

Lúc tới nơi, Tư Minh tựa như đã rất quen thuộc, một mạch dẫn Chiêu Viên đi thẳng vào phía trong. Ngay cả người làm công trong phủ cũng dễ dàng nhận ra hãn, nhanh nhẹn hành lễ rồi lại vội vã chạy đi bẩm báo.

Chiêu Viên đếm được hai khoảng sân rộng, một hành lang dài và mấy gian phòng mới tới một nơi tương đối yên tĩnh. Căn phòng lớn đang đóng chặt cửa, nhưng chỉ vừa gõ nhẹ mấy tiếng bên trong đã truyền tới tiếng nói:

-Vào đi.

Hai chữ rất ngắn, Chiêu Viên không kịp nghe ra tình trạng sức khỏe.

Tư Minh lại tỏ ra đặc biệt vui vẻ, chỉ đẩy mạnh cửa mà không đi vào. Đứng đó không quên buông lời trêu chọc:

-Người cũng tới rồi. Có bao nhiêu đầu ồm thì có mà bày ra bằng hết đi!

Chiêu Viên quay đầu lờm nhẹ hoàng huynh, chỉ đối được một tràng cười lớn. Mặc kệ ánh mắt mờ ám ấy, nàng thân nhiên nhấc váy bước vào trong.

Hình như có thấp thoáng mùi thuốc. Chiêu Viên nhăn mày không dễ chịu lắm. Vươn mắt nhìn vào phía trong, đã thấy có một người ngồi tựa vào thành giường đang chăm chú quan sát nàng.

Kéo một cái ghế gỗ ngồi xuống bên cạnh, Chiêu Viên đột nhiên lại tỏ ra rất thiếu tự nhiên. Thế mới nói, tính dạn dĩ của nàng vốn là do hoàng cung gây ra mà thôi!

Ngồi một lúc chỉ mãi xoắn tay áo không nói gì, cuối cùng vẫn là Đỗ Chân lên tiếng trước.

-Phải để công chúa nhọc công tới tận đây.

Chiêu Viên cười cười:

-Có gì đâu! Mà nghe nói người trúng độc không có gì đáng ngại cơ mà, sao giờ vẫn còn phải nằm liệt giường?

Đỗ Chân cười khỏ. Đi thăm người ốm kia mà, có gì phải nói lời tổn thương lòng tự tôn của người ta thế!

-Đúng là không có gì đáng ngại. Nhưng mẫu thân lo lắng hơi quá, cho thần uống thuốc bổ cho dễ ngủ. Lười biếng một hồi, cuối cùng tới giờ này còn chưa rời giường.

Chiêu Viên nghe vậy thì hơi giật mình. Bây giờ nhìn sang mới thấy, hần quả thực chỉ mặc một lớp áo trong mỏng. Vạt áo để lỏng lẻo ra cả một mảng da thịt trước ngực. Nước da vốn trắng trẻo, tuy theo thời gian đã có vẻ cứng cáp rắn rỏi hơn trước kia, nhưng lúc này có lẽ là do cơ thể đang yếu, cũng có thể là do ánh sáng nơi này mà càng trở nên nhợt nhạt. Thoạt nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng Chiêu Viên cảm thấy chủ yếu vẫn là hấp dẫn hơn, khiến nàng thực sự muốn vươn tay sờ một cái...

Kim nén ham muốn vừa bộc phát, nàng quay đầu đi ho một tiếng, giọng không vui:

-Còn chưa rời giường, quần áo thiếu chỉnh tề như vậy mà dám tiếp khách rồi ấy hả?

Nàng đã đọc sách rồi, nàng biết đấy nhé. Nam nữ thụ thụ bất thân, bây giờ tuy là ngồi cách nhau cả một đoạn thể này nhưng đối diện nhau mà da thịt lộ lộ thế kia chẳng hay tí nào.

Chỉ là lại nghe được một giọng cười trầm thấp. Thanh âm của một người đang có bệnh, lại vừa ngủ dậy, khàn khàn lại đem theo cuốn hút lạ kỳ:

-Đều là người thân cả, công chúa việc gì phải ngại!

Nói cũng giỏi lắm, Chiêu Viên không phản bác được. Ngẫm lại thì nàng quả thật “thân” cũng “thân” rồi, bây giờ muốn bày đặt người ta cũng chẳng cho nàng cơ hội nữa.

Đã thế thì mặc kệ, cứ nhìn cho đã mắt đi!

Tựa hồ đối với sự mạnh mẽ của Chiêu Viên, Đỗ Chân không những không e ngại mà còn có chút hứng thú, chỉ tựa lưng ngồi đó nhìn nàng.

Sáng mùa hè, còn sớm mà đã có nắng. Một vài vệt nắng chiếu xiên qua khung cửa, lướt qua vai nàng, dừng lại trên cánh tay hần. Bất chợt có một cảm giác gần gũi rất kỳ diệu.

Chiêu Viên mãi miết nhìn ngắm, lại lắng nghe tiếng thở đều đều hoà lẫn cả vào nhau, tâm trạng không nhớ có khi nào lại tốt như vậy. Có lẽ đã quên, nàng là đi thăm người ốm cơ đấy!

Đỗ Chân cũng yên lặng rất lâu, bất chợt lên tiếng:

-Ngày hôm qua công chúa vì sao lại phát giác?

-Hả... ả...

Chiêu Viên hơi mím môi, nhún mày sắp xếp mọi chuyện một lượt mới từ từ kể lại:

-Lúc đầu thấy có thái giám lạ mặt, sau hỏi chuyện thì phát hiện ra, giọng của hần vốn không bình thường.

-Vậy sao? Không bình thường ở chỗ nào?

Đỗ Chân tỏ ra hứng thú.

-Thì cũng giống như người đó thôi! Chẳng qua người này có bóp méo giọng một chút, nhưng rõ ràng không phải là giọng thái giám.

Chiêu Viên thấy hấn nhún mảy, lại gật gù khen ngợi:

- Tỉnh ý lắm, rồi sao nữa?

Không để ý thấy giọng điệu giống như là dỗ dành, Chiêu Viên được khen ngợi mà hào hứng kể tiếp:

- Hấn ta lộ liễu gây chú ý tới món cá. Nhưng ta nhìn thấy thịt cá không giống với bình thường. Trông thì có vẻ ngon hơn thật đấy, nhưng ta lại đột nhiên nhớ tới một vài chi tiết từng đọc trong sách hồi trước. Người còn nhớ không, cuốn sách ghi chép về địa lý các vùng. Ta nhớ rõ có nhắc tới một loại cá nóc rất độc, trùng hợp hấn lại nhắc tới cá biển. Ta đề phòng bắt trắc, sai Văn Lịch đi gọi người, lại chủ động rời đi. Không ngờ hấn thế mà lại dám động thủ thật! Chắc chắn là vì hấn coi thường một công chúa yếu ớt như ta chứ sao!

- Yếu ớt ấy hả...

Đỗ Chân hơi cúi đầu, cặp mắt cười nhỏ. Một lát lại ngẩng đầu, giống như hoàng huynh của nàng vậy, vươn tay xoa nhẹ trên tóc nàng. Chẳng qua là còn chưa dám ôm lấy nàng giống như hoàng huynh mà thôi!

- Công chúa thông minh quá!

Chiêu Viên càng vui vẻ, nhoèn miệng cười với hấn rõ tươi.

Đối với Đỗ Chân mà nói, sự việc lần này là một lần thử thách, cũng là một lời khẳng định chắc chắn và chân thực nhất.

Công chúa của hấn...

Bấy lâu nay cố gắng nhiều như vậy, hướng đi này của hấn xem ra đã đúng rồi!

Người hôm qua bị tấn công chính là nàng, thế mà mới một ngày thôi, lại có thể khỏe mạnh hoàn hảo ngồi tại trước mặt hấn, thản nhiên cười vui vẻ, tinh nghịch như ánh nắng. Đó chẳng phải là điều hấn vẫn thầm mong mỏi đó sao?

Bên ngoài cửa có người đang tới. Đỗ Chân lẳng lặng kéo lại vạt áo, cũng khoác thêm một lớp áo choàng để cạnh giường. Chiêu Viên ngó ra, chỉ thấy bóng một nha hoàn đang nép người cạnh cửa, cung kính cất tiếng:

- Bẩm thiếu gia, phu nhân đang mang đồ ăn sáng tới đây ạ.

- Đã biết.

Đỗ Chân cất giọng, có chút lạnh nhạt. Chiêu Viên ngạc nhiên nhìn hấn, lại vẫn như cũ nhận được một nụ cười an ủi.

Chỉ một lát sau đã thấy có người bước vào phòng. Là một phụ nữ trung niên vẻ mặt phúc hậu. Rõ ràng người này biết sự hiện diện của Chiêu Viên, cho người đem tới hai bát canh lớn đặt trên bàn, vừa xuất hiện đã cung kính hành lễ:

- Tham kiến công chúa! Không biết công chúa tới chơi nên chưa kịp tiếp đón chu đáo, mong công chúa lượng thứ.

Ngược lại Chiêu Viên lại có phần thẳng thắn:

- Có gì đâu, là ta tới mà không báo trước cơ mà.

Phu nhân có phần ngạc nhiên ngược mắt quan sát nàng. Đỗ Chân chỉ lắc lắc đầu không nói gì.

Chiêu Viên như vừa nhớ ra một chuyện, hào hứng đi tới bên bàn mở bát ra nhìn thử, nhưng vừa thấy rõ thứ ở trong thì giọng khò khò tiu nghỉu:

- Ô, không phải là gà hầm hả?

Đỗ Chân nghe vậy thì bật cười. Người nào đó xem chừng nhớ cũng lâu quá!

- Thần lần trước không phải đã nói qua sao, món gà hầm đặc biệt của mẫu thân chỉ làm lúc giao thừa thôi!

Phu nhân ban đầu còn chưa hiểu gì, lại nghe con trai nói vậy tựa hồ suy nghĩ. Lẳng lặng quan sát vẻ mặt tiếc nuối của vị công chúa kia, rất nhanh liền cười nói:

- Công chúa chớ cần vội vã. Vậy có thể hẹn công chúa một tết năm nao để gia phụ tiếp đãi được không?

Chiêu Viên nhìn bà, đắn đo suy nghĩ:

- Nhưng mà mẫu hậu chắc sẽ không cho phép đâu!

-Có chứ, tới lúc tự khắc sẽ cho phép thôi!

Đỗ Chân thân nhiên đáp lời như vậy không khỏi khiến cho phu nhân càng buồn cười nhìn công chúa. Thế nhưng nàng lại vẫn bày ra vẻ mặt rõ là ai oán tủi thân mà trả lời:

-Ngươi không biết mẫu hậu của ta đâu, nghiêm khắc cứng nhắc lắm!

Hai người kia lập tức cười lớn.

Phu nhân nhìn hai đứa con, trong lòng thật sự nhẹ nhõm. Lại nhìn vẻ mặt ngây thơ của công chúa kia, đúng là vừa gặp đã mến. Vốn dĩ là công chúa được đương kim hoàng thượng sủng ái nổi tiếng như vậy, không nghĩ lại dễ gần đáng yêu đến thế! Mặt mày, đường nét không phải là xinh đẹp xuất chúng, nhưng còn khiến bà quý mến gặp vạ lần các cô gái đang ngấp nghé ngoài kia.

Lại nhìn con trai hiếm thấy cười tới sáng khoái thoải mái tới vậy. Đúng là khó ngờ, con trai bà lại đi trêu chọc một thiếu nữ ngây thơ như vậy. Có lẽ là bởi con trai như thế, mới khiến bà đối với cô công chúa này vừa gặp đã yêu hay sao?

Tình cảm của nó chán hẳn là không hề nhỏ đâu nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Cây lộc vùng ước hẹn

Từ sau vụ việc ngày ấy, Chiêu Viên đã biết thân phận thực sự của Đỗ Chân rồi, đương nhiên cũng hiểu được lý do những lần vắng mặt của hắn.

Mấy hôm này, nghe hoàng huynh nói Đỗ Chân lại được cử đi giám sát quân đội ở một đạo gần biên giới phía tây. Không biết là cách kinh thành bao xa, đã ngót ngét một tháng ròng còn chưa thấy quay lại. Chiêu Viên đi học không còn có niềm vui, tự nhiên cũng mệt mỏi rã rời không chịu học hành cho cẩn thận.

Suốt mấy ngày cuối tháng tinh thần lúc nào cũng chán nản uể oải, thái tử rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, tự mình để lộ ra tin tức:

-Hai ngày nữa tên kia trở về.

Nói xong còn không quên thờ dãi:

-Cũng không cần phải bày ra vẻ mặt như vậy nữa! Nhìn mà chán nản!

Chiêu Viên đối với tin tức rất hiếm khi kiếm được từ thái tử lần này mà cũng tự ngạc nhiên. Nhìn vẻ mặt ấy xem ra không phải trêu nàng, như vậy... hai ngày nữa là người kia trở về?

Đem theo tâm trạng mong ngóng cùng chút nghi ngờ nho nhỏ, Chiêu Viên vẫn tự mình đi tới cổng thành kiểm chứng. Cũng đã tới giờ thìn rồi, không biết Đỗ Chân có trở về nội trong buổi sáng hôm nay hay không?

Chiêu Viên hơi buồn bã, ngồi trên ghế nhưng cứ chốc chốc lại đứng dậy đi tới phía trước ngắm ra xa. Riết như thế chắc cũng có đến cả canh giờ ấy nhỉ! Chiêu Viên thấy thời gian dài như là vô tận vậy.

Mãi tới khi mặt trời đã gần lên cao nhất, nàng mới thấy phía xa thấp thoáng có đoàn người đang tiến lại. Không hiểu sao lại trở nên thật hồi hộp, Chiêu Viên gần như là nín thở căng mắt nhìn cho thật rõ. Từ một khoảng cách xa đến thế, nhưng bóng dáng quen thuộc kia đúng là không lẫn vào đâu được. Nàng khẳng định chắc chắn, người đi đầu đoàn người kia chính xác là Đỗ Chân.

Vẫn là lần đầu thấy hắn mặc áo giáp. Có chút lạ lẫm, cũng có chút hiếu kỳ.

Chiêu Viên thất thần nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy tiếng gió phía trên thành cao trở nên thật nhẹ. Không biết cứ lẳng lặng ngắm suốt bao lâu, có tiếng người bắt chợt gọi nàng:

-Bẩm công chúa, hoàng thượng cho gọi người trở về.

Chiêu Viên giật mình quay đầu nhìn Thị Mai, còn có Văn Lịch đứng tận phía xa, gật đầu:

-Ừ, đi thôi.

Đi được một quãng, Chiêu Viên lại đột ngột dừng lại, quay người hỏi cung nữ phía sau:

– Ai báo tin cho em vậy?

– Hồi bẩm, là người của hoàng thượng tới đây nói cho em ạ.

Chiêu Viên ngăn người.

Vốn dĩ hôm nay là nàng giấu mọi người, lén một mình tới đây. Ngoại trừ hai người theo hầu thân cận thì không còn ai khác biết được. Chẳng qua... chẳng qua...

Aizz! Thảo nào lúc trước trèo lên đây dễ dàng như vậy, còn thềm nhũ sẽ chạy về mách với phụ hoàng đám lính gác cổng hoàng cung rất lo là. Hóa ra mọi động tĩnh của nàng đều bị hoàng thượng nắm được, đã thế thì làm gì có ai dám chạy ra cản trở cho được?

Chiêu Viên giậm chân, phụng phịu ôm mặt xấu hổ.

Nàng đường đường là một công chúa được mẫu hậu tự tay dạy dỗ cơ đấy! Đã lớn thế này rồi, thế nhưng bây giờ lại diễn cảnh cộc đi tìm trâu, tự mình trèo lên tít tận cổng hoàng thành cao chỉ để nhìn được người ta một cái... Trời ơi, thế này thì còn mặt mũi nào mà sống trên đời nữa?

Thị Mai nhìn công chúa nhà mình ngồi sụp xuống đất ôm mặt rên rĩ thì không tránh được kinh ngạc, lúng túng trong chốc lát mới dám lại gần, áp úng lên tiếng:

– Công chúa, người sao vậy? Có... trở về không ạ?

Chiêu Viên vẫn ôm mặt không muốn nhìn ai, rất lâu sau mới lấy lại được can đảm, bình tĩnh hạ tay xuống khỏi mặt, không nói không rằng một đường đi thẳng xuống dưới.

Đám thị vệ gác cổng quả thực là vô cùng đáng ghét. Lúc trước thì chẳng thấy một bóng người, lúc này không đứng lại đứng đông như vậy làm gì? Hại nàng mỗi một câu chào của bọn họ đều khiến trong lòng không yên. Nhiều người như vậy, nhiều người biết như vậy... Thanh danh của nàng...

Dưới chân cổng, một cỗ kiệu to tám người khiêng đang đợi sẵn. Chiêu Viên mím môi nhìn trong chốc lát, rốt cuộc cũng giận dỗi chui vào.

Những người rước kiệu thiếu may mắn, không hiểu nổi vì sao hôm nay công chúa lại ngọc thể bất an như vậy, cứ một quãng lại động mạnh một lần, khiến cả kiệu to đều chao đảo, quả thực khó khăn lắm mới đưa được kiệu về tới cung của người.

Lúc về tới nơi không thấy ai. Phụ hoàng vẫn còn nhân đạo chán, coi như cho nàng bớt xấu hổ mà đã rời đi từ trước. Nghe cung nữ bẩm lại, hoàng thượng sớm rời đi là để đón công thần.

Công thần... Tên công thần hại nàng mất mặt!

Thế nhưng mà tên công thần ấy lại dám tự tới tìm nàng nộp mạng.

Chiêu Viên thấy hấn, ngoảnh mặt làm ngơ không nói không rằng. Vốn là lỗi của mình, nhưng dù sao có người để đổ tội cảm giác cũng dễ chịu hơn nhiều!

Không rõ Đỗ Chân có biết chuyện mất mặt của nàng hay không mà kể từ lúc đến tới giờ chỉ một mực ngồi yên uống trà. Chiêu Viên giận mãi cũng chán, tới khi ngoảnh mặt lại nhìn, thái giám cung nữ theo hầu nàng thế mà đã đi đâu hết cả. Chiêu Viên gần như là nghiến răng mà nói rầm rì mấy chữ:

-Cũng tin tưởng khách quá nhỉ!

Đỗ Chân vừa thấy động liền ngẩng lên nhìn nàng, vẻ mặt quan tâm không nhìn ra chút trêu chọc giả tạo nào.

-Một tháng vừa rồi công chúa thế nào?

Ờ, tốt lắm

Công chúa có học hành đều đặn chứ?

Có.

Vậy có đọc thêm được cuốn sách nào không?

Tên này chắc chán sống rồi đây. Không biết nàng đang bực hay sao mà còn hỏi lắm thế không biết, đã vậy còn hỏi toàn mấy chuyện học hành đáng ghét!

Thế nhưng Chiêu Viên vẫn còn muốn chờ xem hấn định làm gì, vì vậy chỉ nheo nheo mắt mà trả lời:

-Có.

Quả nhiên, Đỗ Chân liền chẳng che giấu gì mà tung ra câu hỏi cuối cùng:

-Vậy có nhớ thần không?

C... Mà ý gì?

Đây là câu mà hấn muốn hỏi nhất đây hả? Chiêu Viên lườm một cái, sau mới thần nhiên đáp:

-Nhớ chứ! Vốn dĩ trước kia đi học là để được ngắm người kia mà!

Nói xong vẫn còn vênh vang đắc ý.

Nhưng nàng trả lời như vậy, quả nhiên khiến cho Đỗ Chân cười khỏ. Dù sao hấn cũng đi một tháng rồi đấy, mỗi ngày đều khó khăn biết bao. Vốn nghe thái tử nói nàng cũng đã leo lên cổng thành đón hấn, liền vội vàng thỉnh an hoàng thượng rồi một mạch đi tới đây. Hiểu tính nàng, biết sẽ không có chủ động ôm ấp yêu thương gì, nhưng không nghĩ tới nàng lại vì xấu hổ mà trút giận lên hấn. Đáng trách thật đấy, nhưng không hiểu sao hấn lại vẫn thấy đáng yêu...

-Vậy cũng không còn sớm, thần xin phép cáo lui.

Đỗ Chân đứng dậy hành lễ. Bấy giờ Chiêu Viên mới giật mình ngó người. Mới đi suốt một tháng, vậy mà lúc về tới mới thăm nàng có ít ít đã đòi bỏ về là sao?

Nghĩ lại thấy tủi thân, tất nhiên là xấu hổ làm sao dám nói ra. Con gái lớn rồi thì phiền phức thật, động một tí là xấu hổ. Trước kia nàng mới lăm lăm hiện ngang biết bao nhiêu!

-Ừ, về thì về đi.

Nói xong còn không quên hừ một tiếng.

-Công chúa có thể tiễn thần một đoạn được không?

Chiêu Viên ngẩng đầu nhìn hấn, vẫn là vẻ mặt chân thành như lúc đầu. Nhưng mà nàng biết thừa, cũng giống như ban nãy đấy thôi, hờ ra là tìm cách trừu chọc nàng.

Chỉ là... biết thì biết vậy, song hai chân vẫn tự động đứng thẳng dậy đi theo người ta. Bản thân nàng biết, nàng không muốn hấn hiện tại rời đi chút nào.

Hai người tản bộ một đoạn dài, tới khi hấn đột ngột dừng lại bên gốc cây lộc vừng già. Chiêu Viên ngẩng đầu, chỉ thấy tán cây rộng che kín tầm mắt. Từng dải hoa đỏ rực rơi dài xuống, bất giác che kín cả hai người bọn họ với xung quanh.

Không biết nói gì, Chiêu Viên đưa tay nghịch nghịch một dải hoa màu xanh lục loàì giữa rừng đỏ. Đợi rất lâu mới thấy tiếng người nói chuyện. Tựa hồ... có chút đắn đo.

Thì ra Đỗ Chân cũng có lúc trước mặt nàng mà đắn đo như vậy.

-Công chúa năm nay cũng mười sáu tuổi rồi nhỉ?

Không dừng lại hỏi tuổi người ta.

-Biết rồi còn hỏi.

Hấn cười, Chiêu Viên không nhìn mà chỉ nghe thấy một giọng rất trầm. Không hiểu sao lúc này lại khiến nàng hồi hộp. Mắt cứ dán vào cành hoa trong tay, càng không biết phải nói câu gì.

-Hoàng thượng có ý ban thưởng cho thần.

Tại sao vậy?

Người này có vẻ cũng có vấn đề thì phải, sao mà nói chuyện chẳng liên quan chút nào cả?

-Lần này tôi chấn chỉnh quân đội ở biên giới phía tây, coi như cũng có vài công lao nho nhỏ. May mắn được hoàng thượng đề bạt.

Ừ, thế cũng tốt. Nhưng nói cho ta để làm gì?

Đỗ Chân cúi đầu lẳng lặng lắc đầu. Lại nói chuyện kiểu vậy rồi!

-Thần đang muốn tự mình xin ban thưởng. Có điều... chỉ sợ phần thưởng hơi lớn, không biết có phạm phải tội khi quân hay không?

Chiêu Viên hiểu kỳ nhìn lại, chỉ thấy Đỗ Chân đang chăm chú ngắm nàng. Hắn không cười, quả nhiên đem lại cảm giác nghiêm túc, chân thành chân thực hơn rất nhiều.

-Thần muốn hỏi cưới công chúa.

Một thoáng bất động.

Chiêu Viên ngẩng ngẩn đứng thẳng, mắt nhìn trân trân phía trước. Bàn tay nàng khẽ run lên, khiến vài nụ hoa vẫn còn xanh mà đã nhẹ nhàng rơi xuống.

Trước mặt, những dải hoa đỏ khẽ đung đưa theo gió, tựa như một bức màn mỏng che giữa hai người. Nhưng tấm màn ấy lại thưa quá, cứ lay động mãi khiến khuôn mặt hắn rõ nét như vậy, lại cứ chấp chờn không hiểu.

Đỗ Chân đột ngột tiến lại gần, xuyên qua bức màn hoa. Chỉ thấy những dải đỏ trôi qua vai hắn, dừng lại ở phía sau, cứ đung đưa đung đưa.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng giữa lớp ống tay áo dày. Hai cánh môi mỏng khẽ động, giọng nói áp áp quen thuộc cất lên, nhưng tiếng gọi lại không phải là một cái tên vẫn thường nói:

-Kim Hồ...

Người này đã gọi thẳng tên nàng.

Chiêu Viên thấy nể động lại trong mắt hắn, đuôi mắt nheo nheo tựa cười có ánh sáng lấp lánh lạ kỳ.

-Nàng thấy liệu có được không?

Đỗ Chân lại vươn tay vuốt dọc từ trán xuống bên má nàng. Gió nhẹ thổi giữa những dải hoa cũng chẳng dịu dàng đến vậy.

-Có lẽ là được.

Chiêu Viên nghe giọng mình xa lạ. Là tại những nhành hoa cứ lay động mãi kia hay sao? Nàng thấy dưới chân cứ bồng bênh như sóng nước. Tất cả đều mờ mờ không thực, chỉ có khuôn mặt kẻ sát kia là sắc nét đến vậy.

Hắn cúi gần lại, khoe miệng không giấu được nụ cười. Chiêu Viên nhìn thấy, nơi đáy mắt hắn cũng sáng sủa nhu tình.

Hắn nói:

-Cảm ơn nàng.

Thế rồi, hai phiến môi áp chặt. Chiêu Viên vẫn mông lung không rõ, chỉ thấy đôi mắt đen thẳm ấy khép lại, hàng mi dày cũng run lên. Bất giác khiến nàng cũng khép chặt hai mắt.

Thì ra bấy giờ, những tán cây vẫn bị gió thổi xào xạc như thế. Chiêu Viên thậm chí còn cảm giác được nắng ấm động trên má nàng, nơi bàn tay đang giữ chặt kia từ từ nóng ran, tựa như mồi lửa.

Không biết qua bao lâu, đôi môi mềm mại cũng rời đi. Hai người không chớp mắt nhìn thẳng, nơi đáy mắt đều phản chiếu hoàn toàn khuôn mặt đối phương.

Thế nhưng vào giữa lúc này rồi, Đỗ Chân vẫn còn không quên trêu chọc nàng:

-Sao mặt lại đỏ như vậy?

Ý cười rất đậm. Khuôn mặt càng đẹp tới ngừng thở. Nhưng Chiêu Viên lại chỉ nghe thấy tiếng bong bóng vỡ tan bên tai nàng.

Chiêu Viên cúi đầu, bĩu môi. Giọng trầm thì run run không rõ:

- Chắc là... chưa quen thôi.

Hắn đưa tay nâng cằm khiến hai người lần nữa đối mặt. Giọng cũng nghiêm ý cười, bỗng dưng trở nên lưu manh lạ thường:

- Vậy làm lại cho quen nhé!

...

Chiêu Viên uể oải nghĩ, vậy là dưới một tán cây lộc vừng già, nàng đã đem cả cuộc đời mình giao cho người ta mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Quá khứ

Mọi việc sau đó diễn ra thuận lợi tới mức khó hiểu, khiến cho Chiêu Viên không dưới một lần nghĩ tới chuyện, nàng lại bị người ta lừa mất rồi, là lừa vào cái bẫy đã cài sẵn.

Nghĩ thì cứ nghĩ vậy thôi, đa nghĩ đâu phải là bệnh của riêng ai?

Chiêu Viên tiếp tục chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc sau đính ước. Mọi quan hệ được làm rõ ràng rồi, cuộc sống cũng dễ dãi hơn. Nàng có thể tùy ý cướp sắc mà không sợ phạm phải cấm kỵ của nữ nhi mà mẫu hậu vẫn thường căn dặn. Chẳng qua niềm vui của nàng sẽ lớn hơn nếu người kia tỏ ra cam chịu một chút. Hắn tươi cười hưởng thụ như thế, khiến cho nàng cứ cảm thấy kẻ cướp sắc không phải là bản thân mình vậy...

Đỗ Chân tặng cho nàng một miếng ngọc, hình như làm thành một đôi với miếng ngọc của hắn, còn nói là vật làm tin. Chiêu Viên đòi mãi mới chịu đưa nàng xem thử, đúng là chỉ biết trên chộc nàng.

Hai miếng ngọc bội tạc theo hình cá chép đuôi dài, uốn mình thành một vòng trăng khuyết. Hai con cá ngọc trắng giờ xa đáng vẻ như đang tưởng nhớ người thương, lúc ghép lại vừa khít thành một hình trăng tròn viên mãn, dựa sát vào nhau giống như âu yếm.

Người lớn trong nhà thì đều vui vẻ chấp nhận, chỉ có một vài nhân vật nhỏ nhỏ xung quanh tỏ ra chẳng mấy dễ chịu gì. Chiêu Viên thậm chí còn từng tự tai nghe được mấy lời chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Chuyện mới vài ngày trước, nghe thái giám bên cạnh bẩm lại là con gái của hai vị quan trong triều.

Bọn họ đứng trong một gian phòng nhỏ ngay cạnh hành lang. Ngấm lại thì đúng là xui xẻo cho bọn họ, có lẽ là lúc sáng bước chân trái ra khỏi cửa nên mới bị nàng bắt được.

Một người lên tiếng trước:

- Nghe gì không? Mới nửa tháng trước cái cô công chúa Chiêu Viên với Đỗ Chân đã được ban hôn rồi. Lại còn là tự Đỗ Chân thỉnh cầu hoàng thượng nữa chứ!

Người ta là công chúa hoàng thượng sung ái nhất cơ mà. Kén phò mã đương nhiên cũng phải là người xuất sắc nhất chứ!

Đúng là số tốt, chỉ dựa vào vậy mà có mọi thứ trên đời. Xem khuôn mặt ấy, lại còn cả đức hạnh ấy mà nghiêm nhiên chiếm lấy phần tốt nhất.

Khuôn mặt đúng là... Cô nói xem, cùng là con của hoàng hậu, tại sao thái tử dung mạo đẹp như thế mà cô công chúa này lại chẳng có tí nhan sắc với dáng dấp nào cả? Mà đức hạnh cũng làm sao?

Cô không nghe hả? Nghe đồn từ nhỏ đã bám dính lấy Đỗ Chân, theo sát quản chặt như vậy. Chắc việc Đỗ Chân tự mình thỉnh cầu ban hôn cũng là do ép buộc thôi! Đúng là, cộc đi tìm trâu mà còn bày đặt giữ sĩ diện!

Chiêu Viên nghe toàn bộ, sống lưng lạnh toát, người cung run lên. Cung nữ thái giám theo hầu đều im lặng không dám nói năng gì. Đứng nghe một lúc như vậy, Chiêu Viên cũng tự sợ nếu còn để bọn họ tiếp tục loạn ngôn nữa thì muốn tha cũng không tha nổi nên chỉ một thái giám gõ cửa gọi bọn họ ra ngoài.

Lúc vừa thấy mặt Chiêu Viên, cả hai người kia mặt gần như là không còn giọt máu, trắng bệch, run rẩy quỳ xuống. Đầu gập xuống đất liên tục mà xin:

-Xin công chúa tha mạng, xin công chúa tha mạng...

Chiêu Viên nhìn vậy chỉ thờ dài. Bọn họ ăn nói không suy nghĩ, chuyện có liên quan tới cả hoàng thượng cũng dám nói tới. Nhưng cũng là phận nữ, nàng hiểu được những suy nghĩ nhỏ nhen ấy, bởi hơn ai hết Chiêu Viên đã từng không chỉ một lần biết ghen tị. Nàng cũng từng nhìn những cô gái vây quanh thái tử, cũng từng tự biết dung mạo của bản thân chỉ dừng lại ở mức nào. Nhưng nói ra ngoài lại là một chuyện khác...

-Muốn xử riêng hay bẩm lên trên?

Chiêu Viên lạnh nhạt nói.

Toàn bộ những người đang quỳ đều kinh sợ cúi đầu càng thấp. Hai vị chủ nhân vừa mới loạn ngôn kia giờ lại im như thóc, mãi mới run run nói ra mấy chữ:

-Tạ công chúa ban ơn, chúng thần xin được xử riêng ạ.

Vậy được, mỗi người tự và ba mươi cái. Nghe kỹ, nếu và không kêu sẽ cho người làm lại.

Giọng nàng vẫn dửng dưng không nghe ra vui giận.

Toàn bộ hiện trường đều im phăng phắc không có tiếng động. Bởi vậy tiếng bàn tay chạm má của bọn họ đều nghe rõ mồn một, bất giác khiến sống lưng cũng lạnh hơn mấy phần.

Chiêu Viên vẫn thản nhiên nhìn bọn họ, chỉ thờ dài. Xem ra vào lúc sợ hãi như vậy rồi nhưng hai cô gái này vẫn còn rất tỉnh táo. Mỗi một cái tát đều là dùng hết sức mà giáng xuống. Mấy khuôn mặt xinh đẹp ấy cùng lắm là sưng lên một thời gian mà thôi, chịu khó điều trị cho tốt thì không có gì đáng ngại. Nếu như nàng giận thật, bẩm lên người lớn, chỉ sợ không đơn giản là ai nói người ấy chịu phạt.

Hai người tự phạt xong vẫn dập đầu tạ ơn. Chiêu Viên vốn định bỏ đi, song nghĩ một lúc cuối cùng cũng nói ra:

-Hai người ngang ngược liều lĩnh như vậy, cũng là dựa vào cái gì? Một khuôn mặt đẹp, một gia thế tốt thì không phải là may mắn trời ban sao? Nhớ kỹ, gia thế có tốt thì vẫn luôn kém một người, khuôn mặt có đẹp cũng không dùng được lâu. Biết dùng lúc nào, thế nào mới là năng lực tự thân. Muốn so với người khác, càng phải hiểu rõ mình là ai.

Dứt lời liền một mạch đi thẳng. Chỉ nghe loáng thoáng thấy tiếng bọn họ vẫn liên tục tạ ơn, mãi cho tới khi khuất hẳn.

Bọn họ vào cung nghĩ cho kỹ thì cũng không gì khác ngoài một việc lớn là để gả chồng. Nếu như không phải chủ nhân các cung vội vào gặp mặt để kén vợ cho con trai thì cũng là xem mặt để gả cho người thân. Chẳng qua hai người này kém may mắn, người bọn họ muốn gả là thái tử. Cho dù có đẹp đến đâu, gia thế có lớn đến nỗi vẫn có thể thuận lợi gả cho đối tượng thì chỉ bằng về mặt lúc hoàng huynh nghe được câu chuyện, cuộc sống tương lai có lẽ càng chẳng dễ dàng gì. Nếu vẫn còn khôn ngoan, ắt không nên cố chấp tìm tới thái tử làm gì.

Chiêu Viên vốn không nói ra, nhưng thái tử vẫn biết chuyện. Thế mới hiểu, bên cạnh nàng vốn dĩ có nhiều tai mắt đến mức nào.

Đỗ Chân có lẽ cũng biết chuyện nhưng không tỏ vẻ gì. Chỉ có một lần lúc ôm nàng, khe khẽ vuốt tóc nàng mà khen:

-Kim Hồ giỏi lắm, đã biết ăn nói rồi.

Lần này Đỗ Chân rủ nàng xuất cung đi dạo phố. Nghĩ mãi, cuối cùng lại dẫn nàng tới ngôi chùa cổ ở ngoại ô kinh thành.

Suốt dọc đường đi, Chiêu Viên quả nhiên được thấy rất nhiều thứ mới lạ mà hoàng cung của nàng không hề có. Đôi ba gánh hàng bán chè, bán bánh trôi, bánh đúc,... Bọn họ để đồ trong thùng, bình thường thì gánh đi rao, hễ có khách có thể dừng tại bất cứ chỗ nào, mỗi một bát bánh đều pha chế đủ loại hương liệu khiến Chiêu Viên nhìn mà nuốt nước bọt.

Lại có vài người ngồi nặn tượng bên đường, nghe Đỗ Chân nói đó gọi là tò he. Nặn thành đủ hình dáng, đủ màu sắc. Mỗi con vật nhỏ được cắm vào một que tre dài, nom thế lại có thể ăn được! Chiêu Viên hiếu kỳ định cầm thử nhưng bị Đỗ Chân can lại, nói sợ đau bụng...

Đi mãi mới tới nơi. Ngay sau cổng chùa có hàng cau xanh mướt, cây nào cây nấy đều đang trổ hoa, những chùm hoa cau tua tủa vươn dài, toả hương thơm ngọt mát.

Bên gốc cau có vài ba người bày sạp bán đồ đi lễ. Ai cũng để cả một chùm hoa cau lớn, có người mua thì xé một nhánh nhỏ chứ không dùng dao. Có một chị vừa gói hoa thoăn thoắt vừa vui vẻ hát:

-Hoa cau nở trắng vườn chùa

Người qua, người hỏi, trêu đùa cùng ai?

Hoa cau thơm ngát nắng mai

Người thương, người rủ mỗi mai cùng người.

Tâm trạng Chiêu Viên cũng vui vẻ theo câu hát. Chỉ là một cảnh hoa cau đơn thuần mà thôi, vậy mà cũng có thể kết duyên đôi lứa cơ đấy!

Lúc sau đã bái lạy từng cửa, Đỗ Chân mới dẫn nàng đi dạo ngoài sân. Lúc đi ngang qua một quán nước, bà chủ quán thấy bọn họ mới hỏi:

-Tiện đây ăn một miếng trầu

Hỏi rằng quê quán ở đâu chẳng là?(1)

Đỗ Chân nhìn Chiêu Viên, thấy nàng có vẻ hiếu kỳ mới kéo nàng ngồi xuống. Một tay đón chén nước của bà chủ quán, thay nàng nói chuyện:

-Bọn cháu buôn bán trong Kinh ạ.

Bà chủ cười, mắt nhìn Chiêu Viên rất kỹ.

-Vừa nom đã biết người nhà giàu có. Quần áo, trang sức nào có giống chúng tôi đây đâu.

Đỗ Chân chỉ cười cười không nói. Chiêu Viên lẳng lặng nâng chén chè uống một ngụm, lại không khỏi ngạc nhiên. Rõ ràng màu sắc đều là vàng đậm, nhưng hương vị lại hoàn toàn khác biệt. Chỉ hơi ngấm ngấm chút chứ không đắng, mùi thơm không đậm bằng nhưng hương vị lại thanh mát, nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhìn mãi, lại thấy Đỗ Chân ở bên tai nàng nói nhỏ:

-Đây là nước chè tươi, là hãm nước sôi trực tiếp từ lá chè mới hái. Ở trong cung thường dùng loại lá chè chọn, đã sao khô lại được tẩm ướp hương liệu. Mùi, vị đương nhiên đều khác.

Chiêu Viên ậm ừ:

-Thì ra tới việc này cũng biết. Chỉ là đọc sách sớm hơn vài năm thôi mà, khác biệt cũng nhiều thật.

Đỗ Chân buồn cười:

-Khác biệt là ở quan sát, hiểu không?

Chiêu Viên hiểu ý hần, ngoảnh đầu làm lơ.

Có vài ba người cũng đang nghỉ ở quán, cầm chén nước chè nóng hổi mà nói chuyện:

-Bà mới đi đâu về mà tay xách nách mang thế kia?

Khó quá, mới ở dưới quê lên. Lại vừa lúc gặp lễ giỗ làng dưới ấy, nán lại mãi giờ mới tới nơi.

Bà chủ quán nước vẫn luôn tay tẽm trầu, không khỏi ngạc nhiên hỏi lại:

-Lễ giỗ làng ấy hả? Chỗ bà cũng lạ quá.

Lạ gì đâu, tục từ rất lâu rồi, giữ tới tận bây giờ thôi.

Dứt lời mới đưa một miếng trầu đã tẽm lên miệng. Nhai qua nhai lại nhiều lần, Chiêu Viên thấy được màu đỏ hoen cả ra khoe miệng, cũng thấy mùi cay cay, nồng nồng toả ra.

Bác gái suy nghĩ mãi, cuối cùng lại vỗ người ngồi bên cạnh hỏi:

-Ông nó còn nhớ chuyện không? Hồi ấy nghe còn bé quá, giờ không còn rõ lắm.

Đại để là thế này, hồi ấy có một tên cướp đường bị quan bắt được. Không hiểu làm sao tra hỏi một hồi lại phát hiện là gái, tên Thị Hồ, không những thế còn đem lòng yêu chính vị quan sai đã bắt mình. Nghe đâu hai người cũng có qua lại thế nào, anh quan sai kia liền thả cô này ra. Anh này chắc cũng có

tài, sau được mai mối với con gái một vị quan cũng lớn. Cô kia chắc mắt người thương, lại ghen ghét con gái quan nên chờ đúng hôm đón dâu thì phục ở sườn núi, không biết dùng cách nào mà dón được cả một đồng lớn đất đá từ sườn núi rơi xuống, trúng đoàn đưa dâu. Có một lúc mà hại chết bao nhiêu mạng người, cô con quan kia đương nhiên cũng không thoát được kiếp nạn.

Ông lão nói dở, dừng lại châm thêm một điếu thuốc lão, lại rít một hơi dài mới bần thần kể tiếp:

-Cái gò đất lớn phía ngoài làng ấy, nghe nói chính là chỗ chôn xác của đoàn người. Sau hồi ấy cũng có chuyện nọ chuyện kia, nghe đầu người ta còn thấy tiếng ma khóc oán nên mới đem đồ cúng giỗ. Lạ nhiều năm, cuối cùng thành lễ giỗ làng như bây giờ.

Mùi thuốc lão đắng ngắt khiến Chiêu Viên choáng váng. Nhưng không hiểu sao câu chuyện kia lại có sức hút rất kỳ lạ, khiến cho Chiêu Viên dường như không hề cảm nhận được bất kỳ khó chịu nào trong cơ thể mà nhích lại gần, giọng hỏi cũng hơi run run:

-Bác ơi, vậy cô gái kia thì sao ạ?

Nghe nói sau bọn họ cũng truy lùng cô gái kia suốt. Nhưng mãi mà không thấy đâu, liền tin là đây chính là một con quỷ mượn lối người mà hại dân.

Chiêu Viên sùng sốt. Trên đời này lại thực sự có quỷ sao?

Còn mãi miên man suy nghĩ, Chiêu Viên giật mình khi có bàn tay kéo mình lại, dịu dàng đứng dậy. Chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội, tay chân cũng bủn rủn chảy mồ hôi ướt sũng. Bỗng cảm thấy nặng trĩu quá, trước mắt sáng rực không nhìn rõ thứ gì. Thế nhưng lúc đi qua cổng chùa, tiếng hát của cô gái gói hoa lễ lại vẫn rõ ràng như vậy.

-Yêu em, ghẹo má em cười

Hẹn em, sinh lễ hôm mười tới thăm

Vậy mà cau đã chứa năm

Trầu leo xanh mướt... biệt tăm bóng người?

Thì ra, cảnh buồn vẫn luôn chỉ chờ tới lúc người buồn mà xuất hiện.

Đỗ Chân vốn để nàng thoải mái nghe chuyện, không để ý một lúc lại thấy giọng Chiêu Viên rất yếu. Cúi đầu nhìn lại thấy sắc mặt nàng trắng bệch không khỏi giật mình lo lắng, vội vã đỡ người dậy, nói một hai câu chào rồi dịu dàng tới xe ngựa còn đang chờ bên ngoài.

Kéo rèm xe rộng ra, lại dùng khăn mát lau trán, lau mặt giúp nàng. Chiêu Viên ngả người dựa hẳn vào ngực hắn, hai mắt khép lại rõ ràng rất mệt mỏi.

Đỗ Chân hơi đắn đo:

-Là say khói thuốc hay say nước chè? Đang bình thường sao lại thế này?

Vừa nói vừa ôm nàng, một bàn tay đặt lên trán kiểm tra, lại thử bắt mạch, cúi đầu quan sát sắc mặt nàng. Ngoại trừ tim đập hơi nhanh ra, quả thật không có gì bất thường. Thế nhưng...

-Cũng là chuyện cũ cả rồi, nàng suy nghĩ nhiều mà làm gì?

Chiêu Viên khẽ thở dài, giọng cũng mông lung không rõ:

-Ta cũng thấy lạ. Chẳng nói xem vì sao ta lại để ý như vậy?

Đỗ Chân áp má lên trán nàng trấn an, nhẹ giọng dỗ dành:

-Có lẽ là cùng tên mà thôi. Thị Hồ, là nàng bán khoán cái tên này.

Thật vậy sao?

Ta cảm thấy, nếu một ngày ra đường có người kể chuyện về một tên lính đào ngũ tên là Chân, ta cũng sẽ bận tâm thôi.

Chiêu Viên cười nhỏ, nhưng Đỗ Chân biết nàng vẫn còn suy nghĩ lắm. Hắn ôm lấy nàng, hai tay đang đưa theo nhịp, một bàn tay lại ở lưng nàng vỗ về:

-Đều chỉ là chuyện cũ đồn đại, ai mà biết được thật sự có bao nhiêu phần đúng. Cô gái tên Thị Hồ kia, cũng có lẽ chỉ là do người ta thêu dệt nên mà thôi. Cho dù có thật, biết đâu bên trong còn có điều gì uẩn khúc? Chiêu Viên à, trên đời này chuyện gì cũng đều có thể.

Bọn họ cứ ngồi yên lặng một lúc lâu, Chiêu Viên lại đột ngột hỏi hắn:

-Chân, chàng có tin vào nhân quả kiếp trước không? Kiếp này của ta gặp được nhiều may mắn như vậy, có phụ hoàng, có mẫu hậu, có hoàng huynh, cũng có chàng. Có phải kiếp trước ta đã tích đức nhiều lắm đúng không?

Đỗ Chân nghe được giọng nói thảng thốt của nàng, bất giác trong lòng cũng cảm thấy chua xót.

-Ta biết bản thân ta chẳng xinh đẹp, cũng chẳng phải dạng tài hoa gì. Ngày trước những người kia nói kỳ thật không sai, ta chẳng qua chỉ dựa vào yêu thương của phụ hoàng mà hưởng hết mọi may mắn trên cuộc đời này. Nhưng trước mặt họ, ta không thừa nhận được, hơn nữa còn giận dữ trừng phạt. Chàng nói xem, ta như vậy...

Đỗ Chân đột ngột áp lên môi nàng, hai phiến môi mềm mại cứ chà xát, miết nhẹ. Hắn cảm nhận được bờ môi nàng cũng đang run lên, nóng hổi. Tự ti trong lòng nàng, chỉ cần để một mình hắn thấy thôi, chỉ cần để hắn xoa dịu thôi. Tự ti ấy, ngay cả chính bản thân nàng cũng không nên nhìn thấy nữa.

Trán áp trán, hai mắt đối diện nhìn thẳng.

Chiêu Viên thấy khoe mắt hắn nheo lại hơi cười. Mấy bức rèm xe ngựa đã được buông xuống từ khi nào, cứ lắc đều theo nhịp xe. Con gió mát nhẹ vờn quanh, thổi bay ướt át nơi khoé mắt.

Ngắm ánh mắt ấy, hương hơi ấm ấy, Chiêu Viên thấy lòng mình cũng dịu lại. Xúc động trong lòng dâng lên thành câu hỏi:

-Vì sao chàng lại thích ta?

Hắn cười:

-Như nàng từng nói. Thích nàng, là để hưởng ưu ái của hoàng thượng.

Chiêu Viên lờm lỏm, ngoảnh đầu quay đi. Nhưng mới được nửa đường đã bị hắn ôm lại, một tay vuốt trên tóc nàng.

-Ta đã từng nói với nàng chưa? Chuyện tình cảm giữa hai người, chỉ cần tự hai người hiểu là được, cũng chỉ có tự hai người mới hiểu được.

Bởi yêu nàng, là yêu chính con người nàng. Đâu phải chỉ là thích thú vụ lợi mà có lời giải thích?

Chỉ một cái liếc mắt, chỉ một nụ cười, lại chỉ một bàn tay chạm lên má hắn,...

Nàng hỏi hắn có tin vào nhân quả kiếp trước? Có lẽ là duyên nợ rất nhiều kiếp, mới khiến yêu nàng nhiều như vậy...

Chiêu Viên thả lỏng dựa cả vào ngực hắn, đầu ở trên vai hắn dựa nhẹ. Mãi lâu sau mới lại hỏi:

-Vậy nếu cô gái kia là có thật, vậy những kiếp sau, kiếp sau của cô ấy phải làm sao?

Chỉ thấy Đỗ Chân thấp giọng đáp lại:

-Mỗi người đều có vận mệnh của mình, chỉ cần sống có lòng, chuyện gì cũng có thể hoá giải.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7-2: Chuyện cũ: LỆ HỒ

Tôi là một gác ngục nhỏ bé ở đạo An Hạnh. Nói là nhỏ bé, nhưng hai năm trước gia đình cũng phải nhờ cậy vài người, tốn một ít tiền mới lo lót được.

Vì vậy, đối với công việc, tôi luôn nghiêm túc cố gắng, lặng lẽ cẩn trọng, chờ đợi một cơ hội tốt để có thể thăng quan tiến chức.

Ngày qua ngày, tôi đều tiếp xúc với đủ mọi loại người, không thiếu một ai. Vô tội cũng có, mà tội ác tày trời cũng có. Nhưng tôi chỉ là một gác ngục nhỏ bé mà thôi, lời nói có thể có giá trị gì, năng lực lại càng không đáng nhắc đến. Không giống như một vị có tên là Trần Kiên kia, mặc dù quyền chức không phải lớn nhưng lại được quan trên nhất mực tin tưởng. Bởi anh ta có tài. Trong đạo này, việc lớn nào cũng có phần công của anh ta.

Có điều người ta nói trời không cho ai hết thứ gì. Trẻ tuổi, tài cao, về ngoài không có gì thiếu sót. Thế nhưng cô vợ xuất thân quyền quý, là con gái lớn nhà quan đạo An Hạnh lại chưa kịp đưa về nhà đã phải bỏ mạng trên đường đưa dâu. Cùng nghi chân vĩnh viễn dưới đồng đất đá ấy không chỉ một mình cô dâu mới, mà còn có rất nhiều người khác trong đoàn. Có thể nói, họa này chẳng phải của riêng ai.

Đương nhiên, người tự tay gây ra thảm kịch ngày hôm ấy làm sao có thể thoát thân được. Hiện tại đã đang ngồi chờ chết trong ngục, tôi nghĩ chỉ hai ba hôm nữa là hành án thôi.

Có điều, kẻ tội nhân người cầm hận ấy lại chẳng phải là người xa lạ gì. Mới cách đây có vài tháng, người ấy cũng ngồi chính trong nhà ngục này, chỉ khác lúc đó là tươi cười hơn hờ, bây giờ chỉ lặng lẽ khóc lóc, đáng về còn tiêu tụy hơn cả người đã chết.

Chuyện mới xảy ra vài tháng trước nên tôi đương nhiên còn nhớ. Cô gái tên là Thị Hồ ấy, vốn là một trong số những tên cướp thường hoạt động ở đoạn đường núi mà người dân phải thường xuyên qua lại.

Bọn họ không phải một toán cướp lớn. Thông thường cũng chỉ chờ lúc vắng vẻ xuất hiện mà cướp ít đồ, ít tiền. Ngoại trừ hăm dọa ra thì cũng chưa hại ai. Có điều chỉ thi thoảng mới xuất hiện nên quan sai rất khó bắt được. Mãi tới khi có Trần Kiên tham gia giúp đỡ, phần lớn người trong toán cướp ấy mới bị bắt gọn. Trong số đó, có cả cô gái tên là Thị Hồ.

Cô ấy là một trong số những phạm nhân nằm trong sự quản lý của tôi. Tôi còn nhớ rõ đó là một cô gái có tính cách tương đối vui vẻ và cởi mở. Mỗi lần đưa cơm hay phải giáp mặt khác, cô gái đều cố tìm cách giữ tôi lại mà nói chuyện. Có lẽ là lâu ngày quen nói nhiều rồi, bây giờ tự dưng phải vào nhà lao, xung quanh toàn người lạ lẫm không chịu nói chuyện nên không biết phải làm sao.

Tôi cũng vì tiện cho việc thăm vấn của quan trên, đành phải ở lại nói vài câu chuyện, tìm hiểu ít thông tin. Không biết vì lâu nay cũng giống như những phạm nhân ở đây buồn chán sống qua ngày hay vì tính cách cô gái này khiến người ta rất dễ gần gũi, tôi lại có thể cùng cô gái này nói rất nhiều chuyện.

Cô ấy kể mình vốn là một đứa bé mồ côi, được một phụ nữ lớn tuổi không chồng trong đám người kia nhặt về nuôi dưỡng. Bởi vậy không có quyền chọn lựa, tự động tham gia cùng bọn họ, trở thành một kẻ cướp đường.

Cô ấy cũng rất hay khen ngợi vị quan tên Trần Kiên. Mỗi lần nhắc đến anh ta, hai mắt đều giống như phát sáng.

Tôi nhìn ra được, cô gái này chắc hẳn đã có tình cảm với người kia rồi. Cũng khó trách, Trần Kiên vốn là một người xuất sắc như vậy, quan đạo cũng còn ưng ý mà vợ vả kén làm rể cơ mà.

Bởi vậy, tôi liền nói cho cô ấy biết:

-Trần Kiên đã hứa hôn với con gái quan đạo rồi. Liệu với gia thế như vậy, bọn họ có chịu nhận cô làm vợ lẽ không?

Thị Hồ vừa nghe thấy vậy liền ngẩn ra. Sau đó lẳng lặng lui về góc tường ngồi tựa lên đầu gối suy ngẫm.

Nhìn vẻ mặt buồn bã kèm theo ít tủi thân kia, tôi bất giác hối hận. Lời nói của tôi là sự thật, nhưng có lẽ sự thật ấy khiến cho cô buồn.

Hai ngày sau, Thị Hồ mới vui vẻ trở lại. Trong một lúc tán gẫu mới vô tình nói ra:

-Trước kia tôi vẫn nghĩ làm cướp chẳng có gì xấu. Giống như mọi người, chúng tôi cũng phải suy nghĩ đủ bề, cũng tốn không ít công sức để kiếm của bọn họ ít tiền. Tôi thấy số tiền ấy có đáng là bao, tính ra còn rẻ hơn cả phí thuê người hộ tống của bọn họ nữa. Nhưng giờ xem ra, mọi người lại không nghĩ về chúng tôi như vậy.

Dừng một lát, lặng lẽ thở dài. Một lúc sau lại nói tiếp, giọng xa xăm mơ hồ, khoé mắt loang loáng lệ:

-Chắc người kia cũng nghĩ về tôi như vậy...

Trời sinh chậm chạp ít nói, tôi chẳng biết phải nói gì để an ủi. Mặc dù, bản thân tôi cũng cảm thấy, cô gái này thật sự chẳng có gì xấu...

Thế rồi không hiểu vì sao, Thị Hồ được thả ra sau gần hai tháng giam giữ. Lúc chia tay, cô ấy thậm chí còn nắm lấy tay tôi, tươi cười rạng rỡ mà nói:

-Cảm ơn bấy lâu đối với tôi tốt như vậy. Tôi nhất định sẽ nhớ mãi không quên!

Lần này tới lượt tôi ngẩn người.

Nhớ mãi không quên...

Nhớ mãi không quên có lẽ không chỉ có cô ấy. Nhớ mãi không quên có lẽ cũng không chỉ có tình bạn ngắn ngủi trong gần hai tháng ấy.

Tôi nhớ, sẽ vẫn nhớ kỹ đôi mắt ấy, một đôi mắt biết cười, cong cong như vàng trắng lưỡi liềm.

Rõ ràng là một khuôn mặt rất bình thường, thế nhưng lại khiến cho người ta ghi nhớ khắc sâu đến vậy...

Lần thứ hai trở lại, đã không còn là cô gái vui vẻ ngày trước.

Khuôn mặt tròn xoe có phần đáng yêu trở nên hốc hác gầy mòn. Đôi mắt trong trẻo biết cười đã trũng sâu, thẳm lại như mắt ngủ rất lâu ngày.

Tôi không biết cô ấy không ngủ từ bao giờ, chỉ biết kể từ ngày vào nhà giam, cô ấy gần như chẳng hề chớp mắt. Không ăn uống, chẳng nói chuyện. Chỉ lặng lẽ ngồi cuộn tròn nơi góc tường, khóc mãi rồi nghỉ, nghỉ rồi lại khóc.

Tôi vẫn không biết an ủi thế nào, chỉ có thể mỗi ngày đưa com, mỗi ngày nhìn cô ấy tự hành hạ bản thân mà héo mòn xơ xác.

Chuyện động trời mà cô ấy gây ra làm sao tôi không biết. Nhưng nhìn dáng vẻ cô ấy như vậy, lại nhớ tới con người vẫn thường nói chuyện với tôi ngày trước, tôi không có cách nào căm ghét nổi.

Thế nhưng tôi không căm ghét thì không có nghĩa người khác cũng vậy. Nhà giam hiện tại đối với Thị Hồ giống như một chỗ trú thân an toàn, người ngoài kia đều đang muốn kiếm cho bằng được cô gái này, chỉ hận không thể rút xương lột da. Chỉ sợ chính cô ấy cũng vậy, mà người cô ấy vẫn hằng thương nhớ cũng vậy.

Tối hôm đó Trần Kiên không biết uống đến say khướt ở đâu, đột ngột xuất hiện nơi nhà giam tối tăm bẩn thỉu này.

Cả người rõ ràng nồng nặc mùi rượu, ngay cả ánh mắt cương trực sáng rõ thường ngày cũng mờ mịt như bóng đêm ở chốn ngục tù, thế nhưng người vẫn đứng thẳng, lạnh lẽo tới mức hung ác mà nhìn vào chỗ cô gái kia đang ngồi.

Thị Hồ không dám nhìn thẳng, cũng không dám khóc. Chỉ lặng lẽ vùi đầu xuống đầu gối, hai tay che kín trước đầu. Bộ dạng sợ hãi, yếu ớt giống hệt như một đứa bé vô tội bị chúng bạn hung dữ đánh đập.

Mọi người trong nhà giam không ai dám lại gần, cũng chẳng có ai lên tiếng. Không gian vắng lạnh nghe rõ từng hơi thở. Rất lâu, rất lâu sau mới thấy Trần Kiên cất tiếng:

-Ngày đó thả cô ra đúng là một sự ngu xuẩn không cách nào cứu chữa.

Tôi trông thấy được, bờ vai gầy gò kia run lên rất mạnh.

Người khác có lẽ không nghe được, cũng không thể đoán được, nhưng tôi biết cô ấy lại khóc, khóc rất thương tâm.

Người kia rồi đi, Thị Hồ cũng gần như chết một nửa.

Hôm nay lại đưa com, tối cuối cùng cũng nói ra:

-Đã là bữa com cuối cùng rồi, cô ăn đi. Dù có chết cũng phải làm một con ma no chứ.

Cô ấy vẫn lặng lẽ không đáp lời. Đối no thì có còn quan trọng gì nữa đâu, cô ấy bây giờ, vốn dĩ đã là một con ma rồi.

Tôi thở dài, bản thân ngồi xuống trước cửa giam. Cứ tựa vào đó im lặng rất lâu, không nhìn người phía trong, cũng không làm bất kỳ điều gì. Cứ coi như... để cho người bạn bất tài này tiễn cô ấy một đoạn đi.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô ấy cũng mở lời:

-Ngày trước Trần Kiên đã có ơn với tôi, thế rồi tôi lại dùng cách này để đáp trả.

Cô ấy dừng lại rất lâu, giống như đã hoàn toàn kiệt sức. Giọng nói còn nhẹ hơn cả tiếng gió, cứ chập chờn leo lắt như ánh nến giữa đêm đông.

-Đó vốn dĩ là thương hại, nhưng tôi lại cứ cố nghĩ hằn là có tí chút tình cảm nào rồi chẳng? Núi kéo mãi vẫn chẳng thành. Tôi ghét Kiều Liên lắm, cô ấy xinh đẹp, cô ấy có gia thế tốt, cô ấy lại có cả Trần Kiên. Tại sao tôi lại không được như vậy? Nhưng nếu như tôi không có được, tôi cũng không muốn người khác có được một cách trọn vẹn. Bởi vậy hôm đó... hôm đó...

Thị Hồ bắt đầu khóc, tiếng nức nở không có cách nào kiềm chế. Nhưng cô ấy vẫn cố ngăn tiếng khóc lại, nặng nề cắn chặt lên môi, chỉ để lại những cái nấc nghẹn quặn thắt. Từng tiếng, từng tiếng như lóc của tôi từng miếng thịt, đau tới nghẹn thở.

-Hôm ấy... tôi tới sườn núi chỗ chúng tôi vẫn thường chặn đường cướp của, tìm được một tảng đá thật lớn, lén lút đào bới cùng cái bẫy, chỉ chờ tới lúc đoàn rước dâu đi qua sẽ đẩy từ trên cao xuống. Người ta nói đang đi bị chặn đường sẽ là điềm xui. Tôi chỉ muốn bọn họ gặp phải điềm xui, đám rước không vẹn toàn như ý mà thôi... Nhưng tôi ngu dốt quá, tại sao tôi lại không biết chứ? Một điều đơn giản như vậy... Tảng đá kia to thế, lại ở chỗ cao như vậy mà lăn xuống. Sườn núi bị động mạnh, chẳng bao lâu thì từng lớp, từng lớp đất đá vốn chỉ là tạm nằm yên trên bề mặt sườn núi thôi cũng đồng

loạt lao xuống. Tôi lại chẳng có cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng đất đá đổ sập xuống, trơ mắt nhìn cả đoàn người vùi xác nơi đó. Là tự tay tôi, tự bàn tay bản thủ của tôi, hại chết ngàn ấy người...

Cô ấy vẫn khóc, vẫn nấc nghẹn lên thành tiếng.

Còn tôi, ngoại trừ đau xót trong lòng không thể an ủi gì, càng không có cách nào giúp đỡ.

Đêm hôm ấy nằm trên giường trơ mình rất nhiều lần vẫn chẳng thể chợp mắt. Tôi lặng lẽ ra ngoài, ngồi bệt xuống một góc hiên nhà, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Bầu trời mờ mịt không có lấy một tia sáng. Không biết đã ba mươi chưa nhỉ? Tại sao trăng cũng chẳng thấy đâu?

Cứ miên man suy nghĩ mãi. Hình dáng gầy mòn yếu ớt ấy, giọng nói đầy đau khổ dần vật ấy, tiếng khóc không thành tiếng nghẹn ngào ấy,... Tất cả cứ bám riết lấy tôi không ngừng.

Đột ngột nhận ra, có lẽ tất cả đều là số phận.

Đó là vận mệnh của cô ấy, không có cách nào trốn cho thoát được.

Cô ấy có lỗi, cũng làm sai rất nhiều. Quá cố chấp, cũng quá ngang ngược. Đã trót làm lỡ, chẳng thể quay đầu.

Đối với cô gái ấy, cho dù thương xót bao nhiêu cũng không đủ. Nhưng tội lỗi ấy, biết bao nhiêu kiếp mới trả hết?

Trước mắt không có chút ánh sáng. Tôi cũng không có câu trả lời.

Sáng hôm sau tới nhà giam rất sớm. Những gì diễn ra trước mắt một lần nữa lại khiến tôi đau thấu tâm can.

Thị Hồ từ đêm qua đã đập đầu vào tường tự tử. Máu chảy dọc xuống bên má, thấm ướt gần hết khuôn mặt, có lẽ là rất đáng sợ.

Nhưng tôi chỉ thấy trước mắt nhoe đi. Nước mắt cất giấu đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng chảy xuống.

Mọi người không hiểu được, đâu đâu hôm nay cô ấy cũng phải chết, tại sao ngay trong đêm tối lại tự mình kết liễu cuộc đời? Có lẽ chỉ có mình tôi hiểu được...

Giọng nói đứt đoạn lúc chiều hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai:

-Tôi rất sợ ánh mắt của người đó. Tôi cũng sợ ánh mắt của tất cả mọi người. Làm sao tôi dám đứng trước mặt họ nữa, tôi không dám, vĩnh viễn không dám...

Thì ra tôi đã nhầm rồi.

Thứ khiến cô ấy đau khổ nhất không phải là cái thù hận hằn sâu của người mà cô ấy vẫn mong nhớ. Đó chính là sự dằn vặt tự trách không bao giờ có thể vơi bớt.

Giữa cảnh chiều chập choạng tối, tôi ngồi một mình trước một gò đất nhỏ đốt giấy tiền với ít quần áo, thấp giọng trò chuyện:

-Thị Hồ ơi, cô dạo này thế nào? Nếu đã được đầu thai kiếp mới thì tốt, nếu còn chưa được, tôi đem ít quần áo đốt cho cô, cũng thấp cho cô ít đồ ăn thức uống. Còn cả chút tiền nữa, không cần phải tiếp tục làm cướp, cũng không tới nỗi khó khăn cơ cực.

Còn nhớ sau ngày hôm ấy, tôi đã phải tìm đủ mọi cách, cầu xin, tận dụng đủ mọi mối quen biết mới có thể đưa được xác của Thị Hồ ra ngoài. Tôi tìm được bãi đất trống hoang vắng này, đắp cho cô ấy một ngôi mộ. Hi vọng ở một nơi mới, một hành trình mới, cô ấy không còn phải vướng bận với quá khứ nữa.

Sau đó tôi cũng được quan trên chuyển tới làm lính trong một phủ quan. Cuộc sống dễ chịu, thoải mái hơn, không còn mỗi ngày phải chứng kiến cảnh tù túng tội lỗi ấy nữa. Đó có lẽ là một điều rất may mắn, bởi mỗi ngày, chỉ cần đến nhà ngục, tôi giống như vẫn nghe thấy tiếng của cô ấy. Tiếng kể chuyện náo nê, tiếng khóc dần vật đau đớn. Cũng vẫn luôn nhìn thấy bóng dáng cô ấy ở đó, tại một góc tường tối tăm bó gối cô đơn, một mình run rẩy khóc không thành tiếng. Không phải do cô ấy trở thành hồn ma bám riết lấy tôi, mà chỉ do bóng ma trong lòng tôi không có cách nào buông bỏ.

Đốt xong tất cả, tôi vẫn nán lại ngồi một lúc lâu. Bản thân nhìn ba nén hương đang lặng lẽ cháy, làn khói mỏng manh giữa nền trời nhá nhem, bắt chợt lại nhớ tới nụ cười rạng rỡ hôm nào.

-Tôi đến để kể cho cô nghe, vợ tôi đã sinh một bé gái rồi, đáng yêu lắm. Cô cũng phải sống thật cố gắng, kiếp sau từ từ trả nợ, đừng gặp những chuyện

không vui nữa.

Nghĩ mãi cũng chỉ nói được có bấy nhiêu. Tựa như những người bạn già lâu năm gặp lại, chỉ cần yên tĩnh ngồi bên cạnh nhau vậy thôi. Bất cứ lời nói nào cũng cảm thấy thừa thãi vô nghĩa.

Tôi nghĩ trên cuộc đời này, mỗi người sẽ đều gặp phải những người họ không nên gặp. Chẳng qua thành hay bại, tốt hay xấu, là do người kia ảnh hưởng họ tới đâu, cũng là do chính họ lựa chọn như thế nào.

Tôi may mắn hơn cô ấy, tôi không bị ảnh hưởng quá nhiều. Tôi bị cuộc sống ràng buộc, có những việc chẳng thể làm theo ý muốn, vì vậy cuộc đời tôi vẫn bình lặng như vậy, vẫn an ổn mà trải qua một kiếp người. Có lẽ vào một lúc nào đó, tôi cũng sẽ nhớ đến người cũ ít nhiều, nhưng hiện tại, tôi sống vẫn rất hạnh phúc. Bởi tôi còn có gia đình, còn có vợ con.

Thị Hồ, kiếp sau, kiếp sau nữa, cô phải sống thật hạnh phúc đấy!

Trời đã tối hẳn, tôi đứng dậy giữ sạch đất bám trên quần, lặng lẽ thờ dài nhìn một tấm gỗ mảnh cắm trước mộ. Người bạn duy nhất trong cuộc đời tôi, cuối cùng ngay cả một bia mộ cũng không thể làm từ tẻ cho cô ấy, tạm bợ đến như vậy...

Tôi không dám viết thông tin gì trên bia mộ, cũng không thể nào viết tên thật. Nghĩ rất lâu, cuối cùng chỉ viết lên đó vền vẹn hai chữ.

Lệ Hồ.

Cuộc đời của cô ấy, chính là một hồ nước mắt, luôn luôn âm ỉ xáo động, nhấp nhô không ngừng.

Gió vẫn cứ thổi, mây vẫn cứ trôi.

Chỉ có một kiếp người, đã vĩnh viễn dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thân Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Cuộc đời viên mãn

Đường đất đá khiến xe ngựa cứ xóc nảy không ngừng. Nhưng Chiêu Viên có đệm êm, yên tâm mà ngủ say, tới tận gần cổng thành mới tỉnh dậy. Trong giấc mơ dường như có người ôm nàng như thuở nhỏ, nhẹ nhẹ vỗ về, vừa âu yếm, vừa đung đưa ru nhẹ.

Hai mắt Chiêu Viên nửa mở nửa nhắm, bỗng dung nhớ lại lúc trước Đỗ Chân đỡ nàng khóc cũng dùng động tác giống như ru vậy, chẳng hiểu sức lực ở đâu ra đột nhiên vùng dậy, hai bàn tay nắm lấy vạt áo trước ngực hấn giận dữ:

-Nói đi, chàng đang giấu con riêng ở đâu rồi?

Đỗ Chân nhìn vào hai mắt vẫn còn hơi mơ hồ nhưng cổ tình mở to của nàng, ngạc nhiên nhú mày trong chốc lát rồi bật tiếng cười to. Chiêu Viên càng giận, hai tay vẫn nắm chặt vạt áo đập đập vào trước ngực hấn không cho cười. Nhưng người trước mặt này làm sao lại dễ dàng buông tha như vậy, đuôi mắt nheo lại nhìn nàng đầy áp thụ vị. Một lát sau, đoán chừng Chiêu Viên đã hết kiên nhẫn mới nắm lấy bàn tay nàng đặt trước ngực hấn đưa lên môi cúi đầu thom nhẹ, hai mắt cũng khe khẽ nhắm lại rất hường thụ.

Lần nữa ngẩng lên nhìn nàng, đáy mắt trở nên rất sâu, nhẹ giọng:

-Sao lại nghĩ vậy?

Chàng... chàng không phải đang làm động tác ru con sao?

Cúi đầu bĩu môi một cái, lại thấp giọng lầm bầm:

-Thành thạo như vậy...

Đỗ Chân vươn tay vuốt nhẹ lên trán nàng, xuôi dọc theo một bên thái dương, ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo từng cử động của bàn tay. Hấn không nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng giọng nói vẫn tràn ngập dịu dàng. Khe khẽ thủ thi như đang dỗ dành:

-Ru trẻ con đâu phải chỉ để cho chúng nó ngủ?... Mà nàng lại khóc thành như vậy...

Nhưng ta cũng đâu phải trẻ con?

Chiều Viên nói, lại còn dùng mũi hừ một tiếng. Hấn lại cười, lần này là cười nhẹ đầy yêu chiều:

-Ừ được rồi, không phải trẻ con. Sắp lấy chồng rồi làm sao còn trẻ con nữa. Chẳng qua chỉ phản ứng như trẻ con thôi.

Nàng bĩu môi không thèm nói lại. Hấn ở bên cạnh vui vẻ lắm, cười cười dùng cùi tay đẩy đẩy tay nàng:

-Sao vậy? Bị con gì nuốt mất lưỡi rồi à?

Chiều Viên trúng kể, vừa nghe vậy thì vành mặt phản bác:

-Trên đời này có con gì dám nuốt mất lưỡi ta chắc?

Hấn nhìn nàng, ánh mắt ý vị. Giọng hơi lơ đãng, tựa như đoán đo vậy.

-Vậy sao?

Vừa dứt lời liền cúi xuống, hai cánh môi mỏng mềm mại in lên môi nàng chặt chẽ. Trần trọc, triền miên. Tưởng chừng như chẳng có kết thúc. Vạn vật xung quanh đều quay tròn, giống như ốc xoáy thít chặt cuốn lấy nàng.

Lí trí tan rã dần, mà cảm xúc trong lòng càng lúc càng dày, càng lúc càng không thể kiểm soát. Mãi cho tới khi được buông lỏng, Chiều Viên vẫn còn chìm đắm trong mơ hồ. Nàng dựa đầu trong ngực hắn, hai mắt lim dim cảm nhận tư vị ngọt ngào lan ra khắp cơ thể. Từ trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm đem theo ý cười:

-Thế nào? Lưỡi đã bị nuốt mất chưa?

Chiều Viên mở mắt, âm mũi hừ một cái, giọng yếu ớt:

-Vẫn còn đây này, mất làm sao được?

Hai vai bị người ta kéo ra ngoài, Đỗ Chân cúi đầu đối diện với khuôn mặt nàng, đuôi mắt nheo lại hứng thú:

-Ồ, vẫn nói được tức là còn chưa mất đúng không?

Vì thế khuôn mặt đẹp dễ dàng ghét lại một lần nữa cúi xuống. Lần này Chiều Viên phải trả giá thực sự, nụ hôn ướt át càng sâu càng kéo dài. Đợi tới lúc ngừng lại, ngay cả sức lực để thở cũng không còn. Cả người suy yếu mềm nhũn nằm ngoan ngoãn trong lòng hắn. Đỗ Chân ôm chặt lấy nàng, thỏa mãn thờ dài. Hồi lâu mới đắc ý có chấp khẳng định thắng lợi:

-Giờ thì công nhận rồi chứ?

Chiều Viên không trả lời, không dám hay cũng chẳng còn đủ sức. Lưỡi nàng quả thực đã bị kẻ nào đó gặm nuốt hết cả mất rồi. Chỉ là, kẻ ấy làm người không muốn, lại muốn làm con...

Mùa thu năm ấy, cuối cùng Chiều Viên cũng được gả về nhà chồng.

Cả một đại lễ hoành tráng, long trọng rực rỡ như vậy, điều Chiều Viên nhớ nhất, có lẽ chỉ có nỗi hối hận tràn trề khiến người ta rút nước mắt ngay trong đêm động phòng.

Người nào đó hưởng lợi mà còn làm trò, vui vẻ sáng khoái ôm lấy nàng cọ qua cọ lại. Giọng nói rõ ràng vẫn dịu dàng chiều chuộng như vậy, nhưng Chiều Viên nghe thấy, trong tai chỉ còn lại đũa cọt treu tức:

-Dùng được phải không? Ta đã nói rồi mà.

Là ngày bé khờ dại hại nàng.

Là cái tính ham của đẹp hại nàng.

...

Bây giờ hối hận có còn kịp không?

Chiều Viên khóc thút thít, mãi mới nức nở nói:

-Lúc đó biết thế đã không để dành. Bây giờ chẳng biết là mình dùng hay dùng mình nữa...

Đỗ Chân hơi buồn cười, hôn nhẹ lên khoe mắt nàng. Hai tay vỗ về, bên tai cũng thấp giọng an ủi:

-Đừng khóc. Từ từ sẽ không còn hối hận nữa.

Sự thật là, kể từ lúc đó Đỗ Chân vẫn luôn cố gắng chứng minh cho lời nói của mình. Hắn bỏ ra nhiều tâm sức như vậy, rất nhanh đã có thể khiến cho Chiều Viên hiểu ra: quả thật, cho dù có bị dùng cũng chẳng có gì đáng phải hối hận cả...

Cũng trong năm ấy, Chiều Viên cuối cùng cũng phải đối diện với thử thách đầu tiên trong cuộc đời nàng. Mới chỉ hạnh phúc bên nhau một tháng, Đỗ Chân đột ngột phải ra chiến trận.

Chiều Viên lần đầu ý thức được, Đỗ Chân của nàng là một vị tướng quân, là một người phải trực tiếp đương đầu với hiểm nguy vì đất nước.

Người đi bảy tháng, chính là bảy tháng ngày nhớ đêm mong.

Có lẽ là cuộc sống dễ dàng đã quá quen thuộc, đất nước bình yên đã quá an nhàn. Lần đầu đối mặt với giặc ngoại xâm, không chỉ nàng mà còn biết bao nhiêu người phụ nữ khác phải đối diện với cuộc sống quanh hiu đầy lo lắng ấy.

Chiều Viên đã hiểu được, không phải chỉ có cuộc sống thường ngày, không phải chỉ có phủ họ Đỗ, càng không phải chỉ có nàng, Đỗ Chân còn phải gánh trên vai bốn phận của hắn, làm một vị tướng quân vì nước mà xông pha chiến trường.

Giao thừa năm ấy nàng và mẹ chồng được mời vào cung dự lễ mừng năm mới. Đang có chiến tranh, mọi việc cũng được đơn giản đi nhiều, chỉ có vài ba mâm thức ăn cho những người trong cung quây quần trò chuyện.

Cuối tháng ba năm sau, tiền tuyết cuối cùng cũng báo tin thắng trận.

Khi ấy tiết trời vẫn đầy lạnh giá, vài bông hoa gạo đỏ rực vẫn còn sót lại trên cành cao, cố chấp chưa chịu rụng xuống.

Bao giờ cho đến tháng ba,

Hoa gạo rụng xuống, bà già cắt chân.(1)

Chiều Viên mặc lớp áo dày cộp, ngậy ngầy lạnh ngắt người đang đứng bên gốc cây hoa gạo già.

Khuôn mặt xám đen vì sương gió vẫn đẹp tới nao lòng.

Cồng phủ lừng lững phía sau lưng, vòng ôm đã rộng mở từ lúc nào. Mưa phùn trước mắt giống như cát bụi giăng kín trời đất, bạc xóa chẳng thấy rõ chân trời.

Có người tiến lại ôm lấy nàng, chặt khít.

Chiều Viên ngửi thấy mùi mặn của đất, mùi se nóng của gió sương, thấy vị của trái tim đang thổn thức.

Đỗ Chân áp má lên trán nàng, ôm lấy bóng hình hắn ngày đêm nhớ mong, nghe rõ tiếng trái tim đập trong lồng ngực, cũng cảm nhận rõ hơi ấm của giọt nước rơi xuống cổ hắn, thấm vào vạt áo ướt cả da thịt.

Hắn nâng khuôn mặt nàng lên, hai ngón tay bởi đao thương mà thô ráp vuốt nhẹ nơi đuôi mắt. Trong tầm mắt nhòa đi vì nước, nàng nhìn thấy hắn cười với nàng:

-Khiến nàng phải lo lắng như vậy... Là ta có lỗi.

Chiều Viên lắc đầu trong ngực hắn, giọng vì xúc động mà hơi thổn thức:

-Chàng đâu có lỗi gì. Đều là vì giang sơn, là vì xã tắc. Chính bản thân chàng còn nhiều lần hiểm nguy...

Đỗ Chân chỉ cười, nhẹ nhõm thở dài. Một tay xoa tóc nàng, giọng hơi cười mà vẫn đầy âu yếm, không giấu được mệt mỏi của chiến trận:

-Ta đã đi lâu như vậy sao? Kim Hồ ngày thơ của ta đã trưởng thành rồi.

Vẫn luôn như vậy, luôn tìm cách trêu chọc nàng như vậy.

Nhưng lần này Chiều Viên không cười nổi, chỉ vòng tay ôm chặt lấy hắn. Áp má cẩn thận cảm nhận nhịp tim đập của hắn, rất lâu mới lại cất lời:

-Bởi ta hiểu, đó là bổn phận của chàng. Là sinh ra đã định sẵn trở thành một đại tướng quân.

Chỉ thấy vòng tay đang ôm nàng càng siết chặt. Đát trời một mảnh lặng im. Không có nắng, cũng chẳng có gió. Chỉ có hắt, chỉ có nàng. Cũng chỉ có vòng tay ấm cùng hơi thở kề sát.

Chiều Viên nghe thấy giọng nói ấm áp quen thuộc, nâng niu khề khàng mà vẫn cứng rắn chắc nịch:

-Nói đúng rồi nhưng vẫn còn thiếu. Bổn phận của ta còn có nàng, là trước khi sinh ra đã định sẵn.

Chiều Viên nhìn thấy đôi mắt hắt rực sáng, tất cả cát bụi đều đã trôi về phía xa, vĩnh viễn.

Đỗ Chân đặt tay lên bụng nàng, vuốt ve nhẹ nhàng. Giọng bất chợt ngập ngừng:

-Kim Hồ quả thật đã trưởng thành rồi.

Phải, đã là mẹ trẻ con rồi.

Nàng cười, đáp lại hắt.

Cuối năm lại đến Tết.

Tết thứ hai ở nhà chồng, nhưng lại là Tết đầu tiên Đỗ Chân và Chiều Viên được ở cạnh nhau.

Đêm ấy mẹ chồng hầm gà cho cả nhà ăn tân niên, vẫn không khỏi cười nhắc lại chuyện ngày trước:

-Kim Hồ năm nay được ăn gà hầm rồi. Thấy lúc trước nói không sai chứ?

Chiều Viên cười, đập nhẹ lên tay Đỗ Chân còn đang bế trẻ con thì thầm trách:

-Một mình chàng trêu ta còn chưa đủ sao, tại sao còn kéo theo mẹ vào cuộc?

Nhìn vẻ mặt tham ăn như thế, ai mà chẳng muốn trêu chọc?

Chiều Viên lờm một cái, không nói được lời nào.

Lại sau này, có một ngày Đỗ Chân đột ngột hỏi nàng:

-Kiếp này nàng đồng ý lấy ta, sau này đời đời kiếp kiếp nàng đều sẽ phải ở bên cạnh ta, nàng có sợ mình sẽ hối hận không?

Chiều Viên bật cười. Không ngờ Đỗ Chân cũng sẽ có những câu hỏi ấu trĩ như vậy.

-Tại sao phải hối hận?

Ngộ nhỡ trên đời này còn có một người nàng yêu hơn ta hiện tại thì sao?

Hắt hỏi, trong đôi mắt sáng ánh lên chút gì buồn bã lẫn khoăn khó tả. Người trước mặt nàng này cũng có những lúc yếu đuối không tin tưởng vào bản thân mình như vậy hay sao?

Chiều Viên sau một thoáng kinh ngạc thì mỉm cười. Dáng vẻ chưa từng dịu dàng tới như vậy. Nàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắt, ánh mắt nhìn chăm chú. Giọng nói chất chứa yêu thương, lại pha một chút chiều chuộng như dỗ dành:

-Làm sao chàng biết được ta sẽ yêu người khác hơn chàng? Cứ giả dụ như ta sẽ có thể có lúc yêu người khác đi chẳng nữa, chẳng qua chỉ bởi, ta chưa gặp được chàng thì sao?

“Chẳng qua chỉ bởi ta chưa gặp được chàng thì sao?”

Giọng nàng không ngừng vang vọng trong đầu hắn, phiêu tán theo máu chảy tới mọi ngõ ngách trong cơ thể.

Đỗ Chân mỉm cười:

-Có được lời này của nàng, cuộc đời ta cũng viên mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Họa từ lúc sinh

Phần 3:

Gánh nợ kiếp trước, vai đầy nặng.

Thân tội kiếp này, có đủ mang?

Duyên này, duyên nợ dở dang.

Mệnh này, mệnh mỏng, sẽ san cùng người.

Trán Đông Hồ mưa to gió lớn đã tới ngày thứ bảy.

Bầu trời giữa đêm vẫn sáng rực một mảnh. Từng tia chớp lóe sáng như rạch ngang giữa bầu trời, mưa tuôn xối xả như trút nước. Đây có lẽ là trận mưa gió khốc liệt nhất trong cả mấy chục năm nay.

Mưa rất to, gió cũng lớn.

Từng hạt mưa to hợp thành cột bị gió thổi hất ngược lên, trắng xóa như vẩy bạc, lấp lánh như ánh sáng lán trên mặt nước mưa rồi, đập vào tán cây rào rào chói rít, va vào mái nhà, ô cửa thành những tiếng rồm rộp như đánh nứt tới nơi.

Khóm tre đầu bãi bị gió thổi oằn xuống, cong lại như bị người ta bẻ đôi rồi trong nháy mắt lại bật thẳng. Những cây cao tán lá rộng đều bị thổi cho nghiêng ngả. Cành cây va vào nhau, lá vừa rụng đã bị cuốn đi rất nhanh, lẫn với nước mưa giữa màn đêm đen như mực trôi đi đâu không rõ.

Trong nhà họ Đặng đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Giữa gian sảnh lớn trong nhà, một người nam ngoài bốn mươi tuổi, khoác bộ áo chùng dài sát đất màu xanh tối hai tay chắp sau lưng, đang không ngừng đi đi lại lại. Một người làm chạy từ cửa vào, quần áo trên người vẫn còn nhỏ giọt do bị dính nước mưa, hai tay chắp phía trước cung kính thưa:

-Bẩm lão gia, thầy lang nói phu nhân khó sinh. Không chắc... không chắc...

Người làm cúi đầu áp ứng, đôi lại sự giận dữ của người đối diện:

-Không chắc làm sao?

Người làm càng cúi thấp đầu, tuy không nhìn được vẻ mặt của chủ nhân, nhưng chỉ bằng lời nói vừa truyền ra khỏi miệng kia cũng khiến ông lùi lại ba bước.

Lão mặt mày nhăn nhó, khó khăn nói ra mấy chữ:

-Không chắc có bảo toàn được tính mạng...

Vị chủ nhân mặc áo xanh nắm chặt hai tay, qua một thoáng im lặng khiến cả gian phòng đều trở nên bức bối mới nặng nề căn dặn:

-Nói thầy lang nhất định phải giữ được tính mạng cho phu nhân. Còn đứa trẻ... cũng phải cố gắng hết sức!

Người làm kính cẩn dạ một tiếng, vội vã rời khỏi. Thân hình biến mất trong làn mưa đêm trắng xóa.

Vị chủ nhân ngửa mặt lên nhìn chữ “Đặng” dát vàng treo trên bức tường chính trong sảnh, khuôn mặt lộ rõ lo lắng cùng buồn phiền.

Ông chính là người trụ cột đời thứ ba của gia tộc họ Đặng, cũng là người làm cho gia nghiệp của họ Đặng phát triển nhất từ trước tới nay.

Họ Đặng làm nghề kinh doanh lúa gạo, là trung tâm buôn bán chính của trấn Đông Hồ chuyên về nghề nông. Bọn họ không chỉ có vị thế độc tôn trong trấn mà còn chiếm thị phần buôn bán rất lớn của cả vùng, danh tiếng không ai không biết tới.

Đặng Nguyên hiện tại tuy đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng mới chỉ có một đứa con gái. Ai ai cũng biết, người này cực kì yêu thương vợ. Ngoại trừ vị phu nhân này ra không nạp thêm bất cứ thế thiếp nào nữa.

Bây giờ phu nhân đang khó sinh, tất nhiên khiến lòng ông nóng như lửa đốt.

Ngoài trời vẫn mưa gió dề dề, đứa trẻ này từ lúc chưa sinh ra đã không hề yên ả...

Trần Đông Hồ làm nghề nông, lúc này lại đang vào vụ thu hoạch. Trời bỗng dưng nổi cơn giông gió mưa to suốt bảy ngày, đồng ruộng đều đã ngập trắng xóa. Vụ này đã không còn cách nào cứu vãn, thế nhưng ngay cả thóc gạo dự trữ trong kho cũng đều ngập nước hỏng hết. Người dân lâm than, trận mưa gió lần này khiến tương lai của cả trấn đều trở nên đen tối mù mịt.

Nhà họ Đặng làm nghề kinh doanh lúa gạo. Việc kinh doanh trong năm nay coi như hỏng, thế nhưng ít nhiều gì cũng không tới nỗi tổn hại quá nghiêm trọng. Nói chuyện đùa, cơ nghiệp cả mấy chục năm, dễ gì trong mấy ngày mà suy sụp.

Nhưng từ xưa tới nay, mối họa của trời đất làm gì mà dễ dàng tránh được. Chuyện thực sự gây tổn hại tới nhà họ Đặng vẫn còn chờ bọn họ ở phía trước...

Dường như nước trên trời cũng cạn kiệt bởi trận mưa gió lần này.

Tầng sáng ngày hôm sau, trấn Đông Hồ rốt cuộc cũng được nhìn thấy ánh mặt trời.

Song hi lâm môn, những chuyện tốt đẹp đến với nhà họ Đặng cùng một lúc. Giữa giờ Dần cô con gái thứ hai nhà bọn họ chào đời. Kết quả mẹ tròn con vuông này thậm chí còn nằm ngoài cả mong đợi của mọi người.

Đặng Nguyên là người vui vẻ nhất, nếu không bởi vì khung cảnh tiêu điều ngoài trấn có lẽ đã tổ chức tiệc mừng ba ngày ba đêm. Phu nhân tức bà Thị Giang sau ca sinh khó đã nghỉ ngơi trong phòng. Con gái lớn mới ba tuổi vừa ngủ dậy đã được đưa đến phòng dạy học. Người làm trong nhà từ tối hôm qua vẫn tất bật tí việc, đến tận bây giờ vẫn chưa một khắc nào được nghỉ ngơi.

Có lẽ yên tĩnh nhất, lặng lẽ nhất khắp nhà cũng chỉ có một người, thế nhưng lại chính là đứa trẻ mới vừa chào đời.

Con gái thứ hai nhà họ Đặng còn chưa được đặt tên yên lặng ngủ say trong nôi lớn đặt giữa phòng. vú nuôi không biết đã chạy đâu mất từ lúc nào.

Nếu chẳng tính tới luật nhân quả, một kiếp này của nàng tất cả có lẽ đều bởi thời khắc chào đời của nàng tạo nên.

Từ lúc con gái nhỏ nhà họ Đặng chào đời, trời đã ngừng hắt mưa. Suốt mấy ngày thậm chí còn có nắng gắt giữa trưa. Thế nhưng nước đọng quá nhiều, bảy ngày sau vẫn chưa tiêu hết. Mùa màng trải qua ngập lụt đã hỏng hết, thóc lúa ít ỏi dự trữ được của trấn ngoại trừ số được cất giữ cẩn thận trong kho của nhà họ Đặng không phải đều trôi hết thì thiêu thối. Cuộc sống hiện tại của mọi người không biết phải dựa vào đâu.

Cuộc sống mệt mỏi ảm đạm như vậy không riêng gì người dân trong trấn, ngay cả nhà họ Đặng không phải đối diện với tình trạng thiếu thốn cái ăn cũng chẳng khâm khá hơn gì.

Hôm nay đáng lẽ là tiệc đầy tháng của con gái nhỏ.

Lại nhắc tới mới nhớ, tới ngày thứ mười sau khi chào đời nó rốt cuộc cũng được đặt tên, Đặng Tuyết Hồ.

Tuyết Liên, Tuyết Hồ.

Xem ra, Đặng Nguyên cũng không phải là người bận tâm suy nghĩ nhiều về vấn đề tìm thêm chữ mới cho lắm. Thế nhưng chẳng biết vô tình thế nào, chính cái tên này cũng đem lại cho chủ nhân của nó không ít gì rắc rối.

Lại nói hôm nay là đầy tháng của Tuyết Hồ. Thế nhưng trong sảnh lớn một mảnh buồn thương. Bà Thị Giang ôm con gái nhỏ trong lòng, khuôn mặt đã một tháng sau sinh nhưng vẫn chưa khôi phục được thần sắc đang ướm lẹ. Đặng Nguyên hai mày nhíu chặt, đau lòng nhìn người vợ yêu thương mà không nói được lời nào. Con gái lớn vẫn còn nhỏ, chỉ lặng lẽ ngồi yên một góc nhìn cha mẹ. Khuôn mặt trái xoan trắng nõn đầy gầy thơ đáng lẽ còn chưa hiểu sự đời cũng lộ ra buồn bã. Quấn gia cùng mấy nha hoàn thân cận yên lặng đứng bên cạnh chủ nhân, đầu cúi xuống không dám gây ra một tiếng động.

Người lên tiếng đầu tiên phá vỡ bế tắc rốt cuộc vẫn là chủ nhân trong nhà:

-Phu nhân, bà đừng khóc nữa. Vẫn còn đang ở cử sao lại không cẩn thận như vậy?

Phu nhân ngược hai mắt đầm lệ, giọng cũng nghẹn ngào:

-Tuyệt Nhỏ thật đáng thương!

Đặng Tuyết Hồ tuy được đặt tên muộn một chút nhưng rất nhanh có khuê danh. Tuyết Nhỏ chính là tên thân mật trong nhà của nàng.

Lão gia nắm chặt tay đặt trên bàn, giọng nói vẫn cố sức dịu dàng:

-Mọi chuyện đều đã có tôi lo lắng, bà chỉ cần dưỡng sức. Nếu bà còn trụ không vững, con gái biết làm thế nào?

Phu nhân buồn bã gật nhẹ đầu, bằng lòng đưa con gái nhỏ trên tay cho chồng để nha hoàn đỡ về phòng nghỉ.

Đặng Nguyên nhìn con gái nhỏ buồn phiền thở dài.

Tuyết Nhỏ nhà bọn họ sinh ra tuy không ầm ĩ khoa trương, lại trong lúc bọn bề nhiều việc đáng lí chẳng mấy ai quan tâm tới. Ngay cả kẻ làm cha như ông mấy ngày đầu còn thoáng bỏ quên. Thế nhưng chuyện lớn trong nhà lớn, tất sẽ rất nhanh truyền ra ngoài.

Còn nhớ lúc trước Tuyết Lớn ra đời, người dân trong trấn nô nức tới chúc mừng, khiến cho buổi tiệc vốn chỉ định tổ chức trong hai canh giờ đổi thành kéo dài suốt một ngày một đêm. Tiệc đầy năm của con bé thậm chí còn ầm ĩ hơn rất nhiều, ông làm cha nghĩ lại vẫn còn thấy đầy hãnh diện. Bộ dạng Tuyết Lớn của ông mới tròn một tuổi mà đã xinh đẹp, đáng yêu, lại ngọt ngào như vậy đều khiến người ta trầm trồ yêu thích. Con bé mới mấy tuổi thôi đâu, thế mà đã nổi tiếng khắp đạo lớn, không chỉ trắng trẻo xinh đẹp mà còn thông minh láu lỉnh. Danh tiếng so với phu nhân ông lúc tuổi cập kê có lẽ không kém gì. Ông thậm chí nghĩ tới tương lai mà vui mừng khôn kể.

Thật không nghĩ tới con gái thứ hai này, Tuyết Nhỏ lại khiến ông phiền lòng đến vậy! Có lẽ không chỉ ông, mà còn là cả nhà họ Đặng từ trên xuống dưới...

Người gác cổng học tốc chạy từ ngoài vào, mắt vừa nhìn thấy cô lớn vẫn còn ngồi đó thì lặng im chưa dám lên tiếng.

Đặng Nguyên phát tay cho nha hoàn đưa con gái lớn về phòng, nặng nề hỏi:

-Bọn họ còn chưa đi sao?

Người làm bắn khoăn nhìn đứa bé trong lòng chủ nhân, giọng nói thô kệch cố hết sức nhỏ nhẹ:

-Bẩm lão gia, bọn họ bây giờ còn đông hơn trước. Hơn nữa...

Cứ nói đi, không cần lo làm nó sợ.

Đặng Nguyên cúi đầu đựng đưa đứa bé trong lòng, chán nản tới không còn nóng vội nổi nữa.

-Hơn nữa còn rất quyết tâm!

Đặng Nguyên lại thở dài, gật đầu hạ lệnh cho người làm lui ra. Trong miệng khẽ lẩm bẩm:

-Tuyết Nhỏ ơi Tuyết Nhỏ, sao con lại không ra đòi muộn một chút kia chứ. Thật biết làm cha mẹ lo buồn...

Đứa trẻ nhỏ dường như cũng biết buồn, nằm im trong lòng cha, hai mắt trong sáng mở to khẽ chớp.

Có lẽ tin đồn bắt đầu được truyền ra từ năm ngày trước.

Từ xưa đến nay vẫn vậy, những thứ càng li kì càng thần bí, cho dù chưa từng tự mình thực nghiệm, cũng không thể tận mắt xác minh được nhưng sẽ luôn khiến người ta mù quáng tin vào, không những vậy còn tin tưởng tuyệt đối. Chuyện đồn đại về con gái nhỏ nhà này chính là một trong những thứ như vậy.

Một đồn mười, mười đồn trăm. Tiếng đồn xa quá không sai. Sức mạnh lan truyền trong dân gian thực khủng khiếp.

Cũng mới chỉ có năm ngày ngắn ngủi mà thôi, cả một trấn vốn đông đúc hàng trăm dân đều nhất trí một lòng. Từ khi Đặng Nguyên hiểu chuyện tới nay, gần bốn chục năm chưa từng thấy người dân trấn Đông Hồ đoàn kết như vậy. Lần đầu thấy được lại là chuyện gây khó dễ cho nhà họ Đặng của mình.

Lúc nghe người làm ấp úng kể ra lời đồn đãi này, cánh tay ông cũng như muốn rụng rời ra. Ông là người làm ăn buôn bán đã hơn hai chục năm, cũng là kẻ hiểu biết chuyện đời, chuyện thế gian. Cửa ải khó khăn này, Tuyết Nhỏ hay nhà họ Đặng cũng khó mà dễ dàng thoát nổi.

Thời khắc Tuyết Hồ sinh ra kết thúc trận thiên tai khủng khiếp của trấn Đông Hồ.

Thiên tai cho dù dữ dội cũng chỉ kéo dài đến bảy ngày. Bảy ngày thôi, chịu mưa chịu gió đối với những người suốt năm cày cấy làm ruộng cũng chẳng có gì là khổ cực. Nhưng hậu quả của trận thiên tai này không chỉ dừng lại ở con số ngắn ngủi vậy đâu, không biết được chỉ một năm hay phải qua mấy năm,

bọn họ mới khôi phục lại được cuộc sống tạm coi là no đủ yên bình ngày trước.

Người xưa vẫn nói, thần tiên hạ thế ban phát hạnh phúc may mắn cho muôn dân. Thế thì những kẻ vừa sinh ra đã khiến cho dân chúng lâm than, người người bất hạnh sẽ có thân phận gì?

Trần Đông Hồ truyền rằng, Tuyết Hồ chính là kẻ đó. Tuyết Hồ chính là một yêu ma chuyển thế!

Nhìn xem, tên nàng không phải cũng có một chữ “Hồ” hay sao? Đó chính là dấu hiệu của yêu hồ hại dân! Yêu nữ vừa sinh ra đã khiến bọn họ thật cực khổ, nếu để nó càng lớn lên, yêu lực càng mạnh sẽ còn gây ra những điều gì?

Trừ yêu nhất định phải trừ từ sớm, không được để yêu nữ nhà họ Đặng kia tồn tại thêm một ngày nào nữa.

Cứ theo lệ cũ mà làm, yêu nữ phải đem tới sân làm lễ của trần thiêu sống làm lễ tế trời đất.

Người dân trấn Đông Hồ từ sáng đã tụ tập trước cổng nhà họ Đặng đòi bắt người. Cổng lớn kiên cố cũng chịu được đến bao giờ? Đặng Nguyên thực sự đau đầu nhưng cũng chưa tìm được giải pháp, trước mắt cũng chỉ còn cách kéo dài thời gian mà thôi.

Trong nhà duy trì tình thế nội bất xuất ngoại bất nhập hết sức cũng được hai ngày. Hai ngày tuy chẳng nhiều nhận gì nhưng ít nhất cũng tìm được một giải pháp tình thế tạm thời.

Đặng Nguyên mặc một bộ quần áo đen đường hoàng xuất hiện nơi cổng nhà, hai tay giữ phép chấp lại phía trước lớn tiếng hô:

-Thưa mọi người, Đặng Nguyên tôi trước tiên xin được cáo lỗi mọi người. Lỗi lầm của con gái dù lớn hay nhỏ thì cũng có phần của kẻ làm cha. Tôi muốn đem tặng mọi người ít thóc gạo bấy lâu tích góp được trong nhà, mong mọi người đừng chê. Tôi cũng hứa rằng nhất định sẽ mời được thầy cao tay từ tận kinh thành về để làm lễ trừ yêu ma cho con gái. Chỉ mong giữ được tính mạng cho con cái trong nhà, mong mọi người có thể giúp đỡ.

Đích thân Đặng Nguyên có vai có vế đã ra mặt lên tiếng, trước sau phải trái đều thuận lẽ như vậy còn ai có thể phản bác được. Hơn nữa lời này nói ra cũng đã đánh thẳng tới yếu điểm của những kẻ suốt hai ngày nay vẫn vây chặt nhà họ Đặng. Bọn họ biết đánh giá thiệt hơn, tất hiểu được gì nên hay không. Cho dù có bước qua được cổng nhà kiên cố, cho dù bắt ép được Đặng Nguyên giao ra con gái, nhưng thiêu sống được người bị đặt danh là nữ yêu ma ấy cũng chỉ giải tỏa được về tinh thần, giải tỏa mối căm hận tích tụ trong lòng họ mấy ngày nay. Nhưng nhà họ Đặng đã lên tiếng, ít nhất trước mắt cũng có cái ăn. Có thực mới vực được đạo, muốn làm gì thì gì, bọn họ phải duy trì được tính mạng cái đã.

Đặng Nguyên không hồ là kẻ làm ăn, một đòn tung ra đều chí mạng.

Dur luận trong dân chúng cuối cùng được giảm bớt, bọn họ cũng chừa cho con gái nhà ấy một đường sống. Tuy kinh tế nhà họ Đặng bị thâm hụt nghiêm trọng nhưng cũng chẳng còn cách nào. Có trách cũng chỉ trách con gái nhà ông chọn thời điểm không đúng để chào đời, cũng trách ông trời không thương xót cho Đặng Tuyết Hồ!

Đúng vậy, có lẽ Đặng Tuyết Hồ sinh ra đã không được ông trời thương xót...

Tính mạng Tuyết Hồ tạm thời coi như được bảo toàn. Tuy rằng bởi vì nó mà kinh tế gia đình giảm sút, nhưng dù ít thì cũng là nhà kinh doanh lâu đời, Tuyết Hồ coi như vẫn lớn lên đầy đủ, nếu không phải nói là dư thừa.

Có lẽ cũng chỉ về mặt kinh tế mà nói thì cuộc sống của Tuyết Hồ mới có thể dùng được tới hai chữ “dư thừa”. Về mặt tình cảm, cùng lắm cũng chỉ có thể gọi là không thiếu thốn.

Bà Thị Giang rất thương con, đối với đứa con gái thứ hai còn nhiều hơn một chút thương xót. Vì vậy xét về phương diện bề ngoài, có lẽ Tuyết Nhỏ được mẹ quan tâm hơn Tuyết Lớn một chút.

Nhưng về sự quan tâm của Đặng Nguyên, cho dù là phương diện bề ngoài hay bề trong gì thì cũng không thể so sánh được. Có lẽ trong mắt ông, đẹp nhất, đáng yêu nhất chỉ có Tuyết Lớn mà thôi.

Tuyết Hồ tròn một tuổi, đừng nói tới xinh đẹp đáng yêu được như chị gái ngày trước, cùng lắm chỉ được coi là một bé gái bụ bẫm trắng trẻo. Ngoài ra ngũ quan hay bộ dáng đều không có điểm gì đặc biệt đáng nói đến.

Nàng thậm chí còn tỏ ra hơi chậm chạp. Cũng đã một tuổi rồi, nói chưa biết, đi cũng không. Suốt ngày chỉ bò quanh quần trong chiếu, thỉnh thoảng ê a chi trò gì đó không rõ. Hơn nữa còn không tỏ vẻ gì đặc biệt thể hiện nhận biết được cha mẹ hay chị gái. Ai cũng dễ theo, ai cũng vui vẻ chơi cùng.

Có lẽ điểm đáng yêu, đáng chú ý khiến người khác yêu thích nhất chỉ có hay cười. Lúc nào cũng vậy, chỉ cần làm mặt xấu với nó, gheo nó vài câu hay chỉ đơn giản là lại gần chơi cùng cũng khiến Tuyết Hồ cười rất tươi, khoe ra khuôn miệng với hai hàm lợi đỏ hồng, chỉ lộ nhỏ mấy đầu răng trắng rất nhỏ.

Quả thực từ ngoài nhìn vào chẳng có một chút nào thông minh láu lỉnh. Nếu để an ủi, nói rằng cô nhỏ họ Đặng hòa đồng dễ gần chăng?

Đó là còn chưa kể tới nàng vừa sinh ra đã khiến cho cha mẹ buồn phiền, kinh tế thâm hụt. À không, kể đúng ra phải là ngay từ lúc mẹ nàng chuyển dạ trở sinh đã khiến cha nàng lo lắng khôn nguôi. Nếu so với con gái lớn xinh xắn đáng yêu, thông minh láu lỉnh lại còn là con vàng con bạc, vừa sinh ra Đặng Nguyên đã thuận lợi làm ăn buôn bán thì quả thật không chiếm được một phần coi trọng nào. Đặng Nguyên yêu chiều con gái lớn hơn âu cũng là điều dễ thông cảm.

Thế nhưng lấy hoàn cảnh của một tiểu thư nhà giàu mà nói, cuộc sống tình cảm của Tuyết Hồ như vậy cũng đã là đầy đủ, sung túc lắm rồi!

Cha mẹ Tuyết Hồ mặc dù đã cố hết sức mình để bảo vệ con gái. Thế nhưng đối với tai họa tiềm ẩn kiểu này chỉ phòng được ngắn mà không phòng được dài, phòng sớm mà không phòng được muộn.

Năm nàng lên hai tuổi bị người ta đầu độc.

Có lẽ do cha mẹ nàng tích được nhiều công đức, cũng có lẽ như người ta nói yêu nghiệt khó chết, mạng của nàng cứu được. Nhưng cơ thể nàng bởi vì di chứng của độc tố mà trở nên suy nhược, quanh năm ngày tháng đau ốm, da dẻ lúc nào cũng xanh xao tái nhợt. Vì vậy dung mạo vốn đã không xinh đẹp của nàng càng trở nên nhợt nhạt tầm thường không một chút ấn tượng. Mà dáng vẻ của nàng trong miệng người ngoài cũng càng giống một yêu quái bị đói bụng lâu ngày.

Nói thử xem, một đứa bé hai tuổi liệu đã biết suy nghĩ chưa?

Điều này không ai nắm rõ.

Lúc có thể hiểu được rõ nhất, tường tận nhất về vấn đề này thì cũng chưa chắc đã thực sự biết suy nghĩ. Cho dù lúc đó hiểu được thì lúc lên ba, lên bốn rồi lên năm... cuộc sống rộng lớn đầy rẫy những điều mới lạ hấp dẫn như vậy thì làm sao còn có thể nhớ được!

Năm Tuyết Hồ hai tuổi sau khi bị trúng độc, tính nết đều thay đổi hẳn.

Điểm đáng yêu duy nhất kéo lại của nàng cũng mất, cô nhỏ trong mắt người làm càng ngày càng khó hiểu, cũng càng khó chiều. Bọn họ dường như đã hoàn toàn quên mất dáng vẻ tươi cười dễ gần của cô nhỏ lúc trước là thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Lần đầu gặp gỡ

Hôm nay là lễ hội ngày mùa.

Đây có lẽ là ngày lễ quan trọng nhất trong năm của người dân trấn Đông Hồ. Theo tục lệ, trưởng trấn sẽ đại diện cử hành nghi thức ở sân làm lễ linh thiêng, cầu cho mưa thuận gió hòa, cầu cho mùa màng tươi tốt... Đối với những người quanh năm làm nghề nông mà nói, còn có gì quý giá hơn những điều họ đang ước ao đó?

Nghi thức kéo dài gần một canh giờ, lời kéo sự có mặt của toàn bộ người dân trong trấn, chẳng quản người lớn hay trẻ nhỏ. Nghi thức trong lễ hội ngày mùa quá đối quen thuộc, dường như đã trở thành một điều tất yếu trong cuộc sống của mỗi người. Nhưng điều thực sự khiến người ta hào hứng hơn cả chính là lễ hội bắt đầu phía sau nghi thức ấy – lễ hội sẽ được kéo dài hết ba ngày ba đêm.

Từ khi bắt đầu có thể tự mình ra ngoài tới giờ, Tuyết Hồ chưa bao giờ bỏ lỡ bất cứ lễ hội ngày mùa nào.

Chuyện ngày nhỏ chẳng cần hỏi nàng cũng đã biết được rất rõ ràng, rất đầy đủ. Nói đùa, một chuyện ngay cả đứa trẻ con lên ba trong trấn cũng kể được rành mạch làm sao một người trí tuệ phát triển bình thường như nàng lại không biết?

Nhưng nàng cũng không quan tâm mấy. Nàng từ lâu đã hiểu rất rõ một điều, đó là cho dù nàng có bận tâm tới đâu cũng sẽ chẳng thay đổi được bất cứ điều gì.

Nhưng nàng cũng không buồn. Có đen mới biết được trắng, có bóng tối mới cảm nhận được ánh sáng. Nếu như không có nỗi buồn, niềm vui cũng chỉ là một khái niệm mơ hồ không có bất cứ một phân trọng lượng nào.

Dù sao thì cách nghĩ ấy cũng chỉ để tự an ủi bản thân phần nào. Khách quan mà nói, chuyện đồn đại ấy quả thực ảnh hưởng không ít tới cuộc sống của nàng.

Cho tới tận bảy tuổi, Tuyết Hồ chưa từng được bước chân ra khỏi nhà. Lớn hơn một chút, thỉnh thoảng cũng có thể được ra ngoài. Thế nhưng mỗi lần đều giống như chuẩn bị nghi lễ chào đón vị quan lớn ở trên đạo tới thăm trấn, vô cùng rườm rà phức tạp. Rút cuộc cho tới năm mười lăm tuổi, nàng đã có thể “tự mình” ra ngoài. “Tự mình” ở đây có nghĩa là chỉ cần đem theo một nha hoàn và một hộ vệ, đó dường như là điều tất nhiên chẳng đáng nói tới.

Nhiều lúc Tuyết Hồ cũng ngồi một mình suy ngẫm rất lâu. Không phải chỉ là ra ngoài đi dạo thôi sao, nhất thiết phải quan trọng hình thức như vậy? Đó dường như là điều phức tạp của việc sinh ra trong một gia đình giàu có.

Nàng chưa từng rời khỏi trấn nên không biết được gì nhiều. Còn trong trấn Đông Hồ này, Nhà họ Đặng là gia đình giàu có duy nhất. Ngay cả trường trấn cũng chỉ là một người nông dân rất đỗi bình thường, cũng quanh năm cấy cấy không khác gì mọi người. Năm ngoài thậm chí còn phải tới nhà nàng vay tiền mua thóc giống. Ông ấy chẳng qua chỉ khác mọi người ở vị trí đứng trong các buổi lễ của trấn mà thôi.

Mặc dù việc đem theo nha hoàn và hộ vệ lúc rời khỏi nhà đối với nàng mà nói là việc bắt buộc của gia đình giàu có. Nhưng chẳng qua ngẫm nghĩ kĩ càng hơn một chút, lí do đem theo người làm của hai chị em dường như rất khác biệt...

Đặng Tuyết Liên từ nhỏ đã nổi tiếng khắp trấn. Tới năm nàng mười bảy tuổi, danh tiếng đã không còn chỉ dừng lại ở ngay cả đạo thị nhỏ bé. Đặng Nguyên một lần lên kinh thành làm ăn xong trở về, xe ngựa vừa dừng trước cổng nhà đã vội vã chạy xuống, một mạch lao thẳng vào phòng sinh hoạt chung, nơi có phu nhân và con gái lớn đang ngồi uống trà thêu vớ. Trên khuôn mặt đã có vài nếp nhăn của ông sáng rực hẳn lên, cười tươi tới mức hai mắt chỉ còn vền vền một đường chỉ.

- Phu nhân, phu nhân, tôi có tin này vô cùng vui. Bà có muốn nghe không?

Bà Thị Giang hiện hậu mỉm cười, chiều ý chồng cất tiếng hỏi:

- Lão gia mau nói đi thôi!

Đặng Nguyên ngồi xuống bàn uống tạm một chén nước con gái lớn vừa mới rót, yêu chiều giơ tay xoa đầu con gái.

- Danh tiếng của Tuyết Lớn nhà chúng ta rất là tốt! Tôi lên tới tận kinh thành cũng được người ta hỏi thăm luôn...

Uống thêm hai ngụm nước, bắt đầu vừa cười vừa sôi nổi kể chuyện. Từ lão bán quỳ, lão môi giới cho tới đối tác buôn bán... tất cả đều đem ra kể lại tỉ mỉ một lượt. Giọng nói vốn trầm trầm thường ngày vì vui vẻ mà cũng vang hơn, ngay cả người làm đi qua lại trước sân cũng nghe thấy rõ ràng.

Tất nhiên, con gái nhỏ Tuyết Hồ đang ngồi hóng mát trên mòm đá cạnh bờ ao nhỏ gần ấy cũng nghe được không thiếu một câu...

Con gái lớn nhà họ Đặng nổi tiếng thông minh xinh đẹp như vậy, nhưng chẳng hiểu vì sao năm nay đã mười chín tuổi rồi nhưng vẫn chưa được gả đi. Ừ thì, xem ra so với con gái tới lứa thông thường đã có chút muộn. Nhưng hình như Đặng Nguyên và bà Thị Giang đều không có dấu hiệu lo lắng gì. Nếu nói tới vấn đề khiến bọn họ lo lắng thực sự, chắc chắn phải nhắc tới con gái nhỏ mới đúng.

Đặng Nguyên đã không ít lần phải vỗ về an ủi những lời phiền muộn cùng than thở của phu nhân:

- Bà yên tâm, Đặng Nguyên tôi không tới nỗi không nuôi nổi một đứa con gái. Sợ cái gì, cùng lắm hai chúng ta nuôi Tuyết Hồ, càng đỡ sợ gả về nhà người ta bị bắt nạt!

Nói bọn họ không lo lắng gì về con gái lớn hoàn toàn là việc có cơ sở rõ ràng.

Đặng Tuyết Liên ngay từ lúc mười hai tuổi đã có bà mới tới tận nhà dạm hỏi. Đợi tới lúc nàng mười bảy, mười tám tuổi, khi đã là thiếu nữ trưởng thành, số lượng nam giới tới ghé ghé cửa ngõ đã nhiều không đếm xuể. Người làm thậm chí còn đồn rằng, nhà họ Đặng tiếp đãi khách tới hỏi con gái lớn đã dùng hết cả một đôi chè đạo bên.

Thế nhưng nàng bây giờ vẫn chưa được gả, hay nói đúng hơn là còn chưa chịu gả, chẳng qua chỉ vì chưa tìm được một mối ưng ý mà thôi.

Đặng Tuyết Liên không chỉ xinh đẹp mà còn học rộng hiểu sâu, thêu thùa may vá không gì không thạo. Có lẽ từ trước tới nay là một cô gái ưu tú hiếm gặp, cho dù có kiêu căng kén chọn hơn nữa cũng chẳng có gì khó hiểu.

Vậy mới nói, con vàng con bạc quý giá nhường ấy, nhà họ Đặng làm sao dám để cho nàng một mình ra khỏi nhà?

Miên man suy nghĩ hồi lâu, trên đường cái bắt đầu xuất hiện đông người qua lại.

Lễ hội năm nào nàng cũng đi hết cả ba ngày, thực ra chẳng mua bán được thứ gì, nhưng xét cho cùng cũng là một chỗ có thể đi chơi được. Nhìn đường phố đông vui cũng là một việc rất thú vị. Từ nhỏ Tuyết Hồ đã có thói quen xem các đám đông từ xa, lặng lẽ vui chung vui niềm vui của bọn họ.

Dọc hai bên đường cái vốn ngày thường chỉ là đường đất, quanh quẩn vài ngôi nhà dân đơn sơ cùng vài người qua lại. Nếu vào ngày cấy gặt sẽ thấy người cầm theo cuốc, theo liềm. Nếu ngày thường có thể thấy các bà, các thím xách theo giỏ hàng tất bật ra chợ. Chỉ có duy nhất ngày hôm nay mới thấy tất cả mọi người đều chung một việc, chung một đáng điệu.

Các ngôi nhà trên phố, lớn nhỏ gì đều mở cửa rất rộng để đón lộc ngày mùa. Từng gian hàng kề sát nhau bán đủ các loại đồ. Hấp dẫn nhất đối với Tuyết Hồ mà nói chính là gian hàng bán đèn trung thu.

Tuy hôm nay cách trung thu còn xa lắm, nhưng làm gì có ai qui định rằng không phải trung thu thì không được bán đèn trung thu đâu. Hôm nay chỉ là dịp

để người ta bán hàng lấy may mà thôi.

Đèn lồng dán giấy đỏ rực treo trên cán gỗ mỏng, bị gió thổi khiến cho lung lay lung lay, nom xa giống như những quả đào tiên to tròn căng mọng đang bung ra trước gió. Thật đẹp mắt, thật đáng yêu!

Thế nhưng Tuyết Hồ ngay từ năm sáu tuổi đã chẳng còn chơi đèn trung thu nữa...

Nàng đi qua sạp hàng bán trầm gỗ, hai chân đột ngột dừng lại tò mò nhấc lên một chiếc. Cây trầm làm bằng gỗ hương được mài nhẵn, phía đuôi khắc chạm hình một đóa hoa sen khép hờ, đẹp mà thanh thoát. Nếu chẳng kể tới chất liệu, chỉ so về hình dáng thì chẳng kém gì cây trầm ngọc đỏ thẩm chị gái nàng vẫn thường dùng. Tuy rằng đóa hoa sen trên cây trầm ngọc về màu sắc thì tự nhiên hơn nhiều, thế nhưng một bông hoa sen bằng gỗ này cũng rất đáng để người ta để mắt tới.

Tuyết Hồ tỉ mỉ vuốt ve dọc theo thân cây trầm, chậm rãi xoa nhẹ lên đóa hoa, trong lòng trầm nghĩ, không ngờ ở một sạp hàng bán rong trong ngày lễ hội cũng có được thứ đồ tinh xảo như vậy. Không nghĩ tới nha hoàn đi theo nàng hôm nay lại khá nhanh nhẹn, dường như đoán được vẻ thích thú trong ánh mắt của cô chủ mà chưa cần gọi đã tự động lên tiếng:

- Cô ơi, cô bán cây trầm này bao nhiêu?

Tuyết Hồ giật mình, đưa một tay lên vốn định ngăn cản nhưng không kịp.

- Không bán!

Cô gái bán hàng quay mặt đi đứng đưng nói ra hai chữ.

Nha hoàn thoáng giật mình nhưng rất nhanh dường như hiểu ra điều gì.

Đây chính là lý do khiến cho nàng dù thích tới đâu, từ trước tới giờ cũng chỉ xem chứ chưa từng mua.

Đôi hàng lông mi Tuyết Hồ run nhẹ, không nói thêm gì đặt cây trầm xuống bàn, hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi. Nhưng chân vừa mới nhấc được bước thứ hai, cô gái bán hàng phía sau lại nói đồng một câu. Chất giọng vốn lạnh lạnh lại cộng thêm cố ý nói to hơn bình thường đập vào tai thật nhức nhối.

- Đúng là xui xẻo, vừa sáng ra mở hàng đã gặp phải đũa khốn nạn! Yêu quái còn bày đặt dùng đồ trang sức!

Tuyết Hồ dừng chân, quay người nhìn thẳng vào cô gái. Cô ta vẫn giữ vẻ mặt kiêu căng coi thường không thèm nhìn lại, trên tay còn đang cầm một miếng bìa nhỏ, chăm lura hơ khắp quầy hàng.

Tuyết Hồ cười lạnh, muốn đốt vía nàng sao?

Hai mày nhú chặt, môi mím lại. Tuyết Hồ tức giận nặng nề bước gần lại quầy bán đồ trang sức của con gái. Hai người làm vẫn theo sát nàng, nha hoàn có vẻ lo lắng kéo nhẹ tay áo ý muốn ngăn lại nhưng bị nàng phớt lờ.

Tuyết Hồ dừng lại ngay trước quầy hàng, khoanh tay trước ngực nhếch miệng cười nhạt. Đoạn nói, giọng vốn vẫn không có cảm xúc nhàn nhạt như nói chuyện thời tiết, âm điệu trầm nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được hơi lạnh đang tỏa ra:

- Nếu cô có tý đầu óc thì thử nghĩ xem, nếu tôi thực sự là yêu quái thì giờ cô còn có thể đứng đây nói hươu nói vượn được không?

Cô gái kia nghe vậy thì chỉ nhếch mép khinh thường:

- Đúng là không biết xấu hổ!

Tuyết Hồ lại hừ nhẹ, hơi cong bàn tay lại dùng khớp ngón tay gõ gõ lên mặt quầy. Ngón tay chạm gỗ kêu lên những tiếng cộp cộp rất nhỏ nhưng chắc, không vang nhưng khiến người ta rất dễ phân tâm.

Nàng nói:

- À không, một việc nhỏ bé như vậy chẳng cần dùng gì tới yêu thuật cao siêu gì cho lãng phí. Tôi cho dù người trần mắt thịt cũng có cách làm được...

Dừng lại một thoáng, cười cười nhếch cằm hỏi:

- Nghe nói cuối đường cái có mấy tên lưu manh hay đứng, bọn họ chỉ cần có tiền thì không gì không dám làm. Cô có tin không?

Chỉ trong chớp mắt, mặt cô gái kia đã trắng bệch. Hai bàn tay nơi gấu tay áo nắm chặt mép váy cũng run rẩy. Mắt mở lớn không thể tin nổi. Miệng lúng búng như ngậm hột thị hồi lâu không nói được lời nào.

Tuyết Hồ từ xưa tới nay vẫn vậy, chẳng so được về cái gì, cùng lắm cũng chỉ so được về miệng lưỡi. “Cùng lắm” hay là “bởi vậy”. Đây là quả đầu là nhân, thật khó để nói cho rõ ràng.

“Mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Tôi cho dù không phải ác bá thì cũng là cường hào, để một kẻ như cô tùy tiện khinh thường thì thật uổng cho cái lốt hào nhoáng ấy!”

Tuyết Hồ càng tiến sát lại cô gái kia, miệng cười nhưng mắt không cười. Quả thực đáng vẻ của nàng lúc này, đặc biệt là biểu hiện trên khuôn mặt chẳng khác nào yêu quái hiện hình người, vừa hung ác lại nham hiểm rất đáng sợ.

Cô gái bán hàng không nhịn được run lên, rất lâu cũng không nói nổi lời nào.

Tuyết Hồ vươn tay nắm lấy cổ cô gái, giọng cảnh cáo:

- Lần sau thấy tôi thì ăn nói cho cẩn thận nghe chưa?

Nhưng cánh tay vừa định thu về lại bị người ta giữ lấy.

Nàng liếc mắt nhìn theo ống tay áo màu tím đậm chỉ lộ ra từ cổ tay của bàn tay đang giữ chặt mình. Ống tay áo chỉ một màu sắc đơn giản, nhưng nơi cổ tay lại có thêm một đường chỉ hình cánh chim rất lớn đang sải cánh như chao lượn trên bầu trời. Đánh giá tổng quan mà nói, đây là một họa tiết khá đặc biệt không phải áo nào cũng có. Tới tám phần đó là đồ đặt thù riêng. Bởi vậy, chỉ từ ống tay áo này có thể thấy được, vị công tử giữa đường chạy ra này cũng là một người có thực lực về kinh tế.

Cánh tay dài, cổ áo gọn gàng. Lộ ra khuôn mặt cương nghị, vầng trán rộng, lông mày dày, làn da rám nắng khỏe mạnh. Một khuôn mặt không phải rất đẹp nhưng cũng đủ khiến người ta mẩn mẫn.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau chùng qua thời gian một lúc ngắn.

Xung quanh vốn dĩ từ lúc trước đã đông đảo rất nhiều người đứng vây thành một vòng, lúc này cũng lặng thinh ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột giống như của một vị anh hùng gan dạ chống lại cường hào ác bá này.

Tuyết Hồ bất động, hai mắt chỉ hơi nheo lại chớp mấy cái.

Vị công tử đột ngột xuất hiện nhú nhẹ mày, thoáng cái buông lỏng thu tay về.

Tuyết Hồ cười nhạt đưa tay phui ống tay áo bị nắm mà hơi nhăn lại, dậm bước bỏ đi. Nhưng một giọng nói lại đột ngột vang lên ngăn cản:

- Tiểu thư đây, nhìn cô cũng là người đáng hoàng được dạy dỗ tử tế. Vì sao lại đi bắt nạt một người yếu đuối như vậy?

Nàng giật mình, không ngờ kẻ lạ mặt vừa mới tới lại nói ra những lời như vậy. Khuôn mặt lại duy trì vẻ dửng dưng lạnh nhạt, đầu mày hơi cong lên vẻ như thách thức nói ra mấy chữ:

- Thiếu nữ yếu đuối? Hừ, trên đời này cũng không có cái kiểu yếu đuối như vậy!

Vị công tử thoáng giật mình. Lúc hắn tới nơi đã thấy mọi người đứng đông đầy ở đây, thoáng liếc qua cũng thấy rõ cô gái nhà giàu này đang chèn ép người ta. Chẳng lẽ hắn đã để lỡ việc gì xảy ra từ trước đó rồi sao?

Hắn còn chưa kịp hồi phục tinh thần, nàng đã bỏ đi. Trước đó còn không quên buông lại một câu chề giễu đầy ngang ngược:

- Mấy người rảnh rỗi cứ đứng đó mà bảo vệ nhau đi, chàng trai khỏe mạnh bảo vệ một cô gái yếu đuối, trông cũng được lắm!

Nhân vật chính đã bỏ đi. Đám người nhiệt tình đóng vai quần chúng tự biết hết chuyện vui cũng dần dần tản mát, ngay cả kẻ đóng vai “thiếu nữ yếu đuối” trong vở kịch cũng đã lấy lại được bình tĩnh xếp lại quây đồ cùng cây trâm gãy họa.

Phố phường lại huyền ảo, buồn bán vui vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Phạm Kiên đứng lặng như đang suy nghĩ, ánh mắt hướng theo bóng dáng lẻ loi đang xa dần, khuất hẳn nơi cuối phố.

Tuyết Hồ mang theo tâm tình không mấy thoải mái trở về nhà. Lần đầu tiên trong mấy năm qua nàng mất hứng xem cho hết lễ hội ngày mùa. Tổ chức suốt ba ngày thì ích gì? Hai ngày tiếp theo, nàng chẳng thèm ra khỏi cửa nữa bước!

Nhưng bước chân của nàng bị suy nghĩ ép buộc dừng lại nơi sân lớn trước cổng nhà. Cỗ xe ngựa nhỏ đã được lau chùi sạch sẽ, ngựa cũng đã được đeo dây cương cẩn thận. Mấy ngày nay chưa hề nghe nói trong nhà có người định đi đâu xa.

Tuyết Hồ ngăn người trong chốc lát, sau một thoáng suy nghĩ quả quyết đi về phía cỗ xe. Người đứng trông ngựa vừa thấy nàng thì cung kính chào một tiếng, vốn còn đang định hỏi cậu ta xem cỗ xe này chuẩn bị cho ai thì đã thấy cha nàng, Đặng Nguyên từ sân trong vui vẻ bước ra.

- Cha định đi đâu vậy?

Đặng Nguyên thấy con gái nhỏ thì tươi cười:

- Tuyết Nhỏ, sao hôm nay về sớm vậy? Có muốn theo cha lên núi không?

Tuyết Hồ nghe vậy, khuôn mặt nhút nhát cũng tươi tỉnh trở lại.

- Có! Có! Cho con đi theo với!

Đặng Nguyên nhún mày nhìn chiếc xe ngựa nhỏ trong chốc lát, quay đầu nói với con gái:

- Con vào gọi chị nhanh một chút kéo muện.

Đoạn quay sang người làm đang đứng cầm cương ngựa, chỉ tay sai bảo:

- Cậu tháo dây cương ra, thay bằng cổ xe ngựa lớn đi.

Tuyết Hồ bần thần.

Nàng mất một thoáng im lặng, vẻ mặt cứng ngắc có vẻ hơi buồn bã.

Bị Đặng Nguyên lên tiếng thúc giục nàng mới lấy lại được tinh thần, cười nhạt một tiếng cất bước đi vào trong. Nhưng mới vừa bước tới giữa sân đã thấy chị gái khoác một tấm áo mỏng, hai viên áo lông trắng tinh mượt mà. Thiếu nữ mười chín tuổi làn da trắng nõn, dáng đi uyển chuyển nổi bật giữa khoảng không rộng lớn khiến người ta không tài nào rời mắt đi được. Phải, Tuyết Hồ là phận nữ, thế nhưng cũng bị vẻ đẹp này làm cho chói mắt.

Đặng Tuyết Liên vừa thấy em gái đã mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh nắng càng sáng ngời lấp lánh.

- Tuyết Nhỏ, về sớm vậy sao? Vừa hay, chúng ta cùng lên núi dạo một chuyến!

Cô lớn nhà họ Đặng từ trước tới nay đối xử với em gái luôn vô cùng yêu thương. Nhưng nói rõ hơn một chút, Đặng Tuyết Liên là người đối xử với ai cũng tốt đẹp như vậy. Nói thế nào nhỉ, một con người luôn sống trong nhung lụa hạnh phúc sẽ có xu hướng muốn chia sẻ ít nhiều niềm vui trong cuộc đời họ với mọi người.

Tuyết Hồ cười gượng, đáng vẻ lúc đứng cạnh chị gái càng trở nên nhỏ bé, nhạt nhòa.

- Vâng, cha gọi chị nhanh một chút.

Tuyết Liên nhón miêng cười lộ ra lỗ mũi nhỏ bên má, bàn tay trắng muốt rời khỏi ống tay áo vàng nhạt nắm lấy tay em gái, rảo bước về phía cổng nhà, nơi Đặng Nguyên đã đứng chờ sẵn.

Năng lực làm việc của người làm trong nhà trước giờ vẫn rất cao. Hai cô chủ mới vừa nói chuyện trong chốc lát, thế nhưng lúc tới nơi cổ xe ngựa lớn đã được chuẩn bị rất sẵn sàng.

Đặng Nguyên từ trên xe vén rèm lên gọi:

- Trời không còn sớm, hai con lên mau thôi!

Tam nhân bất đồng hành. Vì vậy ngoại trừ người làm đánh xe cùng mấy người làm có chút võ nghệ đi theo phía sau, quản gia nhà họ Đặng được đặc biệt gọi đi cùng. Nhưng quản gia là người khá lớn tuổi rất hiểu phép tắc, đối với thân phận cao hơn người làm nhưng thấp hơn chủ nhà vẫn ý tứ ngồi bên ngoài, coi như cùng người đánh xe nói chuyện phiếm cho quãng đường bớt nhàm chán, cũng là để ba cha con chủ nhân ngồi trong thuận lợi trò chuyện.

Nói lần này lên núi nhưng lại đi bằng xe ngựa, kể ra cũng có mấy lý do.

Tầm chục ngày trước, Đặng Nguyên trong một chuyến buôn bán gạo lên kinh thành được người ta mách cho một chỗ rất đẹp. Núi Tuyết Sơn vốn dĩ lúc trước không phải chưa từng được nghe qua, nhưng phải chờ đến lúc có người nhắc tới mới dậy lên được tò mò.

Con người ấy mà, phải có một chút cạnh tranh mới nảy sinh hứng thú, phải có một vài thực nghiệm mới có được sự tin tưởng.

Đối phương chỉ nói có mấy câu thôi cũng đủ dậy lên hào hứng trong lòng Đặng Nguyên. Ông về tới nhà lập tức cho quản gia trong nhà đi hỏi thăm đường đi lối rẽ. Nghe đâu nơi này gần đây đột nhiên vô cùng nổi tiếng, vì vậy đường xá mới được làm lại rất đẹp, rất dễ đi. Hình như là chuẩn bị cho thánh thượng hạ giá thì phải.

Đặng Nguyên nghe thấy vậy thì vô cùng phấn khích. Nói đùa, đương kim thánh thượng còn có ý muốn ngự lâm, làm sao ông lại nỡ lòng bỏ qua cho được.

Nhưng ngẫm nghĩ một hồi lại có ý định rủ thêm người nhà đi cùng, cảnh đẹp không thể chỉ ngắm một mình. Vì vậy mới có chuyện từ một người một ngựa

đổi thành xe ngựa nhỏ, sau lại đổi thành xe ngựa lớn như bây giờ.

Trong xe ngựa, Đặng Nguyên an nhàn ngồi tựa một góc nhắm mắt nghỉ ngơi. Tuyết Hồ ngồi góc còn lại im lìm, trong tay vẫn vờ khăn lụa mỏng như đang suy nghĩ điều gì. Chỉ có Tuyết Liên là có dáng vẻ của một người đi dạo văn cảnh, cánh tay nhấc rèm cửa lên nhìn ra bên ngoài. Khuôn mặt lộ rõ thích thú cùng vui vẻ, thỉnh thoảng lại xuyt xoa mấy tiếng.

Cuộc hành trình vì vậy hơi trầm lặng nhạt nhẽo. Đi được hơn nửa canh giờ rút cuộc mới tới nơi.

Tuyết Sơn là địa danh ở đạo bên cạnh, mới từ một hai năm gần đây mới được người ta khám phá ra. Nếu nói nổi tiếng nhiều người biết tới chắc cũng chỉ trong vòng nửa năm trở lại. Người tới chưa nhiều, vì vậy ít nhiều vẫn giữ được nguyên vẹn vẻ hoang sơ thuần khiết. Không biết được sau này khi có nhiều người qua lại rồi sẽ chuyển biến thế nào.

Ba người xuống xe ở một gò đất cao, rộng và trống trải. Ngoại trừ Tuyết Hồ dáng vẻ còn chút thất thần thiếu tập trung, mọi người đều tỏ ra vô cùng thích thú và kinh ngạc.

Cả một khoảng đất rộng ngập tràn màu xanh.

Trên gò đất cỏ mọc dày kín, mỗi ngọn chỉ cao chừng một gang tay nhưng rất xanh. Màu xanh non như chứa nhựa, phủ kín cả tầm mắt. Ven bìa rừng chỉ nhìn thấy cây cao, lá dày lá mỏng xen lẫn. Thỉnh thoảng có gió thổi qua phát ra tiếng vi vu mát rượi.

Nắng dày và cao. Từ mặt đất tới bầu trời vơi vơi tràn đầy sắc vàng của nắng, xua tan đi chút lạnh giá cuối mùa.

Mọi người theo chân một người dẫn đường đi văn cảnh. Đi hết gò đất là vào tới rừng cây. Các gốc cây to, mọc cách nhau một khoảng rộng. Nhìn từ ngoài vào có vẻ rậm rạp um tùm nhưng kì thực đi sâu vào mới rõ, cả một đoàn gần chục người đi chung cũng chẳng có gì khó khăn.

Tuyết Hồ cảm thấy nơi này cũng chẳng có gì quá đặc sắc, nhiều nhất cũng chỉ nổi bật ở không khí trong lành. Trong lòng không tránh được chán nản, nếu biết trước như thế này thì hẳn rằng ở nhà ngủ một giấc cho khỏe người!

Bọn họ tản ra ở ven một bờ suối. Tuyết Hồ không mấy hứng thú ngồi riêng trên một mỏm đá ở góc xa, lặng lẽ nhìn về phía chân trời. Một vài ngọn mây trắng lơ lửng trôi qua, khuất dần sau tán lá, để lại một khoảng trời xanh lam trống trải.

Một ngày vốn dĩ đẹp trời đầy nắng, trong mắt nàng chỉ thấy có cô tịch hoang vu...

Trong một thoáng, giống như bị hoa mắt, Tuyết Hồ bỗng nhiên nhìn thấy một bóng trắng muốt chen lẫn bên bờ suối, khuất sau những thân cây cổ thụ cao cả mấy chục thước. Nàng nheo hai mắt nghiêng đầu suy nghĩ, tầm mắt chạy dọc khắp ven bờ suối, trải dài theo nếp đất đá lồi lõm, cho tới khi dừng lại ở một gốc cây đại thụ kì quái.

Đó dường như là thân cây to nhất trong khu rừng này, cũng là thân cây to nhất mà Tuyết Hồ từng được nhìn thấy.

Cây không quá cao, đỉnh lá cao nhất trên tán cây cùng lắm cũng chỉ xấp xỉ những tán lá bên cạnh. Nhưng tán cây lại rất rộng, cũng giống như thân cây vậy. Giống như một cây nấm hương khổng lồ kì vĩ, tán lá xanh mướt xum xuê tỏa kín cả một mảnh đất bao tròn, ôm lấy thân cây to cả ba người mới ôm kín.

Nhưng điều kì lạ nhất của thân cây đại thụ này có lẽ không chỉ dừng lại ở đó.

Nơi gốc cây, trên những phiến rễ to bằng cả bắp chân người trưởng thành mọc tràn nhô cả lên khỏi mặt đất bị khoét một lỗ hổng to. Miếng khoét tròn, tròn hẳn nửa giống như do con người tạo ra lại nửa như không phải.

Nếu đó chỉ là một vết khoét tự nhiên thì đường nét quá nhẵn nhụi, rất đáng ngạc nhiên. Còn nếu đó quả thực là một vết khoét do con người tạo ra thì có thể thấy đó hẳn là một bậc thầy trong nghề mộc, một chuyên gia khờng chỉ tay nghề tốt mà còn tính toán rất chuẩn xác. Ví dụ như lỗ khoét rộng bao nhiêu để cây không bị đổ hay khoét từ đâu để cây vẫn có đủ khả năng sinh tồn... Đó là còn chưa nói tới chuyện thần thánh phương nào lại tìm tới một nơi vắng vẻ như thế này để làm ra một cái hang động nhỏ lạ kì như vậy?

Từ cổ chí kim, người ta xây tầng hầm bí mật cũng chỉ có hai khả năng. Một là giấu của, hai là giấu người.

Hang động nhỏ nằm trong thân cây này ít nhiều gì cũng có thể tính là một loại tầng hầm bí mật, nói như vậy mục đích của nó hẳn cũng không nằm ngoài hai phương án trên. Ở một nơi vắng vẻ như hiện tại có vẻ phù hợp với việc giấu của. Thế nhưng xét về độ lộ liễu mà nói, phương án này có vẻ thiếu phù hợp. Nói như vậy, đáp án chắc chắn là giấu người.

Tuyết Hồ lặng lẽ ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh một lượt. Nhân vật kỳ bí được giấu trong hang này nếu không phải là một người tu hành quanh năm chỉ ăn hoa quả, cây cỏ thì cũng là một cao thủ săn bắt và tự có khả năng nhóm lửa, nấu nướng...

Nàng nhìn chăm chăm về phía đó rất lâu, hai chân không tự chủ được bắt đầu bước đi từ lúc nào.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Những thanh âm nói chuyện đều bỏ lại sau lưng, trôi về một phía rất xa. Khung cảnh trống vắng rộng lớn chỉ còn vắng vắng tiếng nước chảy róc rách theo nhịp. Tuyết Hồ giống như lọt vào một cõi thần tiên hư ảo, trước mắt chỉ còn một gốc cây đại thụ kì quái kia.

Không có gió. Một chiếc lá cây lìa cành, chao đảo giữa không trung như luyến tiếc rồi rơi xuống, chạm đất không gây một tiếng động. Ngờ như tất cả

xung quanh đều trở nên mờ nhạt, bị bao phủ bởi một tầng mây sương mù.

Giống như định mệnh, cũng giống như đã sắp đặt trước trong tiềm thức.

Nàng bị thu hút bởi một ý nghĩ mờ nhạt le lói trong trí óc, cho tới khi tất cả dừng lại.

Khoảnh khắc đó, thời gian cũng ngưng đọng thành một giọt nước trong ngần lưu lại trên phiến lá, bị gió thổi nghiêng rơi tách xuống mặt rừng, lặng lẽ thấm vào đất không ai thấy rõ.

Dưới ánh sáng vàng nhạt của buổi chiều sớm thưa thớt xuyên qua kẽ lá, trong mắt Tuyết Hồ che kín một màu trắng muốt mềm mại.

Bộ lông dày mượt mà nằm yên bất động. Hai mắt trong hồ sâu khuất nắng càng lộ ra một cái nhìn sáng rực, sắc bén tới lạ kì...

Vào một ngày cuối đông đầu xuân trên đỉnh Tuyết Sơn đầy nắng, nàng gặp được định mệnh của bản thân mình, định mệnh thay đổi cả đời đời kiếp kiếp của nàng. Hay nói đúng hơn, đời đời kiếp kiếp của nàng từ lúc này mới thực sự bắt đầu.

Vì hán mà bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Sống yên cũng khó

Duyên phận là gì?

Hán và nàng,

Thần tiên và người trần,

Vì có gì có thể gặp được nhau?

Sự sắp đặt diệu kì của tạo hóa. Cho dù là cuộc gặp gỡ của một người trần mắt thịt, các quan cai quản nhân gian cũng chẳng có cách nào lý giải.

Tuyết Hồ kinh ngạc trước những gì đang nhìn thấy trước mắt.

Một con vật bốn chân có bộ lông trắng muốt, chỉ đang nằm cuộn tròn cũng tỏa ra vẻ vô cùng uy nghi, cao quý. Nó cũng lặng lẽ nhìn thẳng nàng hồi lâu, dường như cũng hiểu rất rõ một chiến thuật trong binh pháp của con người, rằng địch bất động ta bất động. Tuyết Hồ tuy có chút học thức, điều này không phải nàng không hiểu được, thế nhưng chỉ trách năng lực có hạn, hiểu tới làm là hai chuyện hoàn toàn khác hẳn nhau, không phải chỉ cần có ý là có thể thực hiện được.

Nàng là người trước tiên rời khỏi tình trạng hóa đá bất động. Chẳng biết bằng sức lực và lòng dũng cảm tới từ đâu, hai chân lại không cần tới sự chỉ huy của bộ não để tiến lên phía trước. Cho tới khi mũi giày thêu cánh nhận đỏ rực của nàng chạm tới một nhánh rễ cây ngay sát mặt lỗ hồng, con vật kì lạ kia vẫn đăm đăm bất động nhìn nàng như cũ.

Tuyết Hồ thậm chí còn ngửi được một mùi hương rất lạ từ không gian nhỏ hẹp kia truyền ra. Mùi hương nhạt, lạnh. Phảng phất như ẩn giấu hương hoa, lại phảng phất như có một mùi vị tươi mát của nước, chen lẫn vị se se của gỗ rừng. Nhất thời đầu óc nàng chưa thể lí giải nổi mùi hương đang lan tràn vào khoang mũi của mình, nhưng có một điều nàng nhận ra rất rõ. Đây nhất định là một con vật sạch sẽ, chăm tắm rửa nhất mà nàng từng biết!

Một tia sáng vừa lóe lên trong đầu, Tuyết Hồ đột nhiên bật cười, vội vã xoay người lại hét lớn:

- Cha ơi... mọi người mau lại đây!

Con vật điềm tĩnh kia dường như bị thanh âm vốn lạnh lạnh bởi hét to mà càng trở nên chói tai này dọa tới. Bốn chân hơi co lại rồi từ từ đứng thẳng dậy, cái đầu đầy lông mềm mại thẳng hướng cửa động lộ tới. Ánh nhìn trong hai mắt đen sắc hiếm có của một loài động vật càng tỏa ra lạnh lẽo.

Tuyết Hồ có vẻ không nhận ra những sự biến chuyển này, nàng vẫn đang mãi miết vẫy tay gọi những bóng người đang dần tới gần. Nhưng trong phút chốc vừa quay lại, toàn thân nàng bị dọa giật nảy lên.

Mặt đối mặt, mắt đối mắt.

“Thì ra một con vật cũng có thể có ánh nhìn đáng sợ đến thế!”

Nhưng giống như một sợi dây nào đó trong đầu đã ở vào tình trạng không thể khôi phục, Tuyết Hồ không hề tỏ ra sợ hãi. Hay nói đúng hơn, một kẻ không hiểu biết thì sẽ chẳng sợ gì hết!

Chỉ trong khoảnh khắc đủ để uống vài ngụm trà, toàn bộ những người có mặt trong chuyến đi ngày hôm nay ngoại trừ Tuyết Liên đều xuất hiện. Có điều khác ở chỗ, không giống như Tuyết Hồ, bọn họ đều là người từng trải, đều đủ hiểu biết, vì vậy biểu hiện đầu tiên lúc nhìn thấy con thú này chính là sợ hãi...

Con thú trong hốc cây dường như nhận ra mối đe dọa, nhe hàm răng trắng toát sắc nhọn ra, giữa hai hàm răng đang nghiền chặt phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ. Bởi hiệu ứng âm thanh của hốc cây mà càng trở nên vang vọng, tạo ra một tiếng động rất có sức dọa người.

Quản gia là người có phản ứng nhanh nhất, lão vội vã lùi lại hai bước, giọng nói vì sợ hãi mà hơi run run, dùng một âm lượng chỉ đủ hai người nghe thốt lên:

- Lão gia, mau tránh xa ra. Đó... đó... hình như là một con sư tử...

Đặng Nguyên trong một thoáng ngẩn người bị tiếng gọi này lay tỉnh. Ông nhanh tay kéo Tuyết Hồ cùng lùi lại, khuôn mặt thoát cái trắng bệch, thấp giọng lầm bầm:

- Tuyết Nhỏ, con tìm ra thứ gì thế này...

Xét về tương quan lực lượng mà nói, tuy rằng phía bên này người đông nhưng lại yếu sức. Một mình con sư tử trắng kia xem ra cũng có thể chiếm được thế mạnh hơn.

Nhưng không chỉ Tuyết Hồ, mọi người đứng xung quanh đều có thể nhận ra, nó không hề có ý định tấn công. Đó dường như chỉ là một điểm thêm vào vô vàn những điều kì lạ của con sư tử điềm tĩnh trước mắt này mà thôi.

Đặng Nguyên lặng lẽ kéo tay con gái ý định rời khỏi, quản gia cùng hai hộ vệ đã sẵn sàng bám sát theo lưng. Thế nhưng người đáng lẽ phải là kẻ sợ hãi nhất lại vẫn cố chấp đứng lại, cánh tay bị cha kéo đi cương quyết kéo ngược trở lại.

Nàng nói, giọng nài nỉ:

- Cha... đem con sư tử này về nuôi được không?

Đặng Nguyên thoáng trầm ngâm. Lão quản gia run rẩy hỏi khê:

- Cô hai... cô... đang nói gì vậy?

Thế nhưng lại thấy người có quyền quyết định lớn nhất ở đó lên tiếng, nhất thời khiến mọi người có mặt đều khó hiểu:

- Mấy cậu nghĩ cách thử. Nếu có thể thì bắt về đi!

Ngay cả Tuyết Hồ vốn là người đầu tiên đề ra ý tưởng cũng giật mình trước thay đổi của cha nàng. Nhưng chỉ trong chớp lát đã kịp thích ứng, hào hứng cười nói:

- Vậy coi như quà sinh nhật tháng sau của con được không ạ?

Mọi người hơi choáng váng, gọi thứ như thế này là quà sinh nhật dường như có chút...

Chỉ thấy Đặng Nguyên thoải mái phát tay áo nói:

- Đã đem về nuôi ở nhà thì dùng riêng làm sao được, con thích thì cứ coi là thế đi!

Thật ra mà nói, Đặng Nguyên vốn là người kinh doanh, tuổi tác hiện tại cũng đã lớn nên suy nghĩ luôn thấu đáo. Thế nhưng xét cho cùng vẫn không thể tránh khỏi căn bệnh dễ mắc của nhà giàu, đó là thích khoe của. Nuôi một con sư tử trong nhà, rõ ràng là gia thế phải tầm cỡ thế nào mới nuôi được? Đừng thấy con sư tử này là bất không về, để bắt được tất phải dùng tới sức, của không đơn giản. Hơn nữa, một con sư tử cũng đâu giống như một con chó, con mèo mà người ta vẫn thường nuôi? Oai phong như vậy, khiến cho người chủ nuôi nó cũng oai theo.

Con sư tử dường như cũng hiểu được chuyện gì sắp xảy ra, hai chân trước hơi nhún xuống, hàm răng sắc nhọn cắn chặt nhe ra, lộ ra đáng vẻ sẵn mồi đích thực. Chẳng qua lúc trước bọn họ cố chấp đứng quây lại quanh hốc cây không để cho nó một đường lui, nếu không cũng chẳng phải chờ tới bây giờ phải chịu cảnh đuổi bắt.

Chỉ có thể trách bản thân nó vốn không phải là một con sư tử tấn công người...

Đã quá giờ thân, ngoài trời chỉ còn lác đác vài tia nắng muộn nhọt nhạt.

Trong xe ngựa lúc này, một khung cảnh cũng có thể coi là yên ả...

Đặng Nguyên nhắm mắt dựa đầu vào thành xe, vẻ mặt tương đối hài lòng. Con gái lớn Tuyết Liên sắc mặt lộ ra chút sợ hãi, ánh mắt liếc nhìn em gái một lát, đoạn lại lo lắng liếc nhìn về chiếc cũi sắt hiện ra trước ô cửa sổ. Có lẽ Tuyết Hồ là người vừa ý nhất, đem rèm cửa buộc hẳn lên, cả đoạn đường đi suốt cả nửa canh giờ chỉ lặng lẽ ngắm nghía con vật nằm trong lồng sắt, mặt đầy hứng thú.

Cuộc săn bắt diễn ra dễ dàng hơn cả trong tưởng tượng của nàng. Chẳng qua cũng chỉ tốn hơn một tuần hương mà thôi, chưa kể thời gian chính vẫn là lúc đi tìm kiếm cho nó một chiếc lồng sắt để giữ mang về. Người làm phải đánh xe xuống hết cả con dốc mới tìm được về một chiếc lồng sắt nhỏ vốn để làm chuồng chó, trong hoàn cảnh khó khăn hiện thời quả thực cũng chẳng còn cách nào khác hơn.

Chỉ trong nháy mắt sau khi Đặng Nguyên vung tay áo chấp nhận, con sư tử trắng đã trúng phải một mũi tiêu tẩm mê dược của hộ vệ. Nó rít lên một tiếng, song cũng không có phản ứng gì dữ dội, lại qua mấy khắc ngã sục xuống, cho tới tận bây giờ vẫn chưa hề tỉnh lại.

Vì vậy mới nói, cho dù là đi chơi cũng rất cần thiết phải đem theo hộ vệ...

Chuyện sau một chuyến lên núi dạo chơi lại đem về một con thú nuôi, hơn nữa con thú nuôi ấy lại là sư tử dường như có chút khó chấp nhận.

Sau khi cánh cổng nhà rộng mở, từ người gác cổng cho tới bà Thị Giang từ trong nhà đi ra đón người đều tròn mắt sợ hãi. Tuyết Hồ vui vẻ phấn chấn, cười bám tay mẹ nói nhỏ:

- Mẹ ơi, bây giờ nó còn đang bất tỉnh. Đó là mẹ còn chưa được nhìn thấy lúc oai phong nhất đấy!

Bà Thị Giang mặt khểnh lại, run lên một cái.

Mấy người làm trong nhà rút cuộc không giúp ích được gì, bởi vì quá sợ hãi nên đừng nói là lại gần, ngay cả đứng cách tới ba bước chân cũng chẳng dám. Vì vậy công việc dời nhà cho con sư tử trắng đẹp đẽ quý giá lại phải nhờ tới tay mấy hộ vệ trong nhà. Bọn họ tìm được trong nhà kho một cái chuồng sắt rất lớn, theo ý lão gia đặt ở sát với sảnh chính, chỗ sân có mái che rất rộng.

Đợi tới khi con sư tử trắng tỉnh lại, trời đã tối hẳn. Bên dưới mái hiên, mấy ô đèn đều đã được thắp sáng trưng. Có chút ngoài mong đợi, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó lại chính là cô gái phiền phức khi trước.

Nó chán nản nằm im một chỗ, ngay cả một cọng lông cũng chẳng buồn động đậy. Nhưng đáng về thờ ơ như vậy cũng chẳng thể duy trì được lâu, nó muốn nằm yên tĩnh nhưng người kia thì không chịu, cô chấp ở bên cạnh chuồng gọi liên tục mấy lần:

- Chân! Chân!...

Đó là cái tên nàng phải khổ sở suy nghĩ suốt cả buổi tối mới có thể nghĩ ra. Nhìn xem, bộ lông trắng muốt mượt mà, hai mắt sáng rực lấp lánh... Ngoài trừ cái tên Chân này chẳng còn tên nào có thể xứng đáng với nó!

Chân đối với cái tên mới bị người ta đặt cho này, chỉ có thể tóm lại ở một câu. Đó là chán càng thêm chán.

Nó sống không biết đã bao nhiêu năm, thật chưa từng tưởng tượng ra cũng có ngày sa cơ lỡ vận tới bước này. Nhìn cô gái liễu lĩnh ngang ngược kia đang luôn miệng gọi người làm mang thức ăn lại cho nó, từ tận sâu trong lồng ngực trào lên tức giận.

Phải, đã lâu như vậy rồi chưa từng trải qua nhiều cảm xúc mãnh liệt tới vậy...

Tuyết Hồ ngồi nhích sang một bên, hào hứng nhìn hộ vệ trong nhà đưa vào trong chuồng sắt cả một con gà được vặt lông nhẵn nhụi béo mạp, hai mắt chăm chú theo dõi phản ứng của Chân. Thế nhưng con sư tử nuôi của nàng không những không tỏ vẻ muốn ăn, mà còn nhắm hai mắt lại không phát ra một tiếng, đứng đung quay đầu vào góc tường phía trong.

Nàng bần thần nhìn biểu hiện của nó, trong lòng bần thần suy nghĩ rất nhiều điều. Chẳng lẽ Chân của nàng lại không thích thịt gà?

Tuyết Hồ nghiêng đầu mím môi, một lát sau nhoèn miệng cười gọi nhỏ:

- Em gái ơi, mau ăn đi!

Người làm còn đang đứng bên cạnh nghe vậy cũng choáng váng nghiêng ngả.

Chân gục đầu vào giữa hai chân. Lúc này ngay cả đường nét trên khuôn mặt của nó cũng chẳng thể nhìn rõ được nữa.

Tuyết Hồ ngơ ngác, chẳng lẽ cách nói chuyện của nàng khó nghe tới vậy?

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy liền chạy ra xem thử, con gà béo mập thế nhưng vẫn còn nguyên! Chân của nàng hình như ngay cả tư thế còn chưa hề thay đổi...

Tuyết Hồ tức tốc sai hộ vệ đem tới thịt lợn nạc tươi sống, lại đổi qua thịt bò thăn đỏ ngon miệng, lại đổi tới ngan, ngỗng... Thế nhưng Chân vẫn chẳng buồn động đậy.

Nàng tá hỏa, đã ba ngày rồi thú nuôi của nàng chẳng ăn gì, như vậy không phải sẽ chết hay sao...

Đặng Nguyên cũng đầy lo lắng muốn mời một thầy lang về xem bệnh cho Chân. Người làm trong nhà chạy cả dọc trấn, trả tiền cao tới đâu người ta cũng vừa bước qua cửa nhà đều hoảng hốt trả tiền bỏ chạy. Rốt cuộc phải lặn lội chạy lên tới đạo trên mới tìm được một người có ít hiểu biết về động vật chịu giúp, người này vốn ngày trước sống bằng nghề hoạn chó...

Tuy bị Tuyết Hồ phản đối kịch liệt, song vì an toàn tính mạng cho người tới khám bệnh gan dạ và mọi người, Chân vẫn bị hạ thuốc mê.

Nàng ngồi bên cạnh vờ tay vuốt nhẹ lớp lông trên đầu thú cưng, hai mắt chăm chăm quan sát động tĩnh của người mới vừa tới. Khám chữa cả nửa ngày, hầu như chẳng thu được tí kết quả nào, điểm nổi bật đáng để nói nhất chính là, ông ta khẳng định Chân kỳ thực là một con sư tử đực!

Trước ánh mắt không tin tưởng của Tuyết Hồ và lời lẽ lý luận hùng hồn của lão quản gia, ông ta phải đặt cược cả kinh nghiệm hai mươi năm hoạn chó để làm bằng chứng cho lời nói của mình.

Cuối cùng, thì ra Chân lại là đực?

Tuyết Hồ có chút trì trệ đối với tin tức vừa nhận được. Thói quen mới được hình thành ba ngày đã phải bỏ rồi, Chân không còn là em gái đực nữa...

Nàng vẫn cố chấp kiên trì hỏi lại một lần:

- Ông chắc chắn nó là đực?

Lão uốn ngực ngẩng đầu giọng chắc nịch:

- Chắc chắn!

- Thế nhưng quản gia nhà tôi nói, sư tử đực thì phải có bờm. Vì sao Chân không có?

Băn khoăn mất một lúc, nàng lại thấp giọng tự hỏi:

- Là sư tử đực nhưng không có bờm. Nói như vậy thì cũng giống như nam mà không có...

- Cô chủ!

Tuyết Hồ bị dọa giật nảy mình.

- Cô đang nói gì vậy?

Nàng chớp chớp mắt, mơ hồ trả lời:

- Không phải sao, cũng giống như đàn ông mà không có râu. Chẳng phải cũng là chuyện không quá khó hiểu hay sao?

Quản gia, người khám bệnh cho Chân cùng toàn bộ hộ vệ có mặt tại hiện trường đều nghẹn họng im bất. Tuyết Hồ nhìn về mặt quần bách của quản gia, khó hiểu hỏi nhỏ:

- Ấy quản gia, sao mặt ông đột nhiên đỏ vậy?

- ...

- A, xin lỗi, xin lỗi. Tôi quả thực không nhớ ra ông cũng không có râu mà!

Xung quanh đồng loạt vang lên những tiếng hít thở ai oán. Tuyết Hồ buồn rầu phát hiện, ngoại trừ người khám bệnh cho Chân đang vuốt râu cười ha hả, toàn bộ những người còn lại hình như đều không có râu...

Sự kiện Chân đột nhiên chuyển thành sư tử đực không quá sức gây chấn động. Chẳng qua bây giờ không thể gọi là em gái đực nữa, đành phải chuyển thành gọi tên vậy thôi.

Lúc Tuyết Hồ ngồi ở cổng chuông vui vẻ gọi gọi vào trong chuông mấy tiếng Chân, Chân liên tục cũng là lúc cả nhà ba người đang đi qua. Đặng Nguyên tò mò hỏi nhỏ:

- Con gọi nó là Chân sao? To như vậy, chẳng có điểm nào giống bàn chân cả!

Nàng ngẩng đầu, giận dỗi kêu lên:

- Cha ơi, không phải là bàn chân!

- Vậy là chân thực sao?

Tuyết Liên ở bên cạnh lên tiếng khiến nàng gật đầu như giả vờ, miệng toét ra cười:

- Đúng rồi đúng rồi! Nó chính là báu vật chân thực nhất trên đời!

Đặng Nguyên nghe thấy vậy thì chẹp chẹp lắc đầu, bà Thị Giang hồ hững không đáp, chỉ có Tuyết Liên vui vẻ cười với em gái.

Vấn đề hiện tại vẫn là Chân còn chưa chịu ăn uống.

Tuyết Hồ suốt cả một buổi chiều ngày thứ tư ngồi lì trước cửa chuồng sư tử, hai mắt mở to suy nghĩ. Còn phía bên trong, dường như Chân cũng đang thực sự mệt mỏi, cả người cuộn tròn thành một cục bông trắng muốt, ngay cả mí mắt cũng đang khép chặt. Nếu không phải vẫn nhìn thấy thân hình nó khe khẽ rung động, Tuyết Hồ có lẽ sẽ tưởng rằng nó đã chết đói mất rồi.

Tuyết Hồ lặng lẽ trở về phòng ăn, lại lặng lẽ nhắc đĩa gấp vài gấp. Đặng Nguyên thấy vậy cũng chỉ thờ dài, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng cũng nói:

- Xem ra con vật kỳ lạ này khó mà nuôi nổi. Đã như vậy, ngày mai chắc phải đem trả lại chỗ cũ thôi.

Hứng thú nhất thời lại không lường trước được hậu quả. Đặng Nguyên hơi hối hận, một con dã thú làm sao có thể dễ dàng nuôi ở nhà được cơ chứ? Ông đã suy nghĩ đơn giản quá rồi.

Tuyết Hồ cảm thấy xoay tròn trong bát com, chẳng phải quản gia nói sư tử thích ăn những thứ thịt sống tươi ngon sao? Chân của nàng chẳng lẽ phải chịu chết đói?

Cô độc như vậy, ngay cả một con vật cũng chẳng muốn sống cùng nàng...

Tuyết Hồ vươn tay gấp một miếng rau, đôi đũa trên không trung bất chợt dừng lại. Nàng ngẩn người như nhớ ra điều gì, hai mắt vụt sáng gọi người làm đem tới một bát tô đựng com, sau lại tự tay gấp vào rất nhiều loại rau, trên bàn có gì gấp vào thứ đó. Chỉ sau một thoáng im lặng, bát tô com đã đầy ngập đồ ăn.

Tuyết Hồ vui vẻ cầm bát chạy ra ngoài, để lại một bàn ba người sững sờ khó hiểu.

Đặng Nguyên nhìn mấy đĩa rau vơi hết quá nửa trên bàn, hừ một tiếng:

- Con bé này thật không biết nghĩ cái gì.

- Thôi cứ để kệ nó. Ông dùng com đi. Tuyết Lớn, con cũng ăn đi!

Bà Thị Giang nhẹ giọng khuyên nhủ, một bàn ba người lại lặng lẽ dùng com, giống như mấy chuyện kì quặc vừa rồi của Tuyết Hồ còn chưa từng xảy ra.

Tuyết Hồ chạy ra ngoài tìm một hộ vệ, nhờ người đó đem đồ ăn vào trong chuồng cho Chân. Sau lại nấp ở một góc tối trong sảnh đồ mắt nhìn ra chõu đợi. Chân trong suốt lúc hộ vệ mang com tới đều không có phản ứng gì. Đã qua cả tuần hương, tảng đá trong lòng nàng càng lúc càng nặng trĩu, rốt cuộc lại thấy cơ thể nó động đậy.

Dưới ánh sáng vàng vàng đỏ đỏ của mấy ngọn đèn treo trước sân, nàng nhìn thấy cục bông trắng tròn trĩnh đang từ từ được kéo dần ra. Từ phía này Tuyết Hồ đã có thể nhìn thấy cái đầu mượt mà của nó, hai mắt sáng rực cùng cánh mũi đang khe khẽ hít vào.

Khoảnh khắc dài tựa cả ngàn năm, rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy Chân chịu ăn com!

Chân của nàng, hoá ra lại là một con sư tử thích chạy tịnh.

Sự kiện Chân chịu ăn uống đem lại một luồng gió mới cho nhà họ Đặng.

Ngoại trừ Đặng Nguyên và Tuyết Hồ là hai người vui vẻ nhất, những người còn lại trong nhà cũng nhẹ nhõm vì không phải hằng ngày trông thấy vẻ mặt cáu kỉnh của hai vị chủ lớn trong nhà, càng không phải tiếp tục chịu đựng tính khí khó chịu lại đang bức bối của cô hai nữa.

Tuyết Hồ mỗi ngày đều ngồi bên cửa chuồng ngắm Chân ăn com. Theo như nàng thấy, hình như Chân hơi gầy, vì vậy trong bát com ngày hôm nay nàng đã lên cho vào một ít thịt. Mẹ nàng chẳng phải vẫn nói phải ăn nhiều thịt thì mới béo được hay sao?

Mỗi bữa lượng thịt lại nhiều dần, nàng rốt cuộc phát hiện ra Chân kì thực không phải ăn uống chay tịnh, mà nó là một con sư tử chỉ ăn đồ chín. Hơn nữa còn là một con sư tử chỉ ăn đồ chín có đáng ăn tuyệt đẹp!

Cho tới ngày thứ ba Chân chịu ăn cơm, cũng là ngày thứ bảy Chân tới nhà họ Đặng, toàn bộ cả gia đình, quần gia cho tới đám người làm, nha hoàn đều chứng kiến một cảnh tượng đáng sợ. Bọn họ thể nhưng lại nhìn thấy, cô hai nhà bọn họ chạy vào trong chuồng sắt!

Dáng vẻ Chân vẫn mệt mỏi ỉ rĩ như thường ngày, chỉ nằm im lìm một góc không động đậy. Tuyết Hồ ngồi ngoài cửa chuồng gọi mãi không được, ngấm nghĩa bộ lông mềm mịn của nó càng sinh ra ngứa ngáy khó tả. Vì vậy bây giờ mới có thể xuất hiện cảnh tượng nàng ngồi xỏm trong chuồng sắt, một tay vuốt ve đám lông trên người Chân, từ đầu dọc xuống cổ rồi xuống thân, gần như chẳng chịu bỏ sót một chỗ nào.

Thoạt đầu Chân hình như tỏ ý phản đối, cái đầu động đậy trốn tránh bàn tay nàng. Thế nhưng phản ứng ấy của nó rốt cuộc chỉ đổi lại trạng thái càng phản kích của Tuyết Hồ. “Nó rốt cuộc cũng chịu động đây!”

Bà Thị Giang hoảng sợ nhìn con gái, vì sợ kinh động tới con mãnh thú mà chỉ dám gọi nho nhỏ:

- Tuyết Nhỏ, mau ra đây! Con làm cái gì vậy?

- Mẹ ơi, Chân rất hiền mà!

Tuyết Hồ thần nhiên nhoen miệng cười, cổ chấp ngồi trong chuồng vuốt ve quả cầu lông trắng.

Thế nhưng trên đời này làm gì có chuyện đáng sợ nhất, chỉ có chuyện đáng sợ hơn mà thôi!

Ngày thứ mười, người làm trong nhà càng vô cùng hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng cô hai nhà bọn họ lồi lồi kéo kéo con sư tử trắng ra khỏi chuồng, trong miệng còn vừa thở dốc vừa lăm bằm:

- Chân ra ngoài chơi nào! Em cứ nằm ỉ như vậy nhất định sẽ có ngày chảy xệ, chảy xệ rồi đáng người sẽ không cần đối, không cần đối thì làm sao mà đẹp như trước được?

Con sư tử to như vậy, bằng một mình sức lực vốn vẫn yếu ớt của nàng thì quả thực chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Tuyết Hồ hơi mệt, tạm dừng tay lau mồ hôi, khuôn mặt trắng xanh càng nhợt nhạt như thiếu máu, mồ hôi lấm tấm trên trán, làm ướt nhẹp cả mấy sợi tóc mai. Nàng liếm liếm khoe môi khô khốc, ngẩng đầu nheo mắt nhìn ánh sáng mặt trời, cổ chấp níu kéo:

- Chân, em nhìn xem trời nắng đẹp như vậy còn không chịu theo chị ra ngoài sưởi nắng, không phải quá lãng phí hay sao?

Nói xong lại thở hồng hộc vòng cả hay tay ôm chặt phần cổ của con sư tử trắng, lấy hết sức bình sinh kéo nó ra ngoài.

Bà Thị Giang chỉ dám từ xa đứng nhìn, khuôn mặt chán nản lắc đầu bỏ đi. Đứa con gái này đừng cảm hay là chẳng biết sợ là gì, bà cũng chẳng thể hiểu rõ. Đứng vậy, ngay từ lúc mới sinh ra ngay cả một người làm mẹ như bà đã chẳng thể hiểu rõ suy nghĩ, tính tình của nó.

Tuyết Hồ lồi lồi kéo kéo hết nửa ngày. Sức lực chỉ có càng lúc càng yếu, thế nhưng cuối cùng Chân cũng chịu ra ngoài, có lẽ chủ yếu là bởi vì phiền mà không chịu nổi.

Tuyết Hồ vui vẻ vì thực hiện được mục đích, nắm một đám lông trên cổ của Chân dẫn nó đi dọc theo vườn hoa trong nhà. Lớp lông trắng mịn của nó dưới ánh nắng mặt trời càng giống như tỏa ra những tia sáng dị ảo, lấp lánh như bạch ngọc. Nàng nhìn không rời mắt, khoe môi thấp thoáng nụ cười.

Có lẽ cô hai nhà họ Đặng chưa bao giờ tươi tắn như vậy!

Cảnh tượng một người một sư tử kéo dài như vậy suốt mấy ngày. Cho tới ngày thứ mười lăm, nửa tháng sau khi Chân tới nhà, tất cả mọi người đều đã quen với sự xuất hiện của một con sư tử lông trắng đẹp để hiển lành. Cái lồng sắt to lớn khi trước cũng đã bị cất vào kho từ khi nào. Bây giờ, ngay cả người vốn rụt rè e lệ như con gái lớn cũng đã hoàn toàn quen với sự xuất hiện của Chân, thậm chí còn có lúc người làm trong nhà nhìn thấy nàng cũng vuốt ve nó giống như một con vật nuôi thông thường.

Chân dường như đang dần thích nghi với cuộc sống mới. Ban đêm nằm trong sảnh chính hai mắt lờ mờ ngủ, ban ngày đi dạo trong vườn hoa, ăn những món ăn giống như của con người, đi lại tự do trong nhà giống như một con người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Khách quý

Ngày mùng hai đầu tháng, nghe nói là ngày hoàng đạo. Điều gì tốt thì chưa biết, chỉ thấy đất trời quả thực sáng sủa đẹp đẽ hơn thường. Chẳng qua bởi vì mới trải qua mười ngày liên mưa phùn rả rích mà thôi, hiếm hoi lắm mới có thể thấy được nắng sớm như lúc này.

Vào một ngày đẹp trời như vậy, Tuyết Hồ đột nhiên cảm thấy có điều gì đó sắp thay đổi. Linh cảm ư? Có lẽ chỉ là một loại cảm giác ăn sâu vào tiềm thức, chỉ cần vạn vật đổi thay, tâm hồn cũng sẽ có điều biến đổi.

Nàng ra khỏi phòng, đón những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu lên người, cảm nhận gió thoảng xoa nhẹ trên khuôn mặt, khoan khoái thảnh thơi, chắc hôm nay biểu hiện của Chân với nàng sẽ thay đổi chăng?

Chân ở nhà họ Đặng đã được một tháng.

Người ta chẳng nói lâu ngày sinh tình, hay lửa gần rơm lâu ngày cũng bén hay sao? Thế nhưng nàng và Chân mỗi ngày đều ở cạnh nhau, mỗi ngày đều vuốt ve thủ thi cả vạn điều. Từ trước tới nay nàng chưa từng đối tốt với ai như vậy, ngày ngày cười nói, ngày ngày yêu chiều. Nếu như nàng thực sự là mồi lửa, có lẽ bộ lông trắng muốt kia của Chân ngày từ nửa tháng trước đã cháy rụi thành than rồi!

Chân quả thực là một con sư tử khác thường lại kiêu ngạo.

Tuyết Hồ mỗi ngày đều sai người đem tới cho nó bao nhiêu là đồ ngon. Nhưng ngay cả một ánh mắt nó cũng chưa từng cho nàng. Thật đáng giận, mỗi ngày đều coi như chẳng hề có nàng!

Tuyết Hồ kéo cổ nó đi dạo, nó sẽ tìm cách lảng tránh. Ngoạ đầu ngoạ cổ hồi lâu, cho dù nàng cố sức bám dai tới đâu cũng đều bị nó đánh trượt. Những lúc ngồi bên cạnh ngắm nó sưởi nắng, nàng ra sức vuốt ve thủ thi đều bị nó nhắm mắt làm ngơ, ngay cả nắm chặt tai nó lôi kéo cũng đều vô nghĩa.

Chân của nàng thật đáng ghét, đúng là một con sư tử không biết điều!

Băng qua hai gian nhà cộng một cái sân lớn, Tuyết Hồ cũng tới được sảnh chính. Nắng đầu ngày chỉ vàng nhạt, sáng sủa nhưng không chói mắt. Tầm nhìn của nàng rất nhanh tới được điểm đỗ. Hai mắt lóe sáng, giọng nói lanh lảnh vang lên giữa buổi sáng yên tĩnh:

- Chân, lười nhác như vậy, bây giờ vẫn còn ngủ sao?

Bộ lông trắng tinh của nó khẽ rung động, hai mắt nhắm nghiền sau một thoáng nặng nề mở ra. Nó thản nhiên vươn mắt về một nơi cách xa tiếng động, cho tới khi bóng người nhanh nhẹn tới gần, lặng lẽ đứng dậy bước từng bước chậm chạp đi về phía vườn hoa.

Tuyết Hồ giận dữ giậm mạnh chân xuống thêm đá, hừ mạnh một tiếng chẳng nói được lời nào. Linh cảm cái gì, đều là vợ vãn vô nghĩa!

Nàng nhìn theo cái dáng lững thững càng lúc càng xa trước mắt, vươn chân đá bay mấy sợi lông còn sót rụng trên hiên nhà. Nhưng mấy sợi lông trắng cũng ngang bướng như chủ nhân của nó, bị nàng đá vài cái chỉ lặng lẽ bay lên, trong phút chốc lại đậu xuống chân nàng, bám chắc dai dẳng như khiêu khích.

- Chân, đứng lại!

Giọng nói vì giận dữ càng cao lên mấy nấc. Cái bóng trắng kia vẫn không hề dừng lại, ngoạ đầu ở một lối rẽ sắp sửa khuất hẳn sau mấy tán cây. Chính vào lúc ấy, Tuyết Hồ cầm lên một viên đá lớn cỡ lòng bàn tay, tức giận ném thẳng về phía cục bông tròn trắng di động.

Có lẽ bởi vì một sự hấp dẫn kì lạ nào đó giữa bộ lông của Chân và viên đá, một kẻ bách phát bách trượt như Tuyết Hồ thế nhưng vào ngày hôm nay từ khoảng cách của cả hai chục bước chân lại có thể ném trúng mục tiêu một cách chuẩn xác.

Viên đá không nhỏ, lại từ một phía xa với lực lớn ném lại, đập mạnh một tiếng vào phần ngang bụng của Chân rồi rơi xuống đất. Tuyết Hồ nhìn theo một màn vừa rồi, mồm miệng đều há hốc. Nửa vì ngạc nhiên nửa vì sợ hãi. Ngạc nhiên vì tại sao mình đột nhiên lại có khả năng ném trúng. Sợ hãi bởi vì ngay lúc viên đá kia chạm vào tới bộ lông mềm mại như nhung của Chân, cả người Tuyết Hồ đồng thời cũng run lên. Xoa lớp da gà đang nổi lên rõ trên cánh tay, nàng dường như cũng cảm nhận được cảm giác đau đớn ấy. Tuyết Hồ thậm chí còn nảy sinh một ảo giác, rằng phần thịt trên người Chân cũng vì phát ném ấy mà lún xuống một miếng.

Ngay sau một khắc sợ hãi ấy, khi mà viên đá chỉ vừa kịp rơi xuống đất, Tuyết Hồ đã hối hận rồi!

Nàng nheo mắt mũi lại xót xa, nhưng lòng tự tôn cao vời vợi của một tiểu thư quen thói chiều chuộng khiến cho nàng không mở miệng. Nhưng cũng chính vào lúc ấy, Chân lại có phản ứng.

Trước giờ không phải vẫn chê trách nó quá thờ ơ hờ hững hay sao? Giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng biết cách để buộc nó phải phản ứng lại. Nhưng cách thức phản ứng ấy, liệu nàng có còn muốn thấy lần thứ hai nữa hay không?

Tuyết Hồ lần đầu tiên hiểu được, thì ra một loài động vật như Chân cũng có khả năng bộc lộ cảm xúc, hơn nữa còn bộc lộ một cách rất mãnh liệt.

Từ góc rẽ phía xa, nó quay cái đầu tròn lại nhìn thẳng về phía nàng. Tuyết Hồ bất giác rung mình, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng.

Mắt nàng đón nhận ánh mắt của Chân. Hai mắt vốn đen tròn sáng rực phát ra một tia sắc bén tới rợn người, ẩn chứa trong đó dường như còn có sự tức giận cùng hung dữ.

Nó đứng lặng như vậy, chỉ dùng một cái ngoái đầu, một ánh mắt để nhìn nàng. Thế nhưng Tuyết Hồ cảm thấy, giống như trên cánh tay mình đang có một hàm răng trắng ớn sặc bên đang cắn xuống, làm rách da, cắm sâu vào thịt như một mũi dùi sắc nhọn. Cánh tay nàng bất giác cảm nhận được đau đớn, truyền tới toàn thân, da mặt và ngay cả tròng mắt. Ánh mắt kia dường như cũng đang thiêu đốt tròng mắt nàng.

Chỉ trong thời gian của ba số đếm, Chân quay đầu bỏ đi, từng bước vẫn chậm rãi ẻo oải như chưa từng có chuyện vừa mới xảy ra. Cho tới tận khi cái đuôi dài khuất dạng sau lùm cây, Tuyết Hồ vẫn chưa thể tìm lại được bản thân mình.

Giống như một người trí não kém phát triển chậm phản ứng với mọi tác động xung quanh, khi mà trước mắt đã chẳng còn bất cứ một bóng dáng nào, Tuyết Hồ mới hét lên một tiếng thật to tức giận:

- Chân!

Nhưng trả lời nàng lại là một giọng nói dịu dàng pha lẫn trách móc quen thuộc:

- Tuyết Nhỏ, mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi. Con gái phải dịu dàng nhỏ nhẹ chứ! Con xem như chị con, có phải ai nhìn cũng yêu thích không?

Tuyết Hồ thoáng sững lại, vẻ bức bối trên mặt mờ đi. Hai đầu mày nhú chặt, hàng mi mỏng che đi thần sắc trong đôi mắt. Nàng luồn tay vào gấu áo, giọng ngừng nguẩy:

- Mẹ, nhà mình có chị hiền dịu thực nữ là đủ rồi! Con cho dù có cố thì cũng làm sao được.

- Con...

Bà Thị Giang thờ dãi không nói thêm được gì. Đặng Nguyên chỉ cười, thoải mái khoát tay một cái:

- Thôi, nghe mẹ. Cố được tí nào hay tí ấy.

Dừng một lát, cúi đầu ngắm nghía con gái một lát rồi khẽ lắc đầu:

- Lát nhà có khách quý tới chơi, con về phòng thay lại bộ quần áo đẹp đi.

Tuyết Hồ thờ dãi, giọng hơi buồn:

- Ai vậy cha?

Đặng Nguyên cười, vẻ thỏa mãn hiện rõ lên cả khuôn mặt:

- Một mối tốt từ tận kinh thành. Chắc là có ý với chị con đấy, nhà mình cũng khéo léo một chút.

Dứt câu liền cười dài mấy tiếng.

Tuyết Hồ ngẩng đầu, vẻ mặt buồn bã. Vốn định hỏi “Có liên quan gì tới con mà phải mặc đẹp?”, nhưng bởi nhìn thấy vẻ phấn khởi chờ mong của cả hai cha mẹ thì đành nhin lại, ầm ầm dạ một tiếng rồi quay người trở về phòng.

Sánh chính tới phòng ngủ, phòng ngủ tới sảnh chính. Mỗi lần là một trăm mười chín bước chân. Con đường quen thuộc nhất trong đời, thế nhưng hôm nay sao đã đếm tới một trăm hai mươi lăm mà vẫn còn chưa tới nơi?

Tuyết Hồ lặng lẽ đóng cửa phòng. Ánh nắng vàng nhạt hiếm hoi sau cả mười ngày mưa phùn ẩm ướt đều âm thầm rơi lại một phía xa. Sau cánh cửa gỗ, tất cả chỉ còn là một sắc màu tối tăm.

Nàng hậm hực nghĩ, biết thế đã chẳng dậy sớm làm gì. Ai bảo tại quán gia ngày hôm qua nói với nàng mồng hai là ngày đẹp! Vốn muốn tìm Chân cải thiện mối quan hệ, thế nhưng ngay cả một cái đuôi còn chẳng để nàng động vào, tâm trạng còn càng trở nên ủ dột.

Ngày mai nhất định lấy kéo cắt bộ áo khoác ngoài của quán gia, nàng hỏi thì hỏi, cần gì phải trả lời kia chứ!

Cũng lúc ấy, lão quán gia đang đứng nhập gạo ở bên ngoài, bị gió thổi qua hắt xì một tiếng. Ài, trời vừa mới nắng mà gió đã lạnh, lát về phải mặc thêm bộ áo khoác ngoài mới được!

Tuyết Hồ cời giấy, để nguyên cả áo ngoài leo lên giường đắp chăn. Hồi lâu nóng quá lại phải dựng dậy, cời ra cả hai lớp áo mới yên tâm nằm trở lại.

Ngẩn người ngẩn đờn, suy tư lại suy tư. Đột nhiên ngẩn người nhớ ra, hơn một tháng rồi hình như còn chưa thấy ốm. Đã mười mấy năm rồi mới xảy ra chuyện thần kỳ như vậy, tính ra Chân cũng có chút công lao. Thầy lang chuyên khám bệnh cho nàng từng nói “Tâm trạng ảnh hưởng nhiều tới sức khỏe”, lúc đó phớt lờ đề ngoài tai, thì ra bây giờ mới nhận ra là đúng.

Nói như vậy, không chừng chỉ ngày mai lại trở ốm cũng nên...

Mơ mơ hồ hồ mất một lúc lâu, cuối cùng không ngờ lại ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Ngoài cửa phòng truyền tới tiếng gõ cửa rất khê, cùng một giọng nữ nhỏ như muỗi kêu:

- Cô hai!... Cô hai!...

Hình như cũng đã gọi không ít lần rồi, giọng nói đã có vẻ mệt mỏi.

Tuyết Hồ mơ màng mở mắt nhìn ra phía cửa. Lớp giấy dán cửa sổ trắng đục không che hết được ánh sáng từ ngoài hắt vào. Bằng kinh nghiệm mười bảy năm sống trong căn phòng này mà nói, ngoài trời có lẽ đang rất nắng.

- Cô hai!... Cô hai!...

Tiếng gọi lại vang lên, vẫn như trước kèm theo mấy tiếng gõ cửa. Nàng uể oải cất giọng:

- Sao vậy?

- Dạ, đã tới giờ dùng bữa trưa, lão gia cho gọi cô cùng ra ạ.

Dùng một lát lại khê à một tiếng, nhắc thêm:

- Cô hai, lão gia dặn cô ăn mặc gọn gàng, đẹp đẽ ạ.

Nàng vẫn quần chân nằm trên giường, nhủu mảy mọ hồ nhớ lại chuyện lúc sáng, âm ừ qua loa cho nha hoàn lui xuống. Xem ra vị khách này rất được lòng cha mẹ. Xem đi, đã qua cả hai canh giờ rồi vẫn còn muốn nàng ăn mặc cẩn thận, chắc đã ngắm chăm con rể xong xuôi hết cả rồi.

Tuyết Hồ uể oải ngồi dậy xò giấy, vừa ngáp vừa đi tới ngồi trước gương đồng. Khóe miệng kéo dài ra nhìn mình trong gương, khuôn mặt hơi tròn nhưng sắc mặt vẫn xanh xao. So với một người đau ốm quanh năm mà nói, chỉ có sắc da là phù hợp. Còn lại cái khuôn mặt tròn xoe mập mạp chẳng có chút nào ăn nhập với hoàn cảnh cả. Cho nên người ta nói sao, cái gì đi theo nhau cũng phải đồng bộ, nếu không chỉ khiến cho người ta nhìn vào cảm giác kì quái mà chán ngán thôi.

Nàng vươn tay vỗ vỗ hai má mình. “Rửa mặt sạch sẽ một cái là xinh chán!”. Có đẹp thì mới biết xấu, nàng mười mấy năm chẳng ăn diện chải chuốt gì, bây giờ đột nhiên thoa son chút phấn vào có lẽ mới khiến người ta phải giật mình hoảng sợ. Còn nếu nói phải giữ thể diện trước mặt anh rể tương lai thì có hơi thừa. Thứ nhất, người hấn lấy là chị gái đầu phải nàng, cho dù nàng xấu cũng chẳng có gì ảnh hưởng tới tiêu chuẩn mỹ quan của hấn ta cả. Sau này lấy được chị gái rồi, đưa nhau về sống chung một nhà, có lẽ số lần về thăm nhà vợ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thì sợ gì phải chịu đựng nàng lâu dài? Thứ hai, cho dù người hấn lấy là nàng đi nữa thì giấu ngán sao giấu được dài. Sau này đã thành vợ chồng chung chăn gối rồi chẳng lẽ lúc nào cũng tí mỉ chài chuốt. Sáng phải dậy thật sớm, đợi lúc người ta còn chưa tỉnh đã vội vã chải đầu, thay áo. Làm gì cũng phải nhẹ nhàng sợ xê dịch y phục, nhờ đâu giữa đường gặp phải người ta lại thấy được bộ mặt không đẹp đẽ gì.

Hai điều này chẳng qua cũng chỉ là giả thiết, nếu xét về thực tế thì điều thứ hai là không thể, còn điều thứ nhất thì sau ngày hôm nay có lẽ sẽ biết được bao nhiêu phần trở thành sự thực.

Có lẽ suốt đời này nàng cũng chẳng phải đối diện với thảm cảnh ở điều thứ hai.

Bởi vì cho dù là mười bảy năm trước hay còn đến được cả mười bảy năm sau, nàng cùng lắm cũng chỉ được ở nhà họ Đặng mà thôi...

Lúc Tuyết Hồ bước nhanh tới nơi, bàn ăn đã được sắp đầy đủ cả nhưng còn chưa thấy có người ngồi. Uống công nàng sợ ảnh hưởng mà đi vội đi vàng, bởi vì ngủ lâu trong nhà không dự đoán được thời tiết mà mặc vào cả ba lớp áo, để đến bây giờ trong lưng đang thấm ướt mồ hôi.

Tuyết Hồ bực mình ngồi xuống trước một ghế vốn vẫn là chỗ của nàng. Đếm đi đếm lại quả nhiên vẫn thừa một ghế, mời com con rể quý có khác, bàn com toàn là sơn hào hải vị không thôi!

Nhưng cũng chẳng trách gì được cha mẹ, com đãi con rể tương lai đâu phải lúc nào cũng được làm, gả xong đưa con gái này chắc lại hằm hiu quanh năm ấy thôi.

Tuyết Hồ phát tay gọi một nha hoàn tới gần, ngón tay theo thói quen cong lại dùng đầu đốt gõ gõ trên mặt bàn.

- Chân đang ở đâu rồi?

- Dạ cô hai, lão gia nói trong phủ có khách quý, vì sợ dọa khách hoảng sợ nên đã đưa Chân vào vườn hoa phía sau nhà rồi ạ.

Tuyết Hồ chớp chớp mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Cái gì cũng phải giấu, Chân cũng phải giấu.

Ngẩng đầu nhìn nha hoàn, nàng nhếch miệng giễu cợt:

- Vậy lão gia có dặn mấy người đem cô hai giấu đi luôn không?

Nha hoàn trắng mặt, cúi đầu tay run run không dám nói gì. Lời đồn thật sự không sai, cô hai tính tình khó chiều lại đột nhiên nổi nóng!

Nha hoàn còn chưa biết phải nói sao đã thấy cô hai tiếp lời:

- Không cần lo, nhà họ Đặng có hai cô con gái ai ai chẳng biết, muốn giầu cũng không được. Lão gia không bắt em làm chuyện khó khăn như vậy đâu.

Dứt lời phẩy tay cho nha hoàn lui xuống. Cô như thoát được kiếp nạn, thở phào lạng lẽ nép vào một nơi khuất nhìn.

Tuyết Hồ nghĩ vẫn nghĩ vợ một hồi, đếm tới một trăm sáu mươi lăm thì một nhà ba người cùng vị khách quý đồng thời xuất hiện. Nàng cúi đầu thăm nghĩ, nhìn mọi người như vậy mới thật sự giống một gia đình, người như nàng nhìn thế nào cũng chỉ thấy thừa thãi. Cho tới lúc ngẩng đầu lên lần nữa mới đột ngột giật nảy mình. Vị khách quý của cha vì sao trông lại... quen quen?

Nàng nhủ mảy nhìn người lạ mới tới, không chút để ý bị cha gọi mấy lần mới tỉnh lại. Tuyết Hồ có chút ngượng, vội vã đứng lên chào hỏi mọi người, lại đợi tới lúc cha mời rồi mới được ngồi xuống.

Chiếc bàn ăn bằng gỗ hương tròn rộng mọi ngày vốn bày bốn ghế, ngày hôm nay thêm một thành năm nhưng đối với Tuyết Hồ mà nói chẳng có chút gì khác biệt. Nàng vẫn theo thói quen cũ ngồi xuống vị trí vốn của mình, chẳng qua chỉ xê dịch chút thôi không phải sao, ít nhiều gì nàng vẫn nhận ra vết ố rất nhỏ trên mặt ghế, vốn lúc trước bị nàng đồ đồ nóng vào mà lau không hết.

Tuyết Hồ một mạch ngồi xuống cầm chắc chiếc đũa trên tay, tới khi lần nữa ngẩng đầu vẫn thấy có gì không ổn. Vì sao chị gái nàng lại vẫn đứng nhìn nàng đắn đo vậy?

- Chị...

- Tuyết Nhỏ, bình thường không phải chị vẫn ngồi cạnh mẹ sao? Em sao hôm nay lại ngồi ở chỗ đó?

Lời của nàng chưa kịp ra tới miệng đã bị bẻ gãy. Nàng có chút ngờ ngạc nhìn vòng quanh bàn một lượt. Ngay cạnh nàng là mẹ, kế tiếp là cha, lại kế tiếp nữa là "vị khách quý". Giữa bọn họ chính là một ghế còn trống.

Đặng Nguyên vuốt râu cười cười, bà Thị Giang lặng thinh không nói, Tuyết Liên đỏ mặt đứng một bên. Nàng nhủ mảy nhận ra người lạ phía bên kia đang cười, tuy chỉ là nhếch miệng cười rất nhẹ nhưng vẫn khiến người ta nhận ra tâm trạng vui vẻ. Không nghĩ tới người này cười lên nhìn cũng thuận mắt như vậy.

Tuyết Hồ cắn đầu đũa bưng tỉnh, miệng tươi cười nói:

- Phải phải, hôm nay kê thêm ghế thành ra ngồi nhầm. Chị mau lại đây ngồi đi!

Dứt lời tự động đứng lên nhích sang một ghế.

Kì thực nàng chẳng muốn phải đóng cảnh chia uyên rẽ thủy này đâu. Nhưng mà biết làm sao được, ngượng ngừng chứ gì? Phải rồi, tiểu thư khuê các đoan trang thực nữ thì lần đầu tiên ngồi ăn cơm cùng ý trung nhân tại sao lại chủ động chạy tới ngồi kế bên cho được. Nàng là phận em, tương lai cũng là em vợ, nhìn thế nào cũng chỉ tính là thiếu nhi. Thiếu nhi ấy mà, ham vui sấn lấy người lạ cũng chẳng có gì đáng trách.

Tuyết Hồ nhẫn nại, nén nhịn đợi chờ cha dùng bữa. Mẹ đã không ít lần dặn qua, bình thường toàn người nhà thì chẳng sao nhưng nếu có khách thì phải biết ý. Con gái lớn rồi không thể ăn uống tùy tiện, không có trên dưới như vậy. Em vợ tương lai hay thiếu nhi gì thì vẫn là con gái lớn. Ngày hôm nay lại còn là vị khách đặc biệt được cha mẹ trông chờ như vậy, nếu nàng không biết an phận một chút chỉ sợ chẳng có tháng ngày bình yên.

Thân phận làm cái cột nhà của nàng là như vậy đấy. Nhìn thì vương mắt nhưng bỏ chẳng được. Chỉ còn cách mặc cho người ta bố trí, muốn nhỏ phải nhỏ, muốn lớn phải lớn. Ngay cả có bị dán giấy màu lóa lóa lên người cũng phải âm thầm chấp nhận.

Tuyết Hồ bỏ mặc mấy chương ngại tình thần, tập trung cao độ vào bữa ăn. Không phải lần đầu mới nhận ra, ngủ là cách tiêu hóa thức ăn hiệu quả nhất. Thế nhưng hôm nay mới thấy rõ, không chỉ bữa sáng được tiêu hóa không thấy tâm hơi, ngay cả tâm trạng có chút buồn phiền, bức bối khi sáng cũng đều tiêu hóa sạch sẽ toàn bộ, hơn nữa còn là trực tiếp loại thải.

Vui vẻ thì ăn nhiều, mà ăn nhiều càng vui vẻ.

Tuyết Hồ chìm đắm trong vòng tuần hoàn ăn và vui như vậy không biết bao nhiêu lâu, cho tới khi Đặng Nguyên hắng giọng tới lần thứ ba nàng mới ngẩng đầu dậy, mơ màng như vừa trải qua giấc mộng.

Thấy cha trộm nhủ nhủ mảy nhìn mình, Tuyết Hồ nuốt nước bọt, nhìn lại tiếc nuối chỉ dám cố gắp nốt một miếng thịt mỡ rán vàng thơm rồi ngoan ngoan đặt đũa xuống bàn. Ấy da, thế nào lại quên bống mất hình tượng thực nữ ăn cơm kia chứ!

Cũng chỉ mấy khắc sau, vị khách nam nàng còn chưa kịp cả biết tên cũng thông thả đặt đũa xuống. Đặng Nguyên thấy vậy vội vàng tươi cười niềm nở:

- Cháu Kiên đã đủ no chưa? Có hợp khẩu vị không? Hay để bác gọi người làm mang thêm mấy món nữa nhé?

Hắn lễ phép cười nhẹ, giọng cung kính:

- Cảm ơn bác trai, cháu ăn đủ no rồi ạ. Hương vị thực sự rất ngon.

Đúng là chủ khách cũng hợp nhau quá. Mới có một buổi sáng mà cảm giác đã như quen nhau từ kiếp trước vậy.

Tuyết Hồ ôm miệng cười trộm, bị bà Thị Giang lườm một cái vội vàng ngậm miệng. Bọn họ ăn cơm đã no, cha nàng lại mời mọi người ra bàn đá ngoài sân hóng mát uống trà.

Nàng âm thầm đợi tất cả mọi người đi khuất hẳn mới gọi một nha hoàn đứng đó lại gần, cầm đũa chỉ đạo:

- Em nói nhà bếp đem món này, món này, cả món này nữa cho Chân. Nhanh một chút, cũng sắp quá Ngọ rồi.

Nha hoàn dạ một tiếng lui xuống, nàng mới chán nản chống tay lên cằm bàn thần suy nghĩ xem đi hay không đi. May mắn trước giờ cha mẹ không có nhiều mối ưng ý, nếu không chỉ riêng việc tiếp khách đầy phép tắc này thôi cũng đủ khiến nàng mệt chết.

Lúc Tuyết Hồ ra tới nơi, bốn người đã dùng hết một chung trà nhỏ.

Nàng ngồi bàn ăn suy nghĩ nửa ngày, phân tích thiệt hơn một hồi rút cuộc vẫn phải nhấc thân chạy tới đây. Xem không hiểu, nghe không hiểu cũng chẳng sao. Có mặt điểm danh đầy đủ là đã được chấm điểm đạt tiêu chuẩn rồi!

Tuyết Hồ nhanh nhẹn ngồi xuống một ghế trống, nhẹ nhàng cố không gây ra tiếng động, lại chủ động tự rót cho mình một chén trà. Lặng lẽ cầm chén ngắm hoa mai nở trong vườn.

Làm một kẻ có tiền so ra vẫn có rất nhiều cái lợi. Đặng Nguyên chính là một ví dụ điển hình.

Cha nàng vốn thích chơi cây. Nhà họ Đặng rộng như vậy có tới hai cái vườn, một trước một sau, vườn nào cũng toàn loại cây hiếm quý. Tất nhiên là tính cả cây mai mà bọn họ đang cùng ngắm này.

Cây mai vàng chỉ cao ngang một đứa trẻ mười tuổi, được trồng trong chậu rồi lại cẩn thận dùng đòn nâng lên cao. Gốc cây to, gọn dần lên cao. Toàn thân uốn theo một kiểu dáng gì đó nghe nói là được chọn lựa rất kĩ theo phong thủy, lại cần tới một bàn tay thợ lành nghề rất tỉ mỉ mới tạo ra được. Cây nhiều cành, mỗi cành lại nở ra vô số hoa. Đi dọc cả trấn Đông Hồ này, thậm chí là lên cả đạo trên có lẽ cũng chẳng tìm đâu ra được một cây mai tương tự. Đó chính là cái thú độc tôn của một kẻ có tiền.

Tuyết Hồ len lén đưa mắt nhìn vị công tử mặc bộ đồ màu nâu nhạt đậm bạc, vẻ mặt hứng thú vừa thưởng trà vừa ngắm hoa. Quả thật nhìn không ra là thật lòng hay giả dối chỉ để thuận mắt người lớn.

Hắn thông thả nhấc chén trà trên bàn lên uống. Bên cạnh men gốm xanh ngọc vẽ đường hoa văn màu xám nhạt tinh xảo cầu kì là những ngón tay dài, hơi thô nhưng khỏe mạnh.

Tuyết Hồ kì lạ nhíu mày, tầm mắt từ bàn tay nhìn lên trên. Trong phút chốc ngỡ người hóa đá. Hắn thế nhưng lại là người hôm trước...

Nàng thở dài một hơi, chuyển tầm mắt ra nhìn trời. Mái ngói cong dài che đi quá nửa, chỉ nhìn thấy được loáng thoáng mấy gợn mây đang trôi nổi bồng bềnh. Bảo sao lúc mới gặp lại có phần quen mắt, cho tới lúc này nhìn thấy họa tiết cánh chim thêu trên áo hắn, nàng mới tỉnh ngộ.

Một kẻ đóng vai anh hùng “giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha” như hắn vốn dĩ nàng chỉ muốn “tình nghĩa đôi ta cũng chỉ thế thôi”. Chẳng ngờ duyên phận là một sợi chỉ dài kết nối từ quá khứ tới thực tại, nếu chỉ lơ lững mà dứt nhẹ thì chẳng dứt, nhưng dao kéo đều không có trong tay cũng chẳng được dùng thì làm sao cắt nổi. Có người sẽ nói là dùng răng cắn sao? Ấy ấy, không được. Cách này quá thô bỉ, lại nhớ đâu răng yếu gãy mất thì sao...

Tuyết Hồ trầm nghĩ, hắn và nàng có thể chốt lại ở một câu: gặp gỡ vào một ngày đẹp trời, gặp lại vào một ngày đầy nắng. Nhưng vì sao ánh nắng ngày hôm nay lại khiến nàng chói mắt như vậy?

Lẳng lẳng uống nốt chén trà, Tuyết Hồ tự hỏi liệu hắn có nhớ ra chuyện hôm trước hay không. Thực ra nếu nói đó là ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt thì chắc hẳn suy nghĩ của hắn về nàng chẳng phải tốt đẹp gì. Bây giờ biết hắn tương lai có thể trở thành anh rể của mình nhưng cho dù được làm lại ngày hôm đó một lần nữa, nàng chắc chắn vẫn không hề thay đổi. Thế nhưng nàng không hỏi hắn cũng chẳng ngại ngừng thì không có nghĩa là lương tâm nàng cảm thấy thanh thản về việc này. Suy cho cùng đối với một người tới nhà một thiếu nữ để tìm hiểu mà đột ngột phát hiện ra người có khả năng sẽ trở thành em vợ mình kì thực lại là một thiếu nữ chanh chua góm giếc, tuy rằng sau này có thể chẳng còn nhiều mối liên hệ nữa nhưng ít nhất là hiện tại không tới mức hoảng sợ bỏ chạy thì cũng chẳng mấy vui vẻ tốt đẹp gì, càng nói sẽ ảnh hưởng tới tiến trình của cuộc tìm hiểu. Nói như vậy, nàng chính là khúc mắc cản trở mối lương duyên tốt đẹp của chị gái, nhưng thật lòng nàng chẳng hề muốn xảy ra điều đó chút nào.

Buổi tối hôm ấy, Tuyết Hồ đem toàn bộ tâm sự của mình bộc bạch với Chân. Song kì thực chẳng khác nào nói chuyện với cái lồng sắt khi trước.

Con sư tử sau khi ăn no thì nằm im một góc phía trong gian khách, hai mắt lim dim ngủ, hoàn toàn không quan tâm đốai hoài gì đến những tâm sự trần trở của người con gái phiền muộn đang ngồi cạnh. Nàng nói nhiều như vậy, chẳng qua chỉ là làm nhảm không đâu. Giọng nói lảnh lảnh vang vang trong căn phòng vắng người càng khiến lỗ tai nó đau nhức.

Tuyết Hồ chán nản, cũng có chút buồn bã. Nàng thấy con chó mực nhà hàng xóm không phải chỉ cần thấy người trong nhà sẽ vẫy đuôi rồi rít, sủa lên vài

tiếng ăng ăng như nũng nịu hay sao? Khi cô con gái nhỏ nhà họ vuốt ve lông cổ, nó còn ư ử trong mồm, vô cùng đáng yêu. Thế nhưng Chân của nàng vì sao suốt ngày chỉ giữ trạng thái ưỡ ỏi chán nản như vậy? Nghe quần gia nói, không phải động vật như bọn chúng đều thích được chủ nhân xoa cổ vuốt lông hay sao?

Nhưng thôi cũng được, ít nhất nó không còn né tránh nàng, cũng không cố tình tránh bàn tay tiếp xúc của nàng như trước...

Con rể tương lai từ sớm ngày hôm nay đã đưa người mang một bức thư tới, nói rằng lát nữa sẽ qua đón mọi người tới bờ biển phía đầu kia của trấn để thưởng thức cảnh đẹp đồng thời gia tăng tình cảm đôi bên.

Chỉ có một mình nàng vẫn còn lo lắng bồn chồn. Liệu hẳn vui vẻ chấp nhận một cô em vợ ghê gớm, hay chẳng qua chỉ là chưa nhớ ra mà thôi?

Đối với sự việc lần này, Tuyết Hồ vốn định bỏ trốn. Thế nhưng ý đồ còn chưa kịp thực hiện đã bị mẹ kéo tay lôi lại, giọng quở trách:

- Tuyết Nhỏ, con phải biết giữ thể diện cho gia đình, cho chị con chứ! Mau về phòng thay quần áo đẹp rồi đi cùng mọi người nhanh lên.

Nàng than ngắn thở dài, nặng nề phản bác:

- Mẹ ơi! Nhưng quần áo đẹp vì ngày hôm qua mới thay nên đã hết rồi.

- Con bé này sao lại nói những cuội như vậy, làm gì có chuyện con lại chỉ có mấy bộ quần áo?

- Vậy phải cho con mang Chân đi theo!

Nàng mặt dày tìm cách chống đối nhưng chỉ nhận lại được sự áp chế nghiêm khắc của cha:

- Không được, mới ngày đầu làm sao dọa để người ta chạy mất như vậy!

- Cha à, đâu đâu sau này về làm rể nhà mình rồi hẳn ta cũng sẽ biết mà!

- Hẳn ta cái gì, không biết tốt xấu gì cả. Phải gọi là anh nghe chưa? Anh Phạm Kiên.

Lần này là mẹ nàng lên tiếng, không ai phát hiện ra khuôn mặt của Tuyết Liên lại đỏ ửng lên một mảng.

Hết cách phản kháng, Tuyết Hồ ngậm ngùi chấp nhận quay trở về phòng thay bộ quần áo mặc ra đường. Trước lúc đi còn không quên lưu luyến dặn dò con sư tử vẫn đang nhắm mắt nằm im mấy câu:

- Chân ở nhà phải ngoan nhé! Chị chỉ đi một loáng, hai ngày sẽ về.

Trước khi rời khỏi còn ôm chặt lấy cổ nó áp nhẹ mặt vào bộ lông dày mềm mại như chăn bông, không biết ngượng mà khê giọng thủ thỉ:

- Nhớ chị thì cũng đừng buồn nhé!

Chẳng qua Tuyết Hồ không biết, lúc nàng cuối cùng cũng bước lên xe ngựa rời khỏi, tấm lưng dài của nó rung nhẹ lên một cái, hai lỗ mũi thở ra một hơi, giống như là thở phào nhẹ nhõm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đạo phổ

Trong cùng một trấn nhưng bởi vì đường xa, sức khỏe lại vốn yếu nên Tuyết Hồ chưa từng một lần được đặt chân tới nơi này.

Xe ngựa đưa bọn họ dừng lại trước cửa một quán trọ cao rộng rãi. Vừa bước xuống xe, hương vị se mặn của biển đã thổi lan vào da thịt, hơi lạnh nồng thổi tung mái tóc rồi từ đỉnh lại, bởi cát và muối mang theo mà khiến những sợi tóc mượt cũng bết lại.

Mặt tiền của quán trọ quay ra biển, Tuyết Hồ ngạc nhiên sững người trước cảnh tượng vô cùng bao la hùng vĩ trước mắt này.

Mặt biển rộng giao tới tận chân trời, đường bờ biển uốn lượn kéo dài, cho tới khi khuất hẳn sau một mỏm đá nhô ra nơi gấp khúc. Trời buổi chiều gió lồng, mặt nước xanh trong vắt gợn lên thành từng con sóng nhấp nhô, ngã vào nhau thành một lớp bọt trắng xóa ở điểm nối liền với bờ cát. Bãi cát rộng,

chạy dài tới trước mặt. Lốp cát mịn, trắng đều như bột mì.

Tuyết Hồ nóng lòng vội vã bỏ mặc mọi người sau lưng, một mạch chạy tới bước qua một bậc nền đất để dẫm chân xuống cát. Mặt chân nhè nhẹ lún xuống cho tới khi cát vừa chạm tới hai bên viền giày vải thì dừng lại. Cảm giác lạo xạo dưới chân khiến lòng nàng vui thích, trong đầu đột nhiên nảy ra ý định muốn trực tiếp cõng giày, chân trần dẫm trên cát.

Con người Tuyết Hồ từ trước tới giờ vẫn vậy, nghĩ nhanh hơn làm. Bởi vậy trong lúc ba người trong nhà cùng với con rể tương lai còn đang bận rộn với chủ quán trọ, nàng đã một tay xách đôi giày vải, một tay nhắc bên mép váy, nhón chân tiến dần về phía biển. Những điều con gái cần làm để trở thành thực nữ mà bấy lâu bà Thị Giang khổ công dạy dỗ đều sớm bị quên lãng, bỏ lại một góc xa nào đó chẳng ai tìm được.

Quả thực, cảm giác bàn chân lún xuống, được cát nóng ấm bao phủ vừa mềm mại vừa dễ chịu thích thú vô cùng. Tuyết Hồ chưa bao giờ được biết, chân trần đi trên bờ cát lại là việc khiến con người ta sáng khoái như vậy. Thế mới nói cái gì lần đầu tiên cũng sẽ đều khiến con người ta nhớ mãi không quên. Được ngắm biển, được nghịch cát, hay cả được rung động, một chuyến đi nhiều cái đầu tiên như vậy, làm sao trách được cả cuộc đời ngắn ngủi này nàng mãi mãi không bao giờ quên...

Ngồi một mình trên cát trắng, hai đầu gối co lại trước ngực, cánh tay vòng ra phía trước cuộn lấy đầu gối, lẳng lặng ngắm nhìn mặt trời đỏ hỏn như lòng trứng từ từ trôi xuống dưới, bị mặt ngăn cách với nước biển dần dần nuốt trọn, trong lòng Tuyết Hồ cảm thấy dâng lên một chút trống trải.

Liệu mình cũng giống như mặt trời kia sao? Cho tới lúc lìa xa cũng chỉ có một mình, lặng lẽ trôi tới một góc khuất chẳng ai nhìn thấy. Nhưng nói như vậy hình như vẫn rất khập khiễng. Nếu thực sự nàng giống như mặt trời, được tỏa sáng, được muôn người chiêm ngưỡng, cho dù cô độc một chút cũng đã quá thỏa mãn rồi. Nếu so được với vầng mặt trời ấy, có lẽ hạnh phúc trong cuộc đời của nàng còn giống hơn rất nhiều. Rực rỡ, chói mắt không cách nào nhìn cho rõ ràng. Thế nhưng vào thời điểm cuối cùng cũng là duy nhất thật rõ ràng thì bàng hoàng nhận ra. Đẹp như vậy, tròn trịa như vậy, nhưng cho dù nhìn rõ thì cũng chỉ là một thứ ở tít phía xa, với cách nào cũng chẳng tới nổi.

Vốn dĩ là đem theo tâm trạng vui vẻ mà ra ngắm biển, ngắm trời. Thế nhưng lúc về lại là bộ dáng thất thểu, ngẩn ngơ suy nghĩ gì chẳng rõ. Tuyết Hồ giống như du hồn lạng lẽ chẳng tiếng động trở về quán trọ, lúc đi qua đại sảnh loáng thoáng có thấy vài bóng người, hình như còn thì thầm chỉ trỏ gì đó. Nhưng nàng trước giờ đã bao giờ để ý nhiều như vậy, mặc kệ mọi người bước lên tầng, cho tới khi đột ngột dừng lại ở đầu cầu thang, bàng hoàng phát hiện ra vốn dĩ chẳng biết nơi nào phải đến.

Ai, vì sao lúc trước lại một mình chạy ra ngoài làm gì? Thế nhưng mọi người tại sao cũng chẳng ai nhắc nhở chủ quán giúp nàng?...

Tuyết Hồ suy nghĩ trong thoáng chốc, tay vẫn cầm giày định quay người xuống sảnh đã bị một người gọi giật lại:

- Tuyết Nhỏ!

Nàng bình tĩnh xoay người lại nơi vừa phát ra tiếng, trong lòng âm thầm cảm thán. Xung hô cũng thân mật quá, kiểu này Tuyết Lớn nhà nàng chắc chẳng đợi được đến năm sau đã phải gả đi mất rồi!

Người kia thấy nàng, tươi cười tiến lại:

- Em đi đâu về muộn thế? Mọi người đi nghỉ rồi, đợi lát nữa xuống phòng bếp dùng cơm nhé!

Hắn vừa nói, tầm mắt vừa dừng lại ở tay đang xách giày của nàng, bất giác mày nhíu lại. Tuyết Hồ không để ý mấy, thuận miệng hỏi. Tính ra đây mới là lần đầu tiên chính thức nói chuyện với hắn đi.

- Phòng của tôi ở đâu vậy?

Phạm Kiên đối với cách xưng hô của nàng như vậy không có phản ứng gì, tầm mắt nhất thời vừa xao lãng lại tập trung nhìn về phía nàng, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ thân thiện niềm nở, bàn tay chỉ về một nơi đằng sau lưng Tuyết Hồ.

- Phòng em ở phía kia, đều đã chuẩn bị gọn gàng rồi.

Dừng một lát, ánh mắt nhìn lướt qua Tuyết Hồ một lượt, dặn dò:

- Nếu như cần gì cứ gọi người làm ở dưới một tiếng, sẽ có người chuẩn bị cho.

Nói lời đi qua nàng thẳng xuống dưới tầng, ở phía chân cầu thang lại rẽ sang phải, Tuyết Hồ thầm đoán là hắn đi tới nhà ăn. Chu đáo tí mỉ như vậy, cha mẹ nàng quả nhiên có con mắt nhìn người.

Tuyết Hồ nhìn cánh cửa phòng đóng tới om, chep miệng một tiếng bước lại. Không ngờ lúc vừa đi qua một cánh cửa phòng sáng đèn khác đột nhiên có người mở cửa bước ra. Người đó chẳng ai khác chính là một phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng với khuôn mặt đẹp động lòng người – mẹ nàng.

Tuyết Hồ vốn không muốn tránh, thế nhưng dù sao thì không gặp vẫn tốt hơn gặp. Nhìn xem, lúc này nàng đang phải hứng chịu ánh mắt gì!

Bà Thị Giang đột ngột đánh mắt về đoàn trang thường ngày, ánh mắt giận dữ nhìn về phía cô con gái nhỏ tay xách giày, chân đi đất trước mặt. Trong giọng nói còn mang theo tức giận thấy rõ:

- Tuyết Hồ, sao con lại thế này?

Ngay sau đó cha nàng cũng xuất hiện ở cửa. Tuyết Hồ ôm trán thờ dài, đứng im một chỗ chờ hình phạt từ phía cha.

Quả nhiên ông vừa thấy nàng đã nhíu mày lắc đầu, giọng nghiêm khắc:

- Không phải ở nhà cha đã dặn rồi sao? Thế mà bây giờ vẫn cố tình thế này. Phạt con tối nay ở trong phòng, không được ra ngoài chơi nữa.

Tuyết Hồ phụng phịu dạ nhỏ một tiếng, chờ đợi cái phát tay áo của cha để trở về phòng. Tâm tình vốn đang chẳng tốt đẹp gì càng trở nên tệ hơn. Nàng đóng cửa, đốt ngọn nến đặt trên bàn nước, nhìn khắp phòng một lượt. Sau lại tự nhìn mình, thôi rửa chân là được, tắm làm gì cho mệt người.

Lời nói của Đặng Nguyên từ trước tới giờ vẫn luôn rất có trọng lượng. Quả nhiên sau bữa cơm mọi người ngồi uống trà nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị đi dạo phố, chỉ có Tuyết Hồ bị đuổi trở lại phòng, âm ức không nói được lời nào.

Phạm Kiên rất có phong độ mà đỡ lời với cha mẹ nàng. Thế nhưng thái độ của Đặng Nguyên vẫn rất cứng rắn, rất rõ ràng. Nói con gái lớn phải dạy dỗ nghiêm khắc, không được nuông chiều sinh hư hỏng.

Trong lòng Tuyết Hồ thừa hiểu được, cha nàng ngày hôm nay không tới nổi tức giận như vậy nhưng vẫn cố tình nặng tay với nàng. Xét cho cùng, đây chỉ là một cách thể hiện gia quy của cha nàng mà thôi. Trước mặt con rể tương lai cố tình tỏ vẻ nghiêm khắc lại tôn trọng phép tắc, chẳng qua để chứng minh cho hẳn thấy, chứng minh cho tất cả mọi người thấy con gái nhà ông là người được dạy dỗ đàng hoàng cẩn thận, là một cô gái ngoan ngoãn dịu dàng lại thấu hiểu đạo lý.

Trong phòng tương đối kín, nhưng chắc bởi vì gió bên ngoài hơi lớn nên vẫn lọt qua lớp giấy dán cửa mỏng manh, thổi vào phòng làm ngọn lửa lung lay bất chợt. Nàng xoay người nhìn bóng mình đổ dài trên cánh cửa, giờ hai bàn tay làm thành mấy hình thù kì quái. Trò này ngày trước còn nhỏ có thấy bọn trẻ con gần nhà chơi qua, bởi vì chỉ đứng từ một góc xa nhìn lại nên thấy không được rõ, lớn lên không chơi quên dần nên giờ cũng chỉ làm thành được những hình thù không rõ ràng.

Nhưng trò này cho dù chơi vui tới đâu thì chơi lâu cũng chán. Tuyết Hồ lại ngẩn ngơ chống tay lên cằm nghĩ ngợi. Lần đầu tiên tới biển chơi mà lại thui thủi ở quán trọ như vậy sao, thật đáng tiếc! Cũng chẳng biết còn dịp nào có thể đi được, nhớ như sau này ốm đau, hay nhớ như...

Tuyết Hồ lắc lắc đầu, từ từ chuyển suy nghĩ sang vấn đề khác. Rốt cuộc là nên đi hay không đây?

Đắn đo suy nghĩ hết nửa ngày, nàng rốt cuộc thôi tắt ngọn nến đang lung lay trên mặt bàn, kéo cánh cửa gỗ dán giấy mỏng ngang nhiên chui ra ngoài. Nàng không tin cha còn có đủ thời gian và tâm trí để dặn dò người trong quán trọ để mắt trông coi nàng.

Tuyết Hồ đứng hồi lâu trước cửa quán trọ, cẩn thận đưa mắt quan sát khắp xung quanh một lượt để nhớ kĩ từng chi tiết. Nàng trước giờ ít khi đi ra ngoài, mỗi lần nếu đi đâu xa thì đều có người dẫn đường. Bởi vậy mà bản thân chẳng thể chắc chắn được liệu tối ngày hôm nay một mình ra phố chơi ở một nơi lạ lẫm như thế này có nguy cơ lạc đường hay không. Người ta vẫn nói phòng hơn chống, cẩn thận một chút chẳng qua mất thêm tí chút thời gian nhưng độ đảm bảo thì cao hơn nhiều. Chỉ sợ tới lúc đó đã mang tội trốn nhà đi chơi lại còn vác thêm cả nỗi xấu hổ vì không nhớ đường về thì không còn lối nào để mà chui nữa.

Đợi tới lúc cảm thấy đã nhớ kĩ lắm, Tuyết Hồ mới thả bước đi xuống đường cái, hòa vào dòng người không quá tấp nập nhưng cũng đủ đông vui này.

Quán trọ mà nhà nàng thuê quả thực nằm ở một vị trí rất đẹp. Mặt tiền hướng ra biển chưa nói, ngay cả chợ đêm cũng mở ngay trên con phố đó. Tuyết Hồ cảm thấy, quyết định trốn nhà đi chơi lần này quả nhiên rất đúng đắn, nếu như khi về tới nhà rồi mà biết được cảnh tượng đông vui náo nhiệt như thế này nhất định sẽ rất tiếc nuối!

Nơi này ở ngoại ô trấn Đông Hồ, có lẽ danh tiếng nhà họ Đặng và nàng hẳn bọn họ cũng biết. Nhưng cách trở về địa lý, đa phần bọn họ đều không biết mặt nàng. Bây giờ nàng ăn mặc rất đối bình thường lại lang thang đi một mình, chẳng ai ngờ tới cũng chẳng ai nhận ra. Có lẽ đây sẽ là chuyến đi chơi thuận lợi nhất chưa từng có.

Thế nhưng đó lại chỉ là đánh giá cá nhân đầy chủ quan của nàng mà thôi. Ba mươi chưa phải là tét, người xưa nói đều chẳng sai. Mọi việc hãy còn đang chờ đợi Tuyết Hồ ở phía trước...

Mặc dù chưa được tận mắt nhìn thấy kinh thành lần nào nhưng Tuyết Hồ nghĩ, khung cảnh buôn bán tấp nập thế này chắc so với kinh thành cũng chẳng kém là bao. Là một chợ đêm vùng biển, nếu đem so với chợ đêm nơi nàng ở có lẽ ít hơn những món ăn, đồ chơi làm từ lúa gạo như bánh trôi, bánh đúc hay tò he... Thế nhưng lại nhiều hơn rất nhiều những món đồ mang đậm hương vị của biển cả.

Tuyết Hồ đứng trước một quầy xiên mực nướng. Mùi biển tanh nồng cùng với vị muối mặn mặn lẫn vào làn hương khói than được tay người bán quạt ra đều đều. Chiếc quạt mo cau chỉ lớn ngang một mặt đĩa, quạt lửa lên lên xuống xuống theo nhịp, thổi khói bay thành từng làn trắng mà người ta có thể nhìn được rất rõ ràng dưới ánh sáng đỏ hơi khuất của đèn treo trên tầng hai của một quán trà nước phía đối diện.

Đứng bên cạnh nàng còn có một cô bé chừng bốn năm tuổi đang nắm tay mẹ, hai mắt nhìn chăm chăm con mực trên xiên nướng được quét gia vị đã

chuyển sang màu vàng uom, thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng xèo xèo lách tách do chạm lửa, mùi thơm phức vẫn đang tỏa ra ngào ngạt.

Nàng thò tay lần lức trong người, vốn dĩ không có thói quen đem theo tiền ra khỏi nhà, bởi vì từ trước tới giờ đã tập thành nếp chẳng mua bán gì bên ngoài. Không nghĩ tới vào một ngày trắng thanh gió mát như hôm nay lại có dịp muốn dùng tới.

Lục lọi mãi cuối cùng cũng lôi ra được mấy đồng tiền nhỏ. Tuyết Hồ đếm đếm trong tay một hồi rồi háo hức hỏi chủ quán:

- Chị ơi, bao nhiêu một xiên vậy?

Người đang luôn tay quạt bếp chẳng buồn ngẩng đầu đọc ra một loạt các loại con số khiến Tuyết Hồ hoa mắt choáng váng. Nàng đen mặt đếm lại số tiền trong tay, hơi ngần người suy nghĩ chốc lát. Cuối cùng quan sát thật kĩ càng các loại xiên nướng trên giá, buồn bã đưa ra toàn bộ số tiền nhỏ giọng:

- Vậy cho em một xiên râu mực này đi!

Hu hu, ngần ấy tiền cũng chỉ đủ mua một xiên râu mực mà thôi!

Người bán hàng lúc ấy mới chịu ngẩng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt thoáng qua một tia kì lạ rồi rất nhanh chóng giao hàng nhận tiền.

Tuyết Hồ nâng niu xiên mực đất đỏ trong tay. Trước giờ chưa có người dạy cho nàng rằng, ở chợ đêm nhất định phải mặc cả, hơn nữa chỉ được trả giá một nửa mà thôi!

Vốn dĩ đã vui vẻ đem mực nướng lên tới gần miệng rồi, bàn tay Tuyết Hồ lại bất chợt khựng lại. Nàng nhận ra bé gái đứng bên cạnh lúc trước bây giờ đang nhìn về phía nàng chăm chú, hơn nữa còn là nhìn vào xiên mực còn đang tỏa khói nghi ngút trong tay, ánh nhìn rất mãnh liệt.

Tuyết Hồ ngần người.

Mẹ cô bé nhận ra tầm mắt không đúng chỗ của con gái, cúi đầu cười ngượng một tiếng rồi nắm tay con quay người định đi thẳng. Cô bé dường như còn lưu luyến, ánh mắt vẫn dừng lại vì nướng của chủ hàng một lần cuối trước khi theo chân mẹ rời đi.

Tuyết Hồ không để ý lắm, chỉ nghe loáng thoáng có giọng nói của người bán hàng:

- Không có tiền còn đứng rõ lâu. Cứ làm như ngắm thì ra được thịt mà ăn ấy!

Nàng vẫn mãi miết nhìn theo bóng dáng bé gái đang chuẩn bị khuất hẳn trong dòng người. Trong lòng khẽ động, một hình ảnh mờ nhạt nào đó trong quá khứ xẹt một tiếng trôi qua trí óc. Bỗng tốc độ còn nhanh hơn cả suy nghĩ, Tuyết Hồ vội vã chạy đuổi theo. Bọn họ đi chưa xa, chỉ qua năm sáu bước đã có thể đuổi kịp.

- Này!

Tuyết Hồ kéo tay đứa trẻ, nhanh nhẹn dúi vào tay nó xiên mực nướng vẫn còn nóng hổi, mỉm cười:

- Em ăn đi cho nóng!

Đứa trẻ có lẽ theo phản xạ nắm lấy xiên mực vừa được đưa vào tay, ngẩng đầu nhìn nàng, sau lại ngáp ngừng nhìn về phía mẹ. Người phụ nữ trẻ nhíu mày chứng kiến việc vừa đột ngột xảy ra, còn chưa kịp có phản ứng gì. Trước ánh mắt nửa sợ hãi, nửa nài nỉ của con gái thì ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Hồ dẫn dắt, lời còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị nàng chặn lại:

- Đừng ngại, chỉ là một xiên mực nướng thôi mà!

Tuyết Hồ vừa nói vừa xua tay xong xoay người chạy mất. Nàng sợ rằng người ta sẽ vì ngượng ngùng mà trả lại. Thế nhưng nàng không muốn điều đó. Mong muốn của nàng trước giờ đều bị người ta khước từ, chẳng lẽ ngay cả lòng tốt trong thoáng chốc như vậy cũng không thể cho đi hay sao?

Tuyết Hồ đứng dưới một gốc bằng lăng già bên lề đường, trong bóng tối âm thầm gột rửa tay xoa xoa bụng. Chỉ có chút ít tiền ấy thôi đều đã tiêu hết, bây giờ đi dạo phố tiếp e rằng chỉ chuốc thêm thêm khát, khô sở vào thân.

Nhưng cứ hề nhớ đến ánh mắt của bé gái khi đó, trong lòng nàng lại thoáng qua một tia xót xa mơ hồ. Trong đôi mắt trong trẻo ấy, trong dáng dấp nhỏ bé ngây thơ ấy, nàng nhìn thấy một người khác, trong bất chợt bất gặp một người bạn thân thiết đã lâu rồi không nhớ ra.

Khát khao của trẻ con vốn dĩ là thứ thuần khiết nhất, mãnh liệt nhất và đẹp đẽ nhất trên đời.

Lúc nhỏ những đứa trẻ khác thường khao khát điều gì? Điều này nàng không rõ, nhưng có một điều nàng luôn hiểu rõ, đứa trẻ con nào cũng có thật nhiều ước muốn, có thể ngắn ngủi, có thể giản đơn. Nhưng tất cả đều vô cùng cháy bỏng. Sau này lớn lên có thể rằng có những người sẽ đạt được một vài ước muốn nhỏ nhoi lúc bé ấy, thế nhưng cảm giác thỏa mãn khi đó chẳng thể nào sánh nổi với sự mãnh liệt của ước mơ ngày bé. Nó chỉ giống như hạt muối bỏ bể, hơn nữa lại là càng thêm càng nhạt, càng cảm thấy trống rỗng hư không. Giống như bị vỡ mộng, hay giống như cảm giác sống động ngày trước như một cây lúa non đã chết đi một lần, để rồi cho dù tưới nước, chăm bón kĩ công tới đâu cũng không thể lần nữa sống lại. Nhưng càng mấy ai hiểu được, cây lúa non ấy mãi mãi chỉ sống trong hồi ức, trong những ngày tháng thơ bé non dại, giữa mưa vẫn gió cuốn của thời gian vĩnh viễn trôi đi. Hoảng hốt quay đầu nhìn lại đều đã chẳng thể tìm thấy bóng hình.

Quý giá như vậy, độc nhất như vậy.

Tiếc nuôi ư? Cũng chỉ là vô nghĩa...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Rung động

Tuyết Hồ ngồi trên bờ cát, lắng nghe gió biển đem theo hơi lạnh ẩm cùng vị mặn thấm vào tai, nhìn mặt nước dưới ánh trăng tỏa ra những tia sáng lung linh huyền ảo.

Câu chuyện tái ông mất ngựa quả không sai. Nếu như không phải lúc trước hết sạch tiền chẳng dám đi dạo chợ đêm nữa, có lẽ bây giờ nàng đã chẳng thể ngồi đây mà tận hưởng cảm giác thư thái này, để rồi sau này nếu như chẳng may biết được, có thể lại sẽ ân hận cả đời. Thế nhưng làm gì có ai biết được, không phải là tái ông mất ngựa hay sao? Một vòng luân hồi luân quần, kết cục cuối cùng là phúc hay là họa, chỉ có thời gian mới có thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng nhất.

Trong bụng thầm nhủ, nhất định ngày mai sẽ đem theo thật nhiều, thật nhiều tiền. Muốn ăn gì thì ăn, muốn mua gì thì mua. A, vừa rồi còn nhìn thấy bộ chuông gió bằng ốc biển thật đẹp. Vừa là quà kỉ niệm, vừa để treo ở đại sảnh cho Chân vui tai, thế thì còn gì bằng nữa!

Thật trùng hợp là, hôm nay lại đúng là ngày rằm.

Trăng trên biển tròn hơn, sáng hơn trăng ở đất liền rất nhiều. Bầu trời hôm nay có lẽ rất nhiều mây, bởi vì đêm đen mà không thể nhìn thấy rõ ràng được.

Có những vật tỏa ra ánh sáng quá rực rỡ khiến vạn vật đều lu mờ. Giống như mặt trời, giống như Tuyết Liên – chị gái nàng. Lại có những vật chỉ tỏa ra ánh sáng nhu hòa, mờ nhạt nhưng ấm áp, đủ để tất cả đều tỏa sáng. Giống như mặt trăng, lại chẳng giống như ai cả. Tuyết Hồ yêu chị, nhưng nàng không thích mặt trời. Nàng chỉ thích ánh trăng, cả cuộc đời nàng vẫn luôn muốn tìm được một ánh trăng của lòng mình...

Vàng trắng tròn, vàng nhạt như bánh quế ba đồng nàng vẫn ưa thích ngày bé. Trên mặt bánh giòn vàng rộm lốm đốm những hạt vừng, chám đầy như những vệt đen dài kì lạ trên vàng trắng cao lờ lững.

Đường bờ biển thấp thoáng phía xa, mờ ảo trong ánh sáng vàng nhạt của trăng rằm làm đường kẻ ly, phân cách giữa nền trời và mặt biển đều đang nhuộm trong một màu đen tối. Vàng trắng đổ xuống mặt biển thành một nửa trái cầu lung linh, nửa kia chạy thành một vệt dài kéo liền tới bờ cát. Gió đêm trên biển thổi mạnh, mặt nước gợn gợn nhấp nhô thành từng chuỗi. Vàng trắng sáng bị gió thổi cho lay động, trên mặt nước đứng đưa thành nhịp như đang nhảy. Theo mỗi gợn sóng lăn tăn, ánh trăng như lại gần thêm một chút, sáng rõ hơn một chút. Ngỡ như chỉ cần chờ đợi, vươn tay ra đỡ là có thể đón được ánh sáng dịu dàng, mềm mại ấy vậy.

Xa xa, nơi rất gần với dải đường chân trời thấp thoáng những ánh đèn của một vài chiếc thuyền lưới. Lắng nghe trong gió, lẫn với những tiếng rì rào của sóng biển như có tiếng hát đồng dao từ một ngày xa xưa dội về, những tiếng trẻ con trong treo cao vút như kéo dài cả một miền kí ức.

Nàng cũng từng thích chơi thuyền như thế...

Cái mốt, cái mai

Con trai, con hén

Con nhện chẳng to

Quả mơ, quả mận

Cái cặn, lên bàn đôi

Đôi chúng tôi

Đôi chúng nó

Đôi con chó

Đôi con mèo

Hai chèo ba

Ba đi xa

Ba về gần

Ba luống cày

Một lên tư

...

(1)

Đám trẻ con quanh xóm thường tụ lại một chỗ dưới gốc đa ngay cổng đình chơi chuyền. Một đứa chơi, vài đứa đọc. Ríu rít râm ran khắp ngõ xóm. Còn Tuyết Hồ chỉ có thể nấp sau những kẽ hở của bức tường bao quanh đình ngó trộm, trong miệng lẩm bẩm đọc theo từng câu hát.

Nàng xem rất nhiều lần, mỗi lần đều quan sát thật cẩn thận, bài đồng dao nào cũng đều nhớ rất kĩ. Trở về nhà sẽ cẩn thận thừa ra một quả bưởi non nào tròn nhất, đẹp nhất cùng với vợ thêm một nắm đũa lạng lẽ trốn trong phòng chơi. Một mình ngồi trên giường vừa tung vừa hát lên khe khẽ. Nàng còn có một người chị gái, thế nhưng Tuyết Liên là một tiểu thư đài các chỉ biết đọc sách, thêu thùa, học đàn. Sẽ chẳng bao giờ có thể cùng nàng chơi những trò chơi của bọn trẻ con đơn thuần như thế.

Ngày bé cũng từng khao khát được chơi những trò trẻ con ấy, rất khao khát! Bây giờ nghĩ lại thấy chẳng còn phức tạp đến vậy nữa...

Tiếng trẻ con nô đùa cười âm ỉ khiến nàng giật mình trở lại với thực tại.

Tuyết Hồ neho mắt nhìn. Trên bờ cát trắng về đêm, dưới ánh trăng nhàn nhạt như mờ như tỏ có rất nhiều người đang chơi đùa. Đặc biệt ở một góc xa có một đám trẻ con chừng hơn mười đứa đang đứng quây thành một vòng tròn râm rì bàn bạc. Tuyết Hồ chú tai lắng nghe, lạng lẽ theo dõi nhất cử nhất động của bọn chúng. Một đám đồng từ từ chuyển xếp thành hàng dài, đứa sau bám lấy đuôi áo đứa trước, chỉ chừa lại duy nhất một đứa trẻ đứng đối diện với người xếp đầu hàng.

Tuyết Hồ bình tĩnh, trong đầu vừa vang lên một tiếng thì đã thấy bọn chúng bắt đầu hát.

Rồng rắn lên mây

Có cây lúc lắc

Có nhà điếm danh

Hỏi thăm thầy thuốc

Có nhà hay không...

(2)

Tiếng lanh lảnh đồng loạt vừa chấm dứt, tức thời cả đám như náo loạn, hô vang rầm cả một góc trời. Đứa trẻ đứng đầu hàng cố chấp vờn hai tay tìm cách ngăn lại kẻ đứng đối diện, nhưng phía sau dài quá, chạy lung tung quá, lại cố tình bám chặt nhau như vậy. Chẳng mấy chốc hàng dài tấp đã ngăn cùn, ngăn cùn, cho tới khi chỉ còn lại duy nhất một người. Bọn chúng lại bắt đầu quây lại thành vòng tròn rì rầm bàn bạc, lại xếp hàng, lại chơi... Cứ như thế suốt mấy lần mà không biết mệt. Còn Tuyết Hồ ngồi bên này chăm chú xem cũng không biết chán, chẳng để ý được thời gian trôi qua rất nhanh. Chẳng mấy chốc trời đã tối lắm rồi. Phải tới khi lũ trẻ con dần dần giải tán, túm lại thành từng nhóm men theo bãi cát dài trở về nhà nàng mới choàng tỉnh nhận ra điều này.

Cả bãi cát rộng gần như chỉ còn lại một mình nàng. Vốn dĩ trời đêm muộn đã chẳng có mấy ai ở ngoài, nữa lại là thân con gái như Tuyết Hồ. Nhưng nàng dường như không biết sợ, cứ như vậy nấn ná ở bãi cát hồi lâu vẫn chưa có ý định trở về.

Trời càng tối gió càng trở lạnh. Sóng biển ầm ầm nhô cao, sóng trước đuổi sóng sau, trên đầu lấp lánh những lớp bọt, dưới ánh trăng hiện lên một màu trắng xóa, đuôi tới bờ cát vỡ ra thành muôn ngàn mảnh vụn, soãi theo sườn cát dốc trôi xuống, vang lên những tiếng xèo xèo như nhả bọt.

Một màu đen tuyền pha lẫn ánh trăng vàng nhạt mỏng manh vụn vãi, phủ kín lên đất, biển, trời một vẻ tĩnh lặng tới rợn ngợp. Dường như muốn nuốt trọn

tâm trí người ta vào một lỗ đen vô tận chỉ nghe được tiếng gió cùng tiếng sóng nước vỗ vào nhau rì rào.

Nàng cúi đầu nhìn bàn tay thô dài. Dùng ngón trỏ tay trái vẽ vẽ lên lòng bàn tay phải dọc theo những đường kẻ chỉ chằng chịt nhưng mờ nhạt, Tuyết Hồ nhớ lại những lời thầy tướng số nói với nàng ngày trước. Chẳng qua chỉ gặp phải chút trắc trở mà thôi, tuổi thọ dài lắm, chẳng có gì để lo lắng. Thế nhưng ông ấy chẳng nói cho nàng, rút cuộc sống lâu như vậy nhưng có hạnh phúc hay không, có bình yên hay không? Thà rằng bớt đi chút tuổi để đổi lấy ấm áp, cái giá ấy cũng chẳng có gì là không đáng cả.

Gió rít lên thành con thổi qua người, Tuyết Hồ rùng mình một cái, kéo lại vạt áo quyết định trở về. Để lại biển đêm phía sau lưng, mặc cho tiếng sóng nước khuất xa dần, nàng đem theo tâm trạng chẳng mấy vui vẻ trở lại quán trọ.

Chợ đêm đã gần tan. Trên đường phố chỉ còn thừa thớt vài bóng người. Tuyết Hồ vòng tay ôm chặt người, cúi đầu đi về phía trước. Vốn dĩ lúc trước đã cố tình tới ngay bãi biển đối diện quán trọ, bây giờ cũng chỉ cần băng qua một lối sang nữa là đã tới nơi. Thế nhưng thỉnh thoảng trước mắt lại xuất hiện bóng người.

Tuyết Hồ giật mình ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện một người đáng vẻ không mấy hòa nhã đã đang đứng chắn ở bên vệ đường đợi mình từ bao giờ.

Hắn nhếch mép cười, mấy ngón tay vuốt vuốt mấy sợi ria bên mép dùng giọng nói lưu manh dẫn chuyện:

- Cô bé, đi đâu về muộn thế?

Tuyết Hồ nhú mày, mặt lạnh dửng dưng định xoay người tránh ra một phía khác. Nhưng chân vừa bước một bước thì người đối diện cũng bước sang một bước, tiếp tục đứng chặn trước mặt. Nàng thầm nghĩ không ổn. Khi thường chỉ quanh quẩn ở một góc nhỏ trấn Đông Hồ, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện xảy ra ngày hôm nay. Bây giờ đất lạ người thừa lại giữa đêm hôm thanh vắng, ngộ nhỡ hắn định giết người cướp tiền thì biết làm thế nào bây giờ?

Tuyết Hồ khẳng khái ngẩng đầu nhìn thẳng khuôn mặt ngăm đen do cháy nắng của kẻ đứng đối diện, giọng cứng cỏi:

- Tôi hiện tại không mang theo tiền. Nếu muốn, theo tôi về quán trọ cha tôi sẽ đưa tiền cho ông.

Hắn phì cười, giọng cợt nhả:

- Con thỏ non này cũng mạnh miệng nhỉ. Cái thói xưng hô hống hách như vậy chắc là con cái nhà giàu hả? Nhưng cô bé ơi nhầm rồi, một chút tiền có là cái gì. Ông đây muốn nhiều thứ hơn kia.

Tuyết Hồ ngờ ngác không hiểu hắn muốn nói tới điều gì, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước. Trong nháy mắt xoay người bỏ chạy.

Nhưng dẫu sao thì cũng là thân gái sức yếu, chỉ tới bước thứ ba đã bị giữ lại. Tuyết Hồ gắng gượng vùng vẫy, không phát hiện ra hắn thậm chí còn gọi thêm mấy người khác nữa tới gần. Mỗi người đều có nước da ngăm đen cháy nắng cổ hữu của một người miền biển.

Có một giọng nói lớn hô lên:

- Đại ca mau buông ra, nó chính là con yêu quái nhà họ Đặng đấy!

Tên béo đang giữ chặt cánh tay Tuyết Hồ này giật mình một cái, vội vã buông ra.

- Sao mày biết?

- Hôm trước vô tình nhìn thấy, quên làm sao được. Vội lại. . .

Vừa nói vừa vờn tay chỉ về hướng quán trọ ở rất gần:

- Nhà họ Đặng bọn họ đang nghỉ ở kia kìa.

Tên được gọi là đại ca khoanh tay trước ngực quan sát Tuyết Hồ thật kỹ, trong miệng lầm bầm:

- Vốn tưởng hôm nay có món mới, ai dè lại là đứa chẳng ra gì. . .

Một lát quay lại phía mấy người vừa tới gần, giọng dữ tợn:

- Vậy thì xử nó luôn đi. Không phải tại con ranh này năm xưa nhà tao cũng không mất trắng với chết đói mấy mạng người. Còn chúng mày nữa, nhân cơ hội này mà trả thù luôn một thể đi!

Cả đám người dùng một ánh mắt đỏ rực dữ tợn nhìn thẳng Tuyết Hồ.

Nàng toàn thân đều run rẩy. Trên mặt, hai chân, hai tay lạnh toát đông cứng không cách nào cử động, tro mắt nhìn bọn họ càng lúc càng lại gần. Bộ dạng như vậy, ánh mắt như vậy, chỉ cần vừa nhìn qua đều biết ý định đánh chết nàng.

...

Một khoảnh khắc mà dài tựa cả ngàn thu, trái tim Tuyết Hồ cũng dường như muốn chết lặng.

Một bóng người chớp nhoáng xuất hiện trước mặt nàng, tấm lưng dài rộng che chắn toàn bộ những gì đang diễn ra phía trước. Nàng ngậy ngán nhìn hấn đánh ngã cả đám người, lại ngậy ngán nhìn lính quan không biết từ khi nào, bằng cách nào thì xuất hiện đem bắt hết chúng lại giải đi. Cho tới khi đường phố sạch trơn không một bóng người, một khung cảnh phổ biến về đêm lạnh lẽo, vắng lặng tới rợn người.

Có tiếng nói vang lên bên tai nàng, hòa vào với gió cùng hơi lạnh:

- Có sợ không?

Nhưng nàng không nghe thấy.

Trong đầu Tuyết Hồ lúc này chỉ văng vẳng câu nói lúc trước, thứ đem vết đen vẫn cấn giấu rất sâu trong lòng nàng kéo rách ra để mặc cho ánh sáng chói chang chiếu vào, lần nữa đem tâm trí nàng kéo xuống địa ngục đen tối, vùng vẫy không lối thoát.

“Không phải tại con ranh này năm xưa nhà tao cũng không mất trắng với chết đói mấy mạng người...”

Tuyết Hồ nắm chặt tay, ngón tay bấm sâu vào da thịt, cổ sức hít vào thật sâu, lặng người lắng nghe trái tim mình âm thầm rỉ máu.

Có người lay nhẹ tay nàng, giọng dần đo:

- Tuyết Nhỏ!

Nàng giật mình hoảng sợ, ngơ ngác nhìn người đang đứng trước mặt. Thân hình cao lớn hiền hòa, ánh trăng lằng đặng phủ lên khuôn mặt một vẻ dịu dàng đầy quan tâm. Ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào mắt nàng, dường như đem theo an ủi, cũng dường như đem theo niềm tin...

- Để tôi đưa em về quán trọ.

Phạm Kiên đưa tay vỗ nhẹ lên lưng nàng như an ủi, thấp giọng nói một câu. Tựa hồ như đang có rất nhiều hơi ấm từ lòng bàn tay truyền tới lưng nàng, thấm qua da thịt lan vào trong máu, theo dòng chảy dẫn tới từng ngõ ngách trong cơ thể.

Tay chân lạnh lẽo khi trước đều đã được sưởi ấm, da mặt nàng đã hết tê dại, cơ thể cảm nhận được ánh trăng ấm áp phủ kín. Bầu không khí nhuốm một hương vị lạ kì chẳng thể gọi tên, giống như một mùi hương nào đó đã từng một lần xuất hiện trong giấc mơ của nàng...

Nhưng giấc mơ đột ngột dừng lại, nàng vươn tay kéo nhẹ ống tay áo của hấn, cúi đầu buồn buồn nói:

- Tôi có thể nhờ một việc được không?

- ...

- Đừng nói những chuyện xảy ra cho cha mẹ tôi.

Hấn đứng lặng nhìn Tuyết Hồ, trong ánh mắt hiện lên nghi ngờ nhưng cũng có chút gì đó như hiểu ra. Nàng không giải thích, thế nhưng trong biểu hiện của nàng dường như nói lên được nhiều điều.

Rất lâu chẳng có ai nói lời nào, cho tới khi Phạm Kiên khẳng khái gạt đầu:

- Được, tôi hứa.

Bọn họ như vậy, mỗi người đem theo tâm sự, suy nghĩ của riêng mình trở lại quán trọ.

Lần này quay về ngoài dự kiến của Tuyết Hồ rằng không hề nhận được sự trách mắng hay gia tăng hình phạt nào từ phía cha mẹ. Nàng nghĩ, cơ bản hai người vốn không hề phát hiện ra sự vắng mặt của nàng ở quán trọ. Có lẽ cho tới lúc đi dạo trở về đều chưa từng qua xem thử phòng nàng. Yên tâm rằng con gái nhỏ của mình thật ngoan ngoãn sao? Chỉ hy vọng là vậy.

Tuyết Hồ cảm thấy, việc đi chung với Phạm Kiên hiện tại lại có chút ngại ngùng. Đó là điều mà từ trước tới giờ nàng chưa từng một lần cảm nhận được, cho dù là với bất cứ ai, trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nghĩ thử, không phải người ta vừa mới giúp mình sao, có lẽ nên cảm ơn chứ nhỉ? Thế nhưng vài lần định mở miệng lại thấy ngại, thế nào cũng chẳng thể nói được thành lời. Cứ như thế mà để mặc hấn đứng ở đầu cầu thang, một mình trở về phòng đóng chặt cửa, ngay cả mặt cũng không hề ngẩng lên nhìn lại tới một lần.

Nàng cẩn thận thấp ngọn nến trong phòng, lặng người ngồi trên giường bản thân hồi tưởng lại tất cả những gì vừa xảy ra một lượt. Ngán ngùi chỉ trong

một canh giờ, cảm giác lại lâu đến vậy. Thế mới nói, cảm giác của loài người vốn chẳng phải là thứ chính xác gì cho cam. Đã gọi là cảm giác ấy mà, hoàn toàn đều chỉ phụ thuộc vào cảm tính mà thôi, lí trí hay nhận thức đều sớm bị bỏ quên ở một góc xó xỉnh nào đó mốc bụi lên rồi. Nhưng biết làm sao được, trí óc cũng có lúc ngưng trệ, tư duy cũng có lúc đình chỉ. Duy chỉ có con tim lúc nào cũng tươi mới, lúc nào cũng vẹn nguyên. Đều đặn, từng nhịp không ngừng động trong lồng ngực. Nó chỉ dừng lại khi nào con người ta chết đi mà thôi.

Tuyết Hồ đứng dậy mở cửa sổ, để gió lùa vào trong phòng xua tan đi cảm giác bức bối và trống trải. Dường như vừa có thứ gì đó trôi tuột qua tay nàng, chỉ kịp chạm nhẹ mà chưa hề nhận thức, cũng chẳng kịp níu giữ trong lòng. Mông lung không rõ, rút cuộc là thứ gì?

Vàng trắng lờn trên bầu trời vùng biển sớm đã bị tán cây cao che khuất, chỉ còn lại thứ ánh sáng nhọt nhọt lấp lánh vương trên từng lá cây, ngọn cỏ. Chỉ đủ để nhìn thấy bọn chúng tồn tại, nhưng không đủ rõ để thấy được từng đường nét. Tất cả đều mông lung, mờ ảo như vậy...

Nàng đứng bên cửa sổ nhỏ, chăm chú nhìn theo tán lá rộng, roi dần xuống những bụi hoa thấp trong sân. Tầm mắt mông lung, cho tới khi nhìn thấy tháp thoáng có bóng người. Trong lòng nàng rung lên một dự cảm, cổ sức rướn tầm mắt nhìn cho thật kĩ.

Hai bóng người đang đứng bên bàn đá kê trong sân, khuôn mặt đều bị tán lá che khuất. Thế nhưng bằng những hình ảnh sống động trong trí nhớ của mình, nàng hoàn toàn có thể nhận ra hai người bọn họ là ai.

Đứng nấp sau một gốc cây nhìn lại, Phạm Kiên và Tuyết Liên giống như một đôi kim đồng ngọc nữ đẹp đẽ vô cùng. Tuyết Liên ngồi trên ghế đá, say mê nhìn theo dáng vẻ múa kiếm tuyệt đẹp của Phạm Kiên. Cả một mảnh sân ngập tràn bóng hình của hắn, linh hoạt nhanh lẹ. Giống như đó vốn chẳng phải múa kiếm mà là một loại nghệ thuật ẩn tượng nào đó, nhuần nhuyễn điêu luyện.

Tuyết Hồ tự hỏi, lúc đó đã suy nghĩ gì mà lại quyết định xuống đây?

Cảm giác mông lung mơ hồ khi trước đã được vén bức rèm bí ẩn lên, mọi thứ đều trở nên thật rõ ràng, chân thực. Nhưng chân thực như vậy chỉ khiến cho tâm trí nàng thêm rối loạn, thà rằng cứ không hiểu được rõ như thế...

Tâm trí nàng lúc này làm sao nghĩ được nhiều như vậy. Trong tầm mắt, trong suy nghĩ và cả trong trái tim, chỉ có duy nhất một bóng người đang nhịp nhàng di chuyển, từng đường kiếm nhanh nhẹn chuẩn xác như đâm thẳng vào lòng nàng.

Có thứ gì đó đang lặng lẽ phiêu tán trong không khí. Mắt nàng, mũi nàng, lưỡi nàng... Tuyết Hồ cảm nhận được nó không chỉ bằng năm giác quan, mà còn bằng cả trái tim thiếu nữ mười bảy tuổi non nớt lần đầu tiên được nếm thử hương vị xao động.

Đêm ấy Tuyết Hồ mất ngủ.

Cảm giác giống như vừa uống phải một thứ rượu quý đã chôn lâu năm dưới lòng đất. Ấm áp, cay nồng. Suốt cuộc đời mười mấy năm của nàng chưa từng được nếm qua hương vị nào khiến cho người ta say đắm xôn xang như vậy. Thế nhưng đó lại là thứ rượu quá đắt quý giá, nàng bởi vì vô tình mà một lần nếm trộm được, sau này cho dù thêm khát, tưởng nhớ đến đâu cũng không có cách nào thử lại, càng chẳng có tư cách nào nghĩ tới chuyện chiếm lấy nó trở thành của riêng mình. Thậm chí, ngay cả cảm giác mông lung kì lạ lúc này cũng không thể cho bất kì ai biết được...

Ngày hôm sau trở về sớm hơn dự định. Trời chưa tối, cả nhà bốn người cộng thêm Phạm Kiên đều đã có mặt tại cổng phủ.

Tuyết Hồ duy trì trạng thái im lặng, xuống xe ngựa liền một mạch trở về phòng. Lúc băng qua sân trước cũng không hề nhìn Chân yêu quý của nàng đang nằm sưởi nắng trước hiên phòng khách lấy một cái, chỉ để lại một bóng dáng lẻ loi rồi biến mất sau lối rẽ.

Chú thích:

(1) Bài hát trong trò chơi đánh chất, hay còn gọi là chơi chuyền.

(2) Bài hát trong trò chơi rồng rắn lên mây.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Chỗ dựa của Tuyết Hồ

Ngày đầu tiên trở về nhà, Tuyết Hồ đã đỡ bệnh.

Lúc trước vì sao còn băn khoăn lâu như vậy mà chưa hề cảm ốm gì cả, chẳng qua là chờ một lần rồi ốm cho triệt để.

Lần này Tuyết Hồ ngã bệnh, cả người nóng rực như hòn than, mê man nằm liệt giường suốt ba ngày mới tỉnh.

Gia đình đối với bệnh tình của nàng đã không còn quá ngạc nhiên hay sợ hãi nữa. Từ năm hai tuổi tới giờ, cứ dăm ba bữa Tuyết Hồ lại ốm một lần. Quả thực lần này so với bệnh tình gần đây thì có nặng hơn một chút, song ngoại trừ mời thầy lang về nhà khám chữa, gia đình cũng chẳng còn phương pháp nào khác hơn.

Tuyết Hồ không gầy, nhưng sắc da quanh năm xanh xao nhợt nhạt như người thiếu máu. Đau ốm liên miên, nhẹ thì nhức đầu sổ mũi, nặng thì ngã bệnh sốt cao. Đã từng có lần nàng ốm ròng rã suốt một tháng liền, ngoại trừ thuốc và cháo loãng thì chẳng thể nuốt nổi bất kì thứ gì khác.

Ốm một phen bất tỉnh nhân sự như vậy, cho tới khi tỉnh lại đương nhiên tâm trạng vẫn vô cùng kém. Khỏi ốm rồi, suốt mấy ngày liền ngoại trừ tới phòng ăn dùng bữa thì chỉ loanh quanh trong phòng, chẳng nói với ai nửa lời.

Ngay cả Chân cũng nhiều ngày nay không nhìn thấy mặt Tuyết Hồ, nó cảm thấy đó hình như là những ngày bình yên nhất từ khi bước chân vào nhà họ Đặng cho tới nay.

Tuyết Hồ nằm trong phòng, trần trờ nhìn trần nhà suy nghĩ. Có lẽ đó chỉ là chút nhầm lẫn trong lúc mà cả lý trí lẫn tâm tư tình cảm của nàng đều đang bị xáo động. Chỉ cần bình tâm lại, cố gắng tự chủ không suy nghĩ nhiều nữa có lẽ sẽ chẳng sao. Mặc dù, từ trước tới giờ quả thực nàng chưa từng trải qua cảm xúc mãnh liệt như vậy. Thế nhưng có lẽ chờ đợi thời gian trôi đi, chút rung động đầu đời ấy sẽ tan biến dần như mây khói.

Nhưng nàng nhầm rồi. Trên đời này luôn tồn tại những thứ càng sâu đậm với thời gian. Nhất là tình cảm đơn thuần trong lòng nàng, khi mà mỗi ngày người nào đó đều xuất hiện trước mắt, đáng vẻ ân cần như thế, cứ chỉ hòa nhã như thế...

Đối với người trong nhà, sự xuất hiện mỗi ngày của Phạm Kiên đều đã không còn quá xa lạ, ngay cả Tuyết Hồ cũng vậy.

Hắn mỗi lần nhìn thấy nàng đều không ngại tỏ ra quan tâm, nhiệt tình tươi cười hỏi thăm nàng. Đối với lần đầu tiên đối mặt như vậy, Tuyết Hồ quả thực chẳng biết phải làm sao. Chỉ cúi đầu ngáp ngừng trong chốc lát rồi bỏ mặc chạy biến. Nhưng tới về nàng lại dần vật hồi hận, càng thêm thấp thòm lo sợ không yên. Cho tới ngày thứ hai thứ ba, nàng cuối cùng cũng có đủ dũng khí để đáp lời, mặc dù chỉ là một câu chào ngắn ngủi nói bằng giọng muỗi kêu:

- Chào anh!

Nhưng ngay cả một câu nói hai chữ ngắn ngủi như vậy thôi, Tuyết Hồ cũng cảm thấy tim mình đập mạnh lên từng hồi. Nàng ù rù ngồi tựa bên cửa sổ nhìn ra nắng chiều ngoài sân, thấy mình cũng giống như ngọn cỏ non dưới gốc cây lộc vừng. Vì sao lại yếu đuối như vậy, ngay cả một ngọn gió thoảng cũng khiến nó đổ rạp về một phía.

Nàng cúi đầu gối lên cánh tay, trầm mồi tơ vò như siết lấy lòng nàng. Nàng không biết phải làm sao, những cũng chẳng có dũng khí đi tìm lời khuyên giải. Mọi chuyện đều chẳng như ý nàng, cảm giác xốn xang lúc trước, vì sao càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng đậm nét? Ngay cả nhìn hắn nàng cũng không dám, chỉ cần nghe giọng nói của hắn cũng khiến tim nàng loạn nhịp. Nàng mắc bệnh rồi! Bệnh nặng chẳng biết đi đâu tìm cách chữa.

Tuyết Hồ càng tìm cách né tránh, cuộc sống lại càng chẳng cho nàng một cơ hội.

Thời gian gần đây, hầu như ngày nào Phạm Kiên cũng ở lại nhà nàng cả nửa ngày. Có khi cũng sẽ cùng gia đình nàng dùng bữa. Cũng giống như ngày hôm nay vậy.

Tuyết Hồ lặng lẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cảnh tượng lúc này so với ngày đầu hắn tới chơi quả thực đã khác nhiều lắm. Nàng ngồi giữa cha và mẹ, Phạm Kiên ngồi cạnh cha, Tuyết Liên ngồi cạnh mẹ. Bọn họ đối diện với Tuyết Hồ, từng cử chỉ đều lọt vào mắt nàng chẳng sót một phần.

Đặng Nguyên vừa ăn vừa thăm hỏi chuyện gia đình hắn, Tuyết Hồ dỏng tai lắng nghe. Đã từ rất lâu nay rồi, mỗi chuyện trong nhà nhắc đến hắn đều khiến nàng quan tâm. Có khi sẽ lặng lẽ ngồi một bên nghe thật rõ ràng câu chuyện, mỗi câu mỗi chữ đều như muốn ghi vào trong lòng, học thuộc cần thận. Cũng có khi sẽ vờ tới ngồi ở một góc khuất nghe lén cha mẹ trò chuyện. Nàng nóng lòng muốn biết về hắn nhiều quá, nhưng hắn lúc nào cũng như một cái hộp kín đặt trước mặt nàng, khơi lên rất nhiều tò mò, rất nhiều suy nghĩ nhưng lại luôn không thể cho nàng một câu trả lời.

Tuyết Hồ lại càng đau lòng khi phát hiện ra, bất cứ thứ gì thuộc về hắn hình như đều khiến lòng nàng yêu thích, nếu không cũng sẽ là đồng cảm thương xót.

Lúc biết hắn mồ côi cha mẹ, nàng lặng lẽ buồn bã cả một đêm.

Khi lại nghe hắn ở cùng với chú ruột, là một gia đình buôn bán lớn trên kinh thành. Hắn thường thay chú vận chuyển hàng tới nơi xa, thảo nào bản thân rèn luyện được võ nghệ tốt như thế. Có lẽ công việc cũng rất vất vả chẳng?

...

Bởi vậy mà Đặng Tuyết Hồ, một kẻ vốn kì quái khó chiều, bây giờ càng trở nên thất thường dễ thay đổi. Lúc vui lúc buồn, cáu giận vô thường như vậy thật khiến cho đám người làm trong nhà khổ sở mà chẳng biết kêu ai.

Nhưng Tuyết Hồ càng đau lòng khi nhận ra, chút tình cảm đơn độc trong lòng nàng dường như chẳng hề có dấu hiệu giảm bớt, mà giờ đây càng lúc càng khiến nàng không thể tự chủ được cả bản thân mình. Nhất là khi phát hiện ra, bản thân mình bắt đầu biết ghen tị.

Nàng ghen tị mỗi khi nhìn thấy Phạm Kiên dịu dàng quan tâm chăm sóc, hỏi han Tuyết Liên. Nàng ghen tị khi thấy bọn họ thường xuyên ngồi trong sân vui vẻ chuyện trò...

Ngay tại lúc này, trong lòng nàng như có lửa. Bọn họ trước mặt nàng, trước mặt cả cha mẹ lại có thể tỏ ra tình cảm thân thiết như vậy! Bọn họ gấp thức ăn cho nhau, nhìn nhau cười âu yếm...

Thế nhưng cha nàng cười cười chẳng nói, mẹ nàng vốn dĩ luôn giữ gìn nề nếp gia giáo lại cúi đầu làm ngơ, nhưng về mặt vẫn đầy vui vẻ! Nàng không hiểu nổi, càng không chịu nổi. Cánh tay run lên đánh rơi đôi đũa xuống nền nhà. Đũa trúc rơi xuống cách một tiếng, nhỏ nhưng rõ, khiến mọi người giật mình, khiến nàng sững sốt ngơ ngác.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng đã thấy Tuyết Hồ lên tiếng:

- Cha mẹ ơi, con hơi mệt, con muốn về phòng trước được không ạ?

Cha mẹ có vẻ đều không vui, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của nàng đều cố nhịn lại, không còn cách nào đồng ý cho nàng trở về.

Quãng đường chỉ kéo dài trong một mảnh sân lần này đối với nàng thật khó chịu. Tuyết Hồ ruột gan đều nổi lửa, bước chân vội vã chạy về tới phòng, đóng sập cửa lại ngồi thừ trên giường bần thần.

Nàng cố gắng kiềm chế cơn giận, cố gắng kiềm chế nỗi ghen tị nhưng khó quá! Nó dường như đang lặng lẽ cố chấp lan ra, thấm vào máu tủy khiến tay chân nàng run rẩy, tim đập thình thịch trong ngực không cách nào bình tĩnh lại.

Nàng đau lòng, nàng ghen tị. Nhưng nàng càng cảm thấy sợ hãi. Sợ rằng biểu hiện của mình quá đường đột, thái độ của mình quá lộ liễu khiến cho mọi người có thể nhìn ra. Nhưng đó là điều không thể, không thể! Tình cảm này của nàng quá xấu xa, tâm tư này của nàng quá hèn hạ!

Tuyết Hồ ôm mặt bật khóc, phía trước của nàng biết phải làm thế nào cho phải?...

Nghĩ mãi, cuối cùng cũng chỉ có một nơi để Tuyết Hồ giải bày tâm sự.

Chăm chú vuốt ve lớp lông dày mượt trắng tinh của Chân, cảm giác dễ chịu nơi lòng bàn tay đã lâu không cảm nhận được khiến lòng nàng bình ổn lại chút ít.

Tối hôm nay, Phạm Kiên dẫn chị nàng đi nghe hát chèo.

Người dân trấn Đông Hồ nổi tiếng hát chèo hay. Hát chèo trở thành một ngày hội lớn, mỗi tháng đều được tổ chức một lần. Nàng dường như ít khi bỏ qua, đa phần là vì thích, phần nhỏ là vì ít nhất cũng còn có một thú vui mà hưởng thụ. So với lễ hội ngày mùa một năm mới tổ chức một lần thì có nhiều cơ hội cho nàng vui chơi hơn lắm.

Vốn dĩ dịp này tâm tư bọn bề, đã quên khuấy mất ngày hôm nay lại có hát chèo. Nhưng đợi tới lúc nhớ ra cũng là lúc biết mình chẳng thể đi được. Bởi người nhắc nhở nàng lại chính là Phạm Kiên.

Hắn tới mời gia đình nàng đi chơi, thế nhưng cha mẹ đã hiểu ý từ chối, thân làm em gái như nàng làm sao dám nhận lời đồng ý?

Tuyết Hồ hơi buồn, cũng có chút chạnh lòng. Nàng trốn sau một góc cây trước sân, trong bóng tối lặng lẽ nhìn hai người họ dắt tay nhau rời khỏi cổng, đáng vẻ sóng đôi đẹp đẽ như thần tiên giữa chốn phàm trần.

Buổi tối dài dằng dặc như vậy, chẳng tìm thấy việc để làm quả thực là một loại tra tấn cực hình.

May mắn, vẫn còn Chân ở đây. Ít nhất vẫn còn có Chân...

Hai chân của nó duỗi dài ra, cái đầu tròn gối lên chân nhắm mắt lim dim ngủ. Con sư tử này rất lạ, vừa ăn xong tỏ ra uể oải mệt mỏi như vậy? Tuyết Hồ trầm nghĩ, nó dường như bản tính trời sinh thêm ngủ. Mỗi lần nàng ngồi bên cạnh đều thấy nó lim dim im lìm như vậy, chẳng động đậy lấy một cái lông đuôi.

Nhưng nàng đã sớm học thành quen rồi. Trên đời vốn làm gì có thứ học không quen nổi? Thân phận của nàng, tình cảm của nàng, khổ sở của nàng... Tất cả đều dễ dàng trở thành một thói quen, chẳng qua chỉ cần có chút thời gian, cũng cần ít nhiều cố gắng...

Trời không còn sớm, trước sân cũng không thấy người làm qua lại nhiều. Thế nhưng, bọn họ còn chưa trở về.

Nàng đang đợi sao, ngồi trước hiên chờ đợi sao? Chờ điều gì? Lại chờ để nhìn thấy tình cảm êm đẹp đó sao?

Có lẽ Tuyết Hồ đang muốn tìm kiếm một liều thuốc khác. Biết đâu đau đớn sẽ khiến cho thần kinh tê liệt mà mất đi cảm giác. Hiện thực sẽ khiến cho tâm nguội lạnh mà quên đi rung động.

Nhưng nhiều khi nỗi đau lại mạnh mẽ hơn năng tưởng.

Mấy ngọn đèn trước hiên đều bị nàng sai người làm tắt hết. Hai người ấy không nhìn thấy nàng, không thấy có người đang lặng lẽ quan sát. Vì vậy họ ôm nhau. Lưu luyến rất lâu mới rời ra. Phạm Kiên lại hôn lên má Tuyết Liên. Hắn nắm tay Tuyết Liên nói gì đó rất nhiều. Bọn họ cùng cười, lại ôm nhau. Trước khi trở về ôm nhau rất lâu.

Tuyết Liên đứng ở cổng nhìn theo bóng người rời khỏi. Lúc nàng quay người lại đi vào, Tuyết Hồ nhìn thấy, khuôn mặt của chị gái dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn nơi lối đi rất đổi hạnh phúc. Trên khóe miệng xinh xắn còn hiện rõ một nụ cười. Thứ mà trên đời này nàng chưa một lần có được, cho dù là khóe miệng xinh đẹp kia, hay là cảm xúc chất chứa dưới vẻ rạng ngời ấy...

Một người một sư tử vẫn ngồi không biết qua bao lâu. Trăng đã lên rất cao, ló cả ra khỏi tán cây lộc vừng đứng sừng sững trước sân. Ánh sáng nhợt nhạt chỉ đủ chiếu sáng một ngọn cỏ, cảnh vật vẫn chìm trong một màu đen tối, âm u không lối thoát. Trước mắt chẳng thể nhìn rõ được điều gì.

Chân vẫn im lìm nhắm mắt ngủ.

Bàn tay Tuyết Hồ xoa nhẹ nhẹ trên đầu nó, ánh mắt trống rỗng vô định nhìn ra khoảng không đen tối trước mặt.

Nàng bắt chợt cúi xuống, một bàn tay nắm lấy cái tai tròn của Chân kéo lên, cúi đầu xuống thăm thì khe khẽ. Từng lời, từng chữ nhẹ như gió thoảng, nhưng cất chứa trong đó là vị lạnh của hơi thở, vị mặn của nước mắt... cùng với vô tận ưu phiền.

- Chân, chị kể với em một bí mật!

Nàng hơi ngừng, khóe miệng mỉm cười. Chua xót, đau lòng.

- Chị đang thích một người. Rất thích, rất thích... Nhưng người đó là thuốc độc, chạm vào sẽ chết, chết rất thảm. Nhưng giống như thuốc phiện vậy, chị không có cách nào dứt bỏ được...

Bàn tay nàng thả tai của Chân ra, cúi mặt xuống áp một bên má lên đỉnh đầu nó, cảm nhận lông mịn vỗ về da thịt nàng ấm áp. Dù là một chút thôi nhưng cũng quá đổi quý giá.

Chân cảm thấy trên đầu mình một mảng nóng rực. Hơi thở của nàng, làn da của nàng... Nó cũng cảm nhận được ướt át. Trên tấm lông mềm nhay cảm của nó đang có nước. Một giọt, hai giọt. Càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nóng cháy...

Bộ lông của nó, hai mí mắt đang nhắm chặt của nó run lên, ngăn ngui nhưng rõ ràng. Thế nhưng trong bóng tối chẳng một ai nhìn thấy, ngay cả Tuyết Hồ – người vốn vẫn đang ôm chặt áp má lên đỉnh đầu nó.

Tuyết Hồ tìm thấy một niềm vui mới trong cuộc sống buồn tẻ của mình. Tâm sự cùng Chân dường như khiến nàng vui nổi lòng đi rất nhiều.

Người làm trong phủ phát hiện ra, cô hai lại bắt đầu bám dính lấy con sư tử như trước. Thật kì lạ, cô hai rốt cuộc không gần gũi với Chân từ khi nào nhỉ? Chẳng ai để ý, cũng chẳng ai nhớ được. Ngay cả ba thành viên còn lại trong gia đình cũng không nhớ rõ.

Mỗi sáng, mỗi chiều Tuyết Hồ sẽ chạy theo Chân đi dạo trong vườn. Buổi tối sẽ ngồi bên cạnh nó dùng tay chải lông, ngắm nhìn nó nhắm mắt ngủ say, cố tìm thấy niềm vui, thanh thản trong cuộc sống nhàn nhã thường ngày.

Mỗi tối ấy, nàng sẽ ở bên tai nó khe khẽ thì thầm kể ra đủ điều. Người nàng đang yêu thích tốt thế nào, đẹp thế nào. Từ đôi mắt, lông mày cho tới từng dáng điệu, cử chỉ. Nàng kể dường như không biết mệt. Hơn nữa những điều nàng muốn kể cũng dường như chẳng bao giờ hết. Thì ra quan tâm tới một người, để ý tới một người là bận rộn như vậy! Chân không phải là một người có thể cho ý kiến, nhưng nó là một người nghe rất tuyệt vời. Ít nhất, Tuyết Hồ cũng cảm thấy mãn nguyện với điều đó.

Người ta nói quả không sai. Nếu được chia sẻ, niềm vui sẽ nhân đôi, nỗi buồn sẽ vơi nửa. Nàng không biết được tình cảm thâm kín trong lòng của mình vẫn sâu tới đâu, nhưng rồi ren trong lòng nàng đã không còn đầy ắp như vậy nữa.

Nàng học cách làm quen, học cách đối diện với Phạm Kiên, cũng học cách giữ vững tâm tư mình trước những cử chỉ thân mật của hai người ấy. Mỗi tối sẽ đem tâm sự kể lại với Chân, thì thoảng bị phớt lờ liền cố tình đi theo nó, vừa bám đuôi vừa tiếp tục kể lể.

Chân đối với nàng quan trọng lắm, nhưng nàng chẳng biết được nàng đối với nó thế nào. Có lẽ là chủ nhân, có lẽ là người bắt nó về, hay... chỉ là một người thường xuyên lái nhái bên tai nó?

Người ta nói, động vật như Chân không biết suy nghĩ. Nàng chẳng dám hi vọng nhiều, ít nhất mỗi ngày nó đều ở bên cạnh nàng là được. Chỉ là, vì sao cho tới bây giờ nó vẫn không chịu để mắt tới nàng? Mỗi ngày theo nó đi dạo, nếu không phải là nàng nhất quyết bám dính lấy nó, cũng có lúc túm chặt cái đuôi dài của nó trong tay thì nhất định nó sẽ chẳng thèm chờ nàng, một mình nhàn nhã đi thẳng phía trước. Những buổi tối ngồi vuốt ve nó, Chân sẽ

chỉ nằm yên nhắm mắt ngủ. Đường như lúc nào nó cũng hờ hững, đường như sự xuất hiện của nàng bên cạnh nó chỉ là vô hình, không một chút mây may ảnh hưởng.

Chân là một con sư tử, nàng biết. Nhưng nàng không biết sư tử sẽ bày tỏ tình cảm như thế nào? Nàng chẳng dám mong nó sẽ giống như một con chó hay con mèo, sẽ vẫy đuôi mừng chủ, sẽ sủa yêu một tiếng, sẽ kêu meo meo khi được nàng vuốt ve, cũng có thể sẽ liếm nhẹ lên mu bàn tay nàng âu yếm. Thế nhưng Tuyết Hồ nghĩ, có lẽ nó cũng là một động vật bốn chân, ít nhiều cũng sẽ chịu quan sát nàng, sẽ chịu đi bên cạnh nàng mỗi lần đi dạo chứ? Nàng chỉ có thể tự an ủi mình, ít nhất Chân không còn lẩn tránh nàng như xưa. Có lẽ, một con sư tử quen sống ở vùng núi rừng như nó sẽ không biết cách bày tỏ tình cảm thân thiết, nó không lảng tránh thì có nghĩa nó đã yêu quý người đó rồi chẳng?

Nhưng dù sao một thiếu nữ mười bảy tuổi ít khi đọc sách, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong nhà như nàng thì có hiểu biết tới đâu? Tuyết Hồ làm sao hiểu được một con sư tử, lại càng chẳng thể hiểu được một con sư tử như Chân.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Trở ngại nối tiếp

Ngày hôm nay, nghe nói Phạm Kiên sẽ dẫn chú ruột của mình tới đây gặp gỡ cha mẹ Tuyết Hồ. Có vẻ như là lễ gặp mặt chào hỏi ban đầu, còn mục đích chủ yếu chính là chuẩn bị nói chuyện về chung thân đại sự của con cái hai nhà, trước là ăn hỏi, sau là thành thân.

Lúc nghe được tin này do chính Đặng Nguyên nói ra trong bữa cơm, Tuyết Hồ quả thực có giật mình. Nhưng thói quen đã khổ công luyện tập thời gian dài, nàng đã không còn lộ ra những biểu hiện thái quá. Cho dù như vậy, chỉ cần ba người trong nhà để ý một chút đều có thể nhận ra, bàn tay cầm đũa của nàng đang không ngừng run rẩy.

Tuyết Liên đương nhiên là người vui vẻ nhất. Nàng suốt bữa ăn chỉ im lặng không nói, nhưng trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp luôn lộ rõ nét cười.

Thanh xuân luôn là độ tuổi đẹp nhất của con gái. Hơn nữa lại là một thiếu nữ thanh xuân đang yêu, Tuyết Liên có vẻ đẹp vừa dịu dàng vừa đậm thắm lại rất duyên cực kì lay động lòng người.

Không chỉ Tuyết Hồ nhận ra, mà đám người làm trong nhà gần đây đều vụng trộm bàn luận với nhau. Cô lớn nhà bọn họ xinh đẹp quá!

Thiếu nữ xinh đẹp không những giỏi giang, hiểu biết mà còn dịu dàng như vậy, tìm được một vị hôn phu tốt như công tử Phạm Kiên quả thật là xứng đôi vừa lứa vô cùng. Khác hoàn toàn với cô hai nhà bọn họ, người đã chẳng xinh đẹp, lại còn đành hàng khó chiều. Có lẽ đợi tới năm ngoài hai mươi tuổi vẫn chẳng kiếm được người yêu. Lão gia, phu nhân chắc chắn phải chịu trách nhiệm nuôi con gái già trong nhà rồi!

Lại nói tới công tử Phạm Kiên, người làm trong nhà không phân biệt nam nữ, già trẻ đều vô cùng yêu mến. Hắn có vẻ bề ngoài rất ưa nhìn, cử chỉ nói năng đều rất tử tế lễ phép. Đối với kẻ hầu người hạ như bọn họ thái độ đều luôn khiêm tốn. Nhất là đối với cô hai quai đản như vậy vẫn luôn giữ thái độ quan tâm săn sóc, quả thực khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Ngày hôm nay bọn họ tất bật chuẩn bị cho chuyến thăm hỏi của bên nhà công tử, trong lòng đều âm thầm vui sướng. Cô lớn cuối cùng cũng sắp được gả cho một người rất xứng. Thế nhưng bọn họ cũng âm thầm ngậm ngùi. Cô lớn đi rồi, tiểu thư Tuyết Liên của bọn họ sắp phải rời khỏi nhà họ Đặng để về nhà người ta rồi! Hu hu hu...

Nhưng thực tế lại cho thấy, lo lắng của người làm trong nhà chỉ là lo xa.

Chú của Phạm Kiên tới đây, kì thực ngoài hai việc quan trọng đã kể trên còn phải bàn tới một việc vô cùng quan trọng khác nữa.

Có thể nói, chỉ một câu ngắn ngủi mà Đặng Nguyên vừa nói ra thôi chẳng khác nào sấm vang chớp giật. Không kể gia đình ba người cùng với chú cháu họ Phạm, ngay cả mấy người làm có cơ may hầu hạ chủ nhân đang ngóng tai nghe chung đều giật mình sùng sốt.

Ông nói, ông muốn Phạm Kiên tới nhà mình ở rể!

Ở rể... Phạm Kiên thế nhưng lại ở rể...

Đặng Nguyên đối với sự kinh ngạc của mọi người thì tỏ vẻ không mấy kì lạ. Đó là chuyện sớm đã nằm trong dự liệu.

Ông bình thần nhắc chén trà lên nhấp một ngụm, phong thái ung dung chững chạc của một người buôn bán lâu năm trong nghề. Hồi lâu mới thông thả tiếp lời, bình tĩnh như đang đàm phán làm ăn.

- Gia đình chúng tôi vốn chỉ có hai cô con gái. Gái lớn gả chồng là chuyện đương nhiên. Thế nhưng sản nghiệp gia đình xây dựng đã mấy đời phải cần có

người gánh vác. Cháu Kiên đây là người rất có tư chất, cũng rất khiến cho người lớn yên tâm. Dám mong ông đồng ý với đề nghị này của tôi.

Chú của Phạm Kiên sau một thoáng giật mình cũng bình tĩnh lại, ánh mắt thoáng nhìn qua cháu trai, thông thả tiếp lời:

- Ông đã nói vậy thì tôi cũng xin thừa. Cháu Kiên từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, tôi coi cháu như con cái trong nhà mà nuôi dạy tới bây giờ. Quả thực cháu rất có tài, nhiều năm nay giúp đỡ gia đình không ít việc. Nhưng bây giờ cháu cũng đã lớn rồi, sắp tới cũng chuẩn bị thành thân, việc này là của cá nhân cháu, tôi hoàn toàn tôn trọng ý kiến của nó, không có gì phản đối hay ngăn cản cả.

- Ông đã nói như vậy, tôi quả thực rất cảm ơn. Vậy cháu Kiên nghĩ sao?

Đặng Nguyên nhìn về phía Phạm Kiên, giọng nghiêm túc.

Có lẽ đối với Phạm Kiên mà nói, đây là chuyện quá sức hệ trọng. Hắn vẫn còn băn khoăn đắn đo không nói được câu nào. Thế nhưng đã có một người thay hắn lên tiếng:

- Không được!

Tuyết Hồ ngồi ở hàng ghế phía sau bà Thị Giang, đứng bật dậy nói to. Hành động này của nàng, quả thực là làm nhiều hơn nghĩ. Nàng tuy đã học được cách giữ bình tĩnh, thế nhưng đối với chuyện mà ngay cả người vốn điềm tĩnh như Phạm Kiên cũng không bình tĩnh nổi này, làm sao nàng có thể thành công.

Gia đình ba người đối với hành động đường đột này của Tuyết Hồ cũng vô cùng kinh ngạc. Đặng Nguyên là người phản ứng đầu tiên, nét mặt giận dữ quát to:

- Tuyết Hồ! Ngồi xuống, ai cho con lên tiếng ở đây?

Nàng cố chấp đứng yên, ánh mắt kiên định lặp lại lần nữa:

- Cha ơi, không được!

Bà Thị Giang thấy tình thế không ổn, vội vã kéo tay con gái, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Tuyết Nhỏ, có gì lát nữa trong nhà nói sau. Bây giờ ngồi xuống đi đã. Đi, nghe con!

Tuyết Hồ cúi đầu nhìn mẹ, thoáng suy nghĩ, rốt cuộc cũng chịu ngồi xuống.

Đặng Nguyên rất giận, cô bày ra nụ cười niềm nở với hai vị khách quý:

- Thật ngại quá! Để cho hai người chê cười rồi!

Chú của Phạm Kiên vội vã xua tay nói không sao, chỉ có Phạm Kiên vốn đang chìm trong băn khoăn lại thêm phần sùng sốt, lo lắng.

Buổi gặp mặt vốn dĩ tốt đẹp lại kết thúc không mấy thuận lợi như vậy. Rút cuộc việc chính vẫn chưa bàn tới, mà vấn đề vừa được đưa thêm ra lại bị hoãn lại vô thời hạn.

Mặc dù Đặng Nguyên nhiệt tình mời ở lại, nhưng chú của Phạm Kiên lấy cớ có họ hàng xa muốn tới thăm nên rời khỏi. Trước khi đi đều hẹn rõ ngày mai tiếp tục bàn chuyện.

Đặng Nguyên tiễn khách quý xong xuôi trở về, trên mặt hoàn toàn là lửa giận. Tuyết Hồ lúc bật dậy đứng lên nói câu đó không nghĩ gì nhiều, nhưng cũng thừa hiểu, bây giờ đang chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ nhận quát mắng và hình phạt của cha. Nhưng đó chẳng phải điều nàng lo lắng, thứ bận tâm duy nhất trong đầu nàng hiện tại chính là, cha mẹ muốn Phạm Kiên ở rể!

Hắn có đồng ý hay không nàng không dám chắc, thế nhưng ngộ nhờ...

Tuyết Hồ quả thực vô cùng sợ cái ngộ nhờ ấy xảy ra. Bấy lâu nay đối với nàng đã là tra tấn quá đủ rồi. Nếu như còn tiếp tục, một năm, hai năm... Cho dù không sống được lâu đi chăng nữa, nàng làm sao dám chắc suốt thời gian ở chung ấy nàng không gây ra chuyện gì nghiêm trọng? Mọi người đòi hỏi ở nàng quá nhiều rồi. Sức nàng đã yếu, chỉ sợ chẳng thể cố gắng duy trì được lâu!

Nàng phải liều mạng ngăn cản, thế nhưng... cái có là gì?

Đầu óc rối tung, tay chân run lên lạnh buốt. Nàng quả thực không thể nghĩ ra cái có nào cho sự phản đối này cả. Đừng nói tới tìm cách ngăn cản, ngay cả một lời giải thích cho cha mẹ ngay lúc này nàng cũng không tìm được!

Tuyết Hồ đứng lặng giữa phòng khách, đối diện với ánh mắt đầy giận dữ trước giờ chưa từng gặp của Đặng Nguyên. Bà Thị Giang ngồi ở ghế bên kia về mặt đầy lo lắng, nửa giận con nửa sợ chồng phạt quá nghiêm khắc, mấy lần định mở miệng đều thờ dãi rút lại. Không khí trong phòng khách im ắng tới cực điểm, căng thẳng và lo sợ.

- Tuyết Hồ, con giải thích cho cha nghe xem nào!

Người đầu tiên lên tiếng và cũng là người duy nhất có đủ tư cách và năng lực phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại chính là Đặng Nguyên. Ánh mắt nhìn thẳng con gái đang đứng cúi đầu giữa phòng dường như muốn bắn ra lửa. Trước giờ ông vẫn có tiếng nuông chiều con gái, thế nhưng cho dù nuông chiều tới đâu thì cũng phải giữ được khuôn phép. Chưa kể tới đây là chuyện chung thân đại sự cả đời vô cùng quan trọng của con gái lớn, chỉ riêng mặt mũi của gia đình đã bị đưa con gái thứ hai này bôi nhọ.

Tuyết Hồ vẫn đứng ngẩn người giữa phòng, hai tay nắm chặt lấy nhau đặt phía trước. Trong đầu nàng đang nghĩ gì, chính nàng cũng không hiểu. Mọi chuyện, mọi cảm xúc đều đang xoay vần trong đầu nàng, xáo trộn thành một đám hỗn độn không cách nào gỡ bỏ.

Cha đã hỏi rồi, nàng biết phải nói thế nào?

Không thể nói. Cũng chẳng có gì để nói. Tuyết Hồ chỉ còn một lựa chọn im lặng. Im lặng chờ đợi Đặng Nguyên trút con tức giận.

Con gái hồi lâu vẫn không trả lời, con giận trong lòng Đặng Nguyên càng tăng lên gấp bội. Ông vốn biết đưa con gái nhỏ này luôn tùy tiện, hiểu biết cũng không bằng được Tuyết Lớn, thế nhưng chưa từng nghĩ tới nó lại vô lễ, ngoan cố tới mức này.

- Nói mau!

Đặng Nguyên giờ tay đập mạnh “chát” một tiếng lên bàn gỗ. Hai chén trà đầy nước cũng run rẩy chực tràn. Bà Thị Giang giật nảy mình, lấy tay bưng ngực vội vã lên tiếng. Giọng nói vì sợ hãi mà cũng hơi nghẹn ngào:

- Ông nó, có gì từ từ dạy bảo. Việc gì phải nóng giận như vậy?

Đặng Nguyên bình thường vẫn là người chiều vợ, bà nói gì đều dễ dàng nghe theo. Thế nhưng lần này mấy lời nói khuyên giải kia đều hoàn toàn để ngoài tai, về mặt vẫn vô cùng giận dữ nhìn về phía Tuyết Hồ. Hai môi mím lại thành một đường thẳng, hồi lâu mới nói ra được thành lời:

- Giỏi lắm, lớn rồi thì không cần nghe lời cha mẹ nữa đúng không? Phạt con từ ngày hôm nay không được bước chân ra khỏi cửa phòng, đóng cửa suy nghĩ cho kĩ đi xem nên hối lỗi thế nào với cha mẹ, với chị gái!

Dứt lời liền phất mạnh tay áo đứng dậy bỏ đi. Để lại trong phòng bà Thị Giang đang nghẹn ngào, một Tuyết Hồ đứng im lìm, cùng với một Tuyết Liên vẫn đang lặng lẽ rơi lệ.

Đặng Nguyên lúc đi qua con gái lớn liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt đáng thương ấy, không nhịn được mũi lòng. Mũi lòng rồi lại đổi với Tuyết Hồ càng thêm phần tức giận. Lần này quyết phải trừng trị cho ra nhẽ!

- Tuyết Nhỏ, lần này con sai rồi! Ở trong phòng mấy ngày suy nghĩ kĩ lại mọi việc đi. Nghe mẹ đi con!

Bà Thị Giang lặng lẽ rời khỏi, trong phòng chỉ còn vang lên một vài tiếng nước nở khe khẽ của Tuyết Liên.

Nàng cuối cùng cũng đợi được tới lúc, nhẹ nhàng đứng dậy nắm lấy tay em gái. Trong giọng nói cất chứa nghi ngờ cùng e dè lo lắng:

- Tuyết Nhỏ, em không thích Phạm Kiên sao? Nói với chị, nếu em không thích, chị nhất định sẽ xin cha không yêu cầu chàng ở rể nữa!

Tuyết Hồ đầu cúi càng thấp. Nàng quả thực không muốn cho hấn ở rể, thế nhưng vì vậy mà nói với chị rằng nàng không thích hấn hay sao? Việc này khó quá, khiến chị gái tổn thương như vậy, nàng làm không nổi.

Tuyết Liên chờ đợi hồi lâu cũng chẳng thể tìm được một câu trả lời. Cuối cùng vỗ nhẹ lên vai em gái, dặn dò một câu rồi cũng rời khỏi.

Một mình Tuyết Hồ đứng trân trân giữa phòng khách hồi lâu, không biết tới bao giờ mới tìm lại được tinh thần, xoay người trở về phòng đóng cửa suy nghĩ theo đúng yêu cầu của Đặng Nguyên.

Đêm ấy nàng mất ngủ. Com tối cũng không ăn nổi một hạt.

Tuyết Hồ trần trọc cả đêm, hai mắt đăm đăm nhìn ngọn nến bập bùng lấp lóe trên bàn, trống rỗng vô hồn.

Mấy ngày hôm sau hai người kia vẫn tới làm khách như đúng hẹn, Tuyết Hồ đương nhiên bị giam lỏng trong phòng không có gì phải chối cãi.

Hai nhà bàn bạc hồi lâu, còn cẩn thận mời thêm một thầy tướng số cao tay tới tận nhà nghiên cứu xem xét kĩ càng. Ngày ăn hỏi hay ngày cưới cũng đều đã lựa chọn cẩn thận, ấn định rõ ràng. Ngay cả chuyện Phạm Kiên có tới ở rể hay không cũng đã có lời giải đáp.

Phạm Kiên mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống cùng với chú ruột. Mặc dù hiện tại nắm giữ vai trò lớn trong việc kinh doanh buôn bán của nhà chú, thế nhưng đó lại chỉ là tạm thời. Đợi tới khi mấy em trai trong nhà lớn dần lên, đủ sức gánh vác trọng trách, sản nghiệp do một tay chú của Phạm Kiên gây dựng lên đương nhiên sẽ về tay bọn chúng. Tuy rằng hấn luôn biết điều này, cũng không nuôi bất cứ ý đồ nào khác nhưng trong mắt người ngoài, dường như hấn tiếp tục ở lại đó lâu cũng không phải một việc hay.

Chú của Phạm Kiên tuy trong lòng không nghĩ vậy, ngoài mặt cũng không biểu hiện bất cứ thái độ gì nhưng Phạm Kiên chủ yếu vẫn nghĩ cho ông, sớm muốn ra ngoài tự lập.

Kì thực việc tới ở rể tiếp quản công việc làm ăn tốt đẹp của nhà vợ từ trước tới nay vẫn hay bị người đời nghi ngờ chỉ trò. Nhưng Phạm Kiên không phải người suy nghĩ hẹp hòi như vậy. Hắn nhìn được gia đình họ Đặng quả thực rất cần có người giúp đỡ. Hắn về làm rể, giúp đỡ cha mẹ vợ cũng là điều không có gì phải xấu hổ. Chỉ cần trong lòng hắn hiểu rõ, hắn không màng tới chuyện chiếm đoạt tài sản. Vợ hắn, cha mẹ hắn hiểu rõ là được. Còn con mắt người đời, từ trước tới nay làm gì có ai quản nổi?

Vì vậy, Phạm Kiên sau hai đêm dài suy nghĩ, rốt cuộc tới thưa chuyện với người lớn ý nghĩ của hắn, cũng nhận lời tới ở rể. Chỉ có điều:

- Bác trai, bác gái, cháu mặc dù vậy vẫn còn có điều băn khoăn. Chuyện em Tuyết Nhỏ ngày trước...

- Con bé không hiểu chuyện, cháu không có gì phải lo lắng cả. Cứ yên tâm nghe lời bác, chắc chắn không có vấn đề gì hết!

Đặng Nguyên vừa nghe tới đó đã vội vã ngắt lời.

Vì vậy mọi chuyện đều là ván đã đóng thuyền. Lúc Tuyết Hồ nghe được tin này từ mấy lời thì thầm trò chuyện của người làm từ phía sau cửa sổ, cũng chỉ còn biết lặng lẽ bản thân.

Đêm cuối tháng, ngoại trừ chút ánh sáng hiem hoi của mấy ngọn đèn từ phía sân trước hắt lại, hoàn toàn không có lấy một tia sáng nào khác. Tuyết Hồ đứng bên cửa sổ, trong phòng không thắp nến. Ngay cả bàn tay năm ngón cũng chẳng thể nhìn được rõ. Cảnh vật chìm trong đen lặng, u tối, phủ kín lên tương lai của nàng.

Dù vẫn biết sẽ chẳng có cách nào lay chuyển, thế nhưng vì sao lòng vẫn nặng trĩu? Cuộc sống sau này, càng biết phải làm sao?...

Giam lòng tới ngày thứ bảy, khi mà vị khách quý kia đã về hẳn, Tuyết Hồ cuối cùng mới nhận được lệnh tha bổng.

Không khí trong nhà quá ngột ngạt, nàng không chịu được. Vì vậy đã lên mọi người, một mình rời nhà đi dạo.

Trước kia chỉ cần Tuyết Hồ vừa bước ra khỏi cửa mà bị người ta nhìn thấy, nhất định họ sẽ xúm lại vừa chửi bới vừa ném đồ. Cha nàng lại một lần nữa dùng lúa gạo trong nhà mua chuộc lòng người, cậy nhờ họ để cho nàng được yên ổn. Sau ra ngoài không còn tới nỗi đi không nổi nữa, chỉ là nhiều khi bất trắc cũng gặp một hai chuyện không hay. Bởi thế, mỗi lần ra đường đều có nha hoàn và hộ vệ đi cùng. Lâu như thế, người ta nhìn nàng cũng thành quen, không còn có ý chủ động gây sự nữa.

Hiện tại xem ra gia đình cũng cẩn thận quá rồi chẳng đi một mình này giờ cũng đâu có chuyện gì?...

Còn đang nghĩ vậy, một bên thái dương bất chợt bị vật gì rất cứng đập mạnh vào. Con đau nhói bất chợt khiến Tuyết Hồ kêu một tiếng, một tay bưng trán, cả người ngồi sụp xuống.

Trước mắt hơi mờ đi, mãi sau mới nhìn thấy một viên đá lớn cỡ lòng bàn tay đang nằm im lìm ngay cạnh người, cùng với một giọng trẻ con ở rất gần vang lên:

- Cho mày chết đi! Đồ yêu quái!

Tuyết Hồ hiểu ngay vấn đề. Tâm trạng vốn đang không tốt, đương nhiên cơn tức giận cũng dễ dàng bùng phát hơn.

Bỏ qua đau đớn vẫn nhói lên không ngừng, nàng đứng dậy đi nhanh mấy bước tóm lấy đứa trẻ kia. Một bé trai chỉ chừng năm sáu tuổi, tóc trên đầu còn để chỏm thôi mà cũng đã muốn bắt nạt nàng sao? Không có cửa đâu!

Tuyết Hồ tóm gọn lấy cánh tay nó, giữ chặt không cho nó quay người bỏ chạy. Một bên siết tay, một bên trừng mắt quát:

- Làm cái gì vậy? Có biết ném đá người khác bị thương sẽ bị quan nhốt vào ngục không hả?

Thằng bé bị giữ không đi được, lập tức quay đầu lại, vênh mặt trêu tức:

- Lêu lêu lêu, bị ném là đúng, còn kêu cái gì?

Tuyết Hồ bực bội véo tai nó, tiếp tục đe dọa:

- Được rồi, để chị dẫn mày lên trình quan. Xem họ phạt đánh như thế nào!

Dứt lời liền làm bộ kéo tay nó đi. Thằng bé có vẻ hoảng, dùng cả hai tay để kéo người lại, chân cũng bám chặt trên nền đất. Vừa giằng co vừa to giọng hét:

- Không đi, không đi!

Có vẻ sợ rồi nhưng vẫn cứng miệng không chịu xin tha. Tuyết Hồ tiếp tục làm tới để dọa nó. Song còn chưa kéo được bao xa, ở một nơi vắng người như

vậy lại có một kẻ đột ngột xuất hiện giữ chặt cánh tay nàng.

Lại một lần nữa, ở vào một hoàn cảnh tương tự đột ngột xuất hiện. Vẫn là hành động giữ lấy tay nàng như vậy, vẫn là đứng cùng với người khác để chống lại nàng.

Tuyết Hồ không rõ, chỉ đơn giản là trùng hợp thôi, hay đó chính là duyên phận của bọn họ?

Phạm Kiên giữ chặt khuỷu tay nàng, vẻ mặt nghiêm khắc, ngay cả trong ánh mắt cũng toát lên vẻ khó chịu khi thấy chuyện bất bình.

Người này tiến chú trở về cũng nhanh quá nhỉ? Đã có thể xuất hiện ở đây để làm việc nghĩa rồi cơ đấy!

- Tuyết Hồ, em buông tay ra. Nó mới chỉ là một đứa trẻ thôi.

À, không thân thiện gọi Tuyết Nhỏ nữa sao? Thái độ cũng rõ ràng quá nhỉ!

- Việc gì tôi phải buông? Là nó ném đá vào đầu tôi trước.

- Nó còn nhỏ, sao phải chấp nhặt như vậy?

- Tôi cứ thích chấp nhặt đấy! Phải để quan binh dạy nó hiểu thế nào là lễ độ!

Dứt lời liền quay người định đi tiếp. Nhưng bàn tay nắm lấy nàng vẫn rất chặt, sức nàng làm sao địch lại được.

Hắn nói, giọng đã bắt đầu tức giận:

- Tôi nói dừng lại!

Tuyết Hồ cũng nóng, quay đầu đối diện với mắt hắn, cánh tay giật mạnh, gần giọng:

- Bỏ ra.

Nhìn vẻ ương bướng trên mặt Tuyết Hồ, cuối cùng Phạm Kiên không còn chỉ nói nữa. Một tay nắm chặt lấy cánh tay Tuyết Hồ khiến nàng bị đau mà phải thả đứa bé ra, một tay nắm cổ áo đứa bé kéo ra xa.

Tuyết Hồ ôm cánh tay bị đau, nhìn Phạm Kiên vừa hỏi han đứa bé vừa răn dạy nó. Con bực bội khiến hốc mắt cũng nóng rực lên.

Nàng cắn chặt răng, cố ngăn không để nước mắt chảy ra. Nàng hoàn toàn bất lực, không thể làm được bất cứ điều gì, chỉ có thể trước khi bỏ đi uất nghẹn nói ra một câu:

- Phạm Kiên, cứ nhớ đấy!

Nhưng hắn vẫn đứng vững không thể hiện bất cứ thái độ gì.

Tuyết Hồ chạy nhanh trở về nhà.

Nàng nói hắn nhớ đấy, nhưng nhớ cái gì? Ngay hiện tại, hay trong cả tương lai, nàng có thể làm được điều gì sao?

Bao nhiêu bức bối, bao nhiêu uất ức cứ bủa vây lấy nàng. Tuyết Hồ hiện tại đang cần, rất cần một nơi có thể giải tỏa.

Trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh con sư tử lông trắng muốt của nàng. Dù sao đi chăng nữa, hiện tại vẫn có Chân là hi vọng duy nhất của Tuyết Hồ.

Phải, may mắn còn có Chân...

Nhưng trên đời này vốn dĩ vẫn luôn luôn ẩn chứa rất nhiều điều bất ngờ.

Người ta nói, không có đáng sợ nhất, chỉ có đáng sợ hơn.

Điều bất ngờ trước mắt Tuyết Hồ này chính là thứ đáng sợ hơn ấy...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Nương tựa nơi nào?

Tuyết Hồ chưa bao giờ nghĩ tới, Chân cũng sẽ có lúc bày tỏ tình cảm, hay sẽ thể hiện bất kỳ phản ứng thân thiết nào đối với người khác. Lại càng chẳng bao giờ ngờ được, người duy nhất mà nó thể hiện ít nhiều tình cảm ấy lại chính là chị gái nàng.

Giữa ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm, trên sân một người một sư tử đang đứng. Tuyết Liên vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu tròn trịa của Chân, hai mắt nhìn nó lấp lánh cười. Chân lặng lẽ ngẩng đầu lên áp vào bàn tay trắng trẻo ngọc ngà ấy, hai mắt hơi nhắm lại hưởng thụ. Cảnh tượng đẹp đến tựa như một mảnh trong giấc mơ trôi chậm đang mơn một vẽ lại trước mắt nàng. Một bức tranh cảnh vật tĩnh lặng nhưng lại đầy sinh động của màu sắc, của những sắc thái tình cảm đang trôi nổi bồng bềnh, dầu vô hình nhưng vẫn đủ khả năng vẽ hồng lên bức tranh, khiến cho nó nhuốm một sắc màu bình yên, ấm áp rất đời khó tả.

Đã bao giờ nó biểu hiện như thế với nàng? Đã bao giờ?...

Cảnh tượng đẹp đến như vậy, ấm áp như vậy, hiện lên trong mắt Tuyết Hồ chỉ có lạnh giá.

Đáy lòng đau giống như có một tảng băng đang đè nặng, từng khúc cạnh sắc nhọn đang cào xước da thịt nàng cho tới khi chảy máu đầm đìa, nhuộm đỏ rực cả một mảng. Thế nhưng mắt nàng, tâm trí nàng lại cảm nhận được rõ, đó là hình ảnh đẹp đến tới cỡ nào. Nàng muốn trước mắt nhòa đi, trí óc tê liệt đi để chẳng còn khả năng nhìn cho rõ mọi việc.

Tuyết Liên vẫn như vậy. Một thiếu nữ thanh xuân đang yêu, lúc nào cũng có thể đẹp như thế! Cho dù đứng với ai, cho dù đứng ở đâu, cũng khiến người ta ngưỡng mộ như thế!

Trong đầu Tuyết Hồ ong ong giống như có hàng ngàn, hàng vạn con côn trùng đang rả rích. Một vài mảnh kí ức vụn vãi đang tràn lan như cỏ dại sau một đêm mưa rào.

Lúc trước vì sao dễ dàng lờ đi? Lúc trước vì sao không hề để ý? Nàng vẫn ngớ ngẩn, hay chỉ đơn giản là vẫn luôn tin tưởng Chân như thế? Trên đời này nàng cũng chỉ có nó làm bạn, ít nhất trên đời này cũng chỉ có nó có thể trở thành duy nhất của nàng, chỉ một mình nàng mà thôi...

- Cô thấy không? Con sư tử trắng hình như rất thích cô lớn!

- Nhưng không phải cô hai vẫn luôn chăm sóc nó thường ngày sao?

- Thì thế!... Cô không thấy sao, lúc nào nó cũng tránh né cô hai. Thế nhưng hôm trước tôi lại tận mắt nhìn thấy nó đứng bên cạnh cô lớn, bộ dạng rất ngoan ngoãn, trông chẳng khác gì một con thú nuôi bình thường trong nhà cả!

- Thật sao?

- Cô không biết đâu, nhìn một người một sư tử đều đẹp như vậy đứng cạnh nhau, ngưỡng mộ tới bần rùn cả chân tay luôn rồi.

- Ôi...

- Cũng chẳng trách được, cô hai như thế, vốn dĩ đã chẳng có người nào ưa được nữa là một con vật!

- Thì tôi cũng nghĩ như vậy đấy!

...

Một chút lý trí cuối cùng trong Tuyết Hồ đều đã vỡ vụn thành trăm mảnh.

Nàng cảm giác trong người mình nóng bừng lên, toàn thân như có thể tỏa ra lửa. Tâm trí nàng, suy nghĩ của nàng đều cũng đã sớm bị mồi lửa nóng bỏng ấy thiêu trụi. Có lẽ từ trước tới giờ, Tuyết Hồ chưa bao giờ tức giận đến thế!

Tuyết Hồ hai bước thành một tiến về phía bọn họ đang đứng, mặt đánh lại, ánh mắt lạnh lẽo sắc nhọn. Nàng nói to, giọng gay gắt như quát:

- Chị! Tại sao chị lại chạm vào Chân?

Tuyết Liên vốn đang chìm trong vui vẻ giặt mình, bàn tay đặt trên đầu Chân run lên một cái rồi hạ xuống. Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt sửng sốt, giọng nói đứt quãng không rõ:

- Tuyết Nhỏ? Em... sao...?

Tuyết Hồ vẫn nóng giận quát lớn:

- Tại sao thứ gì chị cũng tùy tiện chiếm giữ? Chị và mọi người có để cho em được sống nữa không? Hay tất cả cũng đều giống như những người ở ngoài kia, muốn em chết quách đi cho rồi?

Tuyết Liên vẫn sững sờ không hiểu được chuyện gì. Sắc mặt trắng bệch, dưới ánh nắng giống như men sứ. Hai mắt nàng mở lớn nhìn em gái, miệng lúng búng không nói được lời nào.

Mặc kệ Tuyết Liên vẫn còn trong trạng thái hóa đá như vậy, Tuyết Hồ chạy lại vội vã túm lấy đầu Chân.

Con sư tử vốn đang im lặng đột ngột bị người ta túm đầu lôi đi, có chút cứng ngắc chưa kịp thuận theo.

Tuyết Hồ nắm chặt hai tai của nó kéo lại phía mình. Nhưng sức nàng yếu, con sư tử lại to lớn như thế. Chút sức lực nhỏ nhoi ấy chẳng khác nào hạt muối bỏ bể. Bốn chân nó vẫn còn trụ nguyên tại chỗ, cái đầu bị tay nàng lôi kéo nghiêng hẳn về một phía.

Tuyết Hồ càng nóng vội, trực tiếp dùng một bàn tay giữ ở bên má nó, gần như siết chặt lấy cái mõm vốn vì đang bị nàng chèn ép mà hơi mở ra. Nàng cố hết sức mình lôi kéo, không để ý tới bàn tay siết chặt nó cũng có thể gây ra đau đớn...

Chân xuất phát từ không có phản ứng, bị lôi kéo thành ra nông nổi này bắt đầu có chút giật dử. Hắn lắc mạnh đầu thoát khỏi vòng tay kìm kẹp của nàng. Nhưng vì sao người vốn bình thường yếu ớt như vậy lại siết chặt như thế? Hắn cũng dùng sức, hòng thoát khỏi tay nàng...

Một người một sư tử giằng co chưa được bao lâu. Bàn tay cố chấp của Tuyết Hồ bắt ngờ lại đột ngột buông lỏng!

Nàng thả tay, hai tay nắm lại giơ lên ngang bụng. Cúi đầu, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm lên mu bàn tay. Nơi ấy, lổm đóm những vết xước nhỏ. Có vài vết sứt hình tròn, giờ đang đỏ ửng rớm máu.

Chân... Chân của nàng... Thế nhưng nó lại nở cán nàng?...

Tuyết Hồ từ từ ngẩng đầu lên. Ánh mắt trống rỗng vô hồn, viền mắt bắt đầu hoen ướt.

Hai mắt nàng đỏ hoe, nhìn thẳng Chân. Vết đau đớn, đáng thương như một con thú nhỏ bị trúng tên. Từ viền mắt nàng bắt đầu có nước. Một giọt, hai giọt... Từng giọt từng giọt nối tiếp nhau không ngừng lăn xuống. Đầy ắp, nhạt nhòa...

Những giọt nước mắt mới một lúc trước còn khó nhọc che giấu, cuối cùng cũng nặng nề rơi ra.

Nàng đứng im bất động, lần nữa cúi đầu, hai mắt nhìn trân trân vào vết đỏ ửng trên mu bàn tay. Chân cũng thấy được, mấy chỗ đã xước da rom rớm máu, nổi bật trên làn da xanh xao nhợt nhạt.

Vạn vật đều tĩnh mịch tới rợn người.

Tới khi nàng lần nữa ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai mắt đã đỏ rực, cánh mũi cũng ửng hồng.

Nàng khóc. Nước mắt không ngừng từ viền mắt chảy xuống, đầm đìa bên má, nhạt nhòa cả khuôn mặt. Thế nhưng chẳng hề có bất cứ một tiếng động nào, nàng khóc không thành tiếng, cánh môi mỏng hơi run run mím chặt.

Chân sững sờ bất động, toàn thân giống như bị điểm huyết không thể cựa quậy nổi dù chỉ một ngón chân. Thế nhưng trái tim hắn lại đang run rẩy, mãnh liệt như nhói. Qua một khoảng không gian ngắn ngủi, ánh mắt nàng truyền thẳng vào mắt hắn, mạnh mẽ thiêu rụi cả tâm can trí não hắn.

Cứ như vậy, nàng trân trân nhìn hắn. Hắn thấy được trong mắt nàng có bàng hoàng, có sững sờ, lại càng nhiều hơn là khổ sở đau lòng.

Đã từng thấy ai khóc thương tâm như vậy?...

Chỉ trong khoảnh khắc, nàng quay người bỏ chạy. Để lại Chân cùng Tuyết Liên đều đang bàng hoàng bất động.

Hắn không biết phải làm gì, hai chân giống như đóng cọc tại chỗ, tro mắt nhìn bóng dáng Tuyết Hồ chạy đi, xiêu vẹo trực ngã.

Khấp người hắn đều bần rần. Hắn đã làm gì vậy, rốt cuộc đã làm gì vậy?

Cảm giác này, sự tê liệt này... Hắn đã làm một việc tày trời không thể cứu vãn rồi...

Nhưng hắn không rõ, vì sao lại như vậy? Hắn chỉ nhớ, nàng kiên quyết cùng hắn giằng co. Tay nàng đặt sát miệng hắn, lôi kéo, thế rồi trong lúc đó, miệng hắn đã đập mạnh vào tay nàng.

Chân ngẩn người. Tới bây giờ, nơi hàm răng vẫn cảm nhận rất rõ ràng vị lạnh lạnh trên da thịt nàng, cũng cảm nhận được rõ ràng vị mặn mặn, tanh nồng của máu. Không nhiều, nhưng rất rõ, cũng rất mạnh.

Hắn đã cắn nàng ư? Thế nhưng hắn quả thực đã cắn nàng...

Trong một thoáng xoay người bỏ chạy kia, Tuyết Hồ dường như đã đánh mất toàn bộ phương hướng. Nàng chỉ biết chạy, chạy mãi về phía trước. Đi đâu bây giờ... khi mà tất cả đều quá đổi xa lạ? Không có gì thuộc về nàng, cũng chẳng có thứ gì gắn kết với nàng. Tất cả đều chỉ giống như một tờ giấy

trắng, vội vã vụt qua, không để lại cho cuộc đời nàng bất kì một dấu vết. Để rồi hoảng hốt quay đầu nhìn lại, chỉ có một khoảng trống vô tận trải dài ra trước mắt...

Chút sức lực nhỏ nhoi đều đã sớm cạn kiệt. Cho tới khi một môi dừng chân đứng lại, Tuyết Hồ mới bất chợt nhận ra nơi mà mình vừa tới.

Nhà rất rộng. Ít người để ý tới phía sau, một nơi cách khu ở thường ngày rất xa còn có một mảnh vườn nhỏ. Trước kia vốn dĩ chỉ có hai ba cây cổ thụ cao lớn tỏa bóng mát, bây giờ lâu ngày không có ai ngó ngàng tới đã trở thành cả một mảnh vườn đầy cây dây leo chằng chịt, dưới đất ngổn ngang những dậm cỏ, bụi hoa dại mọc ra lan tràn.

Đó vốn là một nơi thường lui tới của Tuyết Hồ trước kia, bởi nó cho nàng bóng mát sau những khoảng dài chạy nhảy nơi sân rộng.

Tuyết Hồ thoáng lặng người. Trong một lúc tâm tình bất ổn như thế này, những chuyện xưa cũ lại càng rất dễ gọi về. Vui vẻ không thấy, chỉ có những túi thân, đau lòng là dễ dàng nhớ lại đến vậy!

Nàng lại một lần nữa giống như ngày bé, cúi người ngồi dựa lên lớp rễ cây nhô lên mặt đất, cả thân mình đều ngả dựa cả vào thân cây. Đó là cây nhãn mà nàng vẫn thường dựa dẫm.

Tựa như vẫn còn nghe vang vang đâu đây mấy câu hát chẳng chút vắn diệu:

Cha lên huyện

Mẹ đi chùa

Chị thêu thùa

Em ở nhà

Muốn đi chơi

Chơi với ai?

Muốn chơi gì?

Đánh chất, kéo cưa

Ô ăn quan, trốn tìm

Quả cam, cái dừa

Con cóc, con dê

Cái mai, cái mọt

Các bạn ơi, ở đâu chơi thế?

Tôi một mình, buồn lắm ai ơi

Có đi chơi, chờ tôi đi với

Tôi một mình, chẳng biết cùng ai...

Tuyết Hồ co người vòng tay ôm lấy hai chân, ngồi thu lu lại thành một nhúm lặng lẽ thờ dài. Hơn mười năm trôi không ngó ngàng tới, cây nhãn đã lớn hơn nhiều lắm. Thân cây to rộng hơn trước kia, lớp da gỗ cũng xù xì hơn cạo vào da mặt nàng hơi rát. Ngay cả cái cành cây khi trước, bây giờ cẩn thận ngồi ngắm lại thật kĩ cũng chẳng thể nhớ nổi đã ở vào chỗ nào.

Có lẽ thân cây đã cao lên, đã có những cành cây con khác mọc thế vào cái vị trí, độ cao vốn là của nó. Cũng có lẽ cành cây khẳng khiu khi trước ấy bây giờ đã trở thành một bà mẹ nhỏ, vươn ra thêm những nhánh cây khác trên cái nền dài nhãn nhụi. Hay có lẽ... sau một trận bão gió nào đó, cành cây ấy bây giờ vốn dĩ cũng chẳng còn.

Nhưng Tuyết Hồ vẫn ngửa đầu chăm chú nhìn lên, hàng mi ngắn mỏng vẫn còn đầm nước dính lại thành từng mảng, ánh mắt vô hồn tựa như vẫn đang tìm kiếm. Xuyên qua lớp lá cây dày đặc che khuất cả ánh sáng mặt trời, xuyên qua từng hàng, từng hàng những cành cây gỗ dài to thẳng thấp thoáng như nhìn lại được một bóng dáng mơ hồ trong tuổi thơ.

Hình như đó là một đêm rằm trung thu, năm Tuyết Hồ sáu tuổi...

Ngày ấy Tuyết Hồ vẫn còn rất thích chơi đèn trung thu. Chị nàng, Tuyết Liên cũng vậy.

Đó đã trở thành một thông lệ, cứ đến ngày trung thu nhất định Đặng Nguyên sẽ tự mình đưa hai con gái yêu dạo quanh khu phố để chọn đèn. Thông thường chỉ khi nào đi hết một lượt rồi, bọn họ mới chịu chọn mua một cây đèn ưng ý nhất. Mà những người bán đèn trong phố cũng đều đã tập thành thói quen, những cây đèn đẹp nhất, lấp lánh nhất nhất định phải để lại, chờ cho ba người bọn họ chọn xong mới chịu bán cho kẻ khác. Bởi vì Đặng Nguyên vốn nổi tiếng chiều con gái, lại càng có tiếng không cần mặc cả sẵn sàng trả giá cao!

Năm ấy có một nhà buôn đèn từ kinh thành xuống. Vốn dĩ sạp hàng của bọn họ ngoài trừ số lượng hàng nhiều hơn ra cũng chẳng có gì đáng nói. Thế nhưng cả nhà ba người họ Đặng lại nhất loạt ngừng lại ở đó hồi lâu. Sau đó là một giọng nói nhỏ nhẹ ầm ập khe khẽ thốt lên:

- Cha ơi, cha mua cho con cây đèn kia nhé!

Tuyết Liên phấn khởi quay đầu nhìn cha, bàn tay ngọc ngà giờ lên chỉ về phía một chiếc đèn lồng treo ở góc khuất nhất trong quầy hàng. Đặng Nguyên mãi để ý con gái lớn, không nhìn thấy đứa con gái nhỏ Tuyết Hồ, cánh tay cũng vừa giờ lên lại lặng lẽ thu về, khuôn miệng mím chặt còn chưa kịp mở ra.

Lúc chủ quầy hàng đưa cây đèn lồng cho Tuyết Liên, còn luôn miệng khen con gái Đặng Nguyên có mắt thẩm mỹ tốt khiến ông cười tới không khép miệng nổi. Xong xuôi đầu đầy mới nhớ ra còn Tuyết Hồ, vội vã hỏi lại:

- Còn Tuyết Nhỏ muốn cha mua gì nào?

Nàng ngẩn người suy nghĩ, cuối cùng chỉ một cây đèn khác bên cạnh, cả kiểu dáng lẫn màu sắc đều không có gì đáng nói.

Đặng Nguyên nhăn mày, ngay cả chủ quầy hàng cũng phải cười gượng nói lấy lòng:

- Có lẽ cô nhỏ thích đơn giản. Ha ha, đơn giản cũng có cái đẹp riêng!

Cả nhà ba người hoàn thành công việc rồi thì trở về nhà. Đặng Nguyên vội vã đi làm công việc của mình, để hai con gái tự do chơi riêng.

Đèn trung thu tất nhiên phải để chờ tới đêm chơi mới vui, vì vậy bọn họ đều tự mình đem đồ cất vào trong phòng, trước tiên phải bảo quản cho cẩn thận cái đã.

Nhưng Tuyết Hồ đem đồ cất về phòng rồi lại có chút không vui, nàng cũng thích cái đèn kia. Lúc trước mặc dù không mua được, nhưng vẫn muốn ngắm nghía nó một chút. Đồ đẹp như vậy!...

Bản tính của trẻ con vốn dĩ không có gì thắng được trí tò mò. Vì vậy Tuyết Hồ mở cửa phòng chạy ra ngoài, vốn tính tìm chị gái mượn ngắm một lát cho thỏa lòng. Thế nhưng không ngờ lúc nàng chạy tới nơi Tuyết Liên đã đi đâu mất. Trong phòng vắng tanh chỉ còn lại một chiếc đèn nằm ngay ngắn trên mặt bàn.

Tuyết Hồ ngẩn người suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn tiến lại bên bàn giờ lên ngắm nghía. Lúc trước chỉ là nhìn qua, nhìn qua mà thôi. Bây giờ ngắm lại mới thấy, từng đường nét đều rất tinh xảo, ngay cả một con cá chép thôi vẽ màu cũng đáng yêu đến thế!

Đối với một thứ đồ mới mua về mà nói, bản tính của một con người bình thường đều là càng nhìn càng ưng mắt, hơn nữa còn là đồ của người khác thì lại càng đẹp.

Tuyết Hồ tất nhiên không thể thoát ra khỏi bản tính chung của con người như vậy, hơn nữa sức tự chủ của một đứa trẻ con sáu tuổi thì lớn tới đâu? Đem so với một ngọn cỏ non liệu có cao hơn chăng?

Bởi vậy, Tuyết Hồ cuối cùng cũng làm ra một chuyện vô cùng sai lầm. Nàng đem cây đèn lồng của Tuyết Liên chạy ra vườn cây nhỏ phía sân sau, tính rằng mượn tạm chơi một lúc, tối đến nhất định trả lại nguyên vẹn.

Nhưng lúc ấy Tuyết Hồ không nhớ ra rằng, kinh nghiệm chơi đèn trung thu nhiều năm vốn phải cho nàng biết một điều. Rằng đèn trung thu chỉ chơi được một đêm đầu hồng, có muốn giữ lại lâu chùi đẹp để dành tới năm sau cũng chẳng được. Đó không phải thứ có thể mượn tạm rồi trả về nguyên vẹn được, càng nhất là lại sau hành động chơi đùa thiếu sáng suốt của nàng!

Tuyết Hồ sáu tuổi chỉ cao hơn trạc cây đầu tiên một cái đầu. Nàng vốn mơ mộng được ngồi trên cành cây thả chân xuống khe khẽ đu đưa, trên tay cầm một ngọn đèn lồng lấp lánh chao đảo, quả thực là cảm giác tuyệt không gì sánh bằng.

Vốn đã nhen nhóm trong đầu từ lâu, bây giờ chẳng cần suy xét gì nhiều mà nhanh chóng làm theo, đem vắt ngang đèn lồng qua cành cây, cán đèn một bên, lồng đèn một bên. Rồi giờ tay đu lấy trạc cây tìm cách trèo lên.

Thân cây nhẵn hơi xù xì, chỉ là mất công một chút thôi nhưng rất nhanh có thể trèo lên được. Tuyết Hồ thỏa mãn với thành tựu vừa đạt được, lồm cồm bò trên cành cây về phía treo đèn lồng mới vừa rồi. Nhưng không ngờ tới, khi mà một bàn tay vừa vươn ra tóm được cái đèn lồng, bàn tay đang bám trên cành cây còn lại trơn trượt một cái, cả người mất thăng bằng nghiêng về một bên. Kết cục chính là bộ một tiếng rơi từ trên cây xuống.

Tuyết Hồ nhắm chặt mắt rên rĩ, cảm giác đau đớn không ngừng truyền tới từ cạnh người. Không để ý tới có một tiếng gọi đang càng lúc càng tiến lại gần:

- Tuyết Nhỏ, Tuyết Nhỏ!

Tuyết Liên tám tuổi vô tình đi ngang qua mảnh sân, chứng kiến một màn em gái ngã nhào từ trên cây xuống vội vã chạy lại, tiếng gọi hốt hoảng làm náo

động cả mảnh sân. Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn sau đó, Đặng Nguyên đã nhanh chóng có mặt.

Nhưng tình cảnh trước mắt ông lúc đó lại là, Tuyết Hồ ngấn người nằm trên mặt đất. Tuyết Liên đứng sững một bên. Cả hai đứa trẻ đều đang bàng hoàng nhìn vào chiếc đèn lồng nằm chổng trơ trên mặt đất, lớp giấy đỏ dán bên ngoài sớm đã rách ra thành nhiều mảnh, trơ cả khung sắt bên trong.

Một khắc sau, Tuyết Liên bật khóc, thút tha thút thít chạy lại ôm đèn lồng dính đầy đất cát vào người. Bộ dạng khóc lóc của một đứa trẻ đáng yêu như vậy khiến có ai nhìn vào mà không thương xót?

Đặng Nguyên xót xa con gái, lại không hiểu nổi vừa xảy ra chuyện gì. Sau những lời kể lể của người làm trong nhà rốt cuộc hiểu được, cô hai vừa ngã trên cây xuống làm hỏng đèn. Cô lớn đi qua nhìn thấy mới kêu lên gọi mọi người lại. Nhưng ông không hiểu, đây chẳng phải là đèn lồng mua cho Tuyết Lớn sao?

Một nha hoàn chạy lại đỡ Tuyết Hồ dậy, phủi sạch đất cát dính trên người kiểm tra cẩn thận, phát hiện ngoại trừ mấy vết xước nhỏ trên bàn tay còn lại không có gì nghiêm trọng. Cảnh cây vòn ở một vị trí không cao, đất lại xốp nên ngã xuống không hề hấn gì. Cùng lắm chỉ đau ngoài da một lúc mà thôi.

Nhưng lúc đó Đặng Nguyên dường như rất giận, ôm lấy con gái lớn vào lòng, nhìn Tuyết Hồ quát lớn:

- Ai cho con trèo cây? Cha đã mua mỗi đứa một đèn lồng rồi lại vì sao lấy đèn của chị ra đây chơi để rồi làm hỏng?

Tuyết Hồ biết mình có lỗi, chỉ nín lặng cúi đầu. Viên mắt hoen đỏ nhưng không rơi lệ, môi cũng mím chặt không phát ra bất cứ tiếng động nào.

- Phạt con tối nay đi ngủ sớm, ăn cơm xong phải vào trong phòng ngay, không đi chơi ở đâu nữa. Nghe chưa?

Đặng Nguyên dứt lời, quay người ôm theo Tuyết Liên rời đi, để lại Tuyết Hồ đứng trơ trọi bên thân cây nhãn, cùng với một vài người làm đang tản đi dần.

Tuyết Hồ còn nhớ rất rõ, khi đó chờ cho người làm đều rời khỏi cả rồi, nàng mới lặng lẽ bước thật thọt lại phía gốc cây. Ngồi dựa vào cây nhãn khóc một trận, vì sợ có người thấy nên mím chặt miệng chẳng dám khóc to, nhưng nước mắt cứ thế cứ thế lăn tràn xuống không thể cản lại được.

Tuyết Hồ biết mình có lỗi, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tủi thân. Chẳng có ai để dựa dẫm, chỉ biết dựa vào thân cây mà khóc lóc hồi lâu như vậy. Khóc cho thỏa rồi mới một mình trở lại phòng, lại một mình đem cây đèn lồng nằm gọn một góc trên mặt bàn tới nhà kho, cất chung vào một bao lớn đựng những đèn lồng của nhiều năm trước.

Ba bốn cái đèn lồng cũ kỹ đã ố màu cùng với một chiếc đèn lồng mới tinh còn nguyên màu giấy đỏ rực đều bị bó vào thật kín, nằm lặng lẽ một nơi góc phòng kho không ai ngó tới, cũng chẳng một lần được người tới mở lại...

Tuyết Hồ đau buồn nhớ lại kỉ niệm ngày trước, nơi viên mắt vừa mới ngừng lệ còn chưa kịp khô lại đã nặng nề nhỏ từng giọt. Chuyện ngày ấy mặc dù không ít lần nghĩ tới, cho cùng cũng chưa một lần lại khóc, tự biết rằng đó là một bài học đắt giá nhắc nhở bản thân không bao giờ được mơ tưởng tới đồ trong tay người khác nữa. Thế nhưng nàng dường như sinh ra trên đời đã là một kẻ xấu xa. Tối tận bây giờ vẫn như vậy, vẫn nuôi lòng tham thẳm ao ước thứ đã thuộc về người khác. Xấu xa như thế, tham lam như thế, cho dù bị tất cả mọi người, ngay cả một con vật ghét cũng là phải thôi, còn gì đáng để bản khoăn chê trách nữa?...

Nhưng Tuyết Hồ lại không thể kìm được vẫn đau lòng, vẫn tủi thân. Nàng không muốn vậy, nàng cũng muốn trở thành một người tốt được người ta quý mến, nhưng sao lòng nàng lại bướng bỉnh như vậy, nhất quyết muốn đem nàng kéo xuống vực sâu thăm trọng không có cách nào gượng dậy nổi?

Cứ như vậy nặng nề khóc không biết qua bao lâu. Tối tận khi sắc trời đã sẫm tối Tuyết Hồ mới vực dậy được phần nào, lấy dừng khí trở về. Nhưng vào lúc ấy nàng lại nghe được rằng, Chân đã bị cha nàng nhốt vào trong nhà kho rồi!

Đó dường như là một buổi tối bận rộn đối với Tuyết Hồ.

Nàng được một thầy lang trong trấn do Đặng Nguyên mời về dùng nước rửa sạch vết xước trên tay, lại cẩn thận viết ra vài thang thuốc bắt sắc ra đem uống ngay. Vết thương bên thái dương cũng được băng bó lại cẩn thận.

Mọi người không rõ vì sao lại làm vết thương thế, ngay cả Tuyết Hồ cũng không ngờ trên đầu cũng bị chảy nhiều máu như vậy. Khi ấy nàng mãi giận không để ý, nhưng có người nhìn thấy lại cũng lảng lạng bỏ lo. Chuyện mới trong ngày thôi, mà bây giờ nhớ lại cảm giác như đã qua cả tháng dài.

Thời gian để hỏi một câu cũng chẳng có nói gì tới chuyện nhắc tới Chân. Cho đến tận đêm mịt nàng rốt cuộc mới được ở yên. Một mình nằm trong phòng suy ngẫm, Tuyết Hồ dù thế nào cũng bắt đầu lo lắng.

Đặng Nguyên biết chuyện Chân cần nàng, vội vã sai người hạ thuốc mê, đem Chân nhốt vào trong lồng sắt rồi đặt trong nhà kho. Mọi người đều sợ rằng Chân cần nàng, cả hai sẽ bị hại.

Nghe nói lúc đó Chân đột nhiên lại chống cự, giống như muốn chạy đi đâu đó. Nhưng thế nào cũng chỉ là một con vật bốn chân mà thôi, làm sao thắng được hộ vệ trong nhà.

Đặng Nguyên rất giận, không biết sẽ định thế nào, nhưng Tuyết Hồ lo rằng cha sẽ giết Chân!... Nàng làm sao có thể để cho chuyện đó xảy ra?

Mọi cảm xúc hỗn loạn khi trước đều lắng lẽ bị lí trí cất giấu lại ở một nơi thật sâu kín. Cả đêm ấy Tuyết Hồ tỉnh táo lạ thường. Giống như người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng vậy. Từng chuyện, từng chuyện đều được nàng đem ra suy nghĩ thật kĩ càng. Cách giải quyết cho mọi việc cũng đều được hạ quyết tâm rất rõ ràng. Chỉ còn đợi tới bình minh lóe rạng, mọi chuyện rắc rối đều nên giải quyết toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Chuyển biến

Tuyết Hồ ngồi ở phòng khách, đợi những người làm được nàng sai đi mời cha mẹ và chị gái tới đây. Cách giải quyết tốt nhất cho mọi vấn đề chính là nói ra rõ ràng. Chỉ khi nào mọi nút thắt đều được gỡ hết, sợi chỉ mới có thể kéo thẳng lại như ban đầu.

Bà Thị Giang vừa nhìn thấy con gái đã vội vã hỏi han đủ điều. Đặng Nguyên sắc mặt cũng không được tốt, dường như rất lo lắng.

Tuyết Hồ có lẽ bối rối vì luôn tin tưởng vào Chân nên cảm thấy chuyện này có vẻ không phức tạp như vậy. Chân được nuôi dưỡng cẩn thận, sạch sẽ ở nhà nàng suốt bấy lâu nay. Hơn nữa trên mu bàn tay cũng chỉ có mấy vết xước da nhẹ, bấy giờ nhìn vào chỉ còn thấy thâm thâm không quá đáng sợ. Có lẽ bệnh đại gì đó cũng chỉ là phòng xa mà thôi.

Cả một đêm chuẩn bị kĩ càng, tới lúc này chỉ giống như học trò đọc thuộc bài trước mặt thầy đồ thôi, nhưng đầu óc lại vẫn có cảm giác hơi run rẩy.

- Thừa cha mẹ và chị, nhiều ngày nay con đã suy nghĩ và làm những chuyện không sáng suốt. Về việc phản đối anh Phạm Kiên tới nhà mình ở rể hôm trước, con xin được rút lại toàn bộ. Thực ra con không có ác cảm gì về anh rể cả, chẳng qua nghĩ tới việc nhà mình đột nhiên có thêm người khác tới ở nên cảm giác lạ lẫm, thiếu bình tĩnh mà thôi.

Nàng dùng một lát, quay người về phía Tuyết Liên, lễ phép cúi đầu tạ lỗi:

- Chị Tuyết Liên, em xin lỗi chị. Cả việc ngày trước và chuyện hôm qua. Đó chỉ là nóng vội nhất thời, chị đừng hiểu nhầm gì cả, em chỉ thiếu kiềm chế mà nói lung tung thôi. Em hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ vậy cả!

Đặng Nguyên nhíu mày nghe hết một đoạn này của Tuyết Hồ, gật nhẹ đầu động viên:

- Tuyết Nhỏ, con biết nhận lỗi như vậy là tốt. Điều là người một nhà, những chuyện cũ rồi thì cho qua hết đi. Việc chính bây giờ của con là chăm sóc sức khỏe cho tốt, còn cả nhà nữa, cũng phải chuẩn bị cho hôn lễ của Tuyết Lớn, sắp tới sẽ rất bận.

Bà Thị Giang ngồi bên cạnh không nói được lời nào, viền mắt hoe đỏ nhìn con gái nhỏ đã biết hiểu chuyện. Chỉ có Tuyết Liên là lại đang khóc. Chứng u sầu tiền hôn nhân ấy mà, con gái vào thời kì này đều rất dễ xúc động, rất dễ khóc.

Nàng tiến lại nắm lấy tay em gái, giọng nghẹn ngào:

- Tốt quá rồi Tuyết Nhỏ! Chị đã suy nghĩ suốt đêm qua, là chị không tốt, không quan tâm tới em. . .

- Đừng mà chị, chuyện này không trách được chị. Là em đồng đánh ích kỉ thôi. . .

Nàng ngắt lời chị, cảm giác trong lòng mình nhẹ nhõm lạ kì.

Có lẽ nàng đã sai lầm ngay từ ban đầu. Cuộc đời này của nàng vẫn còn có gia đình, có người thân. Đó là những người vĩnh viễn ở bên cạnh nàng. Mọi người nghĩ sao cũng không sao, không có ai gài gông nàng cũng chẳng sao, kể cả Chân. . .

Tuyết Hồ nhíu mày hít sâu một tiếng, tiếp tục quay người về phía cha nói ra chuyện cuối cùng:

- Thừa cha, con xin cha một việc nữa. Con muốn nhà mình đem Chân thả về nơi ở cũ của nó. Có lẽ nó vốn không phải là loại thú vật có thể nuôi trong nhà. Bấy giờ sự tình đã như vậy. . .

Tuyết Hồ hơi dừng lại, cố gắng hít sâu mấy hơi. Đêm hôm qua đều đã chuẩn bị thật kĩ càng, một câu trọn vẹn cũng không phải chưa từng tập nói thừa qua. Thế nhưng ngày hôm nay đứng ở đây, trước mặt mọi người, một lần nữa nhắc lại chuyện ngày hôm qua, cảm giác vẫn còn một tảng băng nặng chưa kịp tan đè nén trong người. Trong hốc mắt nóng lên, sống mũi cũng nghẹn lại, giọng nói vốn run rẩy càng trở nên nghẹn ngào.

Chuyện mới vừa xảy ra ngày hôm qua mà thôi, thế mà cứ ngỡ như đã từ rất lâu rồi, sớm trở thành một vết thương trong lòng, đã kịp đóng vảy nhưng không hề muốn chạm phải. Có thể rằng sợ đau, cũng có lẽ là sợ nếu chạm vào sẽ làm nó bong ra lần nữa. Lốp vảy đã một lần đóng lại khi bị bong ra sẽ khiến máu chảy đầm đìa, cũng sẽ trở thành một vết sẹo không bao giờ phai mờ.

Tuyết Hồ nắm chặt tay, hít thật sâu thêm một hơi nữa, gắng gượng mở miệng:

- Nhưng dù sao nó cũng là một con vật hiền lành... Thừa cha, chiều nay chúng ta đưa Chân trở về Tuyết Sơn được không ạ?

Đặng Nguyên ngồi lặng trên ghế, ngẩn người suy nghĩ. Vốn không muốn để nó dễ dàng như vậy, nhưng con gái nhỏ lại mong muốn...

Ông thở dài, bàn tay gõ nhẹ lên mặt bàn một tiếng.

- Được rồi, quyết định như thế đi. Chiều nay chúng ta sẽ đem nó thả về chỗ cũ.

- Vâng, nhưng thừa cha...

Tuyết Hồ lại lần nữa gọi.

- Con cũng muốn đi cùng được không ạ?

Đặng Nguyên nheo mắt nhìn con gái, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Cuộc họp ngắn trong nhà kết thúc thuận lợi như vậy. Tuyết Hồ theo chân mọi người bước ra ngoài, nắng và gió sớm bắt chợt ủa vào vẫy lấy cơ thể nàng. Tuyết Hồ ngẩng đầu nhìn trời cao trong xanh phía trước, trong lòng chưa từng cảm thấy bình yên đến vậy!

Cứ thuận theo tự nhiên đi. Không có chuyện gì là không có cách nào hóa giải!

Lúc Chân tỉnh dậy, bên ngoài trời đã tối hẳn.

Hắn đoán ra nơi nằm của mình hiện tại, chính là một nhà kho cũ. Ngẩng đầu nhìn ra qua chấn song ô cửa sổ, Chân chỉ thấy độc mấy cành lá bị gió thổi dập diu. Những chuyện xảy ra lúc trước lại ào ạt trở về trong trí não hắn.

Trong bóng tối Chân nặng nề thở dài. Đó là sự thật!

Cho dù là lúc đó còn đang bàng hoàng sững sốt không thể tin, cho dù là bây giờ tâm trí có chút mê muội bởi thuốc mê không được rõ ràng... Nhưng hắn đã cắn răng, là thật!

Trong lòng rối tung phiền muộn, ngay cả trái tim cũng đập mạnh từng hồi như muốn trực tiếp phá vỡ cả lồng ngực. Trước mắt hắn chỉ có duy nhất một bóng dáng của nàng, ánh mắt bị thương của nàng nhìn hắn, bóng dáng xiêu vẹo cô đơn của nàng chạy đi... Tất cả đều đang bủa vây lấy toàn thân hắn, chất kín trí não hắn, ngay cả một chút không khí hiếm hoi để hít thở cũng chẳng chịu thừa lại. Khó nhọc như vậy, nặng nề như vậy!

Lúc đó không biết phải làm sao, chẳng kịp suy nghĩ chỉ biết muốn chạy đi tìm nàng, thế nhưng bọn họ nhất loạt chặn hắn lại, giam giữ tại nơi này. Chân biết, đối với cả nhà họ Đặng, hắn cũng đã gây ra chuyện lớn. Nhưng hoàn cảnh hiện tại, tâm trí hắn chẳng còn một chút nào muốn quan tâm tới việc người ta làm với hắn, càng chẳng quan tâm tới việc sắp xảy ra. Lòng hắn nóng vội rồi bởi chỉ muốn biết về Tuyết Hồ. Tồn thương nàng như vậy, biết làm cách nào cứu vãn?...

Chân nằm gục đầu trên hai chân, hai mắt sáng rực mở lớn nhìn gió thổi qua khung cửa, chờ đợi từng sợi nắng đầu tiên từ từ len lỏi trong không gian.

Bắt đầu có tiếng chân người qua lại trong sân. Nhưng trong tấp nập rất nhiều những tiếng động ấy vẫn chưa hề có tiếng bước chân quen thuộc.

Nàng bây giờ đang ở đâu, có còn khỏe không? Chân biết, có lẽ chặng đường phía trước của hắn sẽ chẳng sáng sủa tốt đẹp gì, nhưng ít nhất đừng để hắn ra đi như vậy.

Cần được gặp nàng, cần được biết nàng hiện tại ra sao. Không phải bởi vì tò mò mà đó là ước muốn khẩn thiết tất yếu trong lòng hắn, nhưng... liệu có thể?

Tiếng bước chân dồn dập dần, có tới gần mười người đang đồng loạt tiến về phía nhà kho nơi Chân bị giam giữ. Hắn đối với động tĩnh này dường như đã đoán trước được điều gì, nhưng hai mắt vẫn mở to thân nhiên nhìn người ta đứng bên ngoài ngó vào quan sát hắn, nằm im mặc kệ người ta bắn vào người hắn mũi thuốc mê. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hai tai đang căng ra của hắn nghe được loáng thoáng thanh âm. Hai tên hộ vệ đứng sau cánh cửa đang thì thầm bàn tán, trong lời nói của họ có nhắc tới cái tên mà hắn mong đợi.

- Không ngờ cô hai cũng có lúc có tình thương như vậy!

...

Thuốc mê lần này không nhiều, chỉ nội trong một canh giờ tiếp theo Chân đã tỉnh dậy.

Lần nữa bị giam trong lồng sắt vận chuyển trên đường, Chân buồn bã nhận ra đó chính là con đường dẫn về Tuyết Sơn, một nơi vốn dĩ mà hắn phải thuộc về. Mong muốn bấy lâu nay của hắn, nhưng ngay tại lúc đang thực hiện được này, trong lòng hắn chỉ có một khoảng trống rỗng vô tận không cách nào san lấp.

Gia đình họ tha mạng cho hắn, là nên vui hay nên buồn? Thả hắn đi như vậy, trong lòng nàng liệu còn có thể dành cho hắn một vị trí?

Hắn không dám chắc được điều gì, tâm trí hắn cũng không thể suy nghĩ được điều gì sâu xa nữa bởi vì quần quanh sống mũi hắn, vây kín toàn bộ không gian của hắn hiện tại chỉ có duy nhất một hương vị quen thuộc đã bám dính lấy hắn suốt bao nhiêu ngày nay, lặng lẽ ngấm sâu vào xương thịt của hắn không một lời hỏi han hay báo trước.

Chân không phủ nhận được, cũng chẳng thể từ chối. Hương vị của riêng nàng, từ khi nào đối với hắn đã trở thành một thói quen mãnh liệt như thế?

Tuyết Hồ ngồi yên trong xe ngựa, lặng lẽ nghe từng tiếng vó ngựa nện xuống mặt đường lộp cộp thành những tràng dài xuyên suốt không có điểm dừng. Không gian thanh tĩnh vắng lặng như vậy, vùng núi Tuyết Sơn này vốn không phải là một nơi được nhiều người biết tới, nhưng không hiểu vì sao lúc trước cha nàng lại tìm được. Bây giờ mới cần thận suy nghĩ lại toàn bộ một lượt, từng sự kiện xâu chuỗi kết nối lại với nhau mới có thể biết, gặp được Chân đối với nàng dường như là một sự sắp đặt trước của duyên phận.

Từng được nghe một triết lý rằng, vạn vật tồn tại trên đời hết thảy đều có nguyên nhân của nó. Nàng và Chân, từ hai chân trời xa cách giao tại một điểm. Cuộc gặp gỡ ấy dường như là một điều ngẫu nhiên không thể lường trước. Nhưng nhiều sự vô tình như vậy, nhiều cái nguyên nhân tất yếu như vậy, đó không còn thể coi là một sự ngẫu nhiên được nữa. Đúng hơn cả, đó là một điều tất nhiên hội ngộ bởi một chuỗi những điều ngẫu nhiên mà không ai có thể lường trước. Một dây chuyền với hàng loạt mắt nối sắp xếp chi tiết, tỉ mỉ như thế, có lẽ chỉ cần thay đổi đi một mắt nối hay chỉ cần chúng lệch đi một nhịp kết quả đã sẽ khác, sợi dây đã thay đổi. Chỉ cần một cái nếu, nàng có thể đã chẳng gặp được Chân. Nhưng cái đã gọi là sắp đặt thì làm gì còn có thể nếu. Muốn vạn cuộc gặp gỡ trên đời này, cho dù là tất nhiên hay ngẫu nhiên cũng đều là một sự sắp đặt, chẳng ai định trước cũng chẳng ai có đủ khả năng thay đổi.

Tuyết Hồ từ trước tới nay đối với số phận vốn dĩ là không tin mà ứng. Nàng luôn tin rằng cuộc đời này là do con người ta định đoạt nhưng những gì đã xảy ra hình như lại chẳng đúng như nàng tin tưởng. Có đôi khi, một vài điều trong số phận là không thể thay đổi, cũng chẳng có cách nào cứu vãn.

Từ một cuộc gặp gỡ bất chợt trên Tuyết Sơn dẫn tới sự tình ngày hôm nay, có thể thấy nàng và Chân chỉ có duyên gặp mặt mà thôi, nếu cứ cố tình nán ná kéo dài không biết sẽ còn khiến cho nó khó chịu tới đâu. Việc làm hiện tại của Tuyết Hồ chính là đem điểm đầu và điểm cuối khép lại thành một, mong rằng sợi dây sẽ vì vậy mà tan biến, một đoạn kí ức ngăn ngại cũng sẽ vì thế mà không còn dẫn dắt tâm trí nàng nữa. Nhưng trên tất cả, nàng biết quyết định khi đó của mình đã là một sai lầm, còn bây giờ chỉ có cách này để sửa sai duy nhất.

Một vài ngọn gió nhẹ thổi bay rèm cửa sổ, cái lồng sắt chứa một cục bông tròn trắng tinh như có như không đảo qua tầm mắt nàng. Tuyết Hồ cúi đầu, xòe tay đón lấy một vài tia nắng lạc đường rơi vào xe qua ô cửa, theo từng nhịp xóc trên xe ngựa mà vào ra bất chợt trên lòng bàn tay nàng. Nhân duyên cũng là thứ giống như vậy chăng? Đã có lúc tưởng chừng như nắm giữ trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng xòe ra nhìn lại, đó chẳng qua chỉ là chút ảo ảnh hư vô.

Cả một chuyến đi dài diễn ra trong lặng lẽ.

Khi mà xe ngựa bắt đầu có dấu hiệu chậm dần rồi dừng hẳn lại, trong lòng Tuyết Hồ bỗng dưng xáo động mạnh mẽ. Chút gì đó nuối tiếc muốn níu giữ suốt chặng đường chỉ giấu kín trong lòng bấy giờ lại bùng phát. Nàng tựa người vào thành xe, giấu kín mình khỏi những gì đang xảy ra xung quanh. Chẳng qua chỉ là muốn được ở gần Chân thêm một chút mà thôi nhưng vào thời khắc này, nàng không có đủ can đảm để đối diện với nó.

Ngón tay vô thức xoa nhẹ lên mấy vết thâm nhỏ trên mu bàn tay, trước mắt nàng chỉ quần quanh những hình ảnh mà nàng không muốn nhớ tới. Vết xước vốn chẳng lớn, cho dù có đau đớn cũng chỉ là thoáng chốc. Nhưng Chân cắn nàng, chính là cắn vào lớp vỏ bọc vốn mỏng manh dễ vỡ mà bấy lâu nay nàng cố gắng kiên trì níu giữ. Liệu bây giờ gặp lại nàng, nó sẽ phản ứng ra sao?

Đặng Nguyên đã xuống xe giám sát toàn bộ quá trình. Bởi vì Chân đã tỉnh lại từ dọc đường đi, công việc của bọn họ yêu cầu cần thận hơn nhiều. Một hộ vệ dẫn con ngựa leo cao lên hơn so với cả đoàn, thẳng hướng bìa rừng tiến tới. Năm sáu hộ vệ theo sát phía sau, đợi khi xe ngựa vừa dừng lại cùng nhau kéo lồng sắt xuống đất.

Cái lồng sắt vốn nặng lại cộng thêm Chân, bọn họ nặng nhọc kéo lê trên mặt đất một quãng xa. Đặt nó ở cạnh một gốc cây cổ thụ rồi lại đồng loạt lùi lại, trên tay mỗi người đều cầm sẵn một mũi thuốc mê. Một người tiến lại mở khóa lồng sắt, lại kéo mở cả cổng chuồng rồi cũng lặng lẽ lùi lại chờ đợi.

Chân nằm im trong lồng để mặc bọn họ bày bố. Vốn nghĩ kết cục sẽ có chút thảm khốc, thật không thể ngờ bản thân lại được dễ dàng tha thứ, thả về nơi ở cũ như thế này.

Chân đứng dậy, lặng lẽ bước từng bước ra khỏi cửa lồng. Thứ mùi vị không khí trong lành dịu mát đầy ắp linh khí vội vã ùa vào trong sống mũi hắn. Chỉ trong chốc lát ngăn ngại, cơ thể hắn đã có thể lấy lại tới tám phần sinh lực.

Trở về Tuyết Sơn, đó là mong muốn bấy lâu nay của hắn. Nhưng đạt được rồi, lúc này hắn nghĩ sao?

Nơi xe ngựa đang đứng lặng phía xa, hần biết nàng đang ngồi trong đó.

Giữa sự sống và nàng, hần chọn ai? Đó là điều Chân chưa một lần nghĩ qua.

Một thoáng tĩnh lặng, Chân xoay người chạy. Sức lực dồn hết vào bốn chân, từng bước nhanh như một con dã thú săn mồi, bỏ mặc sau lưng tiếng hò hét kêu gào...

Tuyết Hồ ngồi lặng trong xe ngựa, ngăn người nhìn đắm đắm vào hai bàn tay. Trong đầu nhắm tịt theo từng tiếng động xảy ra ngoài xe. Lâu như vậy rồi, có lẽ bọn họ đã thả Chân đi rồi chứ?

- Bảo vệ lão gia!

Mấy tiếng hét lớn vang lên ngoài xe khiến nàng giật nảy mình. Cả thân hình vừa thoáng động, còn chưa kịp nhô dậy vén rèm cửa lên nhìn ra đã có một vật to lớn xông vào.

Tuyết Hồ mở lớn mắt nhìn thẳng, đầu óc ngưng trệ không thể tin nổi.

Ai đây? Chân của nàng đây sao?...

Chân hai bước đã tiến tới sát cạnh Tuyết Hồ, xe ngựa rung lên theo từng nhịp bước chân của hần. Hai mắt đen sáng rực nhìn thẳng nàng hồi lâu, cái đầu tròn trắng muốt nhẹ nhàng cúi xuống áp tới bên tay nàng.

Tuyết Hồ cứng ngắc nhìn theo từng hành động của nó, cho đến khi cảm giác mát lạnh trên mu bàn tay dường như thức tỉnh nàng.

Lúc trước không dám nghĩ tới, bây giờ lại càng chẳng thể mơ tưởng. Thế nhưng ngay lúc này đây, tất cả đều rất chân thực! Cái lưỡi đỏ hồng ngo ngoáy liếm trên mu bàn tay nàng, thi thoảng lại cúi đầu áp bộ lông mịn màng lên đó. Cảm giác ướt át mềm mịn có chút hư ảo. Đây chính là âu yếm làm nũng hay sao?...

Cửa xe ngựa vốn vừa bị đột ngột bật tung xuất hiện bóng người. Tuyết Hồ giật mình hoảng hốt vội vã nói to:

- Dừng đã!

Mùi thuốc mê trên tay hộ vệ hạ thấp xuống. Hần cũng ngăn người chứng kiến cảnh tượng trong xe, hồi lâu quay đầu về phía sau, ánh mắt như muốn xin chỉ thị.

Tuyết Hồ rời khỏi ghế, ngồi xổm xuống phía trước Chân. Mặt đối mặt, mắt đối mắt. Ở một vị trí mà tầm mắt ở ngang nhau ngay sát bên cạnh này, ánh mắt bọn họ đều nhìn rất sâu vào đôi phương. Tuyết Hồ chớp chớp mắt, môi hơi mím lại, mũi hít sâu một tiếng nói giọng như thủ thi:

- Chân, em như vậy là sao?

- ...

- Thật khó khăn hạ được quyết tâm. Vì sao tới lúc này em lại đột ngột quay lại?

- ...

Chân không thể cho nàng câu trả lời, Tuyết Hồ biết. Nhưng nàng vẫn muốn hỏi, chẳng qua chỉ là một cách để bộc bạch nỗi lòng. Thời khắc Chân liếm nhẹ lên mu bàn tay nàng, những tổn thương đau lòng khi trước đều dễ dàng bay mất. Tuyết Hồ vốn dĩ không hề giận dữ, nhưng Chân đối xử với nàng lúc trước như vậy dù sao vẫn khiến nàng tủi thân.

Tuyết Hồ giữ một tay ở bên má nó, một tay đưa lên vuốt dọc từ đầu xuống cổ. Cứ như vậy lặp lại nhiều lần trên bộ lông trắng muốt, trong tròng mắt đã loang loáng ánh lệ. Nàng nhìn lên túm lông trên đỉnh đầu nó, khóe môi khẽ cong lên không biết là khóc hay cười. Hồi lâu mới thấp giọng, nghẹn ngào đứt quãng:

- Chân, em muốn trở về cùng chị sao?

Tuyết Hồ bật khóc thành tiếng, hai tay vòng qua siết chặt lấy cổ Chân ôm riết vào người.

Chân dựa đầu trên vai nàng, cảm nhận từng cái run lên kèm theo tiếng nấc khẽ. Bên má hần dần dần ướt đầm một mảng, trong tai chỉ quanh quẩn tiếng khóc của nàng.

Người con gái trước mặt này...

Hần chỉ là một con sư tử tinh sinh ra và lớn lên trên núi Tuyết Sơn. Hần không nhớ được quá khứ, chỉ biết từ lúc bắt đầu có ý thức đã bước trên con đường tu luyện trở thành tiên. Suốt mấy trăm năm trời hần sống như vậy, mục đích rõ ràng nhưng không hề có nguyên nhân. Chưa một lần hần tự nghĩ,

rốt cuộc trở thành tiên để làm gì? Cho tới bây giờ, ngay lúc này hắn vẫn không hiểu, hắn còn muốn tu luyện thành tiên hay không? Đó dường như đã trở thành một tiềm thức ăn sâu vào máu tủy khiến hắn vô thức làm theo. Thế nhưng chỉ có thể ở trên Tuyết Sơn này, chỉ có thể rời xa nàng hắn mới có thể tu luyện thành tiên. Mà hắn hiện tại, lại không đành lòng...

Trong lòng hắn nàng rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào?

Mặc dù đã có suy nghĩ của con người từ mấy trăm năm nay, nhưng chung quy vẫn chỉ mang thân xác một con thú. Lâu nay quen sống trong rừng sâu, ngay cả một con thú khác hắn còn chưa từng gặp qua chứ đừng nói gì tới con người, càng chẳng thể hiểu được một con người bình thường sẽ nghĩ gì, một con người bình thường sẽ làm như thế nào? Hắn càng chẳng thể nào hiểu được tình cảm của một con người.

Bấy lâu nay vẫn cố tình hồ hững đứng đưng, giống như một loại phản xạ tự nhiên không hiểu vì sao lại hình thành trong người hắn. Chỉ cần thấy nàng, bản thân sẽ tỏ ra uể oải mệt mỏi. Chỉ cần nghe nàng nói, bản thân sẽ tỏ ra chán nản thờ ơ. Thế nhưng bắt đầu từ lúc nào, bắt đầu bởi thứ gì, những điều liên quan tới nàng sẽ khiến hắn quan tâm nhiều hơn? Không chỉ dừng lại ở để tâm, mà còn bắt chợt lo lắng. Nhưng tất cả lại chỉ lẳng lặng cất giấu ở trong lòng, không biết dùng cách bắt đầu nào để bày tỏ chứng ra.

Là dẫn đi, hay ngại ngại?

Là lo nàng giết mình phát hiện, hay chính mình sợ sẽ bước qua một ranh giới nào đó?

Hắn không biết phải làm thế nào cho đúng. Nhưng ít nhất lúc này, hắn muốn thuận theo tâm ý của bản thân mình.

Hắn nhìn thấy nước mắt của nàng, trái tim đều tê dại. Hắn chẳng thể bỏ mặc nàng được. Lựa chọn duy nhất lúc này chỉ có thể là quay trở lại bên cạnh nàng, cùng nàng sống tiếp tại nhà họ Đặng – một nơi vốn chẳng phải dành cho hắn.

Lúc nàng ôm cổ hắn, lúc nước mắt của nàng thấm ướt cả da thịt hắn, trái tim đều đã sớm tan ra thành nước. Từng giọt, từng giọt tí tách nhỏ xuống lòng hắn đều giống như thủy tinh, trong suốt mà sắc nhọn cứ rách từng mảng cơ thể. Lòng hắn vỡ vụn thành trăm mảnh, theo từng tiếng nấc của nàng mà trôi về một nơi xa xăm chẳng thấy bến bờ.

Phòng tuyến mỏng manh cuối cùng của hắn bị dễ dàng phá hủy như thế đó.

Bắt đầu từ khi nào vậy?...

Hắn quả thực không nhớ nổi, cũng chẳng thể xác định được rõ ràng.

Có lẽ ngay tại lúc nàng hai mắt mông lung đắm lệ nhìn thẳng hắn...

Hay tại lúc nàng bên tai hắn thì thầm thủ thi cả trăm điều tâm sự... Nàng kể với hắn về người trong lòng nàng, người mà trong mắt nàng dường như hoàn mỹ không tí vết tựa như được tạc ra từ suy nghĩ, được tạc ra từ ước nguyện của chính nàng.

Hay những lúc nàng cố tình bám riết lấy hắn, những lần nàng ngồi bên cạnh ve vuốt bộ lông của hắn...

Hay từ tận lần đầu tiên nàng bắt gặp hắn, hai mắt ngơ ngác trong suốt, lấp lánh thuần khiết không nhiễm chút bụi trần...

...

Lâu như vậy, sớm như thế...

Thế nhưng hắn lần nữa cho tới tận bây giờ mới chịu nhận ra!

Hắn chỉ biết, người con gái trước mặt này hắn nhất định phải ở cạnh, càng nhất định phải bao bọc bảo vệ. Nhất định như vậy...

Chuyến đi lần này của Tuyết Hồ có thể nói là không thành công về mục đích ban đầu nhưng lại vô cùng thành công về một tầng ý nghĩa khác.

Trái lại, sự trở về của Chân gây ra rất nhiều sự kinh ngạc đối với tất cả mọi người trong nhà, kể cả Đặng Nguyên là người đích thân cùng bọn họ đi chuyến này cũng chẳng thể có cách nào lí giải nổi. Nhưng bọn họ chủ yếu đối với sự tái xuất hiện lần này có lẽ sợ hãi chỉ kém lần đầu gặp Chân một chút ít mà thôi.

Lâu nay vốn dĩ quen với một con sư tử hiền lành không cắn người, thế nhưng một phen khi trước khiến cho bọn họ hiểu ra rằng: cho dù hiền không cắn người thì vẫn là một con thú dữ.

Vì vậy đối với việc Chân lại tiếp tục được tự do đi lại trong nhà, mọi người phần nhiều vẫn tìm cách né tránh hết sức có thể. Nhưng né tránh không có nghĩa là bọn họ không thường xuyên nhìn thấy Chân. Mà thường xuyên nhìn thấy Chân cũng có nghĩa là tất cả từ trên xuống dưới, từ gia đình ba người còn lại cho tới người làm hay kể cả những người gác cổng suốt ngày chỉ quanh quẩn ngoài xa đều nhận ra, Chân sau chuyến đi lần này quả thực là vô cùng khác biệt!

Đối với bản thân Chân, đây là cơ hội để hắn phân biệt thật rõ tình cảm trong lòng mình.

Tuyết Liên là ai, một thiếu nữ dịu dàng luôn biết cách quan tâm xoa dịu người khác. Đó là kiểu người không chỉ mình hắn, mà bất cứ ai trên đời này cũng sẽ quý mến, gần gũi.

Tuyết Hồ là ai, một cô gái đánh đá chẳng hiểu lí lẽ. Nàng nông nổi tùy hứng, nàng bướng bỉnh kiêu ngạo, nàng nóng nảy hay bắt nạt người dưới... Thế nhưng tâm hồn của nàng chỉ là một cô bé, dễ xúc động cũng dễ tủi thân...

Đây cũng là lúc hắn học được cách quan tâm tới nàng, cách bày tỏ tình cảm của một con sư tử, cách để cho nàng an tâm. Cũng là lúc học được cách khiến cho nàng hiểu, trái tim của hắn thực sự hướng về nơi nào...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Biến cố bất ngờ

Gần đây, Tuyết Hồ đối với việc thường xuyên ra vào nhà của Phạm Kiên đã không còn có phản ứng quá nặng nề. Bởi vì ít nhất nàng cũng đã có được một chỗ dựa tinh thần vững chắc, có thể cùng nàng chia sẻ tất cả mọi chuyện vui buồn.

Mỗi lúc trong lòng cảm thấy nhớ mong, sẽ dùng cách nói ra bằng lời với Chân để vơi nhẹ nỗi lòng. Mỗi lúc tủi thân khi chứng kiến hai người ấy thân mật sẽ dẫn theo Chân tới một nơi vắng người, cùng nhau hóng gió hóng nắng, lặng lẽ xua đi những tâm sự không chính đáng trong lòng.

Tuyết Hồ mỗi ngày đều bám dính lấy Chân không buông. Hay nói đúng hơn, Chân và Tuyết Hồ, một người một sư tử cả ngày đều bám dính lấy nhau không buông. Ngay cả nơi ở hiện tại của Chân cũng đã chuyển tới khoảng sân ngay trước cửa phòng nàng. Mỗi sáng sẽ chờ nàng thức giấc, cùng nàng đi dạo trong vườn hoa. Mỗi bữa sẽ ngồi bên cạnh xem nàng dùng bữa, còn nàng cũng sẽ chờ ở bên cạnh mỗi lúc Chân dùng bữa, vừa ngắm nghía vừa vui vẻ cười một mình. Mỗi tối Chân sẽ đều tiễn nàng đi ngủ. Tuần tự đều đặn mười ngày như một, thân thiết như vậy, tất cả hồ hững trước đây đều đã sớm trở thành dĩ vãng chẳng còn ai có thể nhớ nổi!

Chân cũng càng ngày càng thể hiện những phẩm chất tốt của một con thú nuôi trong nhà, những biểu hiện mà trước đây Tuyết Hồ còn thậm chí chẳng dám nghĩ tới.

Những lúc ngồi bên cạnh vuốt ve, nó sẽ ngả đầu áp lên người nàng. Thi thoảng cũng sẽ liếm nhẹ lên lòng bàn tay nàng như âu yếm. Khi thường sẽ tự động theo sát từng bước chân của nàng, cũng rất thích cọ đầu lên tay nàng làm nũng. Mỗi lúc bàn tay nàng chạm lên lớp lông mềm mịn trên đầu, trên cổ Chân, nó sẽ lim dim hai mắt vô cùng hưởng thụ. Đẹp đẽ như vậy, đáng yêu như vậy! Thật khiến cho nàng lúc nào cũng chỉ muốn ôm riết vào lòng không buông!

Thế nhưng Tuyết Hồ phát hiện ra, dường như Chân có chút gì đó rất xa cách, hồ hững với chị nàng. Không lẽ, nó vẫn còn ghi nhớ chuyện ngày trước hay sao?

Bởi vì chuyện lần đó, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã tự trách rất nhiều. Chẳng qua bởi vì nhất thời ghen tị mà nói ra những lời lẽ xấu xa như vậy, nếu thực sự Chân cũng vì sợ nàng tủi thân mà xa lánh chị Tuyết Liên, nàng cũng sẽ chẳng được vui vẻ gì.

Tuyết Hồ ngồi trên ghế đá trong vườn, Chân ở bên cạnh tựa đầu lên chân nàng, hai mắt lim dim như lệ thường. Nàng dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu nó, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay cào cào như chải lông, tận hưởng cảm giác yên bình hiếm hoi của một ngày nắng. Rất lâu, rất lâu mới đột ngột nói một câu, giọng nhẹ như gió thoảng:

- Chân, có phải em xa lánh chị Tuyết Liên hay không?

Nó không thể trả lời, nàng biết. Nhưng nàng cũng nhận ra lớp lông mềm của nó khẽ động. Tuyết Hồ lại tiếp lời, giọng đều đều buồn bã:

- Lúc trước đều là chị sai. Chị Tuyết Liên là chị của chị, cũng là chị của em. Đừng vì sợ chị buồn mà không gần gũi chị ấy. Hơn nữa... chỉ cần em gần gũi chị là tốt rồi, chẳng có gì đáng để buồn bã nữa cả!

Chân ngẩng đầu mở lớn mắt nhìn nàng. Hai mắt tròn xoe dưới ánh nắng nhìn thẳng nàng rất lâu. Nàng cười nhẹ, dùng ánh mắt khẳng định đáp trả nó. Chân của nàng là con sư tử hiểu tiếng người, cũng là con sư tử biết đọc ý nghĩ trong mắt người khác. Nó lại cúi đầu dụi lên tay nàng, đó là hành động đồng ý. Tuyết Hồ xoa đầu nó, tràn đầy vui vẻ mà khen ngợi:

- Chân của chị ngoan lắm!

Lát sau tựa như nhớ tới điều gì, băng quơ kẻ nhỏ:

- Hôm ấy thực ra muốn tìm em kẻ lẻ để xả con tức. Cũng vì đang tức dở nên mới nóng nảy như vậy. Nhưng mà thôi, giờ cũng chẳng kể lại mà làm gì.

Tuyết Hồ thờ dài, bàn tay trên đầu con sư tử vẫn đều đều xoa nhẹ, động tác lơ đãng. Bởi nhớ tới chuyện hôm trước, trong lòng dù sao vẫn còn có chút buồn bã chán nản.

Khi ấy vốn chỉ định dọa thằng bé kia vài câu, khiến cho nó biết sợ mà lần sau không dám làm mấy việc ngớ ngẩn như vậy nữa. Nhưng Phạm Kiên rõ ràng nghĩ bản chất nàng là một kẻ không ra gì, sẵn sàng bắt nạt một cô gái bán hàng yếu đuối, hay một thằng bé trai nhỏ tuổi còn chưa hiểu chuyện đời. Thái độ như vậy, hành động như vậy, đối với Tuyết Hồ không chỉ đơn giản là tổn thương nữa, mà còn là xúc phạm. Cho dù có bị đồn là yêu quái đi chăng nữa, nàng cũng vẫn là một con người. Mà con người thì luôn luôn có một thứ, gọi là lòng tự trọng.

Lại thêm chuyện của Chân, dẫu cho hiện tại nó đang ở bên cạnh nàng, dẫu cho thái độ của nó đã thể hiện rõ sự biến chuyển lớn. Vết cắn đã mờ, nhưng trí nhớ lại không mất. Tuyết Hồ không giận nó, cũng chẳng ghi thù hay trách móc gì. Chẳng qua nàng nhờ thế mà hiểu được, đối với bất kỳ ai khác, bản thân nàng quan trọng ở mức nào.

Nhưng thôi, cho dù có nói ra cũng giải quyết được điều gì? Suy nghĩ là ở người ta, nàng hiện tại chỉ cần quan tâm tới cảm xúc của chính mình cũng đã đủ lắm rồi.

Chỉ là tại trái tim nàng, từng cánh cửa cứ khép lại, cho tới khi không còn bất cứ ánh sáng nào có thể chiếu tới được nữa...

Ngày hôm nay Tuyết Liên muốn đi dạo phố, vấn đề nằm ở chỗ nàng bỗng dưng lại muốn rủ Tuyết Hồ đi cùng với mình.

Bình thường hai người bọn họ vốn chẳng hay đi chung với nhau, lí do cơ bản là vì sở thích khác biệt, cho dù có cùng dạo phố thì cũng không tìm được chung điểm đến. Còn một lí do khác nữa lại là lí do cá nhân nho nhỏ của Tuyết Hồ. Bản thân nàng mỗi khi đi tới đâu đều bị người ta lần tránh, thậm chí còn ra mặt đuổi khách, thế nên đi dạo chỉ đúng nghĩa là đi dạo, không hề mua bán bất cứ thứ gì. Nhưng Tuyết Liên lại khác, chị ấy đi dạo luôn muốn xem hàng, mua đồ. Nếu như Tuyết Hồ đi cùng, chẳng qua chỉ trở thành một vật cản khiến người ta chướng mắt mà thôi.

Vốn định tìm vài lí do những cuộc nào đấy để từ chối, song hôm nay thái độ của Tuyết Liên lại kiên quyết lạ kì, nhất định kéo Tuyết Hồ đi cho bằng được. Tuyết Hồ vốn cố tình nán nã kéo dài thời gian chờ cho Phạm Kiên tới, khi đó chẳng cần phải từ chối gì nhiều, đương nhiên vị trí hộ tống Tuyết Liên dạo phố sẽ chẳng còn cần nhờ tới nàng nữa. Thế nhưng cái người giống như âm hồn bất tán mỗi ngày đều lượn lờ khắp nhà muốn tránh chẳng được kia lại không hề thấy tầm hơi bóng dáng đâu. Quả thật là nghịch lí cuộc đời!

Nấn nã chắc cũng đã gần tới trưa, chút hi vọng nhỏ nhoi của nàng đều tan biến. Tuyết Hồ ủ rũ xoa xoa đầu Chân mấy cái rồi trở về phòng khoác thêm áo ngoài, chính thức nhận mệnh theo chân chị gái đi dạo.

Vẫn nói hôm nay biểu hiện của Tuyết Liên rất kì lạ, cho tới tận lúc hai chị em dắt nhau đi hết một con phố rồi Tuyết Hồ mới hiểu ra được nguyên nhân. Bởi vì Tuyết Liên nắm tay nàng, khẽ giọng thủ thỉ:

- Tuyết Nhỏ, chị có việc này muốn nhờ em

Giọng điệu nhẹ nhàng kéo dài như chờ đoán ý, Tuyết Hồ lơ đãng gật đầu nhưng mãi vẫn chẳng thấy hồi âm. Chỉ có mấy chữ chị chị kéo dài không dứt. Tuyết Hồ quay đầu nhìn trông, ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt vốn trắng nõn của Tuyết Liên đã hồng rực lên một mảnh, trong miệng lúng búng không biết phải nói lời nào. Đây là chị gái thường ngày điềm đạm chín chắn của nàng hay sao?

Tuyết Hồ nhíu mày đoán nhanh, nguyên do dẫn tới dáng vẻ thẹn thùng thiếu nữ này chắc chắn không thể nằm ngoài hai chữ.

- Phạm Kiên có việc gì sao?

Nàng cười, lơ đãng hỏi. Lúc trước có lẽ hai chữ kia chẳng dễ dàng nói ra khỏi miệng như thế, nhưng lâu nay nói nhiều với Chân cũng thành quen. Cũng chỉ là cái tên mà thôi, có khó khăn gì đâu.

Quả nhiên Tuyết Liên càng ngượng ngùng, len lén kéo nàng vào một góc thừa người, đứng cách xa những người làm từ lúc ra khỏi nhà tới giờ vẫn kiên trì theo sát, giọng vừa nhỏ vừa run rẩy:

- Chị... muốn tặng quà cho Phạm Kiên... Em...

Tuyết Liên cúi thấp đầu che giấu khuôn mặt đã đỏ rực, không phát hiện ra biểu hiện đồng cảm kì lạ trên khuôn mặt của em gái.

Chuyện này Tuyết Hồ quả thực chưa từng nghĩ tới, một câu nói bất chợt như thế vẫn khiến nàng chạnh lòng, lớp da trên mặt cũng se lại.

- Vậy sao? Thế thì tốt mà!

Tuyết Hồ giọng nói, những lời sáo rỗng không có ý nghĩa nào rõ ràng. Nhưng càng chẳng thể ngờ tới, điều quan trọng mà Tuyết Liên muốn nói tới lại vẫn nằm ở phía sau.

- Em giúp chị chọn quà có được không?

Lúc này Tuyết Liên mới len lén nhìn lên, phát hiện sắc mặt không được tốt của em gái, suy nghĩ đơn giản lại tưởng rằng đó là biểu hiện của không bằng lòng. Vì vậy càng luống cuống vội vã giải thích:

- Tại chị... không biết phải chọn quà nào mới tốt, quà nào mới phù hợp. Trộm nghĩ... có lẽ ý kiến hai người vẫn tốt hơn là một...

- Có gì đâu, chỉ là chọn quà thôi mà...

Nàng cất lời, giọng không tránh được cảm xúc bộc phát mà có chút gay gắt.

Tuyết Liên sững sờ ngẩng đầu nhìn em gái, hai mắt bỏ câu ngăn ngăn nước. Có lẽ là hoảng hốt, cũng có lẽ là sợ hãi vô cớ.

- Em biết tới đâu nhất định sẽ giúp chị tới đó!

Lúc trước vì không kiềm chế được giọng nói của mình, vội vã dừng lại hít sâu vào một hơi ổn định tinh thần. Một câu hoàn chỉnh thôi nói ra cũng thật khó, Tuyết Hồ lặng lẽ hạ mi mắt xuống che đi tâm tình vẫn còn chưa kịp bình ổn.

Tuyết Liên vừa rồi nghe được một nửa câu nói nên hoảng hốt hiểu sai ý, lúc nhận được thêm lời thứ hai thì vui mừng lộ rõ. Nét mặt giãn ra thành nụ cười, để lộ lỗ mũi nhỏ xinh xắn hai bên má. Bàn tay thon thả cầm khăn lụa đưa lên chấm nhẹ khóe mắt, lần nữa ngẩng đầu rất mực vui vẻ cùng Tuyết Hồ trở lại đường phố đông đúc.

Vậy mới nói, một thiếu nữ già dặn trước tuổi khi thường bình tĩnh điềm đạm nhưng đều sẽ có thể trở nên bùng nổ dễ xúc động nếu như đang được ném trái hương vị của tình yêu.

Tuyết Hồ cũng hiểu thêm được rằng, cho dù đã xác định và chuẩn bị tinh thần kỹ lưỡng tới đâu vẫn không thể tránh được sơ suất. Cuộc đời không bao giờ tránh được những biến cố, khi mà nó xảy ra, những tâm sự vốn được chôn giấu cất kỹ ở một góc sâu trong lòng rất khó để có thể nhanh chóng bình ổn lại toàn bộ.

Dọc đường đi, Tuyết Hồ hỏi dò:

- Vậy chị đã nghĩ ra được quà gì chưa?

- Cũng nghĩ vài thứ, nhưng còn băn khoăn lắm.

- Vậy chị nói thử ra xem sao?

Tuyết Hồ đoán, có lẽ chị gái đã suy nghĩ chu đáo lắm rồi. Con người của Tuyết Liên từ trước tới giờ làm việc gì cũng cẩn thận chu toàn. Lại đối với việc đặc biệt thế này, làm sao có thể không chuẩn bị sẵn? Rủi thêm Tuyết Hồ mà nói, chủ yếu là bởi muốn có thêm một người để chia sẻ để đồng tình, lòng tin đối với bản thân cũng chắc chắn hơn mà thôi.

Quả nhiên đúng như Tuyết Hồ đoán, Tuyết Liên sau một lúc băn khoăn mới nói:

- Chị nghĩ mãi, cuối cùng chỉ nghĩ ra tặng cho người ta một chiếc lược.

Tuyết Hồ vừa nghe vậy thì sững người.

Tặng lược...

Quả nhiên là một việc do Đặng Tuyết Liên nghĩ ra.

Cầm lược, nhớ người. Mỗi sáng khi chải tóc sẽ nhớ tới người tặng. Hay cũng có ý nói, là muốn giúp người chải tóc.

Đôi lứa bên nhau, đâu chỉ là đầu gối tay kẻ, mà còn là cùng nhau, giúp nhau những sinh hoạt đơn giản nhất của cuộc sống. Mỗi sáng thức dậy có người thương, nỗi sợi tóc rối giúp người chải. Trên đời này, còn có hạnh phúc nào sánh được?

Tặng lược chải tóc làm tin. Đơn thuần, giản dị mà nặng tình nghĩa.

Tuyết Hồ chỉ có thể cười giọng, nói ra suy nghĩ chân thành nhất của mình:

- Chị nghĩ thấu đáo quá.

- Vậy sao?

Tuyết Liên cười nhẹ nhìn em gái, đôi mắt đẹp cũng sáng hơn.

Hai chị em tới một tiệm trên con phố chính sầm uất nhất trấn Đông Hồ.

Hai người Tuyết Liên, Tuyết Hồ vừa mới bước một chân qua khỏi ngưỡng cửa đã có một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi phục vụ trà nước trong quán chạy vội ra nghênh đón. Trên gương mặt là một nụ cười nhiệt tình tiêu chuẩn cùng với giọng mời đầy hăng hái:

- Hai vị tiểu thư, mời vào ạ!

Không giống như Tuyết Hồ từ đầu tới cuối đều tỏ vẻ thờ ơ với tất cả mọi người, Tuyết Liên rất lịch sự cười đáp lại với thằng bé. Mà bản thân nó khẳng định cũng rất quý năng, bởi cô lớn nhà họ Đặng vẫn nổi tiếng là người thân thiện lại rộng rãi, lần nào tới đây nhất định cũng sẽ thưởng cho nó mấy đồng.

Sau khi lau sạch mặt bàn, gọi người bưng ra trà nước đầy đủ đâu đấy rồi nó mới chạy vào trong nhà gọi chủ tiệm ra gặp khách quý.

Ông chủ Mạnh lúc vừa mới ra tới nơi đã tươi cười với hai chị em Tuyết Hồ hỏi lời lịch sự:

- Hai vị tiểu thư hôm nay có ý định xem đồ gì?

Tuyết Liên xoay đầu lên nhìn Tuyết Hồ. Tuyết Hồ nhìn gương mặt đầy vẻ ngại ngùng của chị gái đương nhiên hiểu ý. Suy nghĩ giây lát để lựa lời rồi mới cẩn thận truyền đạt lại:

- Anh họ tới chơi có nhờ chị em tôi mua hộ cây lược. Không biết ông chủ có bán loại nào tốt, đẹp làm quà được không?

Ông Mạnh gật gù đầu, hỏi một câu rất chuyên nghiệp:

- Dám hỏi, vị công tử này năm nay bao nhiêu tuổi?

Điều này quả thực ngay bản thân Tuyết Hồ cũng không nắm rõ, Phạm Kiên rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi một tuổi, sắp lập gia đình.

Tuyết Liên rất tự tin trả lời câu hỏi này. Bởi Tuyết Hồ nghĩ ra cách hỏi chuyện như vậy khiến nàng thoải mái hơn nhiều, ngược ngược khi trước chẳng qua cũng là vì không biết phải mở miệng thế nào. Khi thường nàng cũng là một người vô cùng thông minh, phản ứng nhanh nhẹn. Nhưng mà con người ta ấy mà, khi yêu vào mọi chuyện đều đổi khác!

Tuyết Hồ nghe chị mình trả lời, cúi đầu xuống nhất thời bản thân.

Ông chủ Mạnh vừa vuốt râu vừa suy nghĩ trong chốc lát, dẫn bọn họ ngồi chờ rồi xoay người vào trong. Đợi chừng nửa tuần hương sau mới thấy quay lại, trên tay đem theo một khay gỗ. Trên khay có đặt ba chiếc lược gỗ nạm ngọc bích.

Tuyết Liên vừa thấy thì hài lòng hiện rõ trên mặt, quay qua hỏi Tuyết Hồ:

- Em thấy sao?

Tuyết Hồ trong lòng không thoải mái nhưng vẫn cố nhìn cho kỹ, mãi mới chỉ chiếc ở giữa, nói:

- Em thấy cây này được. Ngọc nạm khéo, không thô. Vẫn đẹp mà không bị điệu quá.

Tuyết Liên cũng cười:

- Chị cũng thấy vậy đấy.

Dứt lời liền cầm lược trên tay ngắm rất kỹ, ưng ý xoa nhẹ phần ngọc nạm trên cán lược.

Việc mua bán diễn ra khá nhanh. Tuyết Liên và ông Mạnh đã đang thanh toán tiền, lấy hàng. Hai chị em phải ngồi đợi trong lúc ông ta sai người gói cây lược lại cho đẹp để làm quà.

Tuyết Hồ ngồi yên lặng một bên uống nước, liếc mắt thấy bên ngoài cũng đang có người xem đồ. Tuyết Hồ nhìn thế nào cũng thấy có điểm bất bình thường.

Người ta khi thường đi mua hàng không phải chủ yếu sẽ tập trung quan sát vào mặt hàng hay sao? Vì sao người này đi mua hàng lại chỉ mãi miết ngắm đi đâu, hơn nữa còn rất nhiều lần chuyển ánh mắt về phía này?

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua bên cạnh, ngấm lại việc đó cũng không phải là không có khả năng nào. Tuyết Hồ cảm thấy, bình thường chị gái nàng cũng đã rất xinh đẹp. Thế nhưng vào thời điểm này, có thể vì nụ cười rạng rỡ trên mặt mà càng trở nên cuốn hút hơn. Có lẽ người đang mua hàng kia chẳng qua là bị hút hồn bởi vẻ đẹp của chị Tuyết Liên mà thôi!

Tuyết Liên nhận đồ, đem cất kỹ vào trong người, cùng với Tuyết Hồ chào ông chủ Mạnh rồi rời khỏi. Tuyết Liên có vẻ rất phấn khởi, kéo tay Tuyết Hồ vui vẻ nói:

- Tuyết Nhỏ, đi nhanh một chút kéo cha mẹ lại phải chờ cơm!

Nàng gật đầu, để mặc cho Tuyết Liên kéo tay bước nhanh trở về. Một nha hoàn và hai hộ vệ chậm rãi đi theo, khoảng cách bởi vì bọn họ đang rào bước mà dường như có chút xa.

Hai người bọn họ không đi theo lối cũ ban nãy trở về mà tìm một đường tắt khi thường ít đi, tuy có chút vắng vẻ nhưng lại ngắn hơn nhiều. Có lẽ tiết kiệm được thời gian trở về nhà phải tới cả nửa tuần hương.

Nhưng quả thực là khôn ngoan chẳng lại với trời, nếu biết trước thế này thì thà rằng đi xa một chút, lâu hơn một chút cũng chẳng bao giờ chọn lựa đi vào con đường ngắn mà làm gì.

Tuyết Liên nhìn kẻ vừa bất thành linh xuất hiện chắn ngang trước mặt, run rẩy nói không nên lời. Dáng vẻ như vậy chính là chưa đánh đã nhận thua. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, kẻ lạ mặt kia cười lớn đầy vẻ lưu manh, nói bằng giọng dọa giẫm:

- Hai cô muốn đi đâu?

Tuyết Hồ khó chịu, dùng chất giọng lạnh nhạt thường ngày mà hỏi hần:

- Chính là người trong cửa hàng ban nãy phải không?

Tuyết Liên giật mình kinh ngạc nhìn nàng. Còn kẻ đứng đối diện kia dường như cũng hơi giật mình, song rất nhanh liền trấn tĩnh lại đáp trả:

- Phải, thì sao nào?

Tuyết Hồ hừ lạnh, quay người tìm kiếm mấy kẻ vốn dĩ là hộ vệ đi theo bảo vệ hai chị em nàng. Vì sao từ nãy tới giờ Tuyết Hồ vẫn tự tin như vậy, chẳng qua vì biết chắc phía sau vẫn còn người hậu thuẫn. Hơn nữa nhìn dáng vẻ người phía trước chẳng có chút gì giống với người có võ nghệ.

Nhưng xem ra nàng nhầm rồi, hơn nữa còn là không chỉ nhầm ở một điểm.

Thứ nhất, hai tên hộ vệ ít ỏi cùng với một nha hoàn đi theo phía sau sớm đã bị bọn chúng đánh cho bất tỉnh nằm dài trên đất. Mà bọn chúng là ai? Đó chính là điểm nhầm lẫn thứ hai của nàng. Tên kia quả thực không có võ, nhưng hần đầu chỉ có một mình. Tuyết Hồ đầu đầu phát hiện, phía sau chính xác là còn thêm bốn người nữa, mỗi người trên tay đều cầm theo gậy gộc. Bọn chúng có năm người, bên nàng chỉ có hai. Chưa cần nói tới nam nữ khác biệt, độc chỉ so về quân số chúng đã chiếm quá nhiều ưu thế.

Tuyết Hồ tự biết lần này khó thoát, cứng miệng ra giá:

- Nếu muốn cướp tiền tôi sẽ đưa hết những gì đang có hiện tại. Nhưng phải đảm bảo để cho chúng tôi được đi đã!

Kẻ đó lại cười, lần này là cười đắc ý:

- Nay cô tiểu thư, tương đây cũng là nhà họ Đặng cho cô ra lệnh sao?

Tuyết Hồ tái mặt, cảm giác được bàn tay của Tuyết Liên đang nắm lấy cánh tay nàng cũng siết chặt hơn. Bọn chúng đã biết thân phận của hai chị em nàng, xem như tình thế càng khó khăn hơn. Nhưng ít nhất còn có một điểm cứu vãn lại được, bọn chúng biết nhà họ Đặng, đương nhiên sẽ biết thế lực của nhà nàng, có lẽ sẽ không gây ra chuyện gì quá nghiêm trọng. . .

Đó dù sao cũng chỉ là hi vọng của cá nhân Tuyết Hồ, sự thực thế nào còn chưa thể nói được rõ. Thế nhưng còn có một vấn đề đáng lo lắng nữa mà nàng chưa dám nghĩ tới. Bọn chúng biết nàng là Đặng Tuyết Hồ, nếu vậy. . .

- Con ranh này nên giải quyết luôn hay đều để ra giá?

Quả nhiên một tên cầm gậy đứng phía sau vừa đi tới vừa hỏi.

- Yêu quái hay gì thì cũng để đẩy đã, lát nữa sẽ bàn bạc tính kĩ sau. Bây giờ cứ đưa hai đứa này về trước.

Tuyết Liên và Tuyết Hồ đứng còng sát vào nhau, trước tình huống hiện tại không thể tìm ra được giải pháp nào hết. Cho tới khi cả hai bị giáng mạnh một đòn sau gáy, tất cả đều chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Nỗi sợ chôn giấu

Có lẽ bọn chúng ra tay hơi nhẹ nên dọc đường đi Tuyết Hồ đã tỉnh dậy.

Nàng nặng nhọc mở mắt, thông qua chút ánh sáng ít ỏi lọt qua lớp vải bố có thể nhận định thời gian ngắn đi còn chưa quá lâu, chỉ thấy sau gáy vẫn ê ẩm đau nhức. Nàng không bị bịt miệng cũng không bị trói, chẳng qua bị nhốt kín trong bao vải. Cảm giác được bản thân đang ngồi trên một mặt cứng không ngừng lắc lư, hơn nữa xung quanh im lặng không hề có tiếng người, Tuyết Hồ biết cho dù bây giờ có kêu lên cũng không giải quyết được việc gì, chỉ bằng cứ giả vờ không biết gì rồi tìm cách giải quyết từ từ.

Tuyết Hồ không biết lúc trước thế nào, nhưng tính từ lúc nàng tỉnh dậy cho tới khi dừng lại rồi được vận chuyển qua lại thời gian rất ngắn. Nàng nhắm chặt mắt như chưa hề tỉnh lại, mặc kệ bọn chúng tháo bao vải ra khỏi người, lại chờ cho tới lúc tiếng động tắt hẳn rất lâu mới dám mở mắt ra, xung quanh đã lại không còn bóng người.

Cho tới lúc này trời vẫn còn sáng. Dù sao vẫn còn may mắn bởi bọn họ chưa hề làm gì hai chị em nàng, lại giam cả hai người ở cùng một chỗ. Tuyết Hồ tiến tới lay người Tuyết Liên, càng lúc càng dùng sức nhưng lại chẳng hề thấy có dấu hiệu tỉnh lại. Không dám lên tiếng gọi to, đành chấp nhận ngồi lặng một bên nặng nề suy nghĩ.

Hoàn cảnh hiện tại quả thực chưa một lần Tuyết Hồ từng nghĩ tới. Nàng rất sợ, đó là điều không thể chối cãi. Nhưng biết phải làm sao bây giờ? Hai bàn tay không ngừng run rẩy, nàng không thể nghĩ ra bất cứ một phương án nào. Chị gái không thể gọi được tỉnh dậy, Tuyết Hồ lặng lẽ nhìn ánh sáng trong căn phòng bản thủ cũ nát nhạt dần, nỗi sợ hãi càng chồng chất tăng lên gấp bội. Đợi đến lúc tối hẳn, hai chị em nàng càng biết phải làm sao?

Tuyết Hồ cũng đã nghĩ tới việc thử tìm cách thoát ra, nhưng sau khi cố đồn can đảm rất lâu mới nuôi một chút ít hi vọng lay thử cánh cửa. Chẳng nằm ngoài dự đoán, chắc chắn đã bị khóa từ bên ngoài.

Nàng không hề nghe thấy bất cứ một tiếng nói chuyện hay đi lại nào bên ngoài nhưng lại không thể biết được rốt cuộc có ai đang canh giữ ở ngoài hay không. Trong lòng nóng như lửa đốt, mồ hôi lạnh từng lớp từng lớp thấm ướt cả hai bên thái dương.

Cuối cùng, ngay trong lúc Tuyết Hồ đang tìm cách nhẹ nhàng cạy thử một ô cửa sổ, cửa chính bị người ta mở tung ra bước vào.

Ở vào tình huống chẳng kịp phòng bị hay có thể suy nghĩ được gì trong hiện tại, nàng chỉ có thể trần trần nhìn thẳng vào người vừa bước vào. Nàng nhận ra hẳn chẳng qua cũng chỉ là một người trong số năm kẻ lúc trước, chỉ không hiểu hẳn đột nhiên xông vào làm gì.

Có lẽ lúc ấy bởi vì đầu óc trống rỗng không tỉnh táo, cũng có lẽ lúc ấy tự dung có một luồng sức mạnh bí ẩn nào đó trong cơ thể bộc phát, Tuyết Hồ đột nhiên lao tới, chỉ có một tâm niệm duy nhất chính là tấn công người vừa xuất hiện. Đó dường như là cách duy nhất có cơ may giúp được cả nàng lẫn Tuyết Liên hiện tại.

Nhưng thực tế đã chứng minh, đó chỉ là một quyết định bồng bột trong giây phút hồ đồ. Bởi vì dù sao sức lực nam nữ cũng khác biệt, cũng bởi vì nàng hồ đồ tới mức không phát hiện ra trên tay kẻ đó lúc này còn đang cầm một con dao lưỡi dài!

Giằng co chưa đếm được tới năm, Tuyết Hồ rốt cuộc cũng thất thế. Hơn nữa còn là thất thế bởi vì bị con dao kia chém trúng.

Lúc cảm giác được điều này, không chỉ nàng mà gã kia cũng giật mình hoảng sợ. Gã lùi lại phía sau ba bước, hai mắt mở to nhìn thẳng. Tuyết Hồ cúi xuống nhìn chân mình, máu đỏ bắt đầu nhoe ra thấm qua lớp vải mỏng. Chỉ trong chốc lát vết máu đã lớn dần, màu đỏ cũng chuyển thành đậm sẫm.

Tên bất cớ sợ hãi, mặc kệ nàng quay người khóa cửa bỏ chạy.

Tuyết Hồ lùi lại ngồi tựa vào cột gỗ giữa căn phòng, nơi mà Tuyết Liên vẫn còn đang nằm bất tỉnh. Nàng nén nhịn đau đớn, kéo ống quần lụa rộng đã bị cửa rách thành một vệt dài lên kiểm tra vết thương.

Vết cửa ở đùi, dài khoảng một ngón tay, hơn nữa lại khá sâu đang không ngừng chảy máu. Bản thân Tuyết Hồ từ nhỏ tới giờ làm sao đã từng một lần trải qua hoàn cảnh như hiện tại, luống cuống rất lâu mà không biết phải giải quyết thế nào. Vết thương vì không được ai giữ chặt nên rất nhanh chảy ra nhiều máu, từ miệng vết thương thành nhiều dòng dài xuôi xuống cẳng chân, nổi bật trên nền da trắng xanh nhợt nhạt.

Tuyết Hồ làm theo bản năng, chỉ còn biết cách đưa cả hai bàn tay tới giữ chặt tại miệng vết thương. Dù sao vết chém vẫn còn mới, phần miệng lại không biết cách giữ cho khép lại nên bị tay ôm chặt rất đau. Tới lúc này, máu lại bắt đầu len vào kẽ tay chảy xuống, càng khiến Tuyết Hồ sợ hãi không biết phải làm sao.

Nàng quay đầu gọi Tuyết Liên, một tiếng, hai tiếng vẫn không hề có phản ứng. Bản thân Tuyết Hồ sức khỏe rất yếu, khi thường đã dễ đau ốm. Bây giờ lại một lúc để chảy ra nhiều máu như vậy thật sự khó mà chịu nổi.

Nàng cúi người thấp xuống, cởi áo khoác mỏng bên ngoài ra ấn toàn bộ vào miệng vết thương. Ban đầu vừa mới ấn vào quả thực rất đau, nhưng vì Tuyết Hồ sợ máu vẫn chảy ra nên càng dùng sức ấn mạnh. Nhưng dữ chặt như vậy một lát, cảm giác từ đau đã chuyển thành tê nhức, nàng he hé cuộn áo ra nhìn cuối cùng cũng thở phào thấy máu không còn thấm ra nhiều. Cứ như thế tiếp tục giữ chặt áo ở đùi, một khắc cũng không dám buông lỏng.

Tuyết Hồ loay hoay một hồi lâu, trên người ít áo tuy cảm giác được gai lạnh nhưng mồ hôi vẫn ướt ra. Nàng tro mắt nhìn ra phía cửa, để mặc cơ thể mình càng lúc càng chìm vào bóng tối. Một ngày cuối tháng không trăng, nơi đâu cũng chỉ là một màu đen rộng lớn không hi vọng.

Sức yếu dần, từ sáng tới tận giờ này vẫn còn chưa hề được ăn gì vào bụng. Nàng yếu ớt quay đầu nhìn thấp thoáng bóng dáng Tuyết Liên trong bóng tối, đầu nặng dần, trước mắt đen tối quay cuồng. Một người sức khỏe vốn yếu lại mất nhiều máu thì có thể trụ vững tỉnh táo trong bao lâu? Tuyết Hồ cuối cùng cũng ngất đi, cả người dựa vào cột gỗ lớn, hai bàn tay vẫn được ý thức duy trì giữ chặt nơi đùi.

Cho tới khi một tiếng động chói tai đột ngột vang lên khiến Tuyết Hồ giật nảy người, hai mắt nặng nề mở ra tìm kiếm. Trong lò mờ đen tối của bóng đêm cùng lờ mờ nhấp nháy của hai mắt một người đuổi sức vừa tỉnh dậy, Tuyết Hồ không nhìn được, chỉ có thể nghe thấy có tiếng bước chân đang lại gần.

Tiếng đi nhẹ như vậy hẳn là chỉ có một người, thế nhưng là ai mới được? Không lẽ lại là gã vừa chém một nhát vào chân nàng khi trước bây giờ quay lại kiểm tra xem nàng có tự biết băng bó hay để máu chảy tới chết rồi? Tuyết Hồ bỗng cảm thấy nực cười thâm nghĩ, cái chết kì thực lại dễ dàng như vậy. Nàng chẳng dám ước ao sống tốt gì, vì sao chỉ đơn giản là muốn sống thôi cũng thật khó khăn?

Tuyết Hồ mệt mỏi, rù người nhắm mắt dựa vào chỗ cũ, cảm giác được bóng đen càng lúc càng tới gần. Chỉ ít muốn kiểm tra thì cũng phải đem theo một cây nến chứ?

- Tuyết Liên?

Hai chữ ngân ngời đem toàn bộ cơn mệt mỏi của Tuyết Hồ đánh bay biến. Nàng bật người ngồi thẳng dậy, trái tim kích động đập mạnh từng hồi, trong miệng hô lên thành những tiếng khàn khàn:

- Phạm Kiên! Phạm Kiên!

- Tuyết Nhỏ?

Tuyết Hồ mừng rỡ nhận ra người vừa tới. Cảm giác thật đúng như tìm thấy một sợi dây dài vướng chắc giữa dòng nước xoáy. Nàng cuống quýt nói:

- Mau! Mau đưa bọn tôi trở về!

Trong bóng tối nàng cảm nhận được nhịp thở của người đối diện cũng dồn dập nóng vội. Hẳn hỏi, giọng nói cất chứa lo lắng:

- Tuyết Liên đâu rồi?

Tuyết Hồ vội vã mò mẫm sang bên cạnh tìm kiếm chị gái, tìm càng lúc càng đập mạnh, bàn tay cũng đều đã run lên lay lẩy.

- Đây, ở ngay bên cạnh.

Nhưng chưa cần nàng nói hết câu hẳn đã tự tìm được.

Phạm Kiên lay lay người Tuyết Liên, gọi lên mấy câu nhưng không thấy đáp lời. Hắn nồn nóng ôm nàng vào người, càng lúc càng gọi lớn tiếng.

- Chị không sao cả, ban nãy chỉ bị đánh ngất đi thôi!

Tuyết Hồ cuống quýt giải thích, nhưng hẳn đâu để ý được nhiều như vậy. Nháy mắt ôm nàng trong lòng đứng thẳng dậy, một bên dặn dò Tuyết Hồ:

- Em ở đây chờ một lát, người trong nhà sắp tới nơi rồi.

Hắn nói chưa hết câu đã vội quay người định đi. Tuyết Hồ sợ hãi, hoảng hốt vươn tay nắm vội, bắt được một mảnh quần áo, có lẽ là gấu áo chùng khoác ngoài của hắn.

- Anh về trước sao?

Phạm Kiên đang rất nóng vội, nhưng vì bị giữ lại nên vẫn kiên trì quay đầu trấn an:

- Em cố chờ một lát thôi, tôi phải đưa Tuyết Liên về trước xem tình hình thế nào.

- Nhưng...

- Hay em có tự đi được không?

Nàng còn chưa kịp nói thành câu đã bị hắn ngắt lời. Tuyết Hồ luống cuống đáp:

- Được, được.

- Vậy nếu không chờ được thì có thể tự đi về cũng được. Nơi này là kho thóc bỏ hoang trong trấn, rất gần nhà.

Phạm Kiên dứt lời liền bỏ đi, ngay cả một mảnh gấu áo đang nắm trong tay Tuyết Hồ cũng vội vã tuột mất. Nỗi sợ hãi, kích động trong người Tuyết Hồ cũng không thể lần át được cảm giác hăng hực đang trào dâng. Nàng lặng người đi, cảm giác xung quanh lại một lần nữa chìm vào bóng tối im lặng tới rợn ngợp.

Gió từ cửa chính mở toang đang không ngừng lùa vào, lúc này Tuyết Hồ mới có thể cảm nhận được cơn rét lạnh. Nàng nắm chặt hai tay, mò mẫm trong bóng đêm tìm cách đứng dậy. Một bàn tay bám chặt lấy cột gỗ, một bàn tay kéo ra chường ngại núm lấy dưới bàn chân. Nhưng cho tới lúc đứng được thẳng người dậy, Tuyết Hồ mới nhận ra được cảm giác đau đớn.

Bên đùi đang truyền tới cơn đau. Mà thứ vừa rồi vướng víu ở chân cũng chẳng phải là thứ gì khác ngoài cuộn áo bị vo lại che miệng vết thương của nàng lúc trước.

Tuyết Hồ ngẩn người.

Niềm vui ngắn ngủi khiến nàng quên đi cơn đau nhức nơi chân. Nhưng bây giờ, vào chính lúc này, khi mà chỉ còn lại một mình cùng nỗi sợ hãi và lạnh lẽo, cơn đau lại bất chợt ủa về, rõ ràng nhức nhối như chưa từng một khắc nào ngơi nghỉ.

Nhịp thở dồn dập khi trước đã trở nên mỏng dần, cho tới khi bình ổn lại nhịp điệu vốn có của nó. Tuyết Hồ lại dựa vào cột gỗ trượt dọc xuống dưới, ngồi ngửa đầu dựa cả vào. Có một thứ cảm xúc không rõ tên nào đó đang le lói trong lòng nàng, đem đến mây mù giữa bầu trời quang vắng. Nàng không biết phải làm gì, trong đầu vẫn vang lại câu nói lúc trước:

- Vậy nếu không chờ được thì có thể tự đi về cũng được. Nơi này là kho thóc bỏ hoang trong trấn, rất gần nhà... Nơi này là kho thóc bỏ hoang trong trấn, rất gần nhà... Kho thóc bỏ hoang trong trấn...

Tuyết Hồ há hốc miệng mở lớn hai mắt. Đây... chính là kho thóc bỏ hoang trong trấn?

Nàng hoảng loạn quay đầu nhìn khắp phía xung quanh, cảm giác được bóng tối vô tận đang bao trùm che lấp đi tất cả. Hai mắt không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Trong tĩnh lặng kinh người chỉ có tiếng gió đang rít lên từng cơn.

Tuyết Hồ cảm giác được rõ ràng tiếng trống ngực đang đập thình thịch. Nỗi sợ hãi dâng lên như thủy triều, nhanh chóng không ngừng, đang bóp nghẹt lấy cả cổ họng lẫn trí não nàng. Không thể thở, cũng không thể giữ được lí trí. Trong đầu về lên muôn vạn tưởng tượng.

Trước mắt, giữa bóng tối phủ kín không có ranh giới dường như đang có những đốm sáng lấp lờ, những bóng trắng vờn quanh, những tiếng kêu khóc, những tiếng rên rỉ... Trần lan, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dữ tợn. Tất cả đang vây lấy nàng, muốn chôn vùi nàng xuống vực sâu địa ngục với hàng trăm hình phạt tra tấn thảm khốc.

Nơi này hơn mười bảy năm trước, thay chất như núi. Nửa chết vì đói, nửa chết vì tranh cướp nhau những hạt thóc cuối cùng...

Bọn họ nói nàng là người có tội. Bọn họ nói nàng sẽ phải trả giá, cái giá tàn khốc của một kẻ gây ra bao nhiêu cái chết...

Không!

Tuyết Hồ bật vùng đứng dậy, cơn sợ hãi xua tan đi toàn bộ đau đớn. Nàng quay người chạy thẳng ra ngoài. Trong bóng tối đường đi đều chìm khuất, nàng va người vào cánh cửa gỗ cứng, không sao, nàng không cảm thấy đau đớn. Bậc cửa như một bàn tay giữ lấy bàn chân khiến nàng vấp ngã. Tuyết Hồ bỏ mặc tất cả, cố chấp đứng dậy một lần nữa, nương theo chút ít ánh sáng nhỏ nhoi từ một nơi rất xa nào đó hắt lại, không ngừng lao người chạy về phía trước.

Nàng nghe được mình đang bật khóc, tiếng khóc nào nề thê lương như lấn át cả không gian tĩnh lặng. Cuộc đời hơn mười bảy năm của nàng chưa một lần khóc thương tâm đến thế. Cổ họng khàn đi, hai mắt nhật nhòa. Có một bức đê kiên cố trong lòng nàng vừa vỡ vụn, mặc cho nước lũ dâng trào cuốn phăng đi tất cả.

Biết chạy về đâu bây giờ? Thời khắc này, ai có thể cho nàng một nơi để dựa dẫm?

Tuyết Hồ vấp ngã, hai tay cào xuống mặt đất lồm chồm gò ghề. Nàng sững người nằm trên nền đất, tim đập mạnh, nước mắt chảy không ngừng. Không phát hiện từ phía xa đang có một bóng đen to lớn vội vã lao lại. Cũng không nhận ra tiếng bước chân nện xuống nền đất thành những tiếng vang lớn đầy nóng vội.

Một bộ lông xù xì mềm mại áp tới da nàng. Tuyết Hồ sững sờ nhôm dậy, bằng tia sáng hắt ra từ hai mắt như hai vầng trăng rằm nhỏ nhắn người nhận ra. Chân của nàng, vì sao lại quên mất Chân của nàng?

...

Bằng thời gian của một cái chớp mắt, nàng vòng hai tay ôm chặt lấy thân hình đang đứng gần sát, bằng cảm nhận quen thuộc mà dựa mặt vào một bên má của Chân. Nước mắt vẫn không ngừng rơi, chảy xuôi xuống thấm ướt bộ lông mềm mại.

Nhưng Chân lại tìm cách rũ khỏi vòng ôm của nàng, cố chấp di chuyển đầu cúi xuống dưới. Tuyết Hồ cảm nhận được, bên đùi của nàng có thứ gì đó đang sản lại. Mà thân hình vừa sượt qua lòng nàng cũng lặng lẽ run lên.

Cũng vào lúc ấy, nàng lại bàng hoàng nhận ra cảm giác dinh dính nhóp nhép của máu. Vết thương trên đùi, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà lại lần thứ hai quên mất.

Sự xuất hiện của Chân giống như một thang thuốc an thần của thần tiên, hiệu quả mạnh mẽ chỉ sau một khoảnh khắc ngắn ngủi. Cơn sợ hãi hoảng loạn

trong nháy mắt bị đánh chìm ở một nơi rất sâu dưới đáy sông, không còn có thể lặn lẽ gọn sóng. Tuyết Hồ bình tĩnh trở lại, dần dần cảm nhận được những cơn đau nhức đang truyền tới từ khắp cơ thể.

Một lần vấp ngã là một lần bớt đại, lần này Tuyết Hồ đã biết cách khiến cho vết thương không còn chảy máu.

Trong lòng Chân đau đớn như có hàng ngàn vết dao cứa nặng nề, chỉ biết cách đứng bên cạnh nhìn nàng xé một mảnh gấu áo tự băng lại đùi. Hắn chỉ có thể lần theo mùi máu tanh phát hiện từng vết thương trên người nàng, lặng lẽ liếm nhẹ gần sát nơi đó, lại lặng lẽ theo dõi nàng dựa theo chỉ dẫn của hắn mà phui đi bụi bẩn quanh vết thương.

Rốt cuộc trên người nàng là bao nhiêu vết xước? Hắn đã không thể đếm nổi.

Từ sáng lúc nàng cùng Tuyết Liên rời khỏi nhà, trong lòng hắn đã nóng này không yên. Đợi tới hết bữa cơm, lại đợi tới chiều tà vẫn chẳng hề có bóng người quay trở lại, hắn bắt đầu đứng ngồi không yên. Dưới chân, mặt đất như nung lửa.

Rồi hắn nghe được chuyện nàng bị bắt cóc, lại nghe được đã tìm ra nơi giam giữ. Lúc ấy, trong đầu hắn chẳng còn suy nghĩ nào khác ngoài gặp nàng.

Từ ngoài sảnh phòng khách một mạch chạy khỏi cổng nhà, sự nhanh nhẹn của dã thú chưa một lần dùng tới đều lộ ra toàn bộ. Người trong nhà không có ai kịp ngăn cản hắn, mà đám người suốt dọc đường đi cũng đều hoảng hốt sợ hãi bỏ chạy.

Chân lần theo dấu hơi của Phạm Kiên tìm tới căn nhà hoang bỏ trống. Không ai có thể hiểu được tâm trạng của hắn khi phát hiện ra hơi máu của nàng, thế nhưng lại chẳng hề thấy được bóng dáng!

Hắn giống như đã phát điên, vội vã xoay người lần theo vết máu. Chỉ vừa chạy một đoạn rất ngắn đã thấy được nàng giữa bóng tối. Tuyết Hồ ngã nằm trên đất. Nàng khóc, nước mắt như một đóa hoa. Hắn những tưởng ngày trước đã là lần nàng khóc thương tâm nhất nhưng sai lầm rồi, không thể nghĩ tới lúc này hắn còn phải thấy đáng về vật vã thể lương hơn gấp bội.

Tiếng khóc của nàng cao xé tim gan hắn, khiến cho bước chân càng vội vã nên xuống nền đất thành thịch. Cho tới khi chạm vào nàng, cho tới khi vòng tay của nàng ôm lấy cổ hắn, trái tim vẫn đang treo lơ lửng trên sợi dây chỉ mỏng manh mới được từ từ hạ xuống.

Bóng tối trở lại về yên tĩnh vốn có của nó.

Trong bóng đêm Chân vẫn nhìn được rất rõ khuôn mặt của Tuyết Hồ. Hai mắt sưng đỏ vẫn còn đọng nước. Trên khuôn mặt xanh xao hiện lên mấy vết trầy xước. Mái tóc đen của nàng xơ tung rối bời, bị gió đêm thổi quẩn quýt lấy khắp thân người hắn.

Tuyết Hồ đã rất mệt, hắn nghe được hơi thở yếu ớt của nàng. Toàn thân nàng như là ra dựa sát vào hắn. Chân nóng ruột, cúi người nằm thấp xuống đất. Cái đầu len qua giữa hai cánh tay của nàng dụi nhẹ nhẹ.

Tuyết Hồ vẫn ngờ ngác chưa hiểu ý, cất giọng suy yếu:

- Chân, sao vậy?

Lần này hắn dụi mạnh hơn, áp sát thân thể vào người nàng. Cả người Tuyết Hồ gần như đều đang nằm trọn trên lưng hắn, hai tay bám lấy lớp lông dày trên cổ. Đầu nàng dựa sát bên má hắn, thờ ra từng hơi thở nhẹ nóng hổi bên da thịt.

Tuyết Hồ chậm chạp rất lâu mới hiểu ý, không lẽ Chân muốn công nàng trở về hay sao?

- Chân, nhưng chị rất nặng. Em làm sao mà công nổi?

Nó vẫn cố chấp duy trì tư thế nằm sấp trên mặt đất. Cả người nàng yếu ớt dựa cả trên lưng Chân, rốt cuộc cũng không thể tranh cãi giằng co được lâu.

Tuyết Hồ vòng tay ôm chặt lấy cổ nó, cả người cố hết sức nhẹ nhàng leo lên, vòng hai chân cặp chặt lấy ngang bụng.

Ngay lúc này, nàng nằm trọn vẹn trên lưng Chân, cả hai tay hai chân đều ôm sát lấy người nó, khuôn mặt áp xuống lớp lông mịn màng trên đầu. Tuyết Hồ cảm nhận được toàn bộ mềm mại êm ái của thứ đang ôm trong lòng. Hơi ấm không ngừng tỏa ra sưởi ấm thân thể nàng, giống như có một lớp không khí trong lành bao phủ toàn bộ hai cơ thể đang sát lại thành một. Những đau nhức đều được làm mờ nhạt đi, chỉ còn lại một cảm giác an toàn dễ chịu.

Chân mặc dù là một con sư tử to lớn, nhưng để công trên lưng một thiếu nữ trưởng thành như nàng hắn cũng chẳng phải việc dễ dàng gì. Tuyết Hồ thậm chí còn cảm giác được bốn chân nó lún sâu xuống nền đất, từng bước từng bước đều thật cẩn thận chậm chạp. Nhưng nàng cũng biết, đó đều là những bước chân vững chãi nhất trên đời!

Tuyết Hồ nằm trên người hắn, hơi thở suy yếu đứt quãng. Hắn nghe được giọng nàng thủ thủ khe khẽ, giống như tự nói với chính bản thân mình bởi có lẽ, nàng vốn nghĩ hắn nghe chẳng hiểu được. Mỗi lời, mỗi chữ rót vào tai hắn đều nặng như đá tảng nhưng lại ngọt ngào êm ái như vậy, khiến lòng hắn đều tan ra thành nước.

- Chân, cuối cùng em đã tới rồi. Trên đời này, có lẽ chỉ có một mình em có thể tìm được chị mà thôi!

Nàng ngã vào đầu hắn, hơi thở dần trở nên đều đặn.

Trái tim hắn âm thầm run rẩy.

Suốt cuộc đời dài tựa như bất tận, nàng là người trước tiên vô tình tìm thấy hắn. Nhưng giữa trời biển ngàn vạn con người này, hắn sẽ luôn tìm kiếm nàng, cũng sẽ mãi mãi tìm được nàng. Chân vẫn luôn tin là như vậy.

Lúc Chân đi tới con phố dẫn thẳng về nhà rốt cuộc mới thấy bọn người được cử đi đón nàng chạy tới nơi. Bọn chúng thấy hắn cổng nàng đều kinh sợ mở to mắt nhưng không dám bén mảng lại gần. Có lẽ bọn chúng đều thấy được tia sáng nguy hiểm đang phát ra từ hai mắt sắc bén của hắn.

Nếu Tuyết Hồ của hắn chỉ dựa vào sự cứu trợ của bọn người này, chưa nói tới việc bọn chúng sẽ không biết cách giúp nàng đỡ đi đau đớn trên cơ thể, mà ngay cả nơi nàng đang ở chắc chắn cũng chẳng thể tìm ra. Hắn không biết nhà họ Đặng nuôi nhiều người như vậy để làm gì, ngay cả một việc đã được chỉ sẵn đích đến cũng chẳng thể hoàn thành được yêu cầu. Nếu như trên lưng hắn không có nàng, nếu như hắn không tự buộc mình phải kiềm chế tức giận, có lẽ với bộ dạng vô dụng đang bày ra trước mắt này, hắn nhất định sẽ xông lên cắn nát bộ mặt của bọn chúng.

Đám dân chúng dọc đường lúc trước bởi vì thấy Chân vội vã phóng qua đều đã sớm bỏ chạy bán mạng, mà lúc này nhìn thấy hắn trở lại, trên lưng còn cõng theo một người mà trong mắt của bọn họ vẫn là một yêu quái hại người thì càng có một vẻ sợ hãi kì lạ. Giống như cả hai người đó đều là những sinh vật không thực.

Phải, từ hai người bọn họ tỏa ra một phong thái thần thánh bí ẩn nào đó mà bọn họ chỉ có thể lơ mơ cảm nhận được mà không thể nào nhận biết được rõ ràng bằng năm giác quan.

Tuyết Hồ tỉnh lại, nhấp nháy trong tầm mắt mơ hồ có một bóng màu trắng quen thuộc. Nàng hít một hơi sâu, chớp mắt mấy lần cho rõ ràng rồi mới một lần nữa quay mặt nhìn ra. Đây là phòng của nàng, còn trước mắt chính là Chân. Nó ngồi ngay sát bên giường, hai chân trước dựng thẳng, cái đầu tròn ghé lên gối trên cạnh giường. Lúc vừa thấy nàng tỉnh dậy thì vội vã ngẩng lên nhìn thẳng nàng.

Tuyết Hồ cười tươi, cảm giác trong người khỏe lắm. Một bàn tay rời khỏi chăn đưa lên vuốt nhẹ trên đầu nó, hắng giọng mấy lần mới nói xong một câu:

- Em ngồi đây đợi chị dậy sao?

Chân không trả lời được nàng, nó nghiêng đầu đi để tay nàng trượt xuống lớp chăn đệm, sau đó dùng một bên má dầy lông dày mịn dụi dụi lên đó, sau lại vươn lưỡi liếm nhẹ. Cảm giác ướt lạnh trên mu bàn tay khiến trong lòng cũng thấy ngứa. Nàng bật cười, giọng khàn khàn:

- Chân của chị dạo này rất là tình cảm nhé!

Nó dựa đầu lên bàn tay nàng, ngồi im không động đậy. Hai mắt đen trong sáng nhìn chăm chú về phía nàng, vẻ sắc bén thường ngày đều biến mất, chỉ còn lại nét âm áp, hiền lành giống như một con thú nuôi bình thường. Tuyết Hồ thậm chí còn cảm thấy, đó dường như không phải là ánh mắt của một con thú nữa.

Trong phòng lặng thinh không có một tiếng động, ngay cả tiếng gió thổi cành lá dập diu ngoài sân cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng Chân đột nhiên đứng cả hai chân sau dậy, đi hai bước về phía đầu giường rồi lại tiếp tục ngồi xuống. Dáng vẻ giống như một tên lính canh gác thực thụ đầy trách nhiệm.

Hắn nghe thấy có tiếng chân người bước lại gần, hơn nữa cũng nghe ra được người đó là ai.

Không quá mấy khắc, cánh cửa phòng đã được đẩy ra. Tuyết Hồ bị ánh sáng làm cho lóa mắt, nhắm lại không nhìn rõ được. Phải đợi đến khi ánh sáng trong phòng dịu trở lại, lúc đó Tuyết Hồ đã ngồi xuống một bên giường rồi.

Tuyết Hồ đưa mắt nhìn con sư tử ngồi cạnh ở đầu giường, lại nhìn tới đáng vẻ vẫn còn suy yếu của Tuyết Hồ, nhẹ giọng nói:

- Tuyết Nhỏ, em đã tỉnh rồi à?

Tuyết Hồ chớp mắt thờ dãi một tiếng, hỏi:

- Em lại ốm đúng không? Mấy ngày rồi?

- Bệnh của em lại tái phát, hơn nữa hôm trước lại mất nhiều máu. Nhưng lần này tiến triển rất khá, em cũng mới ngủ mê hai ngày mà thôi. Đợi một lát chị

gọi thầy lang tới khám lại, kê cho em ít thuốc bổ.

Vừa nói vừa đưa tay vuốt nhẹ lên sợi tóc trên mặt nàng, mỉm cười:

- Đạo trước đã hồng hào lên được một chút rồi, hiếm khi mới thấy em khỏe mạnh như vậy. Thế nhưng lần này...

Tuyết Liên thờ dài, buông tay xuống giọng buồn rầu:

- Cũng tại chị nhát gan quá, mới thế mà đã ngất đi, để em một mình phải sợ hãi.

Chuyện lúc trước nghĩ lại vẫn khiến Tuyết Liên tự trách mình.

Còn bản thân Tuyết Hồ lúc nhớ tới chuyện hôm đó cảm giác bây giờ đã vô cùng khác biệt. Đã sợ hãi như vậy, đã đau đớn như vậy, rốt cuộc chẳng qua cũng là do tự mình tạo ra. Nếu như không đa nghi nữa, cũng không bao giờ ôm ấp hi vọng nữa thì tốt rồi, sẽ chẳng còn thứ gì gây được tổn thương thêm nữa.

- Chị hôm đó bất tỉnh có lâu không?

- Sau khi Phạm Kiên đưa chị về tới nhà, thầy lang cũng bắt mạch kê thuốc ngay. Ngủ thêm tới nửa đêm thì tỉnh lại.

- Vậy bây giờ chị cảm thấy thế nào rồi?

- Chẳng qua cũng là sợ hãi mà thành thôi, bây giờ thì còn làm sao được nữa kia chứ?

- Vậy thì tốt rồi!

Tuyết Hồ thờ dài, giọng nhẹ nhõm.

Tuyết Liên ngồi thêm một lúc thì rời đi. Lại thêm một lát sau thì lần lượt từng người trong nhà tới thăm nàng, kể cả thầy lang cũng tới đủ một lượt. Chỉ có điều, ngay cả Phạm Kiên cũng tới.

Hắn hỏi thăm nàng mấy câu, nhìn chung cũng không có gì quá khó xử. Hắn là hắn cũng không thể ngờ được tình trạng của Tuyết Hồ ngày đó.

Thầy lang bắt mạch kê thuốc một lúc, sau mọi người cũng đều rời đi, căn phòng đã được trả lại yên tĩnh.

Chân lại đi tới bên cạnh giường gác đầu lên lớp chăn đệm bên người Tuyết Hồ. Suốt cả ngày nay nó đều ngồi lì trong phòng nàng, lúc có mọi người tới thì ngồi gọn một góc ở đầu giường, chờ lúc mọi người đi cả thì lui tới sát giường. Bộ dạng luôn luôn duy trì vẻ hiền lành, dễ gần.

Tuyết Hồ cười cười xoa đầu nó:

- Chờ chị có mệt không? Đợi tới ngày mai ngày kia là chắc chị lại có thể ra vườn chơi được rồi.

Đối với quá trình thương lượng cụ thể giữa bọn bắt cóc và gia đình, cùng với nguyên nhân khiến bọn họ được tìm ra và cứu nhanh tới vậy, Tuyết Hồ không nghĩ nhiều, cũng không muốn hỏi rõ. Kỳ thực thông qua vài tiếp xúc ngắn ngủi ngày hôm ấy, Tuyết Hồ cũng thấy rõ bọn chúng vốn chẳng phải dạng chuyên nghiệp gì.

Còn về phần xử lý hậu quả ra sao, Tuyết Hồ lại càng chẳng bận tâm nhiều, việc cần thiết nhất chỉ có bồi bổ sức khỏe.

Quả thực tới ngày thứ hai Tuyết Hồ đã có thể ra khỏi phòng.

Thầy lang nói tiến triển của nàng rất tốt, mầm bệnh trong người tuy không trị được, nhưng bệnh trạng cơ thể lại có khởi sắc. Lần này tuy sức khỏe gặp nhiều vấn đề nhưng vẫn có thể nhanh tỉnh lại, cũng nhanh vận động bình thường. Ông ta cũng khuyên nàng nên cố gắng giữ tình trạng tốt đẹp thế này, cũng dặn gia đình chú ý chăm sóc cho nàng.

Tuyết Hồ vỗ vỗ đầu Chân khen ngợi:

- Chắc là nhờ cả vào Chân của chị đây mà, đúng không?

Chân vui vẻ dụi đầu vào người nàng, bước từng bước theo sát nàng đi tới vườn hoa.

Nắng sớm đậm dần. Tuy Tuyết Hồ đã có thể vận động nhưng vẫn không thể đi được nhanh. Phải qua nửa tuần hương rốt cuộc mới tới bãi cỏ rộng giữa vườn hoa.

Nàng kéo Chân cùng ngồi xuống thăm cô, ngửa đầu hứng ánh nắng mặt trời đang rực rỡ soi xuống, hai mắt nhắm lại nửa như tránh đi ánh sáng chói mắt lại nửa như thả lỏng hưởng thụ.

Chân ngây ngẩn nhìn trước mặt. Nàng ngồi đó, khuôn mặt sáng bừng giữa ánh nắng. Phong cảnh đẹp đẽ tựa như chốn thần tiên mà hần chưa từng một lần dám nghĩ tới. Những tia nắng rơi xuống mặt nàng, tinh nghịch nhảy nhót bay tới mắt hần, dường như lúc chạm vào đôi đồng tử còn đem theo hơi ấm của nàng, đem theo một hương vị riêng biệt mà chỉ ở nàng mới có, thứ hương vị khiến cho trái tim hần run rẩy ngất ngây.

Chân cứ đứng như vậy, bốn chân thẳng tắp, ánh mắt chăm chú dần trở nên sâu thẳm.

Nàng bất chợt nghiêng đầu nhìn hần, khoe miệng thấp thoáng cười. Giọng nói trong trẻo như sợi dây vô hình dẫn dắt hần về với thực tại:

- Chân, mau ngồi xuống đây nào!

Nàng nói, bàn tay vươn ra túm lấy đám lông trên cổ hần, vẫn như ngày nào ương ngạnh kéo xuống sát bên cạnh người. Nàng thỏa mãn ngồi chấp bâng, thân hình nhẹ nhún nhảy nhìn quanh quất.

Thế rồi nàng lại bất chợt đổi ý, ấn hai vai hần nằm thấp xuống, vừa luồn tay vừa dỗ dành:

- Nằm xuống nào, nằm xuống nào! Để cho chị dựa nhờ lên một lát nhé, tự đứng lại mỏi lưng quá.

Hần ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt của nàng, nằm rạp xuống mặt đất. Cái bụng trắng trẻo áp xuống nền cỏ xanh tươi mơn mẫm. Đầu cũng cúi thấp gối lên hai chân trước. Chân cuộn người thành gần một nửa vòng tròn, nằm im lìm ngắm những hành động tiếp theo của Tuyết Hồ.

Nàng hứng thú đưa tay vuốt nhẹ lên lớp lông mịn ngay sườn lưng của hần, lại khe khẽ ấn xuống thử độ lún, kĩ càng rất lâu mới ngả người nằm xuống. Hai chân vốn đang khoanh co lại một chỗ cũng duỗi thẳng ra phía trước.

Tuyết Hồ nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng, mắt nhắm chặt, đầu gối lên người Chân. Khuôn mặt nàng dưới ánh nắng giãn ra, vẻ vô cùng thư thái dễ chịu. Khoe miệng còn thấp thoáng như đang có nét cười.

Cảnh tượng nữ nhân say ngủ trước mặt này lại một lần nữa khiến cho Chân toàn thân đều đông cứng. Hần ngoại trừ ngẩn người cũng chỉ còn biết lặng ngắm. Từ ngày bước chân vào nhà họ Đặng cho tới giờ, chưa một lần hần từng thấy qua dáng vẻ Tuyết Hồ thư thái, vui vẻ tới vậy.

Đã từng một lần nghĩ qua muốn trở thành tiên để làm gì?

Ngay lúc này, hần hận không thể có được hình người. Dáng vẻ mềm mại uyển chuyển kia, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu này... Hần thật sự muốn được một lần ôm chặt lấy nàng vào lòng, cảm nhận những xúc giác chân thật của một con người. Thế nhưng sự thực hần chỉ có thể nằm nguyên như vậy, tro mắt nhìn nàng ngả người dựa đầu vào thân thể hần, cảm nhận hương vị của riêng nàng hòa vào với từng nhịp trái tim mạnh mẽ xao động.

Sự tử tình thì ích gì? Cho tới cùng vẫn chẳng phải là một con người...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Duyên nợ dày thêm

Sự cố lần này không ảnh hưởng nhiều tới cuộc sống của nhà họ Đặng. Mọi chuyện đều tuân tự diễn ra theo kế hoạch đã định sẵn. Chỉ còn hai tháng nữa Tuyết Liên thành thân, đó là chuyện quan trọng nhất trong vòng cả hơn mười bảy năm trở lại đây.

Từ Đặng Nguyên, bà Thị Giang cho tới từng người làm lớn bé trong nhà đều tất bật công việc. Cả nhà lớn dường như đang được khoác lên một lớp áo mới, được gió thu mang tới những lộc non mơn mẫm tuyệt đẹp. Gió thu còn thổi vào trong lòng mỗi người những niềm vui mới mẻ rạo rực. Bọn họ cảm thấy cuộc sống đầy thú vị, dường như đây là chuyện vui đáng để người ta phải bận rộn nhất trên đời.

Bầu không khí nhộn nhịp phấn khởi như vậy kéo dài suốt nhiều ngày tại. Thế nhưng trong niềm vui chung rộng lớn ấy lại có một người không mấy dễ chịu. Đó chính là Tuyết Hồ.

Từ ngày nàng khỏe lại thì Chân lại bắt đầu có dấu hiệu đau ốm. Chắc chắn không phải là ảo giác, nàng cảm thấy rất rõ ràng lớp lông mịn màng quen thuộc đang xơ cứng từng ngày. Máu lông trắng tinh mềm mại mịn màng đi. Hơn thế nữa bộ lông dày ấm áp của Chân còn đang rụng dần, tùm lại thành những túm nhỏ phía sau chỗ gần đuôi. Cái đuôi dài đầy sinh khí thường ngày cũng không còn hay uốn cao phe phẩy nữa. Tuyết Hồ cảm thấy, dường như khắp

người Chân đều nhuộm một màu sắc buồn bã yếu ớt nào đó mà nàng không thể nhận biết được rõ ràng, cũng chẳng thể tìm được cách chữa trị.

Chân có lẽ nhận ra lo lắng của nàng, mỗi ngày đều dành nhiều thời gian quần quít lấy nàng không rời. Thế nhưng nó lại thường dụi đầu vào người nàng, cố tình tránh né những lúc nàng ôm lấy cổ bắt phải đối diện với khuôn mặt nàng. Bởi nó biết nàng nhận ra, cũng cố tìm cách che giấu. Tuyết Hồ không nhìn thấy được trong đôi mắt tròn to đen láy của nó những tia sáng rõ của ngày trước...

Tuyết Hồ mỗi ngày đều buồn bã âm trầm. Để mặc cho Chân dựa đầu vào lòng, nàng chỉ thường dùng lược gỗ chải dọc theo bộ lông của nó, kéo đi những sợi lông rụng thừa thãi.

Bọn họ ngồi trên bãi cỏ xanh mướt trong vườn hoa, lặng lẽ để nắng và gió phủ khắp cơ thể. Tuyết Hồ ngẩng đầu nhìn lá cây chập chờn trong gió, bất chợt cảm thấy vì sao cuộc đời lại khó nắm bắt như vậy? Chị gái nàng và người đó sắp thành thân, còn Chân của nàng lại đột nhiên đau ốm. Tại sao lại keo kiệt như vậy, ngay cả một chút niềm vui ít ỏi cũng chẳng muốn cho nàng...

Nhà đạo này thường xuyên có rất nhiều người ra vào. Đa phần đều là những người chờ hàng hóa tới theo yêu cầu đặt hàng của cha mẹ Tuyết Hồ. Cưới hỏi đã rườm rà phiền phức nhiều thủ tục, cưới hỏi của một tiểu thư nhà danh giá giàu sang lại càng khiến người ta luôn tay luôn chân suốt nhiều tháng trời.

Nào là vải vóc lễ phục, khăn phủ lụa treo, đèn hoa, bàn ghế, bát đĩa rồi lại tới trà cau, trà nước, đồ ăn thức uống... Bao nhiêu thứ phải chuẩn bị, nhưng không phải thứ nào cũng có thể làm từ trước mà lại phải đợi tới thật sát ngày mới làm. Bây giờ mặc dù mới chỉ là khâu chuẩn bị sát sửa nhưng đã khiến cả nhà loạn cả lên những người với người.

Ngày hôm nay Tuyết Hồ không cho Chân đi theo, bắt nó nằm yên một chỗ đợi nàng trong vườn hoa. Còn bản thân nàng đã dặn đầu bếp từ sáng sớm hâm cho nàng một nồi canh gà thuốc bắc thật bổ dưỡng.

Từ lúc phát hiện ra Chân không khỏe tới giờ, Tuyết Hồ cũng chỉ biết duy nhất một cách là thường xuyên cho nó ăn nhiều đồ tốt. Bản thân nàng trước giờ vẫn thường hay đau ốm nhiều bệnh tật, cha mẹ cũng ép nàng ăn rất nhiều đồ bổ dưỡng. Tuy rằng chính bản thân nàng cũng không biết tác dụng tới đâu, nhưng mà ngoại trừ làn da xanh xao ốm yếu ra, cơ thể nàng ít nhất cũng mập mạp béo tốt.

Bởi vậy Tuyết Hồ áp dụng lại cách này đối với Chân. Nhưng vấn đề lại ở chỗ nó không chịu hợp tác, mới hai ba ngày đầu còn chịu ăn, đến ngày thứ tư đã bắt đầu bỏ bữa. Tuyết Hồ phải khổ sở dùng mọi cách dỗ dành năn nỉ, ngay cả làm mất giận đối cũng dùng tới rồi nhưng vẫn không hiệu quả. Rốt cuộc tới một hôm nàng ngồi ôm cổ nó, tủi thân tới chảy nước mắt mới bắt đầu thấy có lại phản hồi tích cực.

Tuyết Hồ trong lòng vô cùng vui vẻ, để Chân của nàng chịu ăn uống bổ dưỡng, cho dù có phải khóc lóc thêm vài lần cũng chẳng hề hấn gì!

Lúc này nàng cũng đang hăm hở trên đường chạy tới nhà bếp lấy đồ. Hẹn nàng nửa canh giờ, tuy rằng đến hơi sớm nhưng chắc tính cả thời gian đi lại nữa thì vẫn đủ kịp.

Lúc băng qua sân trước, Tuyết Hồ lại đột nhiên bị gọi giật lại. Mà người gọi nàng không ai khác chính là Phạm Kiên.

Bản thân chưa từng được tổ chức hôn lễ qua nên không biết, nhưng nàng đoán hôn lễ lần này của chị gái có lẽ không giống với tập tục truyền thống lắm. Con rể tương lai thế nhưng lại là một trong những trụ cột chính trong khâu chuẩn bị. Có lẽ một nhà thiếu con trai là thế, Tuyết Hồ nghĩ, cũng chẳng còn cách nào khác được. Hơn nữa người ta còn chuẩn bị tới ở rể cơ mà, so với hôn lễ cho con trai trong nhà cũng chẳng khác là bao.

Lúc này Phạm Kiên đang bị vây giữa một đám người, trong đó Tuyết Hồ chỉ nhận ra độc mấy dải khăn trên tay bọn họ mà thôi, là khăn trải bàn trong ngày thành thân.

Chẳng cần ai giải thích nhiều nàng cũng biết, chắc chắn là đang hỏi ý xem chọn loại nào. Nhưng Tuyết Hồ chỉ thắc mắc, đây chẳng phải vốn là việc của mẹ nàng hay sao? Đáng lẽ đều sớm quyết định từ nhiều ngày trước rồi chứ?

—Tuyết Liên và mẹ đều đi chùa lễ đầu tháng rồi. Trong nhà chỉ còn một mình em là nữ.

Ra vậy, Tuyết Hồ cúi đầu lặng lẽ cười nhạt. Cũng có lúc lại cần tới thân phận là nữ của nàng hay sao?

Giờ hai loại vải lên ngắm nghía hồi lâu, quả thực cái nào cũng đẹp. Ngay lập tức bắt nàng phải đưa ra lựa chọn đúng là chẳng dễ dàng gì.

Nhưng cũng chính vào lúc mà Tuyết Hồ còn đang phân vân lưỡng lự ấy, một tiếng hét lớn nhất thời vang lên. Nàng chưa kịp ngẩng đầu lên, cũng lơ mơ không biết rõ là tiếng của ai, từ trong một góc xa của tầm mắt thấy có tia sáng sắc lạnh lóe lên.

Có lẽ bởi vì ánh sáng mặt trời chói chang khiến cho nàng bị lóa mắt, cũng có lẽ bởi sự việc bất ngờ xảy ra khiến cho nàng còn chưa kịp nhận biết, Tuyết Hồ đứng tro ra một chỗ. Ngay khi vừa kịp ngẩng đầu lên nhìn về phía tia sáng trong tầm mắt, cơ thể đã bị một lực mãnh mẽ đẩy bật ra.

Không chuẩn bị cũng không có sức chống cự, nàng ngã ngồi xuống đất, ngây ngẩn nhìn những điều chưa thể lí giải đang xảy ra. Chỉ thấy Phạm Kiên kêu lên một tiếng đau đớn, tay áp trên ngực. Cũng chỉ thấy toàn bộ những người đang có mặt nhất thời rối loạn tán tác, còn kẻ vừa gây ra tất cả những điều này thì không hề thấy đâu. Xung quanh nàng mọi vật dường như đang trôi chậm lại, cũng chẳng hề có bất cứ một thanh âm nào.

Cho tới khi bị màu đỏ sẫm thấm ra tới ngực áo của Phạm Kiên làm cho hoảng hốt tỉnh lại, trong đầu ong một tiếng như có thứ gì vừa nổ tung, xung quanh đầy rẫy những tiếng ồn ào sợ hãi. Toàn thân nàng lạnh toát, nhưng tâm trí lại tỉnh táo dị thường.

Nàng vội vã đứng dậy đỡ lấy người Phạm Kiên đang có dấu hiệu là đi, mở to mắt nhìn thẳng vết dao cắm trước ngực. Trên nền vải áo màu trắng ngà nổi bật rõ sắc sẫm đáng sợ của máu. Nàng hỏi, giọng khô khan tựa như chẳng hề có cảm xúc:

–Bây giờ phải làm sao?

Phạm Kiên giữ chặt tay trên chuôi dao, trán lấm tấm mồ hôi, hai đầu mày nhăn lại đau đớn. Nhưng mắt hắn vẫn đủ sức nhìn bao quát toàn cục, chờ cho tới khi chứng kiến hoàn toàn cảnh đám hộ vệ bắt lại người gây án vừa rồi mới yên tâm quay đầu lại phía Tuyết Hồ, giọng nói đứt đoạn:

–Đỡ tôi vào trong nhà đợi thầy lang. Không được rút con dao ra.

–Được rồi!

Tuyết Hồ cứng cỏi đáp, cũng cẩn thận từng bước đưa Phạm Kiên trở vào căn phòng dành cho khách ngay gần đó mà lâu nay hắn vẫn ở tạm.

Chờ rất lâu thầy lang mới tới nơi, nhưng Tuyết Hồ không hiểu vì sao trong suốt quá trình ấy nàng luôn giữ được bình tĩnh. Có lẽ quá sợ nên không run rẩy? Hay vì hiện thực nguy hiểm đã lấn át được sợ hãi? Nàng không biết, cũng không có thời gian để suy nghĩ tới điều ấy. Hai mắt đăm đăm nhìn vào người đang nằm trên giường, mồ hôi ướt sũng ngực áo, hòa vào với máu từ vết thương đang lặng lẽ lan ra. Lưỡi dao cắm khá sâu, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy được phân nửa. Nhưng điều khiến nàng bận tâm nhất bấy giờ chính là, lưỡi dao kia đã đâm vào đâu? Liệu rằng...

Thầy lang yêu cầu nàng ra ngoài, chỉ để lại mấy hộ vệ biết việc ở trong giúp đỡ. Có lẽ phải cởi bỏ lớp áo để rút dao, băng bó vết thương. Thân là nữ như nàng cho dù có muốn cũng chẳng được phép ở lại.

Trong suốt quá trình dài như cả vạn năm ấy Tuyết Hồ chỉ có thể ngầy người ngồi phía ngoài. Cha, mẹ và chị đều chẳng thấy bóng dáng đâu. Hình như lúc trước có người làm tới hỏi ý kiến nàng để đi gọi mọi người trở về, nhưng Tuyết Hồ không nhớ mình đã trả lời thế nào, toàn bộ tâm tư đều đang đặt trên người đang đau đớn nằm trong phòng kia. Lòng nặng trĩu như có một tảng đá đè nặng, ngay cả Chân đã đi tới bên cạnh, lặng lẽ ngồi quan sát nàng chăm chú cũng không hề hay biết.

Tuyết Hồ cúi đầu nhìn xuống hai lòng bàn tay, những đường vân mờ nhạt chẳng rõ ràng. Bàn tay của nàng trời sinh đã mập mạp hơn thường, có lẽ bởi vậy mà chỉ tay đều không thể hằn sâu. Ngón trỏ tay trái chậm rãi vẽ dọc theo những đường ngoằn ngoèo đứt đoạn trên lòng bàn tay phải, đây là đường đời, đây là đường tình duyên... Nhưng nàng không tìm thấy trên tay mình đường đời ấy.

Lúc bé vốn chỉ tự vạch tay bắt chước người ta xem cho vui, chẳng để ý nhiều như vậy. Nhưng sau này mới biết, thì ra tay nàng lại không hề có đường sống. Có phải là chuyện gì quan trọng không? Có lẽ không. Bởi từng hơn một lần mẹ nàng đã hỏi thầy tướng số về chuyện đó. Những câu trả lời có thể không đồng nhất như nhau, nhưng đều có chung một điểm. Vận mệnh nàng tuy gặp nhiều trắc trở nhưng thọ vận tốt, chắc chắn sẽ sống lâu.

Lúc đó Tuyết Hồ đã nghĩ sống lâu thật tốt. Nhưng bây giờ đủ lớn rồi, đủ hiểu về cuộc sống rồi thì mọi chuyện lại thay đổi. Cuộc sống giống như của nàng, cho dù kéo dài cũng chỉ là một loại tra tấn. Nhưng biết thế nào được, cuộc sống là món quà mà tạo hóa ban tặng, bất cứ ai cũng không có quyền xâm phạm, cũng chẳng ai có quyền được từ bỏ nó.

Vợ vẫn miên man suy nghĩ thật lâu, cánh cửa phòng phía sau rốt cuộc cũng chịu mở ra. Tuyết Hồ vội vã đứng dậy đón đường. Thầy lang sắc mặt không được tốt, đôi môi cũng tái đi. Thế nhưng vừa nhìn thấy Tuyết Hồ đã cười rất niềm nở:

–Công tử đây mệnh lớn không sao cả. May mắn, vết dao chỉ cần lệch đi một đoạn nhỏ nữa thì ngay cả thần tiên cũng chẳng thể cứu nổi!

Tuyết Hồ thở phào một tiếng, dường như lấy lại được bình tĩnh, miệng cũng không tự giác cười nhẹ:

–Vậy tốt quá, cảm ơn ông!

Mấy hộ vệ chịu trách nhiệm trả tiền rồi đưa thầy lang rời khỏi nhà. Mặc dù cũng muốn nhưng tình thế bên trong hiện tại có lẽ không tiện, Tuyết Hồ chỉ có thể dặn dò người làm vài câu rồi lưu luyến rời khỏi.

Nàng chậm rãi tản bước trên hành lang dài, từ đầu tới cuối vẫn cúi đầu yên lặng không nói. Ngay cả một cái liếc mắt cũng chẳng để cho Chân, mặc nó đi theo sát phía sau một quãng đường rất dài. Cho tới khi bước chân vào phòng ngủ cũng chẳng nói chẳng rằng, không thèm để ý đóng cánh cửa lại. Cửa gỗ va vào mõm Chân, kêu lên thành một tiếng mạnh nhưng chẳng ai hay.

Hắn ngăn người đứng trước cửa phòng nàng, vết đau trên mặt khiến trí óc càng trở nên thanh tỉnh. Trong lòng hắn lúc này không rõ là cảm xúc gì, có chua xót, có đau lòng cũng có thương tâm. Tuyết Hồ của hắn...

Chân thở dài, quay lưng lại nằm cuộn thành một góc lớn ngay trước cánh cửa. Gió nhẹ thổi qua lớp lông dày đang dần ngả vàng của hắn, gọi lên một chút cô quạnh.

Biết như vậy lúc trước chẳng nghe lời nàng làm gì. Đợi tới lúc hắn nghe được tiếng động hoảng hốt chạy ra, Tuyết Hồ đã đang nửa ôm nửa dìu Phạm Kiên về phòng. Hình ảnh ấy khiến cho lòng hắn dâng lên tức giận. Khó chịu như vậy, ngột ngạt như vậy thật khó mà kiềm chế được toàn bộ. Ngay cả lời

nói của tên lang băm kia cũng khiến hắn bất mãn. Ông ta đã từng được gặp thần tiên sao?

Nhưng Chân hiểu, thứ khiến hắn tức giận nhất hiện thời không phải là vì Tuyết Hồ gần gũi với Phạm Kiên, cũng không phải nàng vì Phạm Kiên mà lo lắng tới thần thờ không để ý gì tới hắn nữa. Chân đau khổ thừa nhận, đó quả thực là một đòn đau giáng vào lòng hắn, một cú tát mạnh vào lòng tự tôn của hắn, lại càng là một vết dao sắc nhọn cứa vào tình cảm trong lòng hắn. Nhưng thứ khiến lòng hắn nặng nề nhất, khó chịu nhất chính là việc, Tuyết Hồ lại nợ Phạm Kiên một ơn cứu mạng!

Hắn buồn bã cúi đầu dựa lên hai chân trước, cảm giác từng móng vuốt đều đang ngứa ngáy vô cùng khó chịu. Vốn tình cảm sâu nặng từ trước, bây giờ lại cộng thêm một ơn cứu mạng...

Hắn có thể cảm nhận được vị trí của Phạm Kiên trong lòng nàng hiện tại. Không hoàn toàn là ghen tị, cũng không hoàn toàn là khó chịu. Trong lòng hắn bây giờ nhiều hơn cả chính là thương tâm.

Suốt bấy lâu nay nặng nhọc tìm cách giúp nàng xóa người kia khỏi tâm trí, thế nhưng tình cảm ấy còn chưa hề có dấu hiệu phai nhạt, bây giờ lại thêm một cú đòn giáng mạnh mẽ này, tâm hồn yếu ớt đơn thuần của nàng làm cách nào để tiếp nhận?

Chân đau lòng!

Hắn biết nàng sẽ không chịu đựng nổi, bởi vậy mà lòng càng đau đớn.

Thế nhưng bây giờ Tuyết Hồ chỉ ngần ngại không chịu hồi tỉnh, ngay cả gặp mặt còn chẳng thể được. Kế tiếp càng làm thế nào để giúp nàng? Tương lai, hắn lại cũng chẳng còn bên nàng được bao lâu...

Tuyết Hồ tự giam mình trong phòng, nhưng cho tới khi bà Thị Giang và Tuyết Liên trở về rốt cuộc cũng phải chấp nhận thò mặt ra.

Bà Thị Giang lo lắng nhìn khắp người con gái bé một lượt, không phát hiện thấy có vết sứt nào mới yên tâm thở dài. Chỉ có điều gương mặt phúc hậu vẫn không nén được lo lắng, nghĩ tới đáng về con gái lớn lúc vừa được người làm trong nhà nói lại tình hình thì sắc mặt trắng bệch, vội vã chạy đi tìm người yêu.

Không biết năm nay là cái năm gì mà nhà họ Đặng lại phải trải qua nhiều vận hạn như vậy? Phạm Kiên không sao cả, mọi việc đều tốt rồi. Thế nhưng vấn đề ở đây chính là, đám hôn lễ này có lẽ phải lùi lại rồi. Ai, thật là vận điều xui xẻo!

Bà Thị Giang bóp trán suy nghĩ, gọi nha hoàn vẫn theo bên người lại đọc cho ghi chép tỉ mỉ một lượt. Đại khái chính là dặn dò về việc chuẩn bị lễ lạt đi chùa giải hạn. Chùa trong trấn nhất định phải đi hết một lượt. Còn những nơi nào linh thiêng nổi tiếng khác cũng phải cố gắng đi cho bằng được, ở trấn bên cũng vậy mà đạo bên cũng vậy.

Tuyết Hồ ngồi một bên lặng lẽ nhìn mẹ luôn miệng dặn dò nha hoàn, cúi đầu thở dài. Chân ngoan ngoãn ngồi cạnh nàng, suốt từ lúc đó tới giờ vẫn bám sát không rời nửa bước. Nhưng Tuyết Hồ còn đang bận mải suy nghĩ, chẳng có thời gian mà quan tâm tới nó được.

Phòng khách chỉ có mấy người, không khí thật ảm đạm. Tuyết Liên đã sớm ở phòng của Phạm Kiên, còn Đặng Nguyên từ lúc ra ngoài về tới giờ, vừa hay tin đã vội vã đi tới căn phòng giam giữ thủ phạm. Đặng Nguyên quả thực cũng cảm thấy vô cùng đau đầu. Lần trước đã vậy, lần này lại còn tệ hại hơn rất nhiều lần. Không tránh được giận dữ quay đầu trừng mắt với quản gia, giọng cương quyết:

—Ông mau đi xem lại đám hộ vệ mà ông mượn về đi. Tính cả lần trước, xem xem họ làm được những gì rồi?

Quản gia nhăn nhó dạ một tiếng, nhưng trong lòng cũng không khỏi bồn chồn khó xử. Việc đến mức này, biết phạt hay đuổi bọn họ đây?

Lúc Đặng Nguyên quay trở lại phòng khách, bà Thị Giang xem như cũng dặn dò gần xong. Tuyết Hồ vẫn lẳng lặng ngồi đó, bản thân như người không có hồn phách.

Đặng Nguyên ngồi xuống ghế, trước ánh mắt chờ đợi của bà Thị Giang vẫn thong thả uống trà. Chẳng qua tính ý một chút liền có thể nhận ra ánh mắt có ý của ông liếc tới. Bà Thị Giang là người hiểu biết, sống với nhau mấy chục năm trời như vậy đương nhiên hiểu ra, yên lặng ngồi bên cạnh không hề hỏi nửa câu.

Tuyết Hồ vốn dĩ ở trạng thái trầm mặc, nhưng khi thấy Đặng Nguyên ngồi xuống lâu như vậy vẫn không nói gì, trong lòng dường như hiểu ra được một số chuyện. Hơn nữa nàng cũng biết rõ, người mà kẻ kia muốn giết không ai khác chính là nàng. Phạm Kiên... chẳng qua chỉ thay nàng mang thương tích mà thôi.

Tuyết Hồ ngẩng đầu, đôi mắt buồn bã. Nàng nói giọng kiên định:

—Cha mẹ, con năm nay cũng sắp mười tám tuổi rồi. Có những chuyện không nhất thiết phải giấu con thêm nữa!

Bà Thị Giang ngăn người nhìn nàng. Đặng Nguyên chỉ lặng lẽ thở dài.

Kì thực ông không muốn con gái chịu tổn thương, thế nhưng đây cũng là một chuyện quan trọng liên quan tới sinh mạng, cũng liên quan tới an toàn sau này của con gái. Để phòng thể nào thì trước hết cũng phải bắt đầu từ bản thân, chỉ khi nào nó có ý thức tự bảo vệ thì mới đảm bảo được an toàn.

Đặng Nguyên dùng tay vỗ nhẹ lên mặt bàn, hắng giọng bắt đầu kể:

–Cha đã tra khảo kĩ, người này...

–Ông!

Bà Thị Giang đột ngột ngắt lời, giọng nói quyết liệt. Trong ánh mắt bà hiện rõ ý trách móc tại sao lại nói ra chuyện này. Nhưng Đặng Nguyên đã quyết định trong lòng rồi, không dễ gì thay đổi. Chỉ nhẹ nhàng quay sang phía vợ khuyên nhủ:

–Tuyệt Nhỏ cũng nói rồi, nó cũng đã lớn. Những chuyện này tốt nhất nên nói rõ ràng mới tránh được tai họa về sau.

Ông quay lại phía con gái, trong ánh mắt có ẩn chứa một chút buồn.

–Gã là người trong trấn, hôm nay chỉ làm thuê cho người ta mang đồ vào nhà mình. Nhưng việc xảy ra hôm nay là có chủ ý từ trước. Gã muốn giết con.

Lúc Đặng Nguyên nói ra bốn chữ cuối, giọng rất nhẹ.

Bà Thị Giang bàng hoàng đổ người về phía sau, về mặt đầu đón không dám tin.

Còn Tuyệt Hồ, một thoáng cả người khẽ run lên. Nhưng hai bàn tay nắm chặt lấy nhau đặt phía trước, nằng thấp giọng:

–Điều này con cũng biết.

–Gia đình hần chỉ có bốn người. Trận mưa bão hơn mười bảy năm trước khiến cha mẹ hần chết đói. Chỉ còn lại một em gái. Con bé cũng vì chuyện lúc đó mà mang bệnh trong người. Nhà lại thiếu tiền, rốt cuộc vài năm trước không trụ nổi nữa, đã qua đời.

Đặng Nguyên kể đến đây thì dừng lại. Có lẽ chẳng ai cần phải nói thêm gì nữa, mọi người đều đã có thể hiểu rất rõ ràng lý do khiến ngày hôm nay hần muốn giết Tuyệt Hồ.

Bà Thị Giang bật khóc, dựa cả người vào nha hoàn đang đỡ bên cạnh. Đặng Nguyên thở dài, lặng lẽ gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn gõ thành những thanh điệu kéo dài. Tuyệt Hồ cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi mặt nhìn những đốt ngón tay.

Đó dường như cũng là những điều nàng âm thầm suy đoán...

Chân từ đầu tới cuối vẫn chăm chú nghe toàn bộ những điều mà Đặng Nguyên nói. Hần vẫn biết phía sau quá khứ của Tuyệt Hồ có một khúc mắc rất lớn gây ra toàn bộ hoàn cảnh hiện tại của nàng. Chấp nhận những câu chuyện của người làm trong nhà, câu chuyện ngày đó hầu như đều đã vạch ra rõ ràng trong đầu hần. Thế nhưng hiểu được rồi thì sao? Hiểu được chỉ có thể khiến cho cảm giác xót xa càng thêm nặng nề.

Hần là một kẻ tu tiên, hần biết trên đời này thực sự có cái gọi là yêu ma, có cái gọi là điềm báo. Thế nhưng người như nàng lại là yêu quái đầu thai hay sao? Trận mưa bão khốc liệt hơn mười bảy năm trước là do nàng gây ra hay sao? Đó là chuyện mực cười nhảm nhí nhất trên đời mà hần từng nghe suốt cả mấy trăm năm.

Nhưng hần chỉ không hiểu, rốt cuộc vì lý do gì mà kiếp này của Tuyệt Hồ lại phải gánh chịu nhiều sự khổ sở như vậy. Hần biết trên đời này có cái gọi là nhân quả luân hồi, chẳng lẽ...

Tuyệt Hồ đột ngột lên tiếng, đầu ngẩng cao kiên định:

–Cha à, vậy cha định làm thế nào?

Đặng Nguyên nãy giờ vẫn trầm mặc thở dài một tiếng, nhìn thoáng qua con gái rồi chuyển ánh mắt ra phía xa, nơi sân trước vắng người chỉ có một vài cây cỏ thụ to lớn.

–Cũng biết đó là hoàn cảnh ép buộc con người ta. Thế nhưng... gây họa phải đền tội. Lát nữa sẽ sai người đem gã lên trình quan.

Dừng một lát lại thấp giọng phàn nàn:

–Năm nay là năm gì không biết. Quan bình nhìn cũng phải nhăn mặt rồi!

Nhưng Tuyệt Hồ không nghe được câu phía sau này. Trong đầu nàng chỉ có năm chữ đang không ngừng vọng lại: “gây họa phải đền tội, gây họa phải đền tội...”. Đùng như vậy. Nếu thế tội của nàng thì sao? Nàng làm cách nào để đền bây giờ?

–Cha ơi, con có thể xin một chuyện được không ạ?

Đặng Nguyên không nói gì, chỉ gật đầu.

–Xin cha đừng báo quan nữa. Con biết chuyện này không phải chỉ một mình con có thể quyết định được. Thế nhưng...

Tuyết Hồ hít sâu vào một hơi kim nén thứ run rẩy đang trào dâng trong người.

–Thế nhưng con cảm thấy bản thân phần nào cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Anh rẻ đã vậy... nhưng dù sao cũng không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa. Liệu có thể tha cho gã một đường sống được không ạ?

Bà Thị Giang giật mình nhìn nàng, giọng thảng thốt:

–Tuyết Nhỏ, con...

Đặng Nguyên chăm chú nhìn nàng rất lâu, dường như trong ánh mắt cất chứa một tâm sự nặng nề nào đó, thứ mà suốt hơn mười bảy năm nay ông vẫn chưa từng một lần dám nói ra thành lời.

Phòng khách im lặng rất lâu, giống như lựa chọn, lại giống như chỉ đơn thuần là suy ngẫm lại mọi việc. Cho tới khi Đặng Nguyên giũ áo đứng dậy, giọng nói giống như trút được gánh nặng:

–Con đã muốn vậy... Cha đồng ý. Nhưng con nên hiểu một điều, gã sẽ chẳng bao giờ cảm thấy biết ơn gia đình ta, cũng giống như chẳng bao giờ hết thù hận con.

Lúc nói những lời này, ông đã dùng giọng điệu hết sức tránh tổn thương. Nhưng thái độ, ánh mắt của Tuyết Hồ khiến Đặng Nguyên tin rằng, con gái ông có thể hoàn toàn nhìn nhận được sâu sắc những điều này.

Tuyết Hồ vâng nhỏ một tiếng, vẫn duy trì trạng thái cúi đầu.

Bà Thị Giang cùng với Đặng Nguyên rời khỏi, cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình Chân kiên trì ngồi bên cạnh nàng, rất lâu. Lần đầu tiên từ lúc xảy ra mọi chuyện tới giờ Tuyết Hồ mới ngẩng mặt nhìn nó, miệng tươi cười nhưng trong đôi mắt đang có nước. Giọng nàng nhẹ như con gió thổi qua, chẳng kịp lay nổi một cành lá:

–Chân, đi cùng với chị nhé! Chị bây giờ rất cần có động lực.

Nàng vuốt nhẹ lên đầu con sư tử, cùng với nó đứng dậy rời đi.

Hướng mà nàng đang đi tới này không phải là phòng của nàng, cũng chẳng phải phòng của Phạm Kiên. Nàng lo lắng cho hắn, thế nhưng nàng cũng biết nỗi lo lắng ấy trên đời này không chỉ một mình nàng có. Còn có một người khác có thể lo lắng chu tất hơn nàng, có thể làm tốt hơn nàng, cũng có thể khiến cho người đó khôi lại nhanh hơn nàng. Trời sinh ra vạn vật, cũng cho chúng có một chức năng của riêng mình. Điều quan trọng cần làm chính là làm tốt chức năng ấy, cố hết sức để hoàn thành nó. Vậy thôi. Thế nhưng trên đời này liệu có ai có thể làm tốt toàn bộ công việc đáng là của mình hay không? Một người nhỏ bé như nàng không trả lời được câu hỏi ấy. Tuyết Hồ chỉ muốn sống tiếp, sống tốt. Còn nhiều việc nữa quan trọng đang đợi nàng phía trước. Nàng tin là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 14: Chữa bệnh không phải dễ

Hộ vệ canh giữ trước cửa nhà kho kinh ngạc khi thấy sự xuất hiện của Tuyết Hồ và Chân, nhưng rút cuộc vẫn đồng ý cho hai người vào gặp kẻ đang bị giam giữ.

Đặng Nguyên đã truyền xuống dưới rằng sẽ không báo quan nữa, nhưng vẫn cần chờ một khoảng thời gian để thả người này ra. Ông cũng hạ lệnh sẽ chu cấp cho gã một ít tiền, yêu cầu rời khỏi trấn Đông Hồ, nếu như còn quay lại sẽ không nương tay nữa.

Người kia nghe được tin này chẳng có thái độ gì cảm kích, chỉ cười khẩy khinh thường. Hơn nữa lúc nhìn thấy Tuyết Hồ càng có vẻ căm ghét hiển lộ rõ trên mặt. Gã nhìn con sư tử trắng kì lạ bên cạnh nàng, tuy thoáng qua chút sợ hãi nhưng vẫn lên tiếng chửi mắng:

- Cô tưởng mang theo con thú này là có thể dọa tôi sao? Đừng có mơ!

Gã thoát nhìn cũng hai mấy tuổi, lúc đó có lẽ còn rất nhỏ. Để lại một bóng ma tâm lí lớn như vậy, Tuyết Hồ là người hơn ai hết hiểu được cuộc sống sẽ khó khăn tới mức nào.

- Tưởng tha cho tôi thì xong hết mọi việc sao? Được, tôi sẽ đi. Ai bảo gia đình các người có tài có quyền. Nhưng nói cho cô biết, nếu như gặp lại cô, nhất định tôi sẽ không để cô thoát được như lần này đâu! Sớm muộn gì thì cô cũng phải đền tội!

Tuyết Hồ trầm mặc nhìn gã, hai mắt trong bóng tối dường như tỏa ra một tia sáng khó nắm bắt. Nàng nói, trong chất giọng đều đều không nghe ra bất kì cảm xúc nào.

- Tôi chẳng phải khoe mẽ hay đắc ý gì cả. Chẳng qua chỉ muốn tới đây để nói rõ một điều, hi vọng sau này đã rời khỏi đây rồi thì đừng mang những thù hận đó trong lòng nữa. Dù sao thù hận ấy vốn cũng chẳng có cơ sở gì, chỉ là đồn đại thôi phải không? Hơn nữa cho dù có giết được tôi, mọi người đều có thể sống lại sao?

Nàng ngừng một lát, chợt bật cười. Giọng cũng pha chút cay đắng:

- Nếu như vậy thật, chắc tự tôi cũng đã chẳng đứng đây vào lúc này rồi... Vậy thôi, cố mà sống cho tốt!

Tuyết Hồ nói rất nhanh rồi rời khỏi. Trong một thoáng khi mà người bị trói chặt ngồi trong một góc phòng kia còn chưa kịp có phản ứng, cánh cửa đã lại một lần nữa đóng lại.

Nàng đón nhận ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào mắt, hít sâu một hơi. Bàn tay vẫn đặt trên đầu của Chân vỗ nhẹ, chung quy rất lâu lại không hề nói điều gì. Bọn họ trầm mặc như vậy trở về phòng, giống như chuyện tày trời vừa mới xảy ra hồi sáng đã sớm chỉ là một hồi ức bị người ta quên lãng.

Vết thương tuy sâu nhưng không nguy hiểm, dưới sự chăm sóc ngày đêm của Tuyết Liên, quả nhiên Phạm Kiên hồi phục nhanh hơn chẩn đoán của thầy lang. Thế nhưng có một sự thật đáng buồn vẫn không thể nào tránh khỏi, hôn lễ của hai người bắt buộc phải rời lại. Trong một năm làm gì có chuyện dễ dàng lựa chọn được nhiều ngày tốt liền nhau như vậy? Lần này rời lại, thế mà lại là rời những ba tháng.

Vốn nói chuyện xảy ra ngày trước khiến cho cả nhà một phen chao đảo. Mọi người ít nhiều gì vẫn còn chút sợ hãi. Chẳng qua bọn họ không phải sợ hãi vì cô hai bị người ta thù ghét tìm cách gây hại, mà sợ hãi lại bởi vì một chuyện khác. Thử nhìn xem, ngày hôm đó nếu không có Phạm Kiên ở đó, thử hỏi mọi việc sẽ giải quyết kiểu gì? Hơn nữa bọn họ còn càng sợ hãi, lần đó là Phạm Kiên thay cô hai nhà bọn họ chịu nạn. Nhớ như lần sau lại có người tìm tới gây hại, bọn họ là phận tôi tớ chẳng có tí võ nghệ nào phòng thân, thiếu may mắn mà bị kẻ đó vô tình làm hại thì phải làm sao đây?

Không khí trong nhà vốn đang rạo rực háo hức chờ tới ngày vui. Lần này lùi lại không phải chỉ có người trong cuộc buồn phiền, ngay cả những người đứng ngoài như bọn họ cũng cảm thấy cực kì mất hứng.

Bản thân Tuyết Hồ cũng chẳng được vui vẻ gì. Hơn ai hết nàng hiểu rõ, nguyên nhân dẫn tới chuyện không vui lần này chẳng ai khác ngoài nàng. Khiến cho người ta bị thương nặng, lại khiến cho chuyện vui phải trì hoãn, quả thực tội lỗi như vậy khiến nàng vô cùng áy náy. Nhưng ngượng ngùng thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng có cách nào giúp đỡ, cũng chẳng có cách nào hóa giải. Chỉ có thể đứng ở một bên lặng lẽ theo dõi quan sát, lặng lẽ cầu trời khẩn phật cho mọi chuyện mau chóng trở lại quỹ đạo bình thường đúng như những gì nó đáng phải xảy ra.

Thế nhưng lại vẫn còn có một chuyện đau đầu nữa khiến cho Tuyết Hồ mỗi ngày đều không thể được thanh thản. Chân của nàng dường như càng ngày càng có vẻ yếu đi. Nhưng nàng ngoại trừ ở bên cạnh đau lòng nhìn đáng về ủ rũ của nó cũng chẳng còn có cách nào lay chuyển.

Chân tỏ ra thường xuyên uest oải buồn phiền. Tuyết Hồ lo lắng ra mặt thế nhưng không dám tự tiện chạy tới hỏi thẳng, sợ nó nghĩ mình bị bệnh sẽ càng sinh ra uest oải buồn phiền, bệnh không biết là gì còn chưa chữa được đã khiến trầm trọng thêm, tuyệt đối không thể được!

Tuyết Hồ nhiều lần hỏi quản gia về việc này. Ông cũng đi hỏi lại ở nhiều nơi, cuối cùng chỉ đưa ra được duy nhất một phương án không bao dám nghĩ tới. Đó là con sư tử đực đang trong thời kỳ động dục.

Thời kì động dục...

Bốn chữ khiến đầu óc Tuyết Hồ quay cuồng. Ngày trước ban đêm vẫn thường nghe thấy những tiếng kêu đáng sợ của mèo hoang, mẹ nàng trước những câu hỏi dai dẳng ngượng ngùng hồi lâu mới đưa ra được một đáp án tương tự. Không ngờ Chân của nàng rốt cuộc cũng gặp phải chuyện đáng sợ như vậy.

Ôi, Chân thuần khiết đẹp đẽ của nàng... Cục bông nhỏ của nàng thế mà đã lớn thật rồi...

Tuyết Hồ đau khổ nghĩ. Người ta nói quả không sai, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Kê làm chị như nàng đây còn vẫn đơn thân lẻ chiếc, thế nhưng Chân lại đã chờ không nổi...

Quá nửa ngày Tuyết Hồ mới lấy lại được tinh thần, hai mắt đỏ rực ngẩng đầu nhìn thẳng vào quản gia, giọng run run:

- Vậy phải làm sao ạ?

Quản gia hơi đắn đo:

- Cũng có vài cách, nhưng cách mà người ta thường dùng nhất chính là... hoạn nó, tránh được phiền phức lâu dài.

Tuyết Hồ trở mặt, quản gia vừa nói gì!

- Không được!

Thế thì còn gì là lòng tự tôn nữa!

- Tôi cũng đoán cô hai sẽ không đồng ý, vì thế sớm đã chuẩn bị một cách khác. Nhưng mà phải nói thật, thứ nhất cách này chỉ là trị tạm thời chứ không trị lâu dài. Thứ hai, thật tình suy nghĩ thì ngay cả trị tạm thời xem ra cũng không khả quan lắm!

Tuyết Hồ nửa hiểu nửa không, chờ đợi quản gia đưa ra liều thuốc của ông. Cho tới sáng ngày hôm sau khi nhìn thấy thứ xách theo bên người quản gia mới choáng váng lao đảo suy nghĩ. Cái gọi là “phương thuốc chữa trị” lại chính là vật xù xì lông lá này hay sao?...

Tuyết Hồ nghe theo sự sắp xếp của quản gia, chạy tới sảnh chính tìm Chân, mưu đồ dẫn nó tới chỗ phòng kho trống phía sau gian bếp. Kế hoạch chính là, quản gia sẽ đem con mèo mới mua về nhốt chung lại một chỗ, sau đó để lại một không gian vừa riêng tư lại cực kì an toàn cho bọn chúng.

Tuyết Hồ âm thầm ngẫm nghĩ, vừa vuốt ve cổ nó vừa nhẹ giọng dụ dỗ:

- Chân, ra phía sau nhà bếp với chị đi. Hôm qua ở đó mới nở một khóm hoa cát tường đẹp lắm!

Chân nhìn gương mặt nhăn nhó của nàng, cảm giác được bàn tay đang đặt trên cổ hần khẽ run run. Hần nhận ra vẻ kì lạ của nàng nhưng mặc kệ để nàng dẫn đi. Nàng suy nghĩ đơn giản như vậy, không biết lần này lại muốn giờ trò mèo gì với hần?

Nhưng Chân ngàn vạn lần chẳng thể ngờ tới, trò mà Tuyết Hồ giờ ra với hần lại đích thực là một trò mèo.

Lặng người nhìn con vật vàng urom đang sợ hãi run rẩy nép trong góc phòng rom, hần quả thực muốn cắn người chủ mưu bày trò một nhát đau. Hồ về đồng băng bị chó khinh, không ngờ hần là một con sư tử tinh mấy trăm năm về đồng băng cũng bị một thiếu nữ mười bảy tuổi coi thường tới mức này.

Hần cơ hồ nghe được rất rõ ràng đoạn nói chuyện nhỏ giọng của nàng cùng quản gia ở ngoài cửa, mỗi câu mỗi chữ càng khiến máu trong người hần nóng lên, bộ lông dường như cũng đều muốn dựng đứng lên hết cả.

- Quản gia, ông nghe xem đã có động tĩnh gì chưa?

- Cô hai, cô phải kiên nhẫn chứ. Bây giờ chắc có lẽ còn đang dừng lại ở giai đoạn làm quen!

...

Lời qua tiếng lại rầm rì ngoài cửa, Chân bức bối quay người dùng móng vuốt cào cào lên cửa. Bạ tiếng mà vẫn còn chưa trả lời, hần kiên nhẫn tiếp tục cào. Nhưng hồi lâu vẫn chẳng thấy phản ứng gì, mà tiếng thì thậm chí trò chuyện lúc trước cũng tắt hần. Chút nhẫn nại cuối cùng trong người cũng dùng hết, đầu hần hồng mắt, nổi điên lùi lại phía sau vài bước.

Tiếng rên rĩ sợ hãi của con mèo trong góc càng khiến hần giận dữ, hai mắt khẽ nhắm lại mở ra mấy lần, cuối cùng mạnh mẽ lao thẳng về tấm cửa gỗ ván ghép ba thanh của phòng kho. Rầm một tiếng, con sư tử trắng đột ngột xuất hiện nơi cửa vào khiến cho Tuyết Hồ cùng quản gia vẫn còn đứng nấp ở một góc sợ tới mở to mắt.

Chân chỉ trong hai bước đã chạy tới chỗ sau gốc cây hai người kia đang đứng, vurun người dùng hai chân trước cào lên ngực áo của quản gia, không thèm liếc nhìn Tuyết Hồ lấy một cái lạnh nhạt quay mình hướng phía sảnh chính trở về.

Quản gia run rẩy ngã ngồi xuống đất, quần áo rách rưới thậm chí còn chẳng dám thở mạnh. Tuyết Hồ ngăn người nhìn một màn chớp nhoáng vừa mới xảy ra, lại ngơ ngác nhìn về phía quản gia đầy người sợ hãi ngồi bệt dưới đất, thấp giọng hỏi:

- Như vậy... là đã thành công chưa ạ?

Quản gia sau khi cố gắng duy trì tỉnh táo, khổ sở ngược đầu nhìn Tuyết Hồ. Hai môi trắng bệch run run, khuôn mặt tái xanh không còn một giọt máu, chỉ kịp để lại một câu trước khi lăn ra đất hoàn toàn bất tỉnh:

- Cô hai, Chân nổi giận thật rồi!

Như vậy mới nói, làm quản gia ở nhà họ Đặng này chẳng phải việc dễ dàng gì. Hay nói đúng hơn, giúp việc cho cô hai là việc gian nan, nguy hiểm nhất trên đời!

Tuyết Hồ thực sự hối hận rồi. Chân lần này quả nhiên giận nàng, hơn nữa còn là rất giận, giận suốt hai ngày mà còn chưa có dấu hiệu thuyên giảm.

Hai ngày nay, nó chỉ lặng lẽ nằm im một góc trước hiên. Tối giờ thì ăn, đúng giờ vẫn đi dạo trong vườn hoa, chỉ có việc bám lấy nàng như những ngày thường là hoàn toàn đổi khác. Hễ thấy nàng, nó sẽ rất nhanh đổi hướng rẽ sang một đường khác. Ngay cả một ánh mắt cũng chẳng thèm liếc tới nàng chứ đừng nói có thái độ thân thiết với nàng như trước.

Rốt cuộc tới ngày thứ ba, nàng len lén đứng ở một góc khuất đợi Chân nhắm mắt ngủ hẳn mới đột ngột nhảy ra ôm chặt lấy cái đầu lông trắng mịn mượt của nó. Hai cánh tay vòng qua cổ ôm thật chặt, giọng đầy ăm ắp nịnh nọt:

- Chân, chị xin lỗi mà! Đừng giận dỗi nữa được không?

Thân hình Chân hơi động, thế nhưng nó chỉ thở ra một tiếng lại vẫn duy trì trạng thái như đang ngủ. Tuyết Hồ đáng thương gọi thêm mấy tiếng:

- Chân, Chân...

Nó rốt cuộc cũng chịu mở mắt nhìn nàng, cái miệng hơi mở ra dùng lưỡi liếm nhẹ lên mu bàn tay nàng đang bám sát dưới cổ. Tuyết Hồ mừng rỡ áp má vào đầu nó, thủ thủ:

- Thế nhưng em phải mau mau khỏe lại, còn ừ ừ ốm yếu như vậy tới bao giờ?

Mấy chữ cuối dần dần nhỏ lại, không giấu được ghen ngào...

Chân cũng cảm thấy mệt, cho dù giận nàng lâu thì cũng có ích gì?

Hắn nằm im để nàng vuốt ve ôm ấp, lẳng lặng ngược mắt nhìn lên cao.

Từng tia nắng của buổi sáng nhân nhật xuyên qua kẽ lá, hắt lên thân hình một người một sư tử những đốm trắng nhỏ tròn như quả trứng, không ngừng rung rinh như nhảy nhót. Con gió đông nhẹ dịu dàng thổi qua, đám lông tơ trắng mịn trên người Chân ngả về một phía, khe khẽ chạm vào khuôn mặt của Tuyết Hồ, cảm giác thật giống như những ngón tay thon dài đang mơn trớn, ve vuốt. Bầu trời trong xanh lác đác những gợn mây. Nhìn từ xa rất đẹp, nhưng cao không thể với tới...

Rất lâu, rất lâu sau đó mới thấy Tuyết Hồ ôm đầu Chân thủ thủ, giọng nói rất đổi chân thành:

- Nhưng em cứ cô đơn một mình thế này lâu cũng không được. Sau này chị sẽ cố tìm cho em một con sư tử cái xinh đẹp, hai em sẽ đẻ ra cả một đàn sư tử con trắng muốt đáng yêu! Nhưng mà đặt tên cho nó là gì được nhỉ?... Tròn trịa, viên mãn... À, vậy đặt tên là Viên nhé. Chân và Viên, nghe cũng hay đấy chứ?

...

Mỗi ngày Tuyết Hồ đều cùng với Chân ra ngoài sân sưởi nắng.

Chân mệt mỏi nhiều, đa phần thời gian đều nằm cuộn bên người nàng nhắm mắt ngủ. Cái đầu tròn nằm im không nhúc nhích, hai mắt to tròn chỉ nhắm chặt lại, phần lông da phía trên còn hơi nheo lại giống như người ta lúc ngủ nhăn trán. Dáng vẻ như vậy khiến cho Tuyết Hồ nhìn thấy trong lòng chỉ có thể âm thầm thương xót.

Từ sau lần Chân phản ứng rất mạnh mẽ khi trước, nàng tuyệt nhiên không dám nghĩ gì tới chuyện tìm một con mèo ở đâu về làm bạn với nó nữa. Càng không dám chạy tới chỗ quản gia xin thêm vài ý kiến đóng góp. Cho dù lo lắng thế nào thì cũng chỉ còn cách mỗi ngày đều ở bên cạnh nó, vuốt ve lúc nó ngủ, chải đi lớp lông rụng bám đầy phía đuôi. Nhưng mỗi lần ngón tay chạm phải bộ lông mỗi ngày càng trở nên xơ cứng, ngả màu, Tuyết Hồ chỉ cảm thấy lòng mình nặng thêm một phần, tâm tình cũng buồn bã hơn nhiều lắm.

Tuyết Hồ ngồi trên bậc thềm, bàn tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve con sư tử nằm quấn lấy chân, vờn mắt nhìn ra người người đi lại nơi sân nhà.

Quãng thời gian suốt hai tháng này trôi qua thực sự nặng nề khiến người ta phải khó thở.

Phạm Kiên rốt cuộc cũng khỏe lại, gia đình cũng lại tất bật chuẩn bị cho hôn lễ diễn ra trong vòng một tháng tới. Có chăng cũng chỉ hơn không khí lúc trước ở tâm trạng đề phòng cẩn thận của mỗi người.

Bắt đầu từ sự việc lần trước, sau khi mấy hộ vệ trong nhà bị cho nghỉ, an toàn dường như bị thắt chặt hơn rất nhiều. Hộ vệ sẽ đứng vài người từ cổng kiểm tra nghiêm ngặt người ra vào, trong sân nhà cũng sẽ luôn có vài bóng người đi qua lại kiểm tra định kì. Hơn nữa bây giờ những người mang đồ hôn lễ tới cũng bị kiểm tra rất kĩ lưỡng. Thông thường sẽ là nghỉ tạm ngoài cổng nhà, chờ người chịu trách nhiệm đi tới kiểm tra hàng hóa. Xong xuôi đầu đuôi lại để chính người làm trong nhà nhận việc mang vào. Vì thế không chỉ hộ vệ, ngay cả từng người làm trong nhà công việc cũng đều bận rộn hơn nhiều lắm. Khắp nhà này, có chăng cũng chỉ có Tuyết Hồ là một kẻ rỗi việc suốt ngày đi dạo sưởi nắng mà thôi.

Phạm Kiên từ mấy ngày trước đã trở về nhà chuẩn bị cho lễ ăn hỏi. Tuyết Hồ xét cho cùng lại cảm thấy có phần dễ chịu hơn so với lúc hắn một mực ở lại nhà. Tuy rằng vẫn không tránh được trong vô thức thường hay đưa tầm mắt về phía căn phòng hắn ở, hay cả những chỗ mà hắn luôn thường xuất hiện. Thế nhưng cho dù có vụng trộm nhớ mong một chút, lại thỉnh thoảng thất thần ngắm người một lúc, chung quy vẫn không khiến nàng khó xử bằng lúc nhìn thấy hắn cứ đi qua đi lại trước mặt, nhất là là luôn luôn cùng xuất hiện một chỗ với Tuyết Liên.

Không biết có phải vì gần đây Chân thường hay mệt mỏi ngủ vì mà Tuyết Hồ tự thấy mình không còn hay tâm sự với nó về Phạm Kiên như trước nữa. Lúc trước trong đầu nghĩ những điều gì? Cả ngày nhàn rỗi, lúc buồn cũng sẽ chỉ nghĩ về những chuyện không đâu, nghĩ về Phạm Kiên, nghĩ về tương lai sống chung dưới một mái nhà.

Người ta nói không sai, niềm vui nhân đôi nỗi buồn sẽ nửa. Dường như ngày lại ngày chia sẻ cùng với Chân, tuy nó chẳng qua cũng chỉ là một con vật chỉ biết nghe mà không thể trả lời nhưng nàng luôn cảm thấy lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Có lẽ nỗi buồn được giải tỏa mỗi ngày, lâu dần cũng sẽ nhạt phai.

Nhưng từ tận sâu trong lòng nàng lại nhen nhóm một suy nghĩ hoàn toàn khác biệt. Giống như sự quan tâm của nàng dần dần được chuyển vơi sang phía Chân. Con người ta lúc bận rộn sẽ chẳng còn lại nhiều thời gian mà suy nghĩ tới vấn đề buồn phiền ở trong lòng, cũng chẳng còn tâm sức, cơ hội mà buồn thêm, mà phiền thêm.

Chân đối với nàng không chỉ đơn giản là một con thú cưng gần bó mỗi ngày, khiến nàng cảm thấy mình quan trọng, cảm thấy mình rút cuộc sống trên đời này cũng vẫn còn có ý nghĩa. Nó còn giống như một liều thuốc tinh thần hữu hiệu, dùng mỗi ngày cho tới khi căn bệnh nan y bật rễ khỏi cơ thể. Thân mật như vậy, quán quít như vậy... Khiến cho cuộc sống mỗi ngày đều luôn có niềm vui.

Nhưng cảm giác thân thiết trong lòng lớn dần, cũng đồng nghĩa với nỗi sợ hãi đang mọc cây bám chắc lấy cơ thể. Tuyết Hồ thậm chí không dám nghĩ, Chân của nàng rút cuộc ốm tới bao giờ... Hay chỉ trong một chớp mắt, khi mà nàng bất chợt ngoảnh đi, tới lúc quay đầu nhìn lại đã chẳng còn thấy thân ảnh... .

Không chỉ là niềm vui, đó dường như đã trở thành một thói quen. Thói quen kì lạ lại khó bỏ. Cuộc đời con người có dài bao nhiêu? Ngán ngùi như vậy, nuôi dưỡng một thói quen chẳng phải dễ dàng. Nhưng quan trọng hơn tất cả, sẽ lại mất bao nhiêu thời gian để từ bỏ nó, thứ đã lặng lẽ ăn sâu vào cơ thể không tìm được cội nguồn? Chẳng đơn giản như vậy. Cho dù là một năm, mười năm hay cả một đời người...

Tuyết Hồ cúi đầu thờ dài, áp má lên bộ lông lên xuống đều đặn theo nhịp thở. Tiếng thủ thi vỡ tan trong những tia sáng nhạt màu:

- Phải làm thế nào bây giờ Chân? Em nói cho chị được không?...

Trong một khắc, sân trước không tìm thấy bóng người. Những chiếc lá đỏ úa khô cứng nằm lặng lẽ trên sân, lẻ loi rụng xuống, thảm lặng còn chưa được người ta mang đi. Một vài con gió thổi nhẹ, chẳng đủ cuốn theo, cũng chẳng đủ thổi bay tất cả về một điểm. Cứ như vậy một nhịp lại hai nhịp, lá theo gió khẽ bay lên lại rơi xuống, chỉ một quãng ngắn lại dừng nghỉ. Gió nhẹ như thế, lá nặng chẳng theo nổi. Nhưng gió cũng chẳng đủ sức mang theo mình bất cứ thứ gì.

Khoảng không rộng lớn chẳng có lấy một tiếng xào xạc. Từ gian bếp phía xa, mấy dải khói trắng lững lờ bay lên cao, hòa thành một thể với ánh nắng vốn nhạt chỉ vương vẩn của ngày đông. Sắc trời phủ kín một màu sắc ảm đạm cô tịch như không còn chút sức lực. Mới một ngày đầu đông mà đã khiến cho lòng người cảm thấy buồn bã như vậy.

Tuyết Hồ mơ hồ cảm thấy, tương lai phía trước cũng giống như Chân, mỗi ngày một ảm đạm, mỗi ngày một ngả màu...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 15: Người lạ mặt

Ngày tổ chức hôn lễ sắp sửa tới gần. Không khí nửa nhộn nhịp nửa căng thẳng háo hức trong nhà càng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Trong số đó, bà Thị Giang dường như là người thể hiện sự lo lắng cẩn thận tỉ mỉ nhất.

Mới có trong mấy tháng gần gũi mà thôi, hết hai con gái cùng đều bị bắt cóc tống tiền lại tới chẳng rõ tương lai bị người ta đâm trủng. Tuy rằng mỗi lần đều gặp dữ hóa lành, mặc dù có thương tích xây xát trong người một chút nhưng chung quy đều giải quyết được yên ổn mọi việc. Nhưng nói đi nói lại, suốt hơn mười bảy năm nay nhà bà chưa từng xảy ra nhiều chuyện sóng gió như vậy. Thế nên bà Thị Giang luôn thầm sợ trong lòng, rằng năm nay vận số không tốt. Cả nhà bà rất cần có thầy cao tay tới giúp làm lễ giải hạn, nghênh đón điều may mắn thuận lợi.

Bởi thế mà ngày hôm nay, bà thậm chí mời về nhà một đoàn cúng lễ quy mô tương đối lớn. Số lượng chừng hơn ba chục người, ngoại trừ một đoàn xe dài chở người còn có đem theo rất nhiều trang phục, dụng cụ hành lễ. Mỗi thứ trong số ấy đều là những vật dụng rất ít khi có thể thấy được trong những buổi lễ giải hạn thông thường mà người ta hay tổ chức. Diêm dúa có, sặc sỡ có, xa hoa cũng có. Nhưng đa phần khiến người ta chú ý chính là ở vẻ kì lạ.

Vốn dĩ với danh tiếng của một đoàn cúng lễ chuyên nghiệp đã từng làm lễ trừ tà ở cả trong hoàng cung, lúc bọn họ tới đây đương nhiên thu hút được rất nhiều sự chú ý của không chỉ người trong nhà họ Đặng, mà còn cả những người dân trấn Đông Hồ có một chút quan tâm hiểu biết.

Trong nhà từ sớm đã dọn dẹp rất sạch sẽ mở rộng cổng đón tiếp những vị khách đặc biệt này. Bọn họ đến nơi không ầm ĩ khoa trương, bởi vậy mà càng mang một đáng vẻ thần bí khiến người ta phải tò mò thêm đôi phần sợ hãi.

Tuyết Hồ cùng Chân chỉ lẳng lặng đứng ở xa nhìn lại. Mẹ nàng đã dặn kỹ, Chân lần này bắt buộc phải đem giấu kỹ trong nhà, nhất định không được làm đoàn khách quý kinh sợ, càng không được gây ra bất cứ ảnh hưởng nào tới nghi lễ giải hạn quan trọng này. Chân bị ban lệnh cấm, còn Tuyết Hồ vốn dĩ chỉ là phận con cháu, em út trong nhà, đương nhiên cũng không có vai trò gì quan trọng, không nhất thiết phải có mặt trong nghi lễ.

Dù sao nàng cũng không có ý định tham gia gì cả. Nghi lễ có lẽ kéo dài trọn một ngày, trong một ngày ấy thà rằng ở chung một chỗ với Chân vẫn vui vẻ, thú vị hơn. Tuy rằng trong lòng cũng không nín được tò mò, hơn nữa tới khi nhìn thấy bọn họ mang theo rất nhiều người và những đồ đạc kì lạ thì càng sinh ra nhiều chú ý và quan tâm hơn. Nhưng Tuyết Hồ đã nghĩ rất kỹ, chỉ là một buổi lễ mà thôi, có lẽ ngoại trừ thấp hương khăn vải, chiêng trống inh ỏi lại mặc những bộ quần áo kì cục kia múa những điệu và hát những bài mà chỉ có thần linh và hồn ma mới hiểu thì có lẽ cũng chẳng còn có gì khác thú vị hơn. Hơn nữa... nghe đồn những người mang trong mình âm khí nặng nề nếu như tham dự vào những nghi lễ giải hạn rất có thể sẽ khiến cho hồn phách bị tổn thương, cơ thể cũng bị tổn hại. Mà Tuyết Hồ sợ rằng, rất có thể bản thân mình cũng nằm trong số đó...

Nhưng sự thật những gì xảy ra không hoàn toàn đúng theo suy nghĩ của cá nhân Tuyết Hồ. Quả thực bọn họ có mặc những bộ quần áo rườm rà quái dị kia nhưng lại không phải để nhảy múa, nghi lễ kéo dài suốt một ngày trời nhưng cũng không hề nghe thấy tiếng chiêng trống âm ỉ nào cả. Tuyết Hồ chỉ đứng ở rất xa nhìn trộm tới, vì vậy không thể rõ được hoàn toàn rốt cuộc nhiều người như vậy đang làm gì. Song nàng thầm nghĩ, cho dù bản thân có được đứng ở đó đi chăng nữa cũng không có nghĩa là nàng sẽ hiểu được dụng ý trong những hành động của bọn họ.

Thế nhưng ngay trong buổi chiều mà lễ giải hạn vẫn còn được đang tiến hành ấy, mặc dù Tuyết Hồ đã rất nghe lời cha mẹ mà đem Chân giấu rất sâu trong vườn hoa, chỉ cùng nàng lặng lẽ nhìn mặt trời lên rồi lặn, thăm thẳm tâm sự những điều vẩn vơ chẳng liên quan, con sư tử của nàng lại vẫn không thể tránh được tầm mắt của một người.

Lúc bóng dáng ấy đột ngột xuất hiện trong tầm mắt, Tuyết Hồ giật mình tới kinh ngạc. Chân đang nằm cuộn tròn bên cạnh cũng vì động tác này mà nhanh chóng đứng thẳng dậy, quay đầu hướng thẳng ánh mắt về người vừa xuất hiện.

Quả thực dạo gần đây bởi vì thường xuyên ốm yếu mà Chân không còn quá nhanh nhẹn, nhạy bén như xưa. Nhưng cũng nói vị khách lạ mặt này là một người tuyệt đối không bình thường. Nếu chỉ giống như những người làm trong nhà mà thôi, Chân tuyệt đối có thể phát hiện ra sự xuất hiện của bọn họ cho dù còn cách đó hàng trăm bước chân, chứ không phải như bây giờ, khi mà nàng giật mình phát giác rồi mới khiến nó tỏ vẻ cảnh giác đề phòng như vậy.

Người lạ mặt kia mặc một bộ áo trùng dài tới gót chân. Chất vải lụa bóng tới mức thiếu bình thường khiến cho người ta nhìn vào cảm giác rất chói mắt. Từ đầu tới chân đều thuần một màu đen huyền tối tăm. Mái tóc dài để buông xõa có phần ma quái, trên đầu buộc một dải lụa cùng màu cùng chất vải thành một vòng trước trán, thắt nút lại sau gáy rồi để thả một đoạn buông xuống dài tới lưng.

Tuyết Hồ neho mắt nhìn ông ta, cảm thấy cực kì khác người mà lại kì quái. Nhưng điểm khiến nàng kì lạ nhất vẫn là ở khuôn mặt. Giữa một phong cách và trang phục đặc biệt như thế, người đàn ông trước mặt lại sở hữu một khuôn mặt có thể gọi là vô cùng nhợt nhạt không có một chút gì đáng nhớ. Đó là kiểu mặt khiến người ta có cảm giác cho dù nhìn đi nhìn lại tới mười lần vẫn không thể có một chút ấn tượng nào trong đầu. Tuyết Hồ cảm thấy, người trước mặt này dường như không giống một con người, ở ông ta thấp thoáng một nét gì đó ma quái kì bí của thứ mà người ta thường gọi là ma quỷ vậy!

Bọn họ đứng im nhìn nhau như vậy rất lâu.

Nhưng Chân dường như tỏ ra rất khó chịu về sự tập trung quan sát của Tuyết Hồ, nếu không phải bàn tay của nàng vẫn nắm chặt túm lông trên đầu nó thì có lẽ Chân đã sớm bỏ đi mất dạng rồi. Tuyết Hồ tuy không hiểu được lí do của hoàn cảnh hiện tại, song cũng chưa có bất cứ ý định phản ứng nào. Cả người giống như bị thôi miên mà chôn chân một chỗ. Mặc cho Chân cố chấp dùng sức đi về phía trước rất nhiều lần rốt cuộc mới chịu động đậy.

Tuyết Hồ tỉnh táo trở lại, gạt nhẹ đầu một cái như chào hỏi với người đối diện rồi cất bước định đi. Nhưng ngay trong một khắc ấy, người lạ kia lại lên tiếng. Giọng nói trầm trầm như đang phiêu tán trong không khí, nhịp điệu đều đều như thôi miên ru ngủ người đối diện. Tuyết Hồ thấy rõ ánh mắt ông ta không phải đang nhìn mình – người sống duy nhất đang cùng tồn tại mà đang nhìn về phía bên phải nàng, thấp xuống phía dưới.

- Bảo sao trong nhà lại phảng phất tiên khí.

Với ánh mắt đó, dường như người mà ông ta muốn nói chuyện cùng chính là Chân?

Tuyết Hồ nhú mày, không hiểu được ý tứ trong câu nói. Chỉ thấy Chân trong tay nàng càng dùng sức đi về phía trước, cổ ý muốn kéo cả nàng rồi theo.

- Vội như vậy làm gì? Không muốn để cô gái nhỏ này biết sao?

Ông ta cười nhạt, liếc mắt nhìn Tuyết Hồ nói ra một câu như vậy.

Tới lúc này, không chỉ Tuyết Hồ mà cả Chân đều đã dừng bước. Bọn họ duy trì thế đối mặt, chẳng qua bây giờ so với lúc trước khoảng cách giữa hai bên càng gần hơn mà thôi. Nhưng gần như vậy, Tuyết Hồ mới có thể nhìn thấy ánh mắt kì lạ ma mị của người kia. Nàng chớp chớp mắt, không hiểu được tại sao trong đầu mình lại phát sinh ý nghĩ như vậy.

Ông ta vẫn cười nhẹ, ánh mắt thoáng nhìn qua bàn tay đặt trên đầu Chân của Tuyết Hồ, dường như có đem theo một chút hiếu kì cùng thú vị, sau lại như trước hướng về phía Chân bên cạnh nàng, tiếp tục thông thả nhả ra từng tiếng:

- Thời gian cũng không còn nhiều đâu. Nếu như đã không muốn nói chuyện thì thôi vậy. Mời hai vị đi trước!

Ông ta vừa nói vừa gơ tay ý mới, Tuyết Hồ nửa hiểu nửa không mặc kệ cho Chân kéo nàng rời khỏi. Nó đi rất nhanh, giống như thật muốn mau chóng rời khỏi nơi có người kia xuất hiện.

Cho tới tận lúc ra khỏi vườn hoa, Tuyết Hồ mới bàng hoàng nhận ra. Người lúc trước vì sao cảm thấy ánh mắt rất kì lạ, đặc biệt ma mị quái dị. Thì ra trong mắt ông ta chỉ có một chấm đen rất nhỏ, đa phần chỉ toàn lòng trắng. Đặc biệt như vậy, khác lạ như vậy. Sao ngay từ ban đầu lại dễ dàng bỏ sót?

Rốt cuộc cho tới tận đêm khuya, lúc mà mọi người trong nhà mệt mỏi lê bước tới phòng ăn dùng bữa, Tuyết Hồ mới biết được hai tin tức vô cùng quan trọng.

Thứ nhất, đoàn cung lễ không rời đi trong ngày như dự kiến mà quyết định ở lại thêm hai ngày với lí do làm nghi lễ cho ti mĩ cần thận. Còn người đưa ra quyết định và lí do ấy chính là trưởng đoàn, một người đàn ông mù với chất giọng kì lạ – chính người mà Tuyết Hồ và Chân gặp trong vườn hoa. Đó chính là tin tức thứ hai mà nàng nhận được.

Tuyết Hồ cắn đũa ngăn người suy nghĩ. Bị mù? Nàng cảm giác dường như không phải vậy! Không có lẽ gì một người mù có thể dễ dàng một mình đi sâu vào trong vườn hoa, cũng không thể hướng ánh mắt về phía người khác một cách chuẩn xác như vậy.

Nàng ban đầu còn không hiểu vì sao ông ta lúc nói chuyện không nhìn về phía nàng. Nhưng rõ ràng với giọng điệu và nội dung lời nói như thế hoàn toàn không phải để nói với nàng. Tuyết Hồ chỉ chưa hiểu, rốt cuộc tại sao ông ta lại nói chuyện với Chân? Chân của nàng là một con sư tử rất hiếu ý người, thế nhưng việc một người lạ mặt đột ngột xuất hiện lại có thể nói chuyện cùng nó... Đó dường như là một điều chẳng thể lí giải.

Nhưng cho dù có băn khoăn bao nhiêu lâu đi chăng nữa thì cũng chẳng thể có được lời giải đáp. Tuyết Hồ uể oải dùng cơm, ăn xong vội vã lê bước trở lại phòng nằm. Ngày hôm nay cũng thức quá khuya rồi.

Cơ hồ rằng vừa đặt được lưng xuống giường Tuyết Hồ đã ngủ ngay. Thế nhưng một giấc ngủ đến dễ dàng như vậy tới lúc phải trải qua mới chẳng đơn giản gì.

Nàng không bị thức giấc giữa chừng cũng không gặp phải ác mộng. Nhưng cả một đêm dài vật vờ mê man không biết tới điểm dừng. Những hình ảnh chập chờn đứt đoạn trong giấc mơ không khiến nàng sợ hãi, đó dường như chỉ đơn giản là một câu chuyện đang vẽ ra trước mắt nàng. Câu chuyện với những quang cảnh kì lạ nhưng nhân vật lại quen thuộc. Thấy được Tuyết Liên, thấy được Phạm Kiên, cũng thấy được những người quen mặt khác. Nhưng những người đó dường như chỉ giống với thực tại ở khuôn mặt, còn lại từ dáng vẻ tới trang phục đều vô cùng xa lạ.

Câu chuyện dài đơn điệu không có tiết tấu. Giống như một kẻ đi lạc, càng đi càng chìm sâu vào mơ hồ miên man vô tận. Những hình ảnh nhợt nhạt trôi qua, không để lại bất cứ một cảm xúc. Cho tới khi lạc vào một khu rừng với những tán cây rộng xanh mướt, những thân cây to cả vài người ôm. Thấp thoáng như có tiếng róc rách suối chảy, cũng như có tiếng chim líu lo ca hát...

Trước mắt nàng một vật thể lớn màu trắng đang dịch chuyển, càng lúc càng lại gần, càng lúc càng rõ nét. Quen thuộc như vậy nhưng thật lâu, cho tới khi nó đã đứng ngay trước mặt nàng, khoảng cách chỉ là một cái với tay ngón giữa Tuyết Hồ mới đột ngột nhận ra. Cảm xúc hỗn tạp, mong lung không rõ nét. Đó là Chân, con sư tử Chân của nàng...

Tuyết Hồ mờ mắt choáng tỉnh.

Trước mắt là đỉnh giường gỗ quen thuộc mỗi sáng. Không gian lặng lẽ, nhịp thở bình ổn như bất cứ một giấc ngủ nào trước đây. Không chút xáo động, không chút sợ hãi. Nhưng thanh âm đánh thức khi trước vẫn còn đang quẩn quanh trong đầu óc nàng.

Tuyết Hồ lặng lẽ nằm im không hề nhúc nhích, giống như đang muốn hồi tưởng lại thật rõ ràng. Giọng nói xa lạ như vậy, chỉ mấy chữ ngắn ngủi lại rất có thể khiến cho người ta cảm nhận được rất nhiều âm áp cùng tha thiết, mang theo một chút xót xa lại một chút khổ sở. Tuyết Hồ chỉ không hiểu được, vì sao mấy chữ ngắn ngủi ấy lại chỉ là một tiếng gọi, lặp đi lặp lại, gọi tên nàng...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Vốn đã chẳng có bệnh

Lúc trời trở sáng Tuyết Hồ đã đứng dậy khoác áo ra khỏi phòng. Nhưng nàng vô cùng ngạc nhiên khi mà cánh cửa mở ra lại không hề thấy được bóng dáng của Chân. Nó chẳng phải đêm qua vẫn còn nằm ở đây hay sao?

Tuyết Hồ nhủ mảy nghĩ ngợi trong chốc lát, tần bước đi tới phía phòng khách, nơi mà trước đây vẫn là chỗ ngủ lại qua đêm của Chân. Nhưng nàng lại càng ngạc nhiên hơn khi vừa tới nơi đã nhìn thấy người lạ mặt ngày hôm qua gặp trong vườn hoa, ông ta đang thản nhiên ngồi trên ghế uống trà. Nước trong chén bốc hơi tạo thành một làn khí mỏng che chắn trước khuôn mặt càng không nhìn ra biểu cảm. Trong không gian vắng lặng yên tĩnh này càng có vẻ gì đó thần bí rất khó hiểu. Chỉ có điều mới vào lúc sáng sớm thế này, khi mà bữa sáng còn chưa kịp ăn, ông ta uống trà như vậy không sợ say hay

sao?

Tuyết Hồ lẳng lặng nghĩ, nhưng cũng chẳng nói ra thành tiếng. Sau một thoáng sững người nơi cửa ra vào rất nhanh phục hồi lại tinh thần, định bụng quay đi tiếp tục tìm kiếm. Thế nhưng người ngồi phía bên trong tường chừng như từ nãy tới giờ không hề để ý gì tới sự xuất hiện của nàng lại đột ngột lên tiếng.

- Con sư tử của cô hai đang ở trong vườn hoa ấy!

Tuyết Hồ giật mình quay đầu lại nhìn. Chén trà đã được đặt thẳng tắp trên bàn, ông ta ngồi ngay ngắn trên ghế, hai mắt nhìn thẳng nàng. Đường như trên khuôn mặt còn có một nét hứng thú giống như đã đọc thấu được suy nghĩ của người khác.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, ông ta đã tiếp tục lên tiếng:

- Ta đang nói với cô đấy, không sai.

Quả thực từ nãy tới giờ ông ta đều đọc được suy nghĩ của nàng. Tuyết Hồ không hiểu được vì sao, nhưng cũng chẳng thể hỏi ra thành lời một chuyện thiếu cơ sở như vậy. Nàng chỉ đáp nhẹ một tiếng cảm ơn rồi quay người rất nhanh rời khỏi. Cảm giác giống như sợ rằng, nếu còn tiếp tục đứng lâu ở đó sẽ chỉ đón nhận được những điều chẳng mấy tốt đẹp.

Tuyết Hồ bắt gặp Chân ở mảnh sân giữa vườn hoa, nơi mà nàng và nó vẫn thường nằm phơi nắng.

Hai chân trước dựng thẳng, nó ngồi im lìm nhìn ra khoảng không trống trải rộng rãi trước mặt. Ánh nắng nhẹ nhạt của ngày đông chiếu lên thân hình nó, ánh lên trên bộ lông trắng những vệt sáng lung linh xao động. Thế nhưng toàn bộ khung cảnh có Chân hiện lên trước mắt nàng nhuộm một màu sắc yên tĩnh tới ngạt thở.

Chân ngồi đó, trong hình dáng của một con vật nhưng lọt vào trong mắt người ta lại có cảm giác như một con người. Biết suy nghĩ, biết ưu tư... Tập trung như vậy, xuất thần như vậy. Ngay cả tiếng chân nện rất mạnh xuống nền đất theo thói quen của nàng nó cũng chẳng hề nhận ra.

Tuyết Hồ hơi rụt rè, đứng lặng rất lâu ở phía sau. Phải mất một đoạn thời gian mới dám nhích chân lại gần, gọi lên khe khẽ như dò hỏi:

- Chân?

Chân quay đầu nhìn nàng, động tác chậm chạp dừng dừng như đều đã biết rõ mọi chuyện. Trong đôi mắt đen tròn sắc bén của một con thú ánh lên vẻ gì đó rất khác lạ, giống như hòn đá ném xuống mặt hồ tạo thành những gợn sóng tròn lan rộng ra xa, rồi trong chớp lát lại trở về hoàn toàn tĩnh lặng. Tuyết Hồ không kịp cảm nhận, cũng không kịp nắm bắt thứ vừa lóe lên trong đôi mắt đó. Phức tạp, nặng nề giống như những thứ chỉ có trong ánh mắt của một con người. Trong một thoáng Tuyết Hồ dường như nhìn ra điều gì, thế nhưng gợn suy nghĩ mỏng manh ấy còn chưa kịp thành hình đã vội vã trôi đi, không để lại bất kì dấu vết.

Tuyết Hồ vẫn bước từng bước lại gần, nhưng trong đầu nàng hiện tại đang rối ren muôn vàn suy nghĩ. Chỉ trong một thời gian vô cùng ngắn ngủi mà thôi, đã hai lần nàng mơ hồ cảm thấy Chân giống như một con người. Liệu rằng do khung cảnh tĩnh mịch của buổi sáng mùa đông hiện thời, hay bởi vì thời gian gần bó lâu dài đã khiến nàng bất giác coi nó như một con người, có cảm nhận, có suy nghĩ, có thể chia sẻ với nàng cảm xúc?...

Tuyết Hồ không rõ. Có một bức tường nào đó đang dựng lên trong đầu nàng, ngăn cản nàng tiến tới những suy nghĩ chẳng mạch lạc cũng không có căn cứ đó. Rõ ràng rằng, nàng không hề muốn nghĩ thêm, nghĩ kĩ về vấn đề này.

Chân vẫn ngồi im không nhúc nhích lặng lẽ dõi theo từng bước chân của nàng tới gần. Tuyết Hồ ngồi xuống cạnh nó. Ở một tư thế như thế này, ngay cả đỉnh đầu của nàng cũng chỉ cao ngang tâm cổ của Chân. Cảm giác có chút nhỏ bé cũng có chút yếu đuối. Nàng vươn tay xoa lên cổ nó, kéo dọc tới sống lưng rồi lại lặp lại vài lần. Nụ cười trên môi dường như cũng gượng gạo:

- Sao em lại ở đây?

Có một cảm giác mơ hồ rằng nó không chỉ ngồi đây từ sáng sớm mà thôi. Lốp lông vẫn còn đọng hơi ướt của sương đêm phần nào khẳng định với nàng điều đó.

Chỉ là một câu hỏi mà thôi, Tuyết Hồ biết và vẫn luôn biết không bao giờ có được câu trả lời. Có những khi người ta hỏi chẳng phải để lấy được thông tin, mà đơn giản chỉ là một lời nói. Có thể là báo với thế giới sự tồn tại của cá nhân họ, cũng có thể là một lời động viên an ủi... Thế nhưng hoàn cảnh hiện thời của Tuyết Hồ thì sao? Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, chẳng qua là thói quen mà thôi. Hỏi chỉ để hỏi, trước giờ nàng đã từng nói với nó biết bao nhiêu điều, đã từng một lần quan tâm tới phản hồi hay chưa?

Tuyết Hồ thu tay trở về đặt lên hai chân đang khoanh tròn trước người. Vai hơi dựa về phía Chân giống như muốn lấy một điểm tựa. Nàng dõi theo tầm mắt của Chân, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Đáy mắt trong trẻo luôn ẩn chứa một chút buồn bị nhuộm vàng bởi tia nắng, dưới một góc chiếu sáng tinh tế mà ánh lên vẻ long lanh rạng rỡ hiếm thấy.

Một người một sư tử ngồi dựa vào nhau tĩnh lặng, phủ kín bởi nắng sáng, cuộn quanh bởi gió đông. Hai đôi mắt cùng nhìn về một phía, như tìm kiếm, như khám phá. Rất lâu, rất lâu... Giống như tin rằng nếu thật sự kiên nhẫn, giữa khoảng không trước mắt họ sẽ hiện lên một cánh cửa diệu kì mở ra một chân trời mới, đưa họ tới một nơi cất chứa hạnh phúc – thứ mà mà cả đời này không chỉ mình họ, mà mỗi con người đều đang kiếm tìm.

Ngày hôm nay trong nhà không hề có thêm bất cứ một nghi lễ giải hạn nào nữa. Mọi người đều không hiểu đoàn lễ kia còn ở lại để làm gì?

Nếu là thời điểm bình thường, Tuyết Hồ chắc chắn cũng sẽ này sinh tò mò mà hỏi thăm. Thế nhưng với tình hình hiện tại, nàng chẳng còn chút khoảng trống nào mà suy nghĩ tới bất cứ chuyện gì khác. Bởi từ chiều, Chân đột nhiên lăn ra bất tỉnh.

Tuyết Hồ lo lắng lay lay người nó, cũng nhiều lần gọi to mấy tiếng nhưng chẳng hề có phản ứng. Có lẽ là cảm ốm, nhưng nàng không có một chút kiến thức nào về việc một con vật nuôi trong nhà bị cảm ốm, chứ đừng nói gì tới chuyện là một con sư tử.

Nàng nhìn Chân nằm im lìm hai mắt nhắm nghiền giữa mảnh sân nhỏ trước phòng, trong lòng nóng như lửa đốt. Bất đắc dĩ bỏ mặc một mình nó nằm đấy, nàng xoay người chạy đi tìm quản gia, người duy nhất trong phủ có khả năng có chút thông tin hữu ích. Thế nhưng chạy loanh quanh một lượt, tới tận khi phản lưng dưới lớp áo bông dày cộp đã lấm tấm mồ hôi ướt cuộc mới tìm được người. Không nghĩ tới quản gia lại đang nhàn nhã ngồi trên ghế tán chuyện cùng với vị khách lạ mặt đã có duyên hai lần gặp mặt mà chưa một lần hỏi tên.

Tuyết Hồ sốt sắng, trực tiếp bỏ qua sự hiện diện của người kia, một mạch lao tới túm lấy quản gia, giọng điệu lo lắng:

- Quản gia, ông tới xem xem Chân lại có chuyện rồi!

Quản gia dường như còn chút quyến luyến không đành, nhưng dưới sự lôi kéo của Tuyết Hồ cũng buộc phải đứng dậy đi cùng. Nhưng mới vừa bước được hai bước, người ngồi bên cạnh lại đột ngột lên tiếng:

- Có thể để ta giúp đỡ được không?

Không chỉ quản gia, Tuyết Hồ cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn ông ta. Quản gia trên vẻ mặt có thêm một chút hào hứng vội vã hỏi:

- Thầy cũng biết cả cách chữa bệnh cho sư tử sao? Ôi, thật đáng bái phục!

Người kia chỉ cười nhạt, vẫn như cũ ung dung ngồi trên ghế. Lúc ngẩng lên nhìn vào ánh mắt nóng vội pha chút kì lạ của Tuyết Hồ thì hai mi mắt khẽ nheo lại, thần nhiên gật gật đầu:

- Quả là có biết chút ít. Thế nhưng đây là bí mật trong nghề, liệu có thể nói riêng với cô hai đây được không?

Quản gia vừa nghe thấy hai chữ bí mật thì mặt mày hớn hờ, thế nhưng chờ tới nốt chữ cuối cùng được người ngồi trên ghế lưu loát nói ra thì lập tức ỉu xìu như bánh đa gặp nước, vụng trộm hừ mũi một tiếng nhưng tới lúc ngược lên đã lấy được lại bộ mặt thành kính như lúc đầu:

- Được, được! Yêu cầu của thầy làm sao tôi dám không nghe theo?

Dứt lời liền rời khỏi, trước lúc chân thứ hai bước ra khỏi bậc cửa vẫn còn có chút lưu luyến ngoái đầu nhìn lại.

Tuyết Hồ vốn dĩ không ngờ người này lại đột nhiên nói như vậy. Kì lạ, cùng là thầy đấy, nhưng thầy cúng lại cũng có thêm nghề của thầy lang?

Nàng chưa có phản ứng gì, vẫn yên lặng đứng nguyên tại chỗ, hai mắt đăm đăm nhìn thẳng. Người ngồi trên ghế kia quả thực thái độ rất dễ khiến người ta cảm thấy khó chịu. Có chuyện gì thì nói thẳng hết ra đi, dù rằng vẫn biết nửa hờ nửa kín mới là hấp dẫn, thế nhưng đó là thứ khiến người ta tò mò mà không thấu, dừng dừng mà không xong, rất hại não, rất bức bối. Bản thân đã là một thầy cúng, khoác trên mình thêm vẻ thần bí như nắm được thiên cơ thế kia khiến cho người ngoài nhìn vào ông ta giống như càng tăng thêm phần khao khát được nắm bắt thông tin. Chỉ có điều, đã là thiên cơ thì làm sao biết được dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ cần phải trả một cái giá gì hay sao?

Tuyết Hồ thờ ra một hơi, quay đầu ra phía khác nói đều đều:

- Nếu quả thực ông có thể chữa trị cho Chân, nhà tôi chẳng tiếc gì trả thêm cho ông tiền.

Ông ta cười khẩy, thân mình thoáng rung nhẹ, giọng pha một chút khiêu khích:

- Cô hai vội như vậy làm gì? Mà quên chưa nói, cô có thể gọi ta là thầy Dương, khách khí xa lạ như vậy không hay chút nào.

Tuyết Hồ nhủ thầm, cảm thấy khó chịu trong lòng. Nàng bản tính nóng nảy, chịu đứng ở đây đầu trí đầu mắt cùng ông ta này giờ đã hơi quá giới hạn. Bây giờ còn bày đặt làm quen này nọ, rốt cuộc là có ý gì đây?

- Thầy Dương, ông muốn nói gì thì nói nhanh lên một chút. Chân đang ốm, tôi chẳng có nhiều thì giờ để chơi trốn tìm đâu!

Lúc nàng nói lời này đã ngẩng đầu lên nhìn thẳng, đối diện với ánh mắt không kiêng dè của người kia. Hai con mắt vẫn trắng xóa không có tiêu cự, nhưng rất chuẩn xác chiếu thẳng tới phía nàng. Một lần nữa Tuyết Hồ càng khẳng định, ông ta hoàn toàn không phải là một người mù! Cảm giác giống như ánh mắt ấy đang xuyên thấu đầu óc nàng, bất cứ suy nghĩ gì cũng không thể che giấu. Sau lưng nàng lớp mồ hôi vừa mới dần khô đã lại vã ra, một cảm giác gai người khó tả.

Ông ta không còn cười, chân mày hơi nhíu lại, chỉ nhìn nàng bằng vẻ đăm chiêu suy nghĩ. Tuyết Hồ bực bội, không nói không rằng quay người dậm bước chân rời khỏi. Nhưng dù sao cũng chưa đi tới bậc cửa đã lại một lần nữa bị gọi lại:

- Nóng vội luôn luôn làm hỏng chuyện!

Tuyết Hồ dường như chẳng có phản ứng gì. Rốt cuộc phải đợi tới câu nói thứ hai đôi chân mới chịu dừng lại:

- Con sư tử của cô hai vốn dĩ chẳng bị bệnh gì cả, chẳng qua hần chỉ đang sắp sửa phải đối mặt với cái chết mà thôi!

Một chữ “chết” nói ra thật nhẹ nhàng kia đã chạm vào một vết đen kín đáo nào đó vẫn giấu kĩ trong lòng Tuyết Hồ. Nàng ngậy ngậy cả người, hai bàn tay khẽ run lên. Phải rất lâu sau mới lấy đủ dũng khí để quay người lại, một lần nữa đối diện với thầy Dương.

Bản thân lí trí của Tuyết Hồ không muốn nàng tin tưởng. Nhưng có lẽ bởi sự thần bí kì lạ của một người đang khoác trên mình tấm áo choàng của thầy cúng, hay có lẽ bởi vì đáng vẻ nhìn thấu hết mọi sự trên đời bằng đôi mắt trắng dã không tiêu cự nhưng luôn nhìn về phía trước một cách chuẩn xác, cũng có lẽ chỉ bởi vì giọng điệu nắm chắc hết thầy của ông ta, tận sâu trong lòng của Tuyết Hồ giống như đã tin tưởng đó là sự thật. Phải, rất đáng sợ nhưng lại khiến con người ta tin tưởng.

Nàng nghe thấy giọng mình áp úng run rẩy:

- Ông nói... sẽ chết sao?

- Đúng vậy!

Còn chưa kịp đợi Tuyết Hồ dừng hần câu nói, thầy Dương đã quả quyết khẳng định lại. Nàng không muốn tin một chút nào, nhưng cũng chẳng thể tìm được bất cứ lí do hay câu hỏi nào để chất vấn lại ông ta về tính đúng đắn của điều đó.

Vẫn biết một con vật nuôi trong nhà thông thường sẽ chẳng thể ở bên cạnh mình cả đời được. Thế nhưng nó là Chân kia mà, là một con sư tử núi khôn ngoan tinh lẹ kia mà, có lẽ nào lại dễ dàng rời bỏ nàng như thế?

Thầy Dương bày ra bộ mặt nghiêm túc khó thấy, trong ánh mắt dường như còn có một tia mong chờ rất nhạt.

- Muốn biết lí do vì sao phải không? Đó cũng là chuyện mà hôm nay ta muốn nói với cô. Nhưng trước hết, cô hai, ta mạn phép được hỏi cô một câu này đã. Liệu... cô có tiếc tính mạng của bản thân mình hay không?

Tuyết Hồ nhíu chặt mày, có cảm giác thiếu chân thực. Tính mạng của nàng hay sao? Đó là thứ mà đã lâu rồi nàng còn chưa từng nghĩ tới.

Nàng thở mạnh một hơi, rốt cuộc quay người lặng lẽ tiến tới bàn nước thẳng đối diện ghế ngồi của thầy Dương, hai mắt không một chút kiếng dè nhìn thẳng, trong giọng nói pha theo ít nhiều lạnh nhạt nhưng vẫn không cách nào che đi một tầng lo sợ bất an.

- Tính mạng của tôi thì sao, mà đối với Chân thì có ý nghĩa thế nào?

Thầy Dương hơi nheo hai mắt lại, thông thả nói từng chuyện. Mỗi lời, mỗi ý trong đó đều là những thứ Tuyết Hồ chưa một lần được nghe qua trong đời, càng đừng nói gì tới chuyện từng một lần biết rằng đó lại là chuyện có thật.

- Cô có tin rằng trên đời này thật sự có thần tiên chẳng?... Những thứ khác trong vận mệnh, bản thân chẳng dám nhiều lời, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng phải khẳng định rằng cô là một người có số kiếp rất đặc biệt.

Dừng một lát, ông ta nhắc chén trà lên, nhấp một ngụm rồi mới tiếp lời:

- Thần tiên cũng vậy, mà kẻ tu sắp thành tiên cũng vậy. Vốn dĩ gặp được đã là một điều rất may mắn, nhưng đổi lại ở cô, mọi chuyện lại không chỉ đơn giản dừng lại ở một chữ “gặp” ấy. Nói thật, bản thân tôi cũng không rõ đó là phúc hay là hạn. Tốt hay xấu, có lẽ không chỉ phụ thuộc vào một mình cô mà còn phụ thuộc vào rất nhiều điều khác nữa...

Tuyết Hồ trở về phòng trong vô thức, ngay cả ý định đi tìm Chân lúc đầu cũng đã đều quên hết. Thầy Dương nói với nàng rất nhiều điều. Phải, trong một thời gian ngắn ngủi như thế đối với bản thân nàng dường như đã là quá tải. Nàng thậm chí không hiểu hết, nhớ hết được những lời trong đó. Thế nhưng vẫn có những câu chữ tới tận lúc này, khi mà nàng đã chẳng còn một chút sức lực để ngồi dậy, hai mắt đăm đăm nhìn thẳng, chúng vẫn quanh quẩn vang vang bên tai không cách nào rũ bỏ:

- Hần vốn dĩ đang tu tiên, thế nhưng bị đưa về nơi này, thiếu đi linh khí trời đất đối với hần mà nói không chỉ dừng lại ở việc suy giảm tiên lực, mà còn khiến cho tính mạng gặp nguy hiểm. Thứ duy nhất cứu được hần lúc này là sinh khí trong sinh mạng của một người sống. Có lẽ ngoài cô ra, sẽ chẳng còn ai chịu giúp hần... À không, không chắc cô cũng có thể sẽ là người giúp hần.

Cơ thể nàng bởi vì đường đột, cũng có thể bởi vì giật mình sợ hãi mà mất dần đi sức lực, hai chân cũng như muốn nhũn ra. Nàng khó khăn bám chặt vào thành ghế, đầu hơi cúi xuống nhìn chăm chăm vào nền đá phẳng phiu. Con người kì lạ trước mặt nàng kia, mỗi lời ông ta nói ra đều giống như một tia

chớp sáng rực lóe lên giăng thẳng xuống đầu nàng.

Quá trực tiếp, quá thẳng thắn.

Là thật sao? Hay chỉ là giả dối?

Từng lời, từng lời đều có sức mạnh rút đi sinh lực của nàng, kéo căng từng giác quan, khiến cho mọi thứ đều trở nên xa lạ đáng sợ, khiến cho bản thân càng trở nên sợ hãi không cách nào hóa giải.

Không gian vắng lặng, ngay cả một tiếng chim hót buổi sáng cũng không có.

Tuyết Hồ im lặng rất lâu, nhưng người phía trong kia cũng vẫn có đủ kiên nhẫn để đợi chờ, chờ một câu trả lời mà chính bản thân nàng luôn sợ hãi phải nghĩ tới.

Một câu nói ngắn ngủi khi ấy cũng rút cạn chút sức lực cuối cùng, nàng hỏi ra điều mà câu trả lời đều đã nắm rõ trong lòng.

- Nói như vậy, muốn cứu được Chân, tôi bắt buộc phải chết?

Chẳng qua chỉ là một sự khẳng định lại mà thôi, cái gập đầu ấy trong mắt nàng vẫn trở nên đáng sợ. Không rõ bằng sức mạnh nào giúp nàng rời khỏi. Thế nhưng người đó còn chưa hề có ý định buông tha. Ông ta dai dẳng kiên trì, đuổi cùng giết tận không chừa lại cho nàng một chút mỏng manh hi vọng.

- Đáng lẽ thiên cơ không được tiết lộ, nhưng đã như vậy rồi vẫn nên cho cô biết thêm một điều, tránh cho có quyết định nào phải tiếc nuối. Dương thọ của cô còn đúng năm mười năm nữa. Xem ra cũng khá lớn phải không?

Nàng ngẩn người một lúc rồi mới vội vã bước tiếp.

Cho tới tận lúc này, khi đã dần dần bình tĩnh lại, trong lòng vẫn ngổn ngang trăm loại cảm xúc lạ lẫm rất mạnh mẽ đang hòa trộn lại, đè ép vỡ vụn từng mạch máu trong cơ thể.

Sợ sao? Nàng đương nhiên sợ chứ! Trên đời này không một ai không sợ hãi khi đối diện với cái chết. Nhưng nỗi sợ hãi tưởng chừng như quá đơn giản và đương nhiên ấy lại dần vật trái tim nàng, khiến nàng đau khổ nhận ra, bản thân thì ra quá ích kỉ như vậy. Hi sinh tính mạng để bảo vệ một sinh mạng thân thiết lại là điều đáng sợ như vậy sao?...

Tuyết Hồ đặt tay lên ngực giữ lại trái tim đang không ngừng co rút rộn rã đập mạnh từng tiếng. Nàng sống chẳng hề vui vẻ gì, đó là điều hơn mười bảy năm nay chưa từng đổi khác. Thế nhưng nàng vẫn luôn muốn sống, vẫn luôn cố chấp níu kéo sự sống. Liệu có đáng không? Hi sinh đi một cuộc sống nhạt nhòa không ý nghĩa ấy có đáng không? Câu hỏi ấy là điều càng khiến trong lòng nàng sợ hãi.

Ngay từ khi thầy Dương bắt đầu nói chuyện với nàng, cho tới ngay lúc ông ta nói tới dương thọ của nàng, Tuyết Hồ vẫn luôn hiểu rõ, sự hi sinh ấy là xứng đáng, vô cùng xứng đáng.

Biết rồi lại càng sợ, sợ hãi lại khiến bản thân đau lòng hổ thẹn. Vì sao chẳng có ai muốn thân thiết với nàng, vì sao mọi người lại ghét bỏ coi thường nàng? Không chỉ bởi vì tội ác ngày nhỏ, còn là bởi vì sự hèn nhát ích kỉ trong con người nàng...

Hai dòng nước mắt nóng hổi theo khoeo mắt chảy xuống, chạy dài hai bên thái dương rồi rơi xuống, thấm vào ruột bông chỉ để lại vền vện hai chấm nhỏ như nét tô điểm.

Một sinh mạng mà thôi, cho dù không còn nữa cũng chẳng là điều gì đáng kể...

Mê man dần vật cũng mất trọn một ngày. Không đếm được đã mấy lần có kẻ vào người ra, chỉ loáng thoáng có tiếng động còn cũng chẳng rõ là gì. Thế nhưng dường như có một bóng dáng lại chẳng hề xuất hiện.

Chờ tới lúc mấy tia nắng đầu tiên của ngày mới từ từ xuất hiện, Tuyết Hồ đã tỉnh táo lại nhiều lắm. Cảm giác giống như cuộc đời suốt mười bảy năm của nàng chưa từng tỉnh táo như vậy, càng chưa từng chắc chắn mãnh liệt đến vậy.

Đẩy nhẹ cửa, nhú mành đón cái lạnh của buổi sáng mùa đông, bất chợt trong tầm mắt lại bắt gặp một thứ.

Nghẹn ngào, rung động...

Giống như đã cả vạn năm rồi xa cách, giống như cũng đã từng trải qua âm dương ly biệt...

Cục bông trắng giữa ánh sáng nhợt nhạt lạnh lẽo dường như có đem theo hơi ấm, tan ra thành từng bong bóng nhỏ đột ngột vây lấy nàng. Chút lạnh lẽo ít ỏi của buổi sớm cũng đều vì thế mà tan biến. Có thứ gì đó trong mắt nàng vỡ ra, thậm chí nghe được tiếng leng keng như thủy tinh. Trước mắt cũng nhòa đi, chỉ lơ mơ cảm nhận được Chân đang tiến về phía nàng, cái đầu tròn đang áp vào người nàng khẽ dụi nhẹ.

Vì sao phải mất nhiều thời gian suy nghĩ như vậy?

Tại sao phải băn khoăn trần trọc tới vậy?

Chân của nàng, Chân vô giá của nàng...

Trên đời này chẳng có cái giá nào là không xứng đáng cả!...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: San sẻ cùng người

Mấy ngày gần đây, nhờ sự giúp đỡ của thầy Dương mà sức khỏe của Chân khá lên nhiều. Mỗi ngày đều có thể tinh tảo cùng Tuyết Hồ đi lại dạo chơi trong nhà, không còn thấy lại đáng về ngày ngày ủ rũ nằm lì một chỗ dạo trước. Mà trong nhà những ngày này cũng nhộn nhịp vô cùng, chẳng phải chỉ còn bảy ngày nữa là hôn lễ của cô lớn diễn ra hay sao?

Tuyết Hồ ngồi bệt trên nền đất dưới tán cây, cả người dựa hẳn vào Chân ngồi sát phía sau nhìn cảnh người người qua lại bắt chợt thất thần.

Cuộc sống của nàng... cũng chỉ còn có vãn vãn bảy ngày mà thôi!

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh sáng vàng nhạt của mặt trời qua kẽ lá. Từ bé tới lớn, nàng gây ảnh hưởng tới chị gái chẳng ít, mà giúp đỡ được lại chẳng có gì. Chỉ ít cũng phải chờ cho mọi việc êm xuôi ổn thỏa, trong bảy ngày này trong nhà nhất định không thể có tang lễ được. Chẳng qua chỉ băn khoăn ít nhiều sức khỏe của Chân, nhưng thầy Dương đã nói không sao cả, chờ tới sau ngày đại hôn cũng không có gì đáng ngại mới khiến Tuyết Hồ nhẹ lòng.

Tuyết Hồ quay người vươn tay vuốt ve cái cổ đầy lông của Chân. Lắm lúc cũng không nhận được vui vẻ thỏa mãn. A, Chân của nàng lại là một thần tiên đây! Thật chẳng thể tưởng tượng nổi, lúc nó trở thành thần tiên đáng về sẽ ra sao? Có lẽ sẽ mang hình hài của con người chứ? Nhưng liệu có còn giữ được dáng vẻ oai phong lúc này hay không?

Nhìn không được bật cười, hai tay càng dùng sức xoa mạnh. Thần tiên thì sao chứ? Cũng đã từng là vật cưng của một mình nàng, cũng đã từng nằm ngoan chịu nàng trêu chọc. Nhưng... trong mắt nó hình ảnh của nàng là thế nào? Liệu sao này có còn nhớ tới nàng không?...

Sống mũi bắt chợt cay xè, Tuyết Hồ ôm lấy đầu Chân để che giấu đi chút cảm xúc bồng bột vỡ òa. Đang cười đấy lại khóc ngay được, thất thường chẳng khác nào bà cô già không chồng. Người ta nói quả thực không sai chút nào, con gái lớn không gả chồng cũng khó sống.

Bảy ngày ngắn ngủi cứ thế vội vã trôi qua, Tuyết Hồ mặc bộ váy áo đỏ rực dành cho em gái cô dâu, lặng lẽ ngồi ở một góc sảnh chính nhìn ra khung cảnh náo nhiệt ngoài sân. Chân từ sáng sớm đã bị buộc phải nhốt lại trong phòng, trong một ngày đại lễ nhiều khách khứa như thế này nhất định vẫn không được phép xuất hiện.

Kỳ thực ban đầu Tuyết Hồ được phân công phải cùng cha mẹ đứng ở cửa đón khách. Nhưng hơn ai hết, nàng hiểu được những ánh mắt của người ngoài khi nhìn vào nàng. Bọn họ không muốn gặp nàng, không muốn nhìn thấy nàng. Bản thân Đặng Tuyết Hồ trong con mắt của người đời ngay từ khi sinh ra đã là một yêu quái hại người, chẳng có gì tốt đẹp, có lẽ gặp phải sẽ chỉ toàn xui xẻo. Nàng quả thực không muốn trong ngày vui của chị gái lại gây ra bất cứ lộn xộn nào. Vì vậy nhất định không chịu nghe theo, khẳng khái ngồi một mình trong sảnh chính.

Cho tới lúc này, Tuyết Hồ mới thấy quyết định khi đó của mình quả thực vô cùng chính xác. Nàng làm sao chịu nổi nếu phải cả một ngày trời đứng đối diện với Phạm Kiên, đối diện với hân hoan trang phục đỏ thắm của chú rể, trong khi người sắm vai cô dâu lại là một người con gái khác.

Nói không ghen tị là lừa dối, nói không đau lòng, không tủi thân lại càng là giả. Vốn tưởng tình cảm với Phạm Kiên bấy lâu nay đã phai nhạt dần, chẳng qua không nghĩ tới chỉ là nhất thời vì chuyện của Chân mà vướng bận, mà buồn phiền nên mới từ từ lãng quên. Đợi tới ngày hôm nay, khi một lần nữa phải đối diện, khi chính mắt phải nhìn thấy người ấy kết hôn, trái tim lại một lần nữa run lên khe khẽ, nặng nề như bị thứ gì đó buộc chặt.

Đáng lý phải lờ đi, đáng lý phải giả bộ như không hay biết. Thế nhưng ánh mắt lại không theo sự chỉ đạo của lý trí, từ đầu tới giờ, không lúc nào rời được, một mực gắn trên người thanh niên mặc áo quần đỏ rực ngoài kia. Ngay cả mỗi bước chân cũng đều không rời mắt.

Tuyết Hồ nhắm mắt ngả đầu vào ghế tựa thờ dài. Một người thế nào trước lúc chết mới vẫn có thể vướng bận nhiều chuyện trên đời đến thế.

Lần nữa mở mắt nhìn xung quanh, cảm giác thật giống như mình là một người rất thừa thãi. Vì vậy len lén đứng dậy trở về phòng. Nàng bây giờ thời gian là thiếu thốn nhất, tốt nhất chẳng nên lãng phí ở ngoài này làm gì. Mua dây buộc mình, lãng phí thời gian còn khiến bản thân đau lòng. Chi bằng chọn một lát, cố giữ sức cho kế hoạch quan trọng đã tỉ mỉ chuẩn bị từ lâu...

Tiếng pháo giòn giã bên ngoài khiến Tuyết Hồ giật mình tỉnh giấc. Mở choàng hai mắt ngồi dậy, trước mắt một mảnh tối đen. Chỉ thấy thấp thoáng phía xa có ánh đèn đỏ rực, cũng nghe được tiếng người cười đùa nói chuyện râm ran. Ở một nơi xa là cảnh nhộn nhịp vui vẻ như vậy, nhưng ở đây chỉ có đen tối lạnh lẽo. Bất giác cuộn mình thu gối im lặng ngồi phía đầu giường, lúc mà chỉ còn cách cái chết có ít thời gian nữa thôi đột nhiên muốn yên tĩnh ngắm nghĩ lại mọi chuyện.

Chuyện gia đình, chuyện bản thân, những chuyện đã xảy ra...

Cỗ xe kiên trì bền bỉ chạy suốt hơn mười bảy năm trời, cho dù so với người ta vẫn còn ngần ngừ, thế nhưng bánh xe đã mòn, người ngồi cũng thấm mệt. Dù đã từng buồn bã đến bao nhiêu, dù đã từng khổ sở tới bao nhiêu, hay dầu đã từng trải qua những niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ngắn ngủi, rồi cuộc cho tới bây giờ nhìn lại cũng chỉ là những mảnh ghép nhỏ bé trôi dọc đường đi, cho dù lần lượt nhớ lại cũng chỉ là những hình ảnh vụn vãi, ngay cả xúc cảm khi ấy cũng không còn quá rõ ràng, giờ tay nắm lại càng là những bong bóng phù du chẳng cách nào níu giữ.

Sống gửi thác về, mỗi người đều vậy, mà nàng càng đúng như vậy. Có lẽ cuộc sống phồn hoa này không thuộc về nàng, ngay từ khi bắt đầu đã không nên, bây giờ kết thúc sớm một chút chỉ bằng càng là điều tốt đẹp.

Mu bàn tay bắt giác cảm nhận được hơi ấm ấm nóng.

Nước mắt, không biết đã rơi từ khi nào.

Dẫu biết cái chết là khó tránh, dẫu biết trước mắt là ngã rẽ đúng đắn nhất trong cuộc đời thế nhưng vẫn không nén được sợ hãi.

Con người ấy mà, ham sống sợ chết đã là bản năng, mà bản năng thì làm gì có ai tránh được? Chẳng qua trong lòng Tuyết Hồ lúc này ngoại trừ sợ hãi còn có nhiều thứ khác nữa. Vô văn cảm xúc đan xen nhau lấp kín tâm hồn nàng, lấp kín trái tim đã trống rỗng suốt bấy lâu. Có bản khoán, có lo lắng cũng có đau lòng... Tuyết Hồ càng cảm nhận rõ một tia hạnh phúc mong manh le lói trong cơ thể. Ít nhất trong cuộc đời của mình, nàng cũng làm được một điều tốt, cho dù điều tốt ấy là kết quả của một sai trái mà chính nàng gây ra.

Phải, thầy Dương đã nói cho nàng rõ, Chân ra nông nổi này cũng một phần là vì nàng, bởi nàng đem nó đi khỏi miền đất tiếp cho nó linh khí. Thế nhưng chút hi sinh ấy vẫn khiến cho nàng đủ vui vẻ, đủ cảm thấy sinh mệnh của mình còn có ít nhiều ý nghĩa!

Tuyết Hồ ngồi lặng lẽ trong phòng rất lâu.

Cuộc vui ngoài kia có lẽ không ai phát hiện ra sự thiếu vắng ấy.

Tuyết Hồ lần ngồi trở dậy thấp lên ngọn đèn dầu, ngồi lại trước gương. Lần đầu tiên trong đời cẩn thận, tỉ mỉ chỉnh trang lại từng nét trên khuôn mặt mình. Mái tóc đen dài không được chăm chút, vốn đã xơ cứng càng không có vẻ mượt mà dịu dàng của một thiếu nữ đôi mươi. Có lẽ bởi đã cả ngày chẳng ăn gì, bàn tay cầm lược gỗ cũng run rẩy hơn khi thường.

Nàng chậm rãi đưa từng nhát lược, từng chút từng chút chải cho thẳng mượt, lại cẩn thận cảm lên cái xước nhỏ cái cổ định một mảng tóc trên đỉnh đầu. Đuôi tóc phía sau dùng dây lụa hồng nhạt buộc lại chắc chắn.

Tuyết Hồ xoay xoay đầu ngắm mình trong gương, khẽ nhoen miệng cười. Xem xem, chịu khó chải chuốt một chút cũng chẳng đến nỗi nào đâu!

Nàng giặt khăn, lau lại mặt cẩn thận. Sau mở tủ, suy nghĩ hồi lâu lựa ra một bộ váy áo tơ tằm màu trắng đục thay lên người. Bộ váy áo này may đã lâu, may mà hai năm nay chẳng lớn lên nhiều lắm, mặc vào vẫn vừa vặn như in. Con đường trước mắt còn dài như vậy, nếu có chuẩn bị kĩ càng chẳng phải vẫn tốt hơn sao?

Tinh tươm đầu đầy, Tuyết Hồ lại ngắm kĩ lại trước gương một vòng, vừa ý rồi mới đi tới bên cửa sổ, mở hé một cánh nhìn ra khoảng không trống trải trước mắt. Tán cây dưới ánh trăng đổ thành một bóng dài loang lổ, khe khẽ lay động theo từng cơn gió thổi qua.

Ngày hôm nay đẹp lắm, không chỉ tâm tình mà còn cả khí trời. Một việc lớn như vậy làm vào ngày hôm nay chắc chắn cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.

Chờ đợi cũng có đến nửa canh giờ, khách khứa đã vãn hẵn. Tiếng râm ran ngoài xa cũng từ từ lụi tắt. Tuyết Hồ thờ dãi, chậm chạp đứng dậy đẩy cửa lặng bước về phía gian nhà gỗ chứa cũi phía sau.

Chân nằm gọn trong một góc phòng yên tĩnh ngủ. Cái đầu tròn gối lên hai chân trước đang duỗi thẳng, đôi mắt nhắm nghiền, dường như phần da giữa hai mắt cũng nhắm lại. Dáng vẻ có chút mệt mỏi, cũng có chút đau đớn. Bộ lông trắng của nó trong gian phòng tối tăm, giữa đồng cũi lớn chật đầy giống như đang tỏa ra tia sáng, đâm vào mắt Tuyết Hồ khiến nàng bất giác muốn khóc. Sống mũi cay nồng, nước mắt cũng đã trực trào ra.

Nàng không thể biết được nỗi đau đớn khổ sở mà nó đang phải trải qua, chỉ có thể lặng lẽ ở bên cạnh cảm nhận từng ngày, từng khắc. Nàng khi trước vô tâm ích kỉ, theo ý mình bắt nó rời khỏi Tuyết Sơn – nơi cho nó sự sống và linh khí. Đến tận bây giờ, khi đã được chỉ cho hiểu rõ mọi chuyện lại một lần nữa cố tình ích kỉ, bắt nó phải chờ thêm, bắt nó phải chờ đợi tới một thời khắc vốn chẳng liên quan tới nó.

Nhưng khó trách được, nhân bất do kị. Nàng cũng chẳng muốn kéo dài thêm ngày nào. Nhìn nó đau đớn, lòng nàng cũng đau, càng nhiều hơn là dẫn vật tự trách. Nhưng nếu trong nhà đột ngột có tang, lễ cưới của chị nàng phải lùi tới bao giờ?

Thế nhưng trong lòng nàng cũng càng hiểu rõ, không phải còn có một lí do chủ yếu khác nữa hay sao?

Nói là vậy, Tuyết Hồ rốt cuộc vẫn quyến luyến với sự sống, vẫn quyến luyến với sự tồn tại của chính bản thân mình. Phải, vô nghĩa nhưng vẫn khiến con người ta quyến luyến.

Nàng vẫn tham lam muốn sống thêm một chút, chút ít thôi đủ để nàng được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, được nhìn thấy đêm trăng, cũng có thể nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp của cuộc đời. Cũng có thể được nhìn thấy người trong lòng nàng thêm chút nữa. Tuy rằng mỗi lần nhìn là mỗi một lần đau, nhưng ít nhiều gì cũng nguôi đi được nỗi nhớ nhung trong lòng. Không dám đối diện nhưng lại tham lam được gặp gỡ, chưa từng nghĩ tới Tuyết Hồ nàng cũng có lúc trải qua những cảm xúc như vậy.

Tuyết Hồ đứng ở cửa rất lâu, cố gắng bình ổn lại tâm trạng. Chân đang ngủ nơi góc phòng vẫn không hề phát hiện, đó là điều chi xảy ra kể từ khi nó đổ bệnh tới nay. Xét cho cùng cũng là nguyên nhân tại nàng.

Tuyết Hồ nhón từng bước lại gần, cười nhẹ vươn tay vuốt lên đầu nó, nhỏ giọng nói:

- Chân dạo này rất hư nhé! Chị tới gần mà chẳng thêm tình dậy!

Chân tỉnh giấc, hai tai tròn rung khẽ. Đôi mắt to tròn đen láy chậm chạp mở ra, ngay ánh mắt đầu tiên đã hoàn toàn tập trung về phía nàng. Nó ngẩng đầu liếm khẽ lên lòng bàn tay nàng, đáng vẻ dịu dàng chẳng khác nào một chú mèo con, ngay cả nửa điểm uy nghi hùng dũng của dã thú cũng chẳng thấy bóng dáng.

Tuyết Hồ bật cười khanh khách, nhòm người dậy vỗ vỗ đầu nó bảo ban:

- Cả ngày rồi đã đói chưa? Chị em mình đến phòng bếp tìm chút đồ ăn đi!

Nói lời quay người cất bước, Chân rất nhanh đứng dậy lặng lẽ bước sát phía sau.

Tiệc trong phủ đã tan hân. Người làm cả ngày một mỏi cũng đều đã trở về đi ngủ cả. Bởi vậy suốt dọc đường đi chỉ có hai người bọn họ sóng bước. Hai cái bóng một người một sư tử lặng lẽ di chuyển, gắn sát với nhau trên hành lang dài dường như vô tận.

Tuyết Hồ nhảy nhanh một nhịp qua bậc cửa, quen thuộc chạy về phía chạn để đồ trong góc trái, nhanh nhẹn lôi ra một khay bánh được phủ bằng vải thưa. Vừa bẻ lại vừa cười nói với Chân, giọng vui vẻ đặc ý như trẻ con khoe kẹo:

- Em xem này, bánh giầy đồ chị dặn đều đã làm đủ cả. Ồ, tận hai mươi cái cơ à... Thế này liệu chị em mình đêm nay có ăn hết không nhỉ?

Nàng nói chuyện, lúc đi ngang qua Chân còn giơ thấp xuống lướt qua tầm mắt nó một lần. Sau mới đặt lại lên bàn, gỡ hăn lớp khăn che phía trên.

Bánh giầy đồ tròn trịa trắng tinh, phía trên được phủ một lớp bột mịn như bột phấn. Hai mươi cái chia thành hai hàng đặt thẳng tắp, vô cùng ngon miệng.

Tuyết Hồ vươn tay ấn nhẹ lên một chiếc bánh, cảm nhận sự mềm mại đàn hồi của vỏ bột, khóe miệng cười lên thật tươi, không quay đầu lại mà nói:

- Từ bé tới giờ chị thích ăn nhất là bánh giầy đồ. Rất ngon, lại mang tới niềm vui. Chẳng phải người ta toàn ăn bánh giầy đồ trong bữa cưới hay sao?

Nàng cầm lên cắn một miếng, lớp bột dày mịn bám lại lấm tẩm trên môi nàng, cả khóe miệng đang vênh lên cũng dính lại ít nhiều.

Chân từ đầu tới giờ vẫn chăm chú nhìn nàng. Hần cảm nhận được sự khác lạ của nàng, Rất rõ ràng nhưng lại dường như mơ hồ. Rõ ràng kia hoàn toàn chỉ nằm trong cảm giác, còn những gì hắn nhìn thấy, những gì đang diễn ra dường như lại chẳng có gì lạ lắm.

Nàng vẫn cười với hắn ngọt ngào như vậy. Khóe môi nàng, dường như so với mọi ngày còn tươi tắn hơn. Thế nhưng cái vẻ rạn rờ nơi khóe mắt khiến hắn vẫn thường ngần ngại lại mất tấm màn dạng. Hắn thấy rõ vẻ đượm buồn trong mắt nàng, cho dù bị cố gắng che đi nhưng vẫn không cách nào lừa dối.

Vẫn biết hôm nay là ngày cưới của chị gái và người trong lòng, hắn biết nàng rất đau lòng. Chỉ hận chẳng cách nào giúp nàng người ngoại, chỉ có thể lặng lẽ ở một bên làm bạn với nàng.

Nhìn cách nàng cắn bánh giầy đồ, nhìn lớp bột mịn dính đầy trên môi nàng.

Ngẩn người...

Bây giờ mới biết nàng thích thú với nó như vậy.

Ánh sáng đèn dầu heo hắt đều tụ lại một điểm, trong mắt hắt dường như chỉ có một mình nàng, chỉ có duy nhất một bóng dáng đang cố che đi nỗi buồn bằng nét cười thỏa mãn.

Nàng quay lại nhìn hấn, đáy mắt long lánh. Không phải ánh sáng của niềm vui, mà là ánh sáng của nước mắt. Thấm buồn mà chan chứa, khiến cho trái tim hấn cũng co lại đau đớn.

Nước mắt của nàng lấp lánh như ánh sao, vỡ ra thành từng mảnh ngọc trong suốt theo giọng nói run rẩy:

- Chân, sau này mỗi lần tới ngày nếu như đến thăm chị, nhớ đem cho chị bánh này nhé! Chẳng cần ăn được, chỉ cần được nhìn, được hít ngửi hương thơm chị cũng thỏa mãn lắm rồi!

Giọng nàng có bao nhiêu chua xót, thân mình hấn cũng đều bị cú sốc.

Hấn đau lòng nhìn nàng vội vã quay người tìm cách che giấu, hai bàn tay nắm chặt miếng bánh giấy cần đỡ giấu ra phía trước, run run như đang phải cố sức kìm nén.

Chờ tới khi nàng một lần nữa quay lại nhìn hấn, khóe miệng đã cố gắng hiện hữu nụ cười.

Nàng ngồi xổm xuống, một tay đặt lên đầu hấn vuốt nhẹ. Đó là hành động âu yếm nàng thường hay làm nhất, cũng khiến hấn yêu thích nhất. Một tay kia đưa miếng bánh giấy còn đỡ tới bên miệng hấn. Chân nghe thấy nàng nhẹ giọng dỗ dành:

- Cùng ăn với chị một miếng nhé!

Tim hấn nặng trĩu, khớp hàm nghe lời hé ra, cắn lấy miếng bánh trên tay nàng.

Lớp lông mỏng trên mặt hấn cảm nhận được ấm nóng.

Nước mắt nàng đang rơi. Một giọt, hai giọt... Tất cả đều thấm lại trên da hấn, giống như một loại thuốc lạ làm bỏng da thịt hấn. Mỗi nơi có nước mắt nàng hấn đều cảm thấy nóng rát, da lông đều đang cháy rụi.

Nếu được, hấn thật sự muốn ôm lấy nàng thật chặt. Thật muốn bao bọc nàng tránh xa mọi đau thương. Thật muốn đưa nàng đi tới một nơi thật xa, quên đi hết một kiếp khổ sở...

Nhưng bất lực quá, vô vọng quá...

Tay chân hấn đều chẳng thể cử động, đầu óc trống rỗng, toàn thân đều cực kì mỏi mệt.

Có chút đau, cũng có chút mơ hồ...

Bóng dáng nàng, khuôn mặt nhòa nước của nàng đều trở nên nhạt nhòa không rõ. Ánh sáng vốn lay lắt cũng mờ dần, cho tới khi tất cả chỉ còn lại một khoảng đen rộng lớn...

Tuyết Hồ khóc nức lên thành tiếng. Bàn tay vốn cầm bánh giờ đang trống rỗng lơ lửng giữa không trung.

Chân ngất đi rồi...

Nàng nhìn nó ngã xuống, hai mắt nhắm nghiền, đầu gục lên chân. Cảm giác trong lòng vừa nặng nề vừa nhẹ nhõm, giống như có một tảng đá đè nặng trong lòng vừa rơi xuống nhưng ngay tức thì lại có một tảng đá khác còn nặng nề hơn gấp bội treo lên.

Vốn không nghĩ ép buộc nó ăn thuốc mê lại dễ dàng như vậy. Vừa rồi chẳng qua chỉ là một trò che mắt quá trẻ con mà thôi, bản thân nàng vốn dĩ đã vụng về, lúc này tâm trạng cảm xúc đều chẳng ổn định, mỗi hành động đều lóng ngóng lố liễu như vậy, một con sư tử tinh như Chân tại sao lại không nhận ra kia chứ? Nó yếu sức quá rồi, không còn tỉnh lệ như xưa nữa? Hay chẳng qua chỉ vì nó quá tin tưởng nàng mà thôi?... Tuyết Hồ đã chẳng còn thời gian hay sức lực để suy nghĩ nhiều như vậy.

Tuyết Hồ khoanh chân ngồi bệt xuống mặt đất, nửa người trên cúi thấp hấn xuống vòng tay ôm Chân kín vào lòng. Nàng áp má trên đầu nó, cảm nhận lớp lông mềm mại quen thuộc cọ xát trên da thịt. Trong không gian vắng lặng không một tiếng động, thanh âm thôn thức nhỏ bé của nàng càng trở nên rõ ràng chân động. Lời nói lẫn với tiếng nức, chan hòa bởi nước mắt. Giọng điệu của một thiếu nữ mười bảy trong trẻo, thuần khiết như vậy, thể nhưng lại nhuộm một màu bi thương.

Phải rồi, bây giờ mới có đủ can đảm để nói ra những lời cuối cùng. Chẳng biết liệu có nghe được hay không, chỉ muốn được thổ lộ cho yên lòng...

- Chân, sau này thành tiên rồi nếu còn nhớ ra chị thì hãy thấp cho chị ít đồ ăn, đốt cho chị ít quần áo. Nhớ ra cái gì thì đốt cái đó. Nghe nói còn trẻ, chưa lập gia đình sau khi chết đi sẽ thành cô hồn dã quỷ. Cô hồn dã quỷ sẽ đói, sẽ lạnh. Chị rất sợ... Chân, chị rất sợ... Chị lại sống không tích đức như vậy, người ta còn nói chị là yêu quái như vậy...

Đúng như lời hẹn, thầy Dương tới giờ xuất hiện đón người.

Gian phòng bếp chỉ còn lại một mảnh trống trải hoang vắng.

Ngon đèn dầu bị người ta lãng quên, lẳng lặng cháy sáng trên một góc bàn, chiếu rõ khay bánh còn dang dở. Khay bánh giấy đỏ trắng muốt phủ bột mịn mùi chín chiếc.

Mãi sau này, trấn Đông Hồ vẫn còn lưu truyền một sự tích rất kì lạ.

Rằng ngày trước nhà họ Đặng bán gạo nổi tiếng trong trấn có một cô con gái là yêu quái đầu thai. Ngày cô sinh ra, trấn gặp phải trận bão lụt nặng nề suốt mười ngày, mùa màng mất trắng, lúa gạo trôi sạch, người dân chết vô số.

Cô chỉ sống được chưa đầy mười tám năm. Suốt mười tám năm ấy, không ai nhìn rõ mặt, cũng chẳng có nhiều người tiếp xúc được. Cô chỉ giống như một cô hồn lay lắt trong nhà, gặp người lạ không nói, gặp người quen chẳng cười. Cô còn có một thú vui khiến người ta phải hoảng sợ: nuôi dã thú.

Truyền rằng con dã thú cô nuôi là một con sư tử lông trắng không rõ đực cái, vô cùng hung dữ nhưng lại bị cô thuần dưỡng, luôn luôn ngoan ngoãn dưới bàn tay cô.

Ngày cô chết chẳng ai biết rõ. Chỉ biết trong ngày cưới của chị gái, chẳng ai nhìn thấy mặt. Phải chờ tới ngày hôm sau, cả nhà mới bàng hoàng phát hiện cô đã biến mất rồi, biến mất cùng với cả con dã thú mà cô nuôi nấng. Nhà họ Đặng giàu có như vậy huy động rất nhiều tiền lực để truy tìm tung tích con gái, song suốt mấy năm ròng mà vẫn chẳng thấy được bất kì dấu vết.

Rốt cuộc cho tới năm năm sau, bọn họ mới chấp nhận buông tay từ bỏ. Năm ấy, người chị gái là con cả nhà họ Đặng sinh hạ đứa con thứ hai, cũng là cô con gái đầu lòng. Đứa bé ấy được đặt tên là Tuyết Hồ, Phạm Tuyết Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 1

Phần 4: XOAY CHUYỂN

Sinh mạng của người cho,

Tim này sao đoạt mất?

Nguyện đem thân trả đủ,

Lấy đời kiếp bên người.

Thiên giới ngày hôm nay đang rất xôn xao chấn động bởi một tin tức vô cùng mới lạ bất ngờ. Nghe đâu trong buổi nghị sự ngày hôm nay, tướng quân Đặng Kiệt đã tâu với Thiên đế nguyện vọng về phần thưởng của mình.

Trước hết cũng phải nói qua một chút đã. Đặng Kiệt là tướng quân thống lĩnh thiên binh của Thiên giới, đã nhiều lần lập được công lớn, là một tướng tài rất được lòng Thiên đế. Bởi vậy người đã từng hứa sẽ ban thưởng cho hắn, đặc biệt ở chỗ phần thưởng này lại là thể theo nguyện vọng của Đặng Kiệt. Nói nôm na chính là vị tướng quân này có quyền được xin Thiên đế thỏa mãn một ý nguyện của mình.

Phần thưởng đặc biệt như thế xưa nay quả thực chưa từng có, mới thấy được Thiên đế có biết bao nhiêu vừa lòng ưng ý với vị tướng này.

Theo lệ thông thường mà nói, một tướng lĩnh sẽ muốn được ban thưởng cái gì?

Nhà cao cửa rộng, tiền bạc đầy ắp, kẻ hầu người hạ đàng hoàng...

Nhưng dù sao Đặng Kiệt cũng là một thần tiên, hơn nữa còn là một thần tiên phi thường như vậy, chắc chắn sẽ không xin những phần thưởng ngay cả một thần tiên bình thường cũng không quá thích thú như thế!

Bởi vậy đã từng có rất nhiều người đoán già đoán non, rằng vị tướng lĩnh ấy muốn được ban cho một tước vị, hay cũng có thể lớn mật hơn, muốn được ban hôn với công chúa Thiên tộc.

Ồ, nhắc mới nhớ, nghe nói công chúa Bích Dạ lớn lên vô cùng xinh đẹp, chẳng qua có chút xa cách, trước giờ chẳng mấy lần xuất hiện trong những bữa tiệc lớn của Thiên giới mà thôi. Nhưng người ta là thần tiên có thân phận cao quý lại xinh đẹp như vậy, có khiếu ngạo một chút cũng chẳng tính là điều gì to tát.

Chẳng qua mọi người đều biết Thiên đế rất chiều chuộng con gái, trước giờ chưa từng tỏ bất kỳ ý định ép hôn nào với nàng. Không phải ai cũng biết được, khi trước cũng chính Thiên đế là người không chịu nghe theo hôn sự sắp đặt của cha mẹ đây sao? E rằng nếu như Đặng Kiệt thực sự xin ban hôn ước này, không những Thiên đế khó xử, mà Đặng Kiệt cũng chẳng chắc đã có được mối lương duyên như ý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như khắp Thiên giới đều biết công chúa Bích Dạ vô cùng xinh đẹp, lại được Thiên đế chiều chuộng hết mực thì khắp cả tiên giới này đều biết, tướng quân Đặng Kiệt là một tướng lĩnh vô cùng tài ba, không ít lần chỉ huy thiên binh lập được công lớn. Hơn nữa nếu xét về mặt con người mà nói, Đặng Kiệt cũng là một nhân vật rất có tiếng về cả tài lẫn mạo, có không ít những nữ thần tiên vì hắn mà xiêu vẹo, ước vọng chỉ muốn được một lần nói chuyện với hắn, hay một lần được ngắm hắn cười...

Xem xem, một tướng lĩnh tài ba lại anh tuấn như vậy, khẳng định là có thể xứng với công chúa Thiên tộc cao quý chứ?

Nhưng cho dù có lý luận biện bạch, so đo tính toán thế nào, tất cả cũng chỉ là phán đoán của người ngoài mà thôi. Ngoại trừ Đặng Kiệt, không một ai khác có thể biết được rõ ràng. Nhưng đầu biết là vậy, đợi tới mấy năm sau, khi mà Đặng Kiệt thực sự nói ra nguyện vọng của mình, không chỉ chúng thần tiên bình thường, ngay cả Thiên đế vạn năm trăm tình cũng phải thoáng động nhũn mày.

- Tại sao?

Cả điện im ắng rất lâu, Thiên đế mới hỏi ra vền vẹn hai chữ ấy.

Đặng Kiệt hai tay chấp phía trước, kính cẩn cúi đầu, luôn tiện che đi toàn bộ thần sắc. Cuối cùng chỉ đưa ra một câu trả lời còn khiến người ta tò mò hơn gấp bội phần:

- Thần có lí do cá nhân riêng. Dám mong Thiên đế chấp thuận!

Đặng Kiệt kiên trì đứng cúi đầu chấp tay cầu xin rất lâu. Lâu tới mức chúng thần trong điện hai chân cũng đều tê mỏi, bắt đầu có dấu hiệu cứng nặng không thể di chuyển mới thấy Thiên đế trả lời, giọng điệu vẫn lạnh lùng như vậy, vẫn dửng dưng như vậy, tựa như là một chuyện chẳng có liên quan, tựa như một chuyện dễ dàng không suy nghĩ gì vậy.

- Được.

Tướng quân Đặng Kiệt vô cùng mừng rỡ, đó là điều không một ai không nhận ra. Bởi nét cười luôn im đậm trên môi hắn, có trong cả ánh mắt lẫn dáng vẻ. Nụ cười này của hắn vui vẻ, kéo dài bằng tất cả những nụ cười của hắn từng lộ ra trước đây cộng lại. Một vị tướng lĩnh anh tuấn cương nghị, bây giờ lại cười lên đẹp như vậy, chẳng kể tới những nữ tiên, nữ tì, ngay cả những vị thần tiên khác nhìn thấy cũng phải choáng váng xao động.

Nhưng thứ còn khiến người khác phải choáng váng xao động nhiều hơn nữa chính là nội dung ước vọng đó của tướng quân Đặng Kiệt: hạ phạm làm người trần!

Tại sao chứ?

Nếu đã muốn làm người trần, hà tất phải tu luyện thành thần tiên làm gì? Nhưng kể ra cũng không bất hợp lý, không phải chân thân của Đặng Kiệt chỉ là một con sư tử thôi sao? Nhưng chẳng lẽ chỉ vì vậy mà mất bao nhiêu công lao, thời gian để tu tiên? Thành tiên rồi lại còn mất bao nhiêu sức lực để lập công lớn... Quả thực khiến người ta phải thắc mắc không thôi, làm người trần có gì lí thú mà khiến cho Tướng quân Đặng Kiệt phải dày công cố gắng như vậy?

Nói thế nào đi chăng nữa, chán động là chuyện của chán động, đau lòng tiếc nuối là chuyện của các tiên nữ, ý người ta đã định, Thiên đế cũng đã bằng lòng. Xảy ra chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhanh hay chậm mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Thần Tiên - Chân Tình Viên Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).